christopher priest

magicienii

World Fantasy Award

colecţia
nautilus

Colecţie coordonată de Mihai Dan Pavelescu

CHRISTOPHER PRIEST s-a născut la Manchester în 1943. Romanele sale notabile sunt: *Fugue for a Darkening Island* (1970), *Inverted World* (1974), *The Affirmation* (1981), *The Glamour* (1984), *The Prestige* (1995) – *Magicienii* – și *The Separation* (2002). Pentru romanele sale a primit BSFA Award (de trei ori), Arthur C. Clarke Award, James Tate Black Memorial Prize și World Fantasy Award.

christopher prlest

magicienii

Traducere din limba engleză
DIANA BOBONETE

Stilizare
ADRIANA BĂDESCU

nemira

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRIEST, CHRISTOPHER
Magicienii / Christopher Priest; trad.: Diana Bobonete
Bucureşti, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-923-0
ISBN (13) 978-973-569-923-9

I. Bobonete, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

Christopher Priest
THE PRESTIGE
© Christopher Priest 1995, 2004

© Editura Nemira & Co, 2006

Lector: Daniela DAN
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN (10) 973-569-923-0
ISBN (13) 978-973-569-923-9

Pentru Elizabeth și Simon

INTRODUCERE

De unde provin ideile care stau la baza romanelor? Uneori ele apar într-un mod atât de banal, încât abia le observi. Geneza romanului *Magicienii* este un exemplu bun, deoarece ideea principală mi-a apărut pe când eram într-o stare de relaxare psihică.

Se întâmpla în timpul vacanței de Crăciun, la mijlocul anilor '70. Locuiam singur în suburbiile Londrei, iar în acel an îmi petreceam sărbătorile împreună cu prietenii. Nu era un eveniment deosebit. Când nu mâncam și nu beam, ne uitam la televizor. Într-o seară se difuza un spectacol de varietăți care cuprindea și reprezentația unui iluzionist. L-am urmărit fără să-i acord o atenție specială, deoarece pe atunci nu mă interesa în mod deosebit domeniul magiei. În finalul numărului, magicianul a efectuat un truc simplu, dar spectaculos.

A așezat un scaun obișnuit, din lemn, în mijlocul unei platforme, iar asistenta lui s-a așezat pe el. Magicianul a acoperit-o, cu tot cu scaun, cu o pânză din bumbac, pe care a netezit-o bine, astfel încât silueta fetei să fie clar vizibilă. El i-a vorbit, iar ea i-a răspuns. Și-a legănat brațele, pentru a demonstra că încă se afla acolo. Am clipit. Chiar în acel moment, magicianul a tras rapid vălul de pe ea și a descoperit platforma goală. Atât femeia, cât și scaunul dispăruseră.

Magicianul şi-a primit binemeritatele aplauze şi asta a fost tot. Am fost nedumerit, dar nu am luat-o prea în serios. Ori de câte ori vezi prezentarea unui truc, ştii de la bun început că vei fi păcălit, aşa încât îţi creezi anumite dispozitive de protecţie la nivel psihic, în timp ce urmăreşti reprezentaţia, încercând să observi care este momentul în care prestidigitatorul te înşală. În cazul acestei iluzii, părea să nu fie loc pentru vreun trucaj, fiindcă totul era prea clar şi banal. Trucul s-a petrecut exact aşa cum l-am descris.

Aş fi uitat cu totul despre asta dacă nu ar fi intervenit o coincidenţă norocoasă. Norocoasă pentru mine, adică. În ziua următoare, în timp ce mă uitam din nou la televizor, un alt magician executa câteva trucuri şi, spre uimirea mea, punctul culminant al spectacolului a fost reprezentat de aceeaşi iluzie. I-a adăugat ceva în plus, prin faptul că a folosit ca asistentă o cunoscută cântăreaţă, dar din toate celelalte puncte de vedere era similară cu cea pe care o văzusem cu o zi înainte.

Am urmărit totul atent precum un şoim! Acelaşi efect halucinant fusese obţinut, folosind elemente de recuzită foarte simple: un scaun din lemn, o pânză şi o tânără femeie.

Imediat ce s-au redeschis magazinele după Crăciun, am mers în centrul Londrei şi am cutreierat marile librării pentru a căuta lămuriri. Am găsit patru cărţi despre metodele şi secretele magiei şi, după lungi căutări, am reuşit să identific iluzia şi metoda care stătea la baza respectivei iluzii. Trucul fusese adaptat după un altul realizat cu două sute de ani în urmă şi modernizat pentru a i se conferi un format adecvat unei transmisiuni televizate. Aproape toate iluziile importante au fost dezvoltate şi perfecţionate astfel, modificând tehnicile clasice. Literatura de specialitate este plină de referinţe despre importanţi iluzionişti persani, egipteni, indieni şi chinezi.

Din moment ce trucul încă se mai execută în mod obişnuit, nu voi distruge misterul revelând metoda pe care am descoperit-o. Dar citiţi ce am scris mai jos cu privire la inducerea în eroare şi apoi amintiţi-vă care au fost obiectele de recuzită aparent banale utilizate.

Şi fiindcă vorbeam despre iluzioniştii chinezi, în timp ce căutam prin paginile acelor cărţi, am dat peste o descriere a vieţii şi activităţii unui magician din Shanghai, pe nume Ching Ling Foo. Ching a fost unul dintre primii magicieni din Orient care activat în Vest (s-a născut în 1854). Cu ajutorul machiajului şi afişând în mod obişnuit o expresie impasibilă, Ching a căpătat o aură inconfundabilă de mister oriental, primejdie şi inexplicabile puteri magice. Era totuşi un magician ca toţi ceilalţi, care folosea tehnici convenţionale, dar a lăsat o impresie puternică.

Existau, de fapt, doi iluzionişti chinezi importanţi în acea perioadă. Ching Ling Foo a avut un succes atât de mare, încât a apărut curând un imitator al său, pe nume Chung Ling Soo. Chung (nu Ching) devenise faimos datorită unui număr în cadrul căruia un spectator trăgea spre el cu un pistol încărcat, iar el izbutea să prindă glonţul între dinţi. Într-o seară, trucul nu a ieşit cum trebuia şi Chung a fost ucis în faţa publicului. Era al doisprezecelea magician care-şi pierdea viaţa în timp ce executa acest număr periculos şi, potrivit literaturii de specialitate, de atunci trucul respectiv a mai fost executat doar foarte rar. Magicienii sunt superstiţioşi – niciunul nu vrea să fie al treisprezecelea.

Apropo, de fapt Chung Ling Soo nu era chinez. Numele atât de asemănător cu al lui Ching (ales intenţionat, bineînţeles) era *pseudonimul* unui iluzionist american pe nume William Ellsworth Campbell, unul dintre cei câţiva magicieni occidentali care se deghizau pentru a avea o înfăţişare orientală.

În timp ce citeam despre adevăratul Ching Ling Foo, am dat peste o descriere a numărului cu care obișnuia să-și încheie programul, unul care i-a sporit considerabil faima. Era și acesta foarte simplu în aparență, dar extrem de greu de explicat. Deoarece acest truc este prezentat în partea de început a romanului *Magicienii*, vă voi lăsa să descoperiți nu numai despre ce era vorba, ci și (un lucru neobișnuit, deoarece *Magicienii* nu dezvăluie prea multe secrete) modul în care proceda Ching.

Felul în care Ching își realiza trucul a fost o revelație pentru mine. Nu tehnica în sine, deoarece aceasta era un aspect neînsemnat. Când am intervievat un magician în timpul documentării pentru romanul de față, acesta a remarcat că unul dintre motivele pentru care iluzioniștii sunt atât de secretoși este acela că, dacă spectatorii ar descoperi cât de simple sunt secretele lor, foarte puțini s-ar mai deranja să le urmărească spectacolele. Secretul lui Ching Ling Foo a fost unul minor, dar i-a dominat întreaga viață.

Cam pe atunci mi-am dat seama că începeam să mă comport eu însumi ca un magician. Devenisem obsedat de secretele altora. Ca atare, mi-am lăsat în penumbră interesul pentru magia de scenă și acolo a rămas timp de cel puțin un deceniu și jumătate.

Apoi, încercând să încropesc o poveste care să aibă la bază arta de a scrie ficțiune, mi-am amintit de metodele pe care le folosesc iluzioniștii pentru a-și induce publicul în eroare. Inducerea în eroare este mecanismul central al magiei, dar și al multor romane. Fără să atragă prea mult atenția asupra a ceea ce face, magicianul prezintă spectatorilor imagini, idei și acțiuni și le permite să facă propriile supoziții cu privire la ce urmează să se întâmple.

Un exemplu este momentul în care un magician prezintă un pachet nou de cărți de joc, încă sigilat în celofan. Deschide

pachetul, înlătură și aruncă învelișul protector, arată cărțile dispuse în formă de evantai, apoi execută un truc. Cei mai mulți dintre spectatori vor considera că, deschizând pachetul în fața lor, magicianul demonstrează două lucruri. În primul rând, că pachetul era sigilat până în acel moment. În al doilea rând, că acesta nu a putut fi „aranjat" în vreun fel.

Și exact asta își dorește magicianul – ca publicul să creadă, deoarece, de cele mai multe ori, se întâmplă exact invers. Se folosește de inducerea în eroare, iar trucul este gata înainte chiar ca spectatorii să-și dea seama.

Aceasta este una dintre cele două teme principale ale romanului *Magicienii:* cartea își propune să inducă în eroare cititorul în diverse privințe, sfârșind cu câteva momente de revelație.

Cealaltă temă este inspirată din povestioara despre Ching Ling Foo. El și-a protejat secretul trucului cu o meticulozitate obsesivă, sporind astfel misterul care îl înconjura și curiozitatea publicului. Romanul încearcă să redea această extraordinară meticulozitate a sa.

Așadar, ați aflat modul în care mi-a venit ideea de a scrie *Magicienii.* Dezvăluindu-vi-l, am construit, ca să mă exprim așa, o platformă în centrul căreia am așezat un scaun obișnuit, din lemn. Dispozitivul simplu al iluziei poate fi văzut de oricine. Dar, așa cum vă dați seama, scriind această prefață, am început deja să vă induc în eroare. Încercați să nu clipiți...

CHRISTOPHER PRIEST

PARTEA ÎNTÂI

Andrew Westley

1

Totul a început în trenul care se îndrepta spre nord, străbătând Anglia, deși în curând aveam să-mi dau seama că povestea debutase cu adevărat cu mai mult de o sută de ani în urmă.

Nu aveam nicio idee despre acest lucru în momentul respectiv: eram în timpul serviciului, urmărind un raport referitor la un incident petrecut într-o sectă religioasă. Pe genunchii mei se afla așezat plicul voluminos pe care îl primisem de la tatăl meu în acea dimineață, încă nedeschis, deoarece atunci când tata îmi telefonase să-mi spună despre el, mintea mea era în altă parte. Ușa dormitorului trântită, iubita mea pe punctul de a mă părăsi. „Da, tată", am spus în vreme ce Zelda a trecut pe lângă mine ca o vijelie, luând cu ea o cutie cu compact-discurile mele. „Trimite-mi-l prin poștă și o să arunc o privire."

După ce am citit ediția de dimineață din *Chronicle* și mi-am cumpărat un sandviș și o ceașcă de cafea de la bufetul cu gustări, am deschis plicul de la tata. Din el a căzut o carte broșată în format mare, cu un bilet înăuntru și un plic folosit, îndoit la jumătate.

Pe bilet scria „Dragă Andy, aceasta este cartea despre care ți-am spus. Cred că a fost trimisă de aceeași

femeie care mi-a telefonat. M-a întrebat dacă știu unde ești. Îți trimit și plicul în care a sosit. Ştampila este puțin neclară, dar poate reușești să o descifrezi. Mama ar dori să știi când vii să mai stai și cu noi. Ce zici de weekend-ul viitor? Cu dragoste, tata."

Cel puțin îmi amintesc o parte din discuția telefonică pe care o avusesem cu el. Îmi spusese că primise cartea și că femeia care o trimisese părea a fi un fel de rudă îndepărtată, fiindcă îi vorbise despre familia noastră. Ar fi trebuit să-i acord mai multă atenție.

Acum cartea era la mine. Se numea *Metode secrete de magie* și autorul era un anume Alfred Borden. După toate aparențele, era una dintre acele cărți care învață cititorul să facă și el trucuri cu cărți de joc sau cu eșarfe, să fie iute de mână și așa mai departe. Singurul aspect care mă interesa la prima vedere era faptul că, deși cartea fusese publicată recent, textul în sine părea să fie copia unei ediții mult mai vechi: tiparul, ilustrațiile, titlurile capitolelor și stilul elaborat – toate sugerau acest lucru.

Nu înțelegeam de ce aș fi fost interesat de o astfel de carte. Doar numele autorului îmi era familiar: Borden era numele de familie cu care mă născusem, dar când am fost adoptat, mi-a fost schimbat după cel al părinților adoptivi. Numele meu de acum, numele meu întreg și legal, este Andrew Westley și, deși am știut dintotdeauna că am fost adoptat, am crescut considerându-i pe Duncan și Jillian Westley tata și mama, i-am iubit ca pe părinții mei buni și m-am comportat ca fiul lor. Iar astăzi nimic nu s-a schimbat. Nu simt nimic față de părinții mei naturali. Nu mă interesează nimic în legătură cu ei, nu vreau să știu de ce m-au dat spre adopție și nu doresc să-i caut. Toate aceste lucruri fac parte dintr-o

perioadă îndepărtată a vieţii mele şi întotdeauna le-am considerat neînsemnate.

Există totuşi o problemă referitoare la trecutul meu, care a devenit aproape o obsesie.

Sunt convins sau, ca să fiu sincer, aproape convins, că am fost unul dintr-o pereche de gemeni identici, eu şi fratele meu fiind separaţi la adopţie. Nu am nicio idee de ce s-a procedat astfel, nici unde s-ar putea afla fratele meu, dar întotdeauna am presupus că a fost adoptat odată cu mine. Am început să presupun existenţa sa în primii anid e adolescenţă. Din întâmplare, am dat peste un pasaj dintr-o carte, un roman de aventuri, care descria felul în care multe perechi de gemeni sunt legate printr-un contact inexplicabil, aparent la nivel psihic. Chiar şi atunci când sunt separaţi de sute de mile sau trăiesc în ţări diferite, gemenii vor împărtăşi sentimentele de durere, surpriză, bucurie, tristeţe, unul transmiţându-i-le celuilalt şi invers. Această lectură a fost unul dintre momentele acelea din viaţă când multe lucruri se clarifică.

Mereu, de când mă ştiu, am avut sentimentul că *altcineva* îşi împarte viaţa cu mine. Copil fiind, fără a avea nimic pe care să mă bazez decât experienţa respectivă, nu prea i-am dat importanţă şi am presupus că toată lumea avea aceleaşi trăiri. Pe măsură ce creşteam, mi-am dat seama că nici unul dintre prietenii mei nu trecea prin aşa ceva, astfel încât a devenit un mister. De aceea, lectura cărţii a venit ca o eliberare şi părea că explică totul. Undeva aveam un frate geamăn.

Senzaţia de legătură spirituală este în unele privinţe vagă, un sentiment de a fi protejat, chiar supravegheat, dar în altele este mult mai pregnantă. Impresia generală este aceea a unei prezenţe constante, în timp ce

„mesajele“ directe apar doar ocazional. Acestea sunt acute și precise, deși comunicarea propriu-zisă este invariabil non-verbală.

O dată sau de două ori când eram băut, de exemplu, am simțit în interior consternarea fratelui meu, teama că mi-aș putea face rău. Într-una dintre aceste ocazii, când am plecat de la o petrecere noaptea târziu, intenționând să conduc spre casă, sentimentul de îngrijorare care m-a cuprins a fost atât de puternic, încât am simțit cum mă trezesc brusc din beție! Am încercat să le descriu prietenilor de atunci această trăire, dar ei au m-au luat peste picior. Chiar și așa, am condus spre casă inexplicabil de treaz în acea noapte. Este, probabil, un mecanism psihic pe care îl folosim fără a-l înțelege. Nimeni, după cunoștințele mele, n-a putut explica satisfăcător acest fenomen care se petrece între gemeni, deși este frecvent și bine documentat.

În cazul meu există, oricum, un mister în plus.

Nu numai că nu am reușit niciodată să-mi găsesc fratele, dar din punctul de vedere al documentelor oficiale, nu am avut niciodată niciun frate, darămite unul geamăn. Am unele frânturi de amintiri anterioare adopției, deși aveam doar trei ani când s-a întâmplat asta, însă în ele nu apare niciun frate. Tata și mama nu știu nimic despre el; mi-au spus că, atunci când m-au adoptat, nu exista niciun indiciu că aș fi avut un frate.

În calitate de adoptat, ai anumite drepturi. Cel mai important dintre acestea este protecția față de părinții tăi naturali: nu te pot contacta prin niciun mijloc legal. Un alt drept este că, atunci când devii adult, poți pune întrebări referitoare la circumstanțele adopției. Poți afla numele părinților tăi naturali, de exemplu, și adresa tribunalului care a decis adopția, unde pot fi analizate registrele relevante.

Am făcut toate acestea imediat după ce am împlinit optsprezece ani, nerăbdător să aflu tot ce aș fi putut despre fratele meu. Agenția de adopții m-a îndrumat către Tribunalul din regiunea Ealing, unde erau păstrate documentele, și acolo am descoperit că am fost dat spre adopție de tata, al cărui nume era Clive Alexander Borden. Pe mama o chema Diana Ruth Borden (născută Ellington), dar decedase curând după nașterea mea. Am presupus că înfierea s-a întâmplat din cauza morții ei, dar de fapt fusesem adoptat la mai mult de doi ani după ce murise, timp în care tata mă crescuse singur. Numele meu inițial era Nicholas Julius Borden. Nu exista nicio consemnare care să se refere la un alt copil, înfiat sau nu.

Mai târziu, am cercetat înregistrările nașterilor de la St Catherine's House din Londra, dar acestea au confirmat că eram singurul copil al familiei Borden.

Chiar și așa, legăturile mele la nivel psihic cu fratele geamăn existau mai presus de toate acestea și au continuat să existe.

2

Cartea fusese publicată în SUA de Dover Publications și era un volum bine lucrat. Desenul de pe copertă reprezenta un magician îmbrăcat în smoching, care își îndrepta expresiv mâinile spre un dulap de lemn, din care apărea o tânără femeie. Aceasta avea un zâmbet orbitor și purta un costum care, pentru acea perioadă, era considerat probabil provocator.

Sub numele autorului era tipărit „Editat și adnotat de Contele Colderdale". În partea de jos a copertei,

scrisă cu litere albe îngroşate, era o prezentare: „Faimoasa carte a secretelor protejate prin jurământ".

Prezentarea amplă şi descriptivă de pe coperta din spate intra în mai multe detalii:

> Publicată iniţial ca ediţie strict limitată în 1905 la Londra, această carte a fost vândută numai magicienilor de profesie, care erau pregătiţi să depună un jurământ de păstrare a secretului cu privire la conţinutul ei. Exemplarele din prima ediţie sunt acum extraordinar de rare şi realmente imposibil de obţinut pentru cititorul de rând.
>
> Disponibilă publicului pentru prima dată, această nouă ediţie este completă şi conţine toate ilustraţiile originale, precum şi observaţiile şi textul suplimentar scris de contele Colderdale, un reputat *amator* în domeniul magiei.
>
> Autorul este Alfred Borden, inventatorul legendarei scamatorii „Noul om transportat". Borden, al cărui nume de scenă era „Profesorul de magie", se afla, în primul deceniu al acestui secol, în fruntea iluzioniştilor de scenă. Încurajat în tinereţe de John Henry Anderson şi protejat al lui Nevil Maskelyne, Borden a fost contemporan cu Houdini, David Devant, Chung Ling Soo şi Buatier de Kolta. Locuia în Londra, Anglia, dar organiza frecvent turnee în Statele Unite şi Europa.
>
> Deşi nu este un manual în sensul adevărat al cuvântului, cartea cuprinde explicaţii detaliate ale metodelor folosite în magie, oferind atât profanilor, cât şi profesioniştilor uimitoare dezvăluiri privindu-l pe unul dintre cei mai mari magicieni din toate timpurile.

Era amuzant să descopăr că unul dintre strămoşii mei fusese magician, dar subiectul nu mă interesa în mod

deosebit. Unele scamatorii mi se păreau plictisitoare; trucurile cu cărți de joc, în special, dar și multe altele. Scamatoriile pe care le vezi la televizor uneori sunt impresionante, dar nu am fost niciodată curios în legătură cu felul în care se ajungea la acele rezultate. Îmi amintesc de cineva care spunea la un moment dat că magia are o problemă: cu cât un magician își protejează mai bine secretele, cu atât acestea se dovedesc a fi mai banale.

Cartea lui Alfred Borden conținea o secțiune amplă referitoare la trucurile cu cărți de joc și la alte numere cu țigări și monede. Fiecare era însoțit de ilustrații explicative și îndrumări. La sfârșitul cărții era un capitol despre iluziile de scenă, cu multe ilustrații ale unor dulapuri cu compartimente ascunse, cutii cu fund fals, mese cu elemente pentru ridicare ascunse în spatele cortinei și alte echipamente specifice. Am aruncat o privire peste câteva dintre aceste pagini.

Prima jumătate a cărții nu era ilustrată, constând într-o relatare pe larg a vieții autorului și o prezentare generală a magiei. Începea cu următoarele cuvinte:

„Ne aflăm în anul 1901.

Numele meu, numele meu real, este Alfred Borden. Povestea vieții mele este povestea secretelor prin care am trăit. Le descriu aici pentru prima și ultima oară; acesta este singurul exemplar în care le relatez.

M-am născut în 1856 în ziua a opta a lunii mai, în orașul de coastă Hastings. Am fost un copil sănătos și viguros. Tatăl meu era meșteșugar în acel târgușor, rotar și dogar. Casa noastră..."

Pentru o fracțiune de secundă, mi l-am imaginat pe autorul acestei cărți pregătindu-se să-și scrie

memoriile. Fără niciun motiv anume, mi l-am închipuit ca pe un bărbat înalt, brunet, cu o față aspră și bărboasă, ușor adus de spate, purtând ochelari de citit și lucrând la lumina unei lămpi solitare, așezată lângă cotul său. Mi-am imaginat restul casei cufundat într-o tăcere respectuoasă, lăsându-și stăpânul în liniște în timp ce scria. Fără nicio îndoială că realitatea era diferită, dar e dificil să renunți la stereotipurile despre strămoși.

Mă gândeam ce grad de rudenie o fi între mine și Alfred Borden. Dacă linia de descendență era directă – cu alte cuvinte dacă nu-mi era văr sau unchi – atunci ar fi fost stră- sau stră-străbunicul meu. Fiind născut în 1856, să fi avut în jur de patruzeci și cinci de ani când a scris cartea; înseamnă că nu ar fi putut fi tatăl tatălui meu, fiind dintr-o altă generație.

Introducerea avea cam același stil ca textul principal, cu câteva explicații detaliate despre modul în care fusese realizată cartea. Părea a se baza pe jurnalul lui Borden, care nu fusese destinat publicării. Colderdale dezvoltase și clarificase considerabil firul narativ, adăugând descrierile celor mai multe dintre trucuri. Nu existau alte informații biografice despre Borden, dar probabil că mai puteam găsi câteva dacă citeam întreaga carte.

Nu înțelegeam cum aș fi putut afla ceva despre fratele meu citind acest volum. El era singurul care mă interesa din familia mea naturală.

În acel moment, telefonul mobil a început să sune. Am răspuns rapid, pentru a nu-i irita pe ceilalți pasageri din tren. Era Sonja, secretara editorului meu, Len Wickham. Mi-am dat seama imediat că Len îi sugerase să mă sune, pentru a se asigura că mă aflam în tren.

– Andy, s-au schimbat planurile în legătură cu mașina, mi-a spus. Eric Lambert a trebuit s-o ia pentru a-i repara frânele, așa că este la un garaj.

Mi-a dat adresa. Știind că în Sheffield era disponibilă această mașină, un Ford cu mulți kilometri la bord, renumit pentru problemele sale frecvente, nu venisem cu mașina mea. Len nu autoriza cheltuielile de deplasare dacă era la îndemână o mașină a companiei.

– Unchiul a mai spus și altceva? am întrebat.

– Ca de exemplu?

– Povestea mai este de actualitate?

– Da.

– A mai apărut ceva de la agenții?

– Am primit o confirmare prin fax de la Penitenciarul de Stat din California. Franklin este încă prizonier.

– Bine.

Am închis. În timp ce încă mai aveam telefonul în mână, am format numărul părinților mei și am vorbit cu tata. I-am spus că mă aflam în drum spre Sheffield, iar de acolo mă duceam spre Peak District și, dacă ei erau de acord (bineînțeles că erau), aș fi stat la ei peste noapte. Tata a părut încântat. El și Jillian încă locuiau în Wilmslow, Cheshire, și acum, că lucram în Londra, îi vizitam destul de rar.

I-am spus că primisem cartea.

– Ai idee de ce ți-a fost trimisă? a spus el.

– Nici cea mai vagă.

– Ai de gând să o citești?

– Nu este genul meu. Am să o frunzăresc la un moment dat.

– Am observat că e scrisă de cineva pe nume Borden.

– Da. Ți-a zis ceva despre asta?

– Nu, nu cred.

După ce am încheiat convorbirea, am pus cartea în geantă și am început să privesc peisajele prin fereastra vagonului. Cerul era plumburiu, iar ploaia biciuia geamul. Trebuia să mă concentrez asupra incidentului pe care fusesem trimis să-l investighez. Lucram pentru *Chronicle*, ca redactor pentru subiecte generale, un domeniu mai vast decât însăși realitatea. Tata însuși fusese ziarist și lucrase pentru *Manchester Evening Post*, un ziar din același trust de presă ca și *Chronicle*. Era o mândrie pentru el faptul că obținusem slujba aceasta, deși întotdeauna am bănuit că trăsese niște sfori. Nu sunt un ziarist cu o exprimare fluentă și nu m-am descurcat bine în programul de pregătire pe care l-am urmat. Una dintre îngrijorările mele pe termen lung era că într-o bună zi va trebui să-i explic tatălui meu de ce am renunțat la ceea ce el considera a fi o slujbă importantă la cel mai mare ziar britanic.

Între timp, continuam să-mi fac meseria, deși nu cu mare tragere de inimă. Analizarea incidentului spre care călătoream era, în parte, consecința unui alt articol pe care îl scrisesem cu câteva luni în urmă, despre un grup de susținători ai fenomenului OZN. De atunci, Len Wickham, editorul meu coordonator, mi-a încredințat orice subiect care se referea la sabatul vrăjitoarelor, levitație, combustie spontană, cercuri în lan sau altele de acest gen. În cele mai multe cazuri, descoperisem deja că, dacă analizai cum se cuvine situațiile respective, descopereai că în general nu avea prea multe de spus despre ele și foarte puține dintre articolele pe care le scrisesem fuseseră publicate. Chiar și așa, Wickham continua să mă trimită să le examinez.

De data aceasta, exista o schimbare de situaţie. Cu un oarecare sentiment de plăcere, Wickham m-a informat că un reprezentant al sectei telefonase şi se interesase dacă ziarul *Chronicle* intenţiona să analizeze subiectul şi adăugase că, dacă răspunsul era afirmativ, ar fi preferat ca eu să fiu cel trimis. Văzuseră câteva dintre articolele mele anterioare, considerau că am demonstrat un grad acceptabil de scepticism sincer şi, de aceea, puteau avea încredere în mine pentru un articol onest. Cu toate acestea, sau probabil tocmai de aceea, se părea că voi avea parte de o nouă dezamăgire.

O sectă religioasă din California, cu numele Biserica Înălţării lui Isus Hristos, îşi stabilise o comunitate într-o casă de ţară din regiunea Derbyshire. Una dintre reprezentantele grupării decedase din cauze naturale cu câteva zile în urmă. Fuseseră prezenţi medicul de familie şi fiica ei. Cum zăcea ea aşa, paralizată, pe punctul de a-şi da sufletul, un bărbat intrase în cameră. Se apropiase de pat şi făcuse gesturi liniştitoare cu mâinile. Femeia a murit la scurt timp după aceea, iar bărbatul a părăsit imediat încăperea, fără să le adreseze niciun cuvânt celorlalte două persoane. Nu a mai fost văzut niciodată după aceea. Fusese recunoscut de fiica femeii şi de încă doi membrii ai seçtei care veniseră în timp ce el se afla acolo ca fiind fondatorul sectei. Era părintele Patrick Franklin, iar organizaţia se dezvoltase în jurul său datorită pretinsei sale capacităţi de a se afla în două locuri în acelaşi timp.

Incidentul merita să fie relatat din două motive. Era prima situaţie în care capacitatea lui Franklin avusese martori care nu erau membri ai sectei, unul dintre aceştia fiind o profesionistă reputată pe plan local. Celălalt motiv era că localizarea lui Franklin în ziua cu pricina

putea fi stabilită cu certitudine: se știa că era închis la Penitenciarul de Stat din California, iar Sonja îmi confirmase prin telefon că încă se afla acolo.

3

Comunitatea se stabilise la periferia districtului Peak, în localitatea Caldlow, care fusese odată un important centru de exploatare a gresiei, iar acum dependentă de activitatea turistică. Existau în centrul orașului un magazin National Trust, un mic bar, câteva magazine de suveniruri și un hotel. În timp ce conduceam, ploaia rece cădea peste vale, ascunzând înălțimile stâncoase de pe fiecare parte a acesteia.

M-am oprit în orășel pentru o ceașcă de ceai, gândindu-mă că aș putea să vorbesc cu vreunul dintre localnici despre Biserica Înălțării, dar în afară de mine nu mai era nimeni în cafenea, iar femeia din spatele tejghelei a spus la un moment dat că făcea zilnic naveta de la Chesterfield.

Cât am stat acolo, întrebându-mă dacă să profit de ocazie și să mănânc ceva de prânz înainte să-mi continui drumul, fratele meu m-a contactat într-un mod neașteptat. Senzația era atât de clară, atât de presantă, încât am întors uimit capul, crezând pentru un moment că mi se adresase cineva din încăpere. Am închis ochii, mi-am aplecat fața și am ascultat în continuare.

Niciun cuvânt. Nimic explicit. Nimic la care aș fi putut răspunde, nimic ce aș fi putut pune pe hârtie sau chiar exprima pentru mine însumi. Dar era un sentiment de anticipare, bucurie, emoție, îmbărbătare.

Am încercat să transmit și eu ceva: De ce aceste emoții? Ce mă încurajezi să fac? Are legătură cu acea comunitate religioasă?

Am așteptat, știind că aceste experiențe nu luau niciodată forma dialogului, așa că întrebările mele nu primeau niciun fel de răspuns, dar speram să vină un nou semnal din partea lui. Am încercat să iau legătura cu el la nivel psihic, gândindu-mă că faptul că mă contactase era un mod de a mă determina să comunic cu el, dar n-am mai recepționat nimic.

Înfățișarea mea trebuie să fi trădat ceva din tulburările interioare, deoarece femeia din spatele tejghelei se uita la mine într-un mod ciudat. Am băut restul de ceai, am pus ceașca și farfurioara înapoi pe tejghea, am zâmbit politicos, apoi m-am îndreptat grăbit spre mașină. După ce m-am așezat și am trântit portiera, din partea fratelui meu am primit un al doilea mesaj. Era similar cu primul, un îndemn direct de a veni, de a fi acolo, cu el. Îmi era încă imposibil să-l exprim în cuvinte.

4

Intrarea spre Biserica Înălțării era pe un drum abrupt ce se ramifica din șoseaua principală, blocat la un moment dat de două porți din fier forjat și o gheretă. Exista, într-o parte, și o a doua poartă, de asemenea închisă, pe care scria Privat. Cele două intrări formau un spațiu liber, așa că mi-am parcat mașina acolo și am mers pe jos spre gheretă. În dreptul ușii era montat butonul unei sonerii moderne, iar dedesubt fusese prins un bilet pe care scria:

BISERICA ÎNĂLȚĂRII LUI ISUS HRISTOS
VĂ UREAZĂ BUN-VENIT
NU SE PRIMESC VIZITATORI FĂRĂ PROGRAMARE
PENTRU PROGRAMĂRI SUNAȚI LA 393960
COMERCIANȚII ȘI ALȚII APĂSAȚI PE BUTONUL
SONERIEI DE DOUĂ ORI
ISUS VĂ IUBEȘTE

Am apăsat pe buton de două ori, fără un efect audibil.

Câteva broșuri se aflau într-un suport semiînchis, iar dedesubt, fixată ferm în perete, era o cutie de metal încuiată cu lacăt, care avea deasupra o fantă pentru monede. Am luat o broșură, am strecurat o monedă de cincizeci de pence în cutie, apoi m-am întors la mașină și m-am rezemat cu spatele de portiera dreaptă, începând să citesc. Pe prima pagină erau o scurtă istorie a sectei și o fotografie a părintelui Franklin. Următoarele trei pagini conțineau o selecție de citate din Biblie.

Când m-am uitat spre porți, am văzut că se deschideau încet, acționate printr-o telecomandă, așa că m-am urcat în mașină și m-am îndreptat spre drumul abrupt, cu prundiș. Acesta făcea o curbă cum urcai dealul și dădea spre o peluză laterală, și ea în pantă. Copaci și arbuști ornamentali erau plantați la intervale, aplecându-se sub vălul de ploaie neguroasă. Pe partea mai joasă se aflau pâlcuri stufoase de rododendroni, cu frunze de culoare închisă. Am observat în oglinda retrovizoare cum se închideau porțile în timp ce mă îndepărtam de ele. După puțin timp, a apărut casa principală: era o clădire mare și neatrăgătoare cu patru sau cinci etaje, cu acoperiș negru din ardezie și ziduri solide din cărămidă și piatră maro-închis. Ferestrele erau înalte și înguste și reflectau inexpresive cerul întunecat. Locul îmi sugera

ceva rece și sever; totuși, când m-am îndreptat spre zona în care drumul se lățea formând o parcare, am simțit încă o dată prezența fratelui meu, îndemnându-mă să merg mai departe.

Am văzut un semn care indica drumul pentru vizitatori și l-am urmat de-a lungul unei cărări pietruite pe lângă zidul casei, ocolind picăturile prelinse de pe iedera care creștea compact. Am deschis o ușă și am intrat într-un hol îngust, unde mirosea a lemn vechi și a praf, amintindu-mi de Coridorul de Jos al școlii unde învățasem. Această clădire avea același aer instituțional dar, spre deosebire de școala mea, era adâncită în liniște.

Am ajuns la o ușă pe care scria Recepție și am bătut. Când am văzut că nu primesc niciun răspuns, am băgat capul pe ușă, dar camera era goală. Erau două birouri vechi de metal, iar pe unul dintre ele era așezat un computer.

Auzind pași, m-am întors în hol și, câteva momente mai târziu, a apărut la capătul scărilor o femeie slăbuță, între două vârste, care avea în mână câteva plicuri și dosare. Mersul său făcea un zgomot puternic pe treptele de lemn, iar când m-a văzut m-a privit întrebător.

– O caut pe doamna Holloway, am spus. Dumneavoastră sunteți?

– Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

Nu avea deloc accent american, așa cum mă așteptam.

– Numele meu este Andrew Westley și reprezint ziarul *Chronicle*. I-am arătat legitimația de presă, dar abia s-a uitat la ea. Mă întrebam dacă vă pot adresa câteva întrebări referitoare la părintele Franklin.

– Părintele Franklin se află momentan în California.

– Așa știam și eu, dar s-a întâmplat incidentul de săptămâna trecută...

– La care vă referiți? întrebă doamna Holloway.

– Am înțeles că părintele Franklin a fost văzut aici.

Ea a dat încet din cap. Stătea cu spatele la ușa ce dădea în biroul ei.

– Cred că faceți o confuzie, domnule Westley.

– L-ați văzut pe părintele Franklin când a fost aici? am întrebat-o.

– Nu. Și nici nu a fost aici. Începuse să devină reticentă, ceea ce era ultimul lucru la care mă așteptasem. Ați luat legătura cu Biroul nostru de presă?

– Se află aici?

– Avem un birou în Londra. Toate interviurile cu presa sunt stabilite prin intermediul lor.

– Mie mi s-a spus să vin aici.

– De către purtătorul nostru de cuvânt?

– Nu... Am înțeles că a fost transmisă o cerere la *Chronicle*, după apariția părintelui Franklin. Negați că s-a întâmplat acest lucru?

– Vreți să spuneți că s-a trimis o solicitare? Nimeni de aici nu a luat legătura cu ziarul dumneavoastră. Și la întrebarea dacă neg că părintele Franklin a apărut aici, răspunsul este da.

Ne-am uitat unul la altul. Eram cuprins de furie din cauza ei și de frustrare din pricina mea. De fiecare dată când apăreau astfel de probleme, dădeam vina pe lipsa mea de experiență și de motivare. Ceilalți ziariști păreau a ști cum să se comporte cu oamenii ca doamna Holloway.

– Pot să vorbesc cu cel care se ocupă de acest loc?

– Eu sunt administratorul. Toți ceilalți se ocupă cu instruirea.

Eram pe cale să renunț, dar am întrebat:

– Numele meu vă spune ceva?

– Ar trebui?

– Cineva m-a solicitat special pe mine.

– Probabil că e vorba despre cineva de la Biroul de presă, nu de aici.

– Aşteptaţi puţin, am spus.

M-am întors la maşină să iau hârtiile pe care mi le dăduse Wickham cu o zi înainte. Doamna Holloway stătea încă la capătul scărilor, dar pusese undeva teancul de dosare. M-am oprit lângă ea şi am răsfoit până când am ajuns la pagina pe care o primise Wickham. Era un mesaj venit pe fax. Spunea: „Către domnul Wickham, redactor, *Chronicle*. Detaliile pe care le-aţi solicitat sunt următoarele: Biserica Înălţării lui Isus Hristos, Caldlow, Derbyshire. La o jumătate de milă de orăşelul Caldlow spre nord, pe drumul A623. Parcaţi la poarta principală sau în curte. Doamna Holloway, administratorul, îi va oferi informaţiile necesare reporterului Andrew Westley. K. Angier."

– Nu are legătură cu noi, a spus doamna Holloway. Îmi pare rău.

– Cine este K. Angier? am întrebat. Este un domn, o doamnă?

– Este o doamnă, locuieşte în aripa estică, particulară, a acestei clădiri şi nu are nicio legătură cu biserica. Mulţumesc.

Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a împins politicos spre uşă. Mi-a arătat cărarea pietruită care ducea spre poarta de intrare în aripa despre care îmi spusese.

– Îmi pare rău pentru neînţelegere, am bâiguit eu. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

– Dacă vreţi mai multe informaţii despre biserică, v-aş rămâne recunoscătoare dacă v-aţi adresa Biroului de presă. Acesta este rolul său.

– În regulă.

Ploua mai tare decât înainte și nu aveam nici o haină de ploaie.

– Pot să vă mai adresez o ultimă întrebare? Dumneavoastră sunteți singura persoană în clădire acum?

– Nu, avem prezență completă. Sunt mai mult de două sute de persoane la cursul de pregătire în această săptămână.

– Mi s-a părut că e pustiu.

–Suntem un grup a cărui reculegere este tăcută. Sunt singura persoană căreia i se permite să vorbească în timpul zilei. La revedere.

A intrat în clădire și a închis ușa.

5

M-am hotărât să sun la birou, din moment ce era clar că povestea pentru care fusesem trimis nu mai era de actualitate. Stând sub iedera udă, privind ploaia torențială care cădea asupra văii, i-am telefonat lui Len Wickham pe linia directă, având o presimțire rea. Mi-a răspuns cu întârziere. I-am spus ce se întâmplase.

– Te-ai întâlnit cu sursa de informații? mă întrebă el. Cineva pe nume Angier.

– Chiar acum mă aflu în curtea casei, am replicat și am explicat care era organizarea la biserică. Nu cred că avem un subiect pentru articol. Presupun că este vorba doar de o dispută între vecini. Știi, fiecare se plânge ba de una, ba de alta....

„Dar, cu siguranță, nu de gălăgie", mi-am spus în gând.

A intervenit un moment lung de tăcere. Apoi, Len mi-a cerut:

– Întâlnește-te cu vecina și, dacă e ceva interesant, sună-mă. Dacă nu, întoarce-te la Londra în seara asta.

– Este vineri, am spus. Aș fi vrut să-mi vizitez părinții diseară.

Wickham mi-a răspuns punând receptorul în furcă.

6

Am fost întâmpinat la intrarea principală de o femeie în vârstă, căreia m-am adresat cu „doamna Angier", dar ea mi-a cerut numele, a studiat insistent legitimația mea de presă, apoi m-au poftit într-o cameră de alături și mi-a spus să aștept. Dimensiunile impunătoare ale încăperii simple, dar plăcut amenajate, cu covoare indiene, scaune vechi și o masă lustruită, m-a făcut să mă simt jalnic în costumul meu șifonat de călătorie și murat de ploaie. După aproximativ cinci minute, femeia s-a întors.

– Lady Katherine vă primește acum.

M-a condus la etaj, într-o cameră spațioasă, plăcută, ale cărei ferestre dădeau spre vale și spre un povârniș stâncos, acum abia vizibil.

O tânără femeie stătea lângă șemineu, unde lemnele ardeau și fumegau, iar când m-am apropiat, mi-a întins mâna. Mă cam speriase faptul că voi vorbi cu o doamnă din aristocrație, dar atitudinea ei era cordială. Înfățișarea ei m-a frapat – în mod plăcut. Era înaltă, brunetă și avea o față lată, cu maxilare puternice. Părul era aranjat astfel încât să-i îndulcească linia aspră a feței. Ochii-i erau mari. Avea o expresie încordată, ca și când ar fi fost îngrijorată în legătură cu ce aș fi putut spune sau crede.

M-a salutat oficial, dar în momentul în care cealaltă femeie a părăsit încăperea, atitudinea ei s-a schimbat.

S-a prezentat Kate Angier, nu Katherine, și mi-a spus să nu iau seama la titlul nobiliar, pe care îl folosea rar. Mi-a cerut să-i confirm că sunt Andrew Westley. I-am răspuns afirmativ.

– Presupun că ai fost deja în corpul principal al casei?

– Biserica Înălțării? Abia dacă i-am trecut pragul.

– Cred că a fost greșeala mea. I-am anunțat că s-ar putea să vii, dar doamna Holloway nu a fost prea încântată.

– Presupun că tu ai trimis mesajul la ziarul la care lucrez.

– Vroiam să te cunosc.

– Așa m-am gândit și eu. De unde știai despre mine?

– Am să-ți spun. Dar eu nu am luat încă masa de prânz. Tu?

I-am spus că mă oprisem mai devreme în oraș, dar nu mâncasem nimic de la micul dejun. Am urmat-o la parter, unde femeia care-mi deschisese ușa, doamna Makin, pregătea un prânz simplu format din carne rece și brânzeturi, cu salată. După ce ne-am așezat, am întrebat-o pe Kate Angier de ce mă adusese atâta drum de la Londra pentru ceea ce-mi părea acum a fi o goană după himere.

– Eu nu cred că e o goană după himere.

– Trebuie să scriu un articol în această seară.

– Ei, asta s-ar putea să fie mai dificil. Mănânci carne, domnule Westley?

Mi-a întins farfuria cu răcituri. În timp ce mâncam, am purtat o conversație politicoasă, mi-a adresat întrebări referitoare la ziar, la carieră, s-a interesat unde locuiam și așa mai departe. Eram conștient încă de titlul său nobiliar și mă simțeam inhibat de acest lucru, dar cu cât vorbeam mai mult, cu atât totul devenea mai simplu.

Avea o nesiguranță, o atitudine puțin agitată, și frecvent privirile îi zburau ba la mine, ba în alt colț al camerei în timp ce vorbeam. Am presupus că acest lucru nu se datora lipsei de interes pentru ce-i spuneam, ci fiindcă așa era felul ei de a fi. Am observat, de exemplu, că mâinile îi tremurau de fiecare dată când lua ceva de pe masă. Când m-am gândit că ar fi timpul să o întreb ceva despre ea, mi-a spus că reședința în care ne aflam era în proprietatea familiei sale de peste trei sute de ani. Cea mai mare parte a terenului din vale aparținea moșiei, iar mai multe ferme erau arendate. Tatăl ei era conte, dar se stabilise în străinătate. Mama ei murise, iar sora, cea mai apropiată rudă pe care o mai avea, era căsătorită și locuia în Bristol împreună cu soțul și copiii.

Casa fusese reședință de familie, cu câțiva servitori, până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Ministerul Apărării rechiziționase cea mai mare parte a clădirii, folosind-o ca sediu regional pentru Comandamentul de Transport al RAF. În acea perioadă, familia ei se mutase în aripa estică, partea favorită a casei. Când RAF a plecat, după terminarea războiului, casa a fost preluată de Consiliul Regional Derbyshire și transformată în clădire de birouri, iar actualii chiriași (cuvintele îi aparțin) au sosit în 1980. Mi-a spus că părinții ei fuseseră inițial îngrijorați de perspectiva mutării în clădire a unei secte religioase americane din cauza a ceea ce se zvonea despre membrii ei, dar familia avea nevoie de bani și, în cele din urmă, totul decursese bine. Biserica și-a continuat în liniște activitatea, enoriașii erau politicoși și încântători când îi cunoșteai, iar momentan nici ea și nici locuitorii din oraș nu mai erau îngrijorați de ce ar fi putut pune secta la cale. În acel moment al

conversației terminasem de mâncat, iar doamna Makin ne adusese cafeaua, așa că am spus:

– Așadar, presupun că povestea datorită căreia am venit aici, despre capacitatea unui preot de a se afla în două locuri în același timp, este falsă?

– Da și nu. Cultul nu face un secret din faptul că-și bazează învățăturile pe cuvintele liderului său. Părintele Franklin este, se spune, un stigmatizat și se crede că are capacitatea bilocației, dar nu a fost văzut niciodată demonstrând-o în fața unor martori independenți sau, cel puțin, în circumstanțe controlate.

– Dar este adevărat?

– Nu sunt sigură. De data aceasta, la fața locului a fost prezent un doctor din regiune și, din anumite motive, acesta a făcut o declarație unui tabloid, care a publicat o versiune concisă a poveștii. Am auzit despre asta abia ieri, când am fost în oraș. Dar nu văd cum ar putea să fie adevărat. Liderul lor se află într-o închisoare din America, nu-i așa?

– Da, dar dacă incidentul ar fi avut loc cu adevărat, povestea ar fi mult mai interesantă.

– Mie mi se pare mai degrabă o escrocherie. De exemplu, de unde știe doctorul Ellis cum arată acest om? Ne putem baza doar pe cuvântul unuia dintre membrii sectei.

– Ai lăsat să se înțeleagă că povestea este adevărată.

– Am spus asta pentru că vroiam să te întâlnesc. Iar faptul că omul ar avea capacitatea de a se afla în două locuri în același timp ar fi prea frumos ca să fie adevărat.

Râdea așa cum o fac oamenii care spun ceva și se așteaptă ca publicul să considere acel lucru amuzant. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea.

– Nu puteai să telefonezi pur și simplu la redacția ziarului? Sau să-mi trimiți o scrisoare?

– Da, aș fi putut... dar nu eram sigură că erai cine bănuiam eu că ești. Vroiam să te cunosc mai întâi.

– Nu înțeleg ce te-a făcut să crezi că ar avea în comun cu mine un fanatic religios cu capacități de bilocație.

– A fost doar o coincidență. Știi, controversa referitoare la iluzii și toate astea.

Din nou m-a privit așteptând parcă ceva.

– Dar cine îți închipui că sunt eu?

– Fiul lui Clive Borden. Nu-i așa?

A încercat să-mi susțină privirea, dar în cele din urmă ochii ei s-au îndreptat în altă parte. Comportamentul ei nevrotic, evaziv, crea o tensiune între noi.

– Un bărbat pe nume Clive Borden a fost tatăl meu natural, am spus. Dar am fost înfiat când aveam trei ani.

– Bine. Am avut dreptate în privința ta. Ne-am întâlnit o dată, cu mulți ani în urmă, când eram copii. Numele tău era Nicky pe atunci.

– Nu-mi amintesc. Probabil că eram doar un țânc. Unde a avut loc această întâlnire?

– Aici, în această casă. Chiar nu-ți amintești?

– Deloc.

– Dar ai vreo amintire de la vârsta aceea? m-a întrebat.

– Doar fragmente. Dar nimic cu casa asta. Și este genul de casă care ar impresiona un copil, nu-i așa?

– Da. Nu ești primul care spune asta. Sora mea... o cheamă Rosalie... urăște această casă și abia aștepta să se mute de aici. Apoi se aplecă în spate, luă un clopoțel de pe un raft și sună de două ori, după care adăugă: De obicei, beau ceva după masă. Vrei să mi te alături?

– Da, mulțumesc.

Doamna Makin a apărut repede, iar Lady Katherine s-a ridicat.

În timp ce urcam treptele largi, am simţit un impuls de a fugi, de a evada din această casă. Femeia asta cunoştea mai multe despre mine decât ştiam eu însumi, dar era vorba despre o parte a vieţii mele care nu mă interesa deloc. Trăiam, cu siguranţă, o zi în care aveam să devin din nou un Borden, indiferent că vroiam sau nu. Mai întâi fusese cartea scrisă de el, apoi asta. Toate se legau, dar simţeam că intrigile ei nu erau şi ale mele. De ce mi-ar fi păsat de omul, de familia care îmi întorsese spatele?

M-a condus în camera unde ne întâlnisem mai devreme şi a închis uşa în urma noastră. O tavă de argint pe care se aflau mai multe sticle, pahare şi un bol cu gheaţă era aşezată pe o masă joasă, amplasată între mai multe fotolii şi o canapea. Într-unul dintre pahare era deja o cantitate considerabilă de băutură, pregătită probabil de doamna Makin. Kate mi-a făcut semn să mă aşez, apoi a spus:

– Ce ai vrea să bei?

De fapt, aş fi preferat un pahar de bere, dar pe tavă se aflau numai băuturi spirtoase. Am spus:

– Beau ce bei şi tu.

– Este whisky american cu sifon. Vrei?

Am confirmat şi am privit-o cum prepara băutura. Când s-a aşezat pe canapea şi-a îndoit picioarele sub ea, apoi a băut cam jumătate din paharul cu whisky dintr-o înghiţitură.

– Cât poţi să stai?

– Cred că doar pentru un pahar.

– Aş avea multe întrebări să-ţi pun.

– De ce?

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat când eram copii.

– Nu cred că-ţi voi fi de prea mare ajutor, am spus.

Acum, că nu se mai agita atât de mult, începeam să o privesc mai obiectiv, ca pe o femeie de vârsta mea, deloc neatrăgătoare. În mod evident, îi plăcea să bea şi era obişnuită cu efectul produs de băutură asupra ei. Asta mă făcea să mă simt pe un teritoriu familiar; îmi petrec multe weekend-uri la o băută împreună cu prietenii. Ochii ei continuau să mă deconcerteze, căci întotdeauna se uita când la mine, când în altă parte şi iar înapoi, încât aveam senzaţia că se mai afla cineva în spatele meu, plimbându-se prin încăpere, pe unde nu-l puteam vedea.

– Un răspuns cu da sau nu la întrebările mele ne-a putea salva o grămadă de timp, îmi spuse ea.

– Bine.

– Ai un frate geamăn identic? Sau ai avut unul care a murit când erai foarte mic?

Nu mi-am putut stăpâni o tresărire bruscă. Am pus jos paharul, înainte să mai vărs din conţinut şi am şters lichidul care mi se împrăştiase pe picioare.

– De ce mă întrebi asta?

– Ai? Ai avut?

– Nu ştiu. Cred că am avut, dar nu l-am găsit niciodată. Adică... nu sunt sigur.

– Cred că mi-ai dat răspunsul pe care îl aşteptam. Dar nu şi cel la care speram.

7

– Dacă întrebările tale vor avea de-a face cu familia Borden, trebuie să-ţi spun că nu ştiu nimic despre ea.

– Da, dar tu *eşti* un Borden.

– Am fost, însă asta nu înseamnă nimic pentru mine.

Dintr-odată, am avut o străfulgerare cu privire la familia ei, veche de peste trei sute de ani – o înlănţuire continuă de generaţii: acelaşi nume, aceeaşi casă, toate erau la fel. Rădăcinile familiei mele nu mergeau mai departe de vremea la care avusesem eu trei ani.

– Cred că nu-ţi dai seama ce înseamnă să fii adoptat. Eram doar un copil, un ţânc, iar tatăl meu m-a alungat din viaţa lui. Dacă mi-aş fi petrecut tot restul vieţii necăjindu-mă din cauza asta, nu aş mai fi avut timp pentru nimic altceva. Cu mult timp în urmă, am închis acest subiect, deoarece nu am avut încotro. Acum am o familie nouă.

– Totuşi, fratele tău este încă un Borden.

De câte ori îl aducea în discuţie pe fratele meu, simţeam un val de vinovăţie, îngrijorare şi curiozitate. Era ca şi cum îl folosea ca pe o armă pentru a-mi distruge apărarea. Toată viaţa, existenţa fratelui meu fusese convingerea mea secretă, o parte din propria-mi fiinţă pe care o păstram numai pentru mine. Şi iat-o pe străina aceasta vorbind despre el ca şi când l-ar fi cunoscut.

– De ce te interesează persoana lui? am întrebat-o.

– Ai auzit vreodată de Rupert Angier?

– Nu.

– Sau de Marele Danton, iluzionistul?

– Nu. Singurul meu interes în ceea ce-mi priveşte fosta familie este că, prin intermediul ei, aş putea într-o bună zi să-mi cunosc fratele geamăn.

Băuse mereu din paharul cu whisky în timp ce discutam, iar acum îl golise. S-a aplecat pentru a-şi pregăti o nouă băutură şi a încercat să-mi mai toarne şi mie. Ştiind că trebuia să conduc mai târziu, mi-am retras paharul înainte să-l umple.

– Cred că soarta fratelui tău are legătură cu ceva ce s-a întâmplat acum aproximativ o sută de ani. Unul dintre înaintaşii mei, Rupert Angier, despre care spui că nu ai auzit niciodată nimic şi, într-adevăr, nu văd niciun motiv pentru care să fi auzit, a fost un magician de la sfârşitul secolului trecut. A fost victima unor atacuri vicioase din partea unui bărbat pe nume Alfred Borden, stră-străbunicul tău, care era, de asemenea, iluzionist. Zici că nu ştii nimic despre asta?

– Doar ce am văzut în carte. Presupun că tu mi-ai trimis-o.

A dat din cap afirmativ.

– Exista o vrajbă între ei, care a continuat ani de zile. Se atacau constant unul pe celălalt, intervenind adesea pentru a-şi distruge unul altuia spectacolele. Motivul care a provocat conflictul este expus în cartea lui Borden. Ai citit-o?

– Abia azi-dimineaţă a sosit prin poştă. Nu am avut timp...

– Credeam că ai să fii fascinat să ştii ce s-a întâmplat.

M-am gândit din nou: ce rost avea să vorbim atât despre familia Borden? Era ceva prea departe în trecut şi ştiam prea puţine despre ea. Era un subiect care prezenta interes pentru ea, nu şi pentru mine. Mi-am zis că ar trebui să fiu politicos cu ea, să ascult ce avea de spus, dar femeia asta nu avea cum să ştie ce reţinere exista în interiorul meu – acel mecanism inconştient de apărare pe care îl construieşte un copil atunci când se simte respins. Pentru a mă integra în noua mea familie, renunţasem la tot ce ştiusem despre trecut. De câte ori trebuia să-i spun ca să o conving?

Menţionând că dorea să-mi arate ceva, şi-a pus jos paharul şi a traversat camera spre un birou aflat undeva

în spatele meu. Când s-a aplecat să ajungă la sertar, rochia i-a alunecat de pe gât și am aruncat o privire: o bretea fină și subțire, o parte a unei cupe de sutien, linia superioară a sânului care se cuibărea în interior. Căutând ceva în sertar, s-a răsucit pentru a întinde mai bine mâna și i-am văzut liniile zvelte ale spatelui, bretelele devenind iar vizibile prin materialul subțire al rochiei, apoi părul i-a alunecat pe față. Încerca să mă implice în ceva despre care nu știam nimic, iar eu o evaluam cu cinism, gândindu-mă aiurea cum ar fi să fac sex cu ea. Sex cu o doamnă de viță nobilă; era genul de glumă pe jumătate distractivă pe care ar face-o ziariștii din biroul meu. La bine și la rău, aceea era viața mea, mai interesantă și mai imprevizibilă pentru mine decât toate poveștile despre vechi magicieni. Mă întrebase în ce zonă a Londrei locuiam, nu cu cine locuiam în Londra, așa că nu îi spusesem nimic despre Zelda. Extraordinara și înnebunitoarea Zelda, cu părul ei tuns scurt și inelul în nas, ghetele cu ținte și trupul de vis, care în urmă cu trei nopți îmi spusese că vroia o relație deschisă și plecase la unsprezece și jumătate noaptea, luându-mi o mare parte dintre cărți și cele mai multe discuri. Nu o mai văzusem de atunci și începusem să mă îngrijorez, chiar dacă mai făcuse așa ceva și altă dată. Vroiam să-i povestesc acestei aristocrate despre Zelda, nu pentru că mă interesa ce mi-ar putea spune, ci fiindcă Zelda era reală pentru mine. „Cum crezi că aș putea s-o recâștig?“ Sau cum să renunț la slujba de la ziar fără a părea că-mi resping tatăl? Sau unde voi sta dacă Zelda mă părăsește, deoarece apartamentul în care locuiesc aparține părinților ei? Sau cum voi supraviețui fără un serviciu? Și dacă fratele meu există, unde e și cum să-l găsesc?

Oricare dintre aceste subiecte era mai interesant pentru mine decât dușmănia dintre niște stră-străbunici în poala cărora nu mă jucasem niciodată. Totuși, unul dintre ei scrisese o carte. Poate că despre asta mi-ar fi plăcut să aflu mai multe.

– Nu am mai umblat cu astea de ani de zile, spuse Kate, cu vocea ușor înfundată, vorbind parcă din sertar. Scosese câteva albume foto, care zăceau acum împrăștiate pe podea, în timp ce ea ajunsese la fundul sertarului adânc. Iată-le.

Îmi arătă un teanc de hârtii în dezordine, aparent vechi și îngălbenite, de mărimi diferite. Le răspândi pe canapea, lângă ea, și luă paharul înainte de a începe să le răsfoiască.

– Stră-străbunicul meu era unul dintre acei oameni obsesiv de ordonați, îmi spuse. Nu numai că păstra toate nimicurile, dar le clasifica, făcea liste, avea cutii speciale pentru diverse lucruri. Când am crescut, părinții mei aveau o vorbă: „Lucrurile bunicului". Nu le atingeam niciodată, aproape că nici măcar nu aveam voie să ne uităm la ele. Dar eu și Rosalie nu puteam rezista să le scotocim. Când ea s-a căsătorit, iar eu am rămas singură aici, am căutat printre ele și le-am sortat. Am reușit să vând câteva instrumente și costume și am primit niște prețuri bune. Am găsit aceste afișe de spectacol în camera în care a fost biroul bunicului.

În timp ce vorbea, selecta hârtiile și îmi întinse o foaie fragilă, îngălbenită. Fusese îndoită de nenumărate ori, iar pliurile erau zdrențuite de uzură și aproape rupte. Afișul făcea reclamă Teatrului Empress de pe strada Evering, în Stoke Newington. Deasupra listei de artiști, era anunțat un număr limitat de spectacole, după-amiaza și seara, începând din 14 până pe 21 aprilie.

(„Vezi anunțurile din ziar pentru schimbări ulterioare".) În partea de sus a paginii, tipărit cu cerneală roșie, era numele unui tenor irlandez pe nume Dennis O'Canaghan („Fill Your Heart With The Joy Of Ireland"). Urmau apoi Surorile McKee („A Trio of Lovely Chanteuses"), Sammy Renaldo („Tickle Your Ribs, Your Highness?") și Robert și Roberta Franks („Recitation Par Excellence"). La jumătatea afișului, indicat de arătătorul lui Kate, care stătea aplecată spre mine, era Marele Danton („Cel mai Mare Iluzionist din Lume").

– Asta era de fapt înainte să fi devenit cel mai mare, îmi spuse ea. Și-a petrecut cea mai mare parte din viață strâmtorat și a devenit faimos abia cu câțiva ani înainte să se stingă din viață. Afișul este din 1881, când abia începea să se descurce.

– Ce reprezintă toate astea? am întrebat-o arătându-i o coloană de numere scrise cu cerneală pe marginea afișului; mai multe erau notate pe spate.

– Acesta este ceea ce eu numesc „Sistemul obsesiv de clasificare al Marelui Danton".

Îndepărtându-se de canapea, se așeză în genunchi pe carpeta din spatele scaunului meu. Aplecându-se spre mine astfel încât să vadă afișul din mâna mea, spuse:

– Nu l-am descifrat în întregime, dar primul număr se referă la activitatea lui. Există un tabel undeva cu o listă completă a tuturor programelor în care a apărut. Dedesubt scria câte spectacole susținuse, câte dintre ele fuseseră matinee și câte avuseseră loc seara. Următoarele numere simbolizează trucurile pe care le executa; în plus, avea aproape o duzină de caiete în biroul său, în care descrisese toate numerele pe care le putea face. Am câteva caiete aici și probabil că poți

vedea o parte din trucurile pe care le-a executat în Stoke Newington. Dar lucrurile sunt chiar mai complicate, pentru că majoritatea numerelor aveau diverse variațiuni minore și în notițele lui a făcut referire și la ele. Privește numărul acesta, „10g". Cred că atât a fost plătit: zece guinee.

– Era bine?

– Dacă ar fi fost pentru o singură seară, ar fi fost extraordinar. Dar era probabil pentru întreaga săptămână, așa că era doar un câștig mediu. Nu cred că acesta era un teatru mare.

Am ridicat maldărul de afișe, pe care ea spunea că sunt notate coduri similare.

– Toată recuzita lui a fost clasificată, de asemenea. Uneori, mă întreb cum de avea timp să iasă în lume și să-și câștige traiul! Când am făcut curat în pivniță, am constatat că fiecare element de recuzită avea un număr de identificare și era trecut într-un registru voluminos, la care se face referire în celelalte caiete.

– Poate că avea pe cineva care se ocupa de toate astea.

– Nu. Peste tot este același scris de mână.

– Când a murit? am întrebat.

– Există unele dubii în acest sens, ceea ce e destul de ciudat. Ziarele scriu că a murit în 1903, iar în *The Times* a fost publicat un necrolog, dar există persoane din oraș care susțin că a trăit aici și în anul următor. Ceea ce mi se pare straniu este că am descoperit necrologul în albumul cu tăieturi din ziare, lipit, clasificat și indexat, la fel ca toate celelalte.

– Poți să explici cum s-a întâmplat una ca asta?

– Nu. Alfred Borden vorbește despre acest lucru în cartea sa. De acolo am aflat și după aceea am încercat să descopăr ce se întâmplase între ei.

– Mai ai și alte asemenea lucruri?

În timp ce căuta alte albume cu tăieturi din ziare, mi-am turnat încă o înghițitură de whisky american, de care nu mai băusem înainte, dar descoperеam că îmi place. Îmi plăcea și cum stătea Katherine pe podea, lângă picioarele mele, întorcându-și capul să se uite la mine în timp ce vorbea, aplecându-se către mine, permițându-mi să arunc mai multe priviri spre decolteul rochiei, fiind probabil conștientă de asta. Era ușor amețitor să mă aflu acolo, neînțelegând tot ce se întâmpla, vorbind despre magicieni și lucruri întâmplate în copilărie, în loc să fiu la muncă, unde ar fi trebuit, sau în drum spre părinții mei, așa cum îmi propusesem.

În acea parte a minții ocupată de fratele meu, simțeam un fel de mulțumire, ceva care nu semăna cu nimic din ceea ce îmi transmisese el până atunci: mă îndemna să rămân.

Dincolo de fereastră, cerul după-amiezii răcoroase se întuneca, iar ploaia mocănească se revărsa în continuare. Un vânt rece venea persistent dinspre geam. Kate aruncă încă un buștean pe foc.

PARTEA A DOUA

Alfred Borden

1

Ne aflăm în anul 1901.

Numele meu, numele meu real, este Alfred Borden. Povestea vieţii mele este povestea secretelor prin care am trăit. Le descriu aici pentru prima şi ultima oară; acesta este singurul exemplar în care le relatez.

M-am născut în 1856 în ziua a opta a lunii mai, în oraşul de coastă Hastings. Am fost un copil sănătos şi viguros. Tatăl meu era meşteşugar în acel târguşor, rotar şi dogar. Casa noastră de la numărul 105, de pe strada Manor, se afla pe o alee lungă, şerpuită, construită la poalele unuia dintre cele câteva dealuri din Hastings. În spatele casei se întindea o vale abruptă şi izolată, unde păşteau oile şi vitele în timpul verii, iar în faţă dealul se înălţa, presărat cu alte case, interpunându-se între noi şi mare. De la acele case, de la fermele şi firmele din vecinătate proveneau clienţii tatei.

Casa noastră era mai mare şi mai înaltă decât celelalte de pe stradă, fiind construită deasupra deschiderii care conducea spre grădină şi spre atelierul din spate. Camera mea era pe partea dinspre stradă a casei, chiar deasupra atelierului şi, deoarece numai grinzile şi câteva şipci tencuite erau între mine şi cerul liber, camera era zgomotoasă aproape în fiecare zi a anului şi teribil

de friguroasă în lunile de iarnă. În acea odăiţă am crescut şi am devenit bărbat.

Bărbatul acesta este Profesorul de Magie, iar eu sunt maestrul iluziilor.

2

Este timpul să fac o pauză, deoarece această expunere nu intenţionează să se refere la viaţa mea în sensul autobiografic obişnuit, ci, după cum am spus, la secretele vieţii mele. Secretele sunt o parte intrinsecă a activităţii mele.

Mai întâi, vreau să descriu metoda de redactare a acestei istorisiri. Actul în sine de a-mi prezenta secretele poate fi considerat o trădare, numai că, iluzionist fiind, mă pot asigura că veţi vedea doar ce vreau eu să vedeţi. Implicit, va fi vorba şi de un puzzle.

De aceea, ar fi cinstit să încerc de la început să elucidez acele subiecte care sunt strâns înrudite între ele – Caracterul Secret şi Aprecierea Caracterului Secret.

Iată un exemplu.

Invariabil, va veni un moment în timpul exercitării profesiei mele în care iluzionistul va părea că ia o pauză. Va păşi în luminile rampei, în strălucirea revărsată de reflectoare, şi se va confrunta cu publicul. Va spune sau, dacă numărul său e mut, va părea că spune: „Priviţi-mi mâinile. Nu am nimic ascuns." Apoi îşi va arăta braţele pentru ca publicul să le poată vedea, ridicându-şi palmele, răsfirând degetele astfel încât să demonstreze că nu este nimic secret ascuns între ele. Ridicând mâinile, le va roti, pentru ca publicul să vadă şi cealaltă parte şi să se convingă că nu are nimic în mâini. Pentru

a înlătura orice urmă de suspiciune, magicianul își va ridica ușor mânecile, trăgându-le câțiva centimetri pentru a i se vedea încheieturile, arătând că nici acolo nu are nimic ascuns. Apoi își va executa trucul și, o clipă după ce a demonstrat că nu are nimic în mâini, va scoate ceva: un evantai, un porumbel sau un iepure viu, un buchet de flori din hârtie, uneori chiar un fitil aprins. Este un paradox, o imposibilitate. Publicul este uimit de mister și aplauzele izbucnesc.

Cum se poate întâmpla așa ceva?

Iluzionistul și publicul încheie ceea ce eu numesc un Pact al Magiei Consimțite. Spectatorii nu îl numesc așa, ei nici măcar nu știu că acest pact există, dar așa stau lucrurile.

Bineînțeles că artistul nu este un vrăjitor, ci doar un actor care joacă rolul unui vrăjitor și care dorește ca publicul să creadă că deține puteri oculte. Publicul, în același timp, este conștient că nu e magie ceea ce vede, dar își reprimă cunoștințele și subscrie la dorința iluzionistului. Cu cât e mai mare îndemânarea magicianului de a menține iluzia, cu atât „vrăjitoria" este considerată mai bună.

Faptul că își arătă mâinile goale înainte de a demonstra că, în ciuda aparențelor, lucrurile *nu* stau întocmai așa reprezintă în sine o parte a pactului. Acesta implică existența unor condiții speciale. Într-o situație socială normală, de exemplu, de câte ori este nevoie să demonstrezi că nu ții nimic în mâini? Și luați în considerare următorul aspect: dacă magicianul ar scoate din pălărie deodată o vază cu flori, fără a sugera mai întâi publicului că o astfel de realizare e imposibilă, ar părea că nu e vorba de niciun truc. Nimeni nu ar aplauda.

Acest exemplu ilustrează metoda mea.

Daţi-mi voie să expun mai întâi Pactul de Consimţire în conformitate cu care scriu aceste rânduri, astfel încât cei care le vor citi să-şi dea seama că nu e vrăjitorie ceea ce urmează, ci doar aparenţa uneia.

Mai întâi, permiteţi-mi să vă arăt, ca să zic aşa, mâinile, cu palmele în faţă, degetele răsfirate, şi să vă spun (reţineţi bine acest lucru): „Fiecare cuvânt din acest jurnal care-mi descrie viaţa şi activitatea este adevărat, cinstit şi precis în detaliu."

Acum îmi rotesc palmele astfel încât să-mi puteţi vedea şi dosul mâinilor şi vă spun: „O mare parte din ceea ce vă voi povesti poate fi verificat obiectiv. Cariera mea este înregistrată în articole de ziar, numele meu apare în cărţi de referinţă."

În final, îmi ridic manşetele pentru a-mi dezveli încheieturile şi adaug: „În fond, ce aş avea de câştigat dacă aş scrie o relatare falsă, dacă oricum nu intenţionez să o arăt nimănui, doar mie şi probabil rudelor apropiate, plus unor membri ai posterităţii pe care nu-i voi cunoaşte niciodată?"

Ce câştig aş avea?

Dar, pentru că v-am arătat că nu am nimic în mâini, acum trebuie să vă aşteptaţi nu numai să urmeze o iluzie, ci trebuie să şi consimţiţi la ea!

Deja, fără să fi scris măcar un amănunt fals, am început înşelătoria care este viaţa mea. Minciuna este cuprinsă în cuvinte, de la bun început. Este structura a ceea ce va urma, deşi nu va fi sesizată nicăieri.

V-am îndrumat greşit cu discursul despre adevăr, consemnări obiective sau motive. Aşa cum se întâmplă când vă arăt mâinile goale, am omis o informaţie importantă, iar privirile voastre se îndreaptă acum într-o direcţie greşită.

După cum ştie foarte bine orice magician de scenă, vor exista câţiva care se vor arăta nedumeriţi, unii care vor pretinde că nu le place să fie amăgiţi, alţii care vor susţine că ştiu secretul şi câţiva, majoritatea fericită, care vor lua iluzia ca atare şi vor aprecia magia, de dragul amuzamentului.

Dar mai există întotdeauna unul sau doi care vor lua secretul cu ei, în suflet, şi îl vor răsuci pe toate feţele, fără a izbuti vreodată să-l rezolve.

3

Înainte de a continua povestea vieţii mele, iată o altă întâmplare care îmi ilustrează metoda.

Când eram tânăr, exista un spectacol care avea loc în sala de Magie Orientală. Multe dintre numere erau executate de iluzionişti europeni sau americani îmbrăcaţi şi machiaţi precum chinezii, dar erau şi unul sau doi magicieni chinezi veritabili, care veniseră în Europa pentru a susţine spectacole. Unul dintre aceştia, poate cel mai bun dintre ei, era un bărbat din Shanghai pe nume Chi Linqua, cu pseudonimul Ching Ling Foo.

Pe Ching l-am văzut o singură dată pe scenă, la Teatrul Adelphi din Leicester Square. La finalul spectacolului, m-am dus în culise, mi-am trimis cartea de vizită şi, fără întârziere, m-a invitat binevoitor în cabina sa. Nu a vrut să-mi vorbească despre numerele sale, dar privirea mi-a fost atrasă de prezenţa, pe un suport în spatele lui, a celui mai faimos dintre elementele sale de recuzită: acvariul voluminos cu peşti aurii, care atunci când apărea ca din senin constituia punctul culminant

al spectacolului său. M-a invitat să examinez acvariul și am văzut că era normal din toate punctele de vedere. Conținea cel puțin o duzină de pești ornamentali, toți vii, și era plin cu apă. Am încercat să-l ridic, deoarece știam secretul demonstrației, și m-am mirat de greutatea lui.

Ching m-a văzut luptându-mă cu el, dar nu mi-a zis nimic. Nu știa, cu siguranță, dacă îi cunosc sau nu taina și nu dorea să afirme ceva care l-ar fi putut deconspira, nici chiar în fața unui coleg de breaslă. Nu am știut cum să-i spun că eu *chiar* cunoșteam secretul, așa că am păstrat tăcerea. Am rămas cu el vreo cincisprezece minute, timp în care a stat jos, dând politicos din cap la complimentele pe care i le făceam. Se schimbase de hainele de scenă înainte de a veni eu și purta pantaloni închiși la culoare și o cămașă albastră cu dungi, dar avea încă machiajul de spectacol. Când am dat să plec, s-a ridicat din scaunul său de lângă oglindă și m-a condus la ușă. Mergea cu capul aplecat, cu brațele atârnând pe lângă corp, șchiopătând ca și când l-ar fi durut foarte tare picioarele.

Acum, că anii au trecut și el a murit, pot dezvălui cel mai bine păstrat secret al său, acela al cărui caracter obsesiv am avut ocazia să-l văd în acea seară.

Faimosul său acvariu cu pești se afla cu el pe scenă pe toată durata reprezentației, gata să apară într-un mod rapid și miraculos. Prezența sa era cu abilitate ascunsă publicului. *Îl ducea sub mantia largă de mandarin pe care o purta*, ținându-l între genunchi, pregătit pentru apariția uimitoare din final. Nimeni din public nu ar fi putut descoperi vreodată cum se realiza trucul, deși un moment de gândire logică ar fi rezolvat misterul.

Logica era însă într-un conflict magic cu ea însăşi. Singurul loc posibil unde acvariul cel greu ar fi putut fi ascuns era sub mantie, dar acest lucru părea imposibil din punct de vedere logic. Era evident pentru toată lumea că Ching Ling Foo era firav şi şchiopăta tot timpul. Când îşi lua acvariul, la sfârşitul numărului, se sprijinea pe asistentul său şi cobora de pe scenă cu greu.

Realitatea era complet diferită. Ching era un bărbat voinic, cu o mare forţă fizică, perfect capabil să care acvariul. Cu toate acestea, mărimea şi forma bolului îl determinau să şontâcăie ca un mandarin în timp ce mergea. Acest lucru ameninţa păstrarea secretului, deoarece atrăgea atenţia asupra felului în care se deplasa, aşa că, pentru a-l proteja, a şchiopătat întreaga viaţă. Niciodată, indiferent de oră, acasă sau pe stradă, zi sau noapte, nu a mers normal, pentru ca taina lui să nu fie descoperită.

Aşa sunt cei care joacă rolul de vrăjitor.

Publicul ştie bine că un magician îşi exersează iluziile ani de zile, face repetiţii nenumărate pentru fiecare spectacol, dar puţini sunt cei care îşi dau seama de *intensitatea* dorinţei lui de a amăgi, de gradul în care sfidarea aparentă a legilor normale devine o obsesie care îi guvernează fiecare moment al vieţii.

Ching Ling Foo avea mica lui înşelătorie obsesivă, iar acum, că aţi citit despre el, puteţi presupune în mod corect că şi eu o am pe a mea. Trucul mea îmi dirijează viaţa, influenţează fiecare hotărâre pe care o iau, îmi determină fiecare clipă. Chiar şi acum, când am început această biografie, controlează ceea ce pot sau nu să scriu. Mi-am comparat metoda cu obiceiul iluzionistului de a-şi prezenta mâinile goale, dar în

realitate totul în această relatare reprezintă mersul șchiopătat al unui om sănătos.

4

Deoarece afacerea familiei era prosperă, părinții mei și-au permis să mă trimită la Academia Pelham, o școală condusă de domnișoarele Pelham, aflată pe strada East Bourne, în apropierea ruinelor vechiului zid al orașului și aproape de port. Acolo, în atmosfera încărcată de mirosul persistent al peștelui putrezit care zăcea pe mal, în ciuda țipătului constant, dar strident al pescărușilor, am învățat cititul, scrisul și socotitul, precum și un minim de istorie, geografie și câteva noțiuni de franceză. Toate acestea se presupunea că mă vor ajuta în viitor, dar încercările mele zadarnice de a învăța franceza au avut un rezultat ironic, deoarece, adult fiind, rolul meu pe scenă era acela al unui profesor de franceză.

Drumul meu către și dinspre școală traversa coama Dealului de Vest, care se înălța în imediata apropiere a casei noastre. Cea mai mare parte a drumului șerpuia pe cărări înguste prin tufișurile aromate de tamarisc, care împânziseră o mare parte din spațiile deschise ale orașului. Hastings trecea pe atunci printr-o perioadă de dezvoltare, numeroase case și hoteluri fiind în construcție pentru a găzdui turiștii în sezonul de vară. Eu nu prea le vedeam, deoarece școala era în Orașul Vechi, în timp ce zona turistică se construia în spatele Stâncii Albe, un fost pinten stâncos care, într-una dintre zilele copilăriei mele, a fost dinamitat în mod spectaculos pentru a face loc

unei promenade largi pe faleză. În ciuda tuturor acestor lucruri, viața în centrul vechi al orașului părea neschimbată de sute de ani.

Aș putea spune multe despre tatăl meu, bune și rele, dar pentru a mă concentra mai bine asupra propriei mele povești, mă voi limita la a vorbi despre mine. L-am iubit și am învățat de la el multe tehnici de tâmplărie care, fără ca el să fi intenționat acest lucru, mi-au creat renumele și averea. Pot să susțin că tatăl meu era foarte muncitor, sincer, sobru, inteligent și, în felul său, generos. Era cinstit cu angajații. Deoarece nu era un om cu frica lui Dumnezeu și nu mergea la biserică, își educase familia să trăiască într-o atmosferă laică liniștită, în care nicio activitate sau lipsă de activitate nu rănea sau dăuna cuiva. Era un genial constructor de mobilier și un bun rotar. Mi-am dat seama, până la urmă, că oricâte ieșiri emoționale îndurase familia noastră (deoarece au fost câteva), mânia sa trebuie să fi fost cauzată de frustrări interioare a căror natură nu am cunoscut-o niciodată. Deși nu am fost vreodată victima momentelor sale de criză, am crescut cu o oarecare frică de tata, dar l-am iubit profund.

Numele mamei mele era Betsy May Borden (născută Robertson), iar numele tatălui era Joseph Andrew Borden. Am avut șapte frați și surori, dar din cauza deceselor infantile, nu am cunoscut decât cinci dintre ei. Nu eram nici cel mai mare, nici cel mai mic și nu am fost favorizat de vreunul dintre părinți. Am crescut în bună înțelegere cu cei mai mulți, dacă nu cu toți frații.

Când aveam doisprezece ani, am fost retras de la școală și angajat ca ucenic de rotar la atelierul tatălui meu. Aici a început viața mea de adult, atât din cauză că petreceam mai mult timp printre adulți decât printre

copii, cât și pentru că viitorul îmi devenea din ce în ce mai clar. Doi factori au fost esențiali.

Primul a fost, destul de simplu, prelucrarea lemnului. Crescusem cu imaginea și cu mirosul lui, așa încât ambele îmi erau familiare. Știam foarte puține despre modul în care *simțeai* lemnul când îl curățai, despicai sau tăiai cu ferăstrăul. Din primul moment în care l-am manevrat conștient, am început să-l respect și mi-am dat seama ce se poate face cu el. Lemnul, când este corect uscat și cioplit în funcție de esența sa, este frumos, puternic, ușor și suplu. Poate fi tăiat în aproape orice formă; poate fi lucrat sau aplicat peste orice alt material. Îl poți vopsi, colora, decolora sau curba. Este în același timp remarcabil și banal, astfel că atunci când un obiect lucrat în lemn este prezent într-o încăpere, el induce un sentiment tăcut de normalitate solidă și, de aceea, abia dacă este observat.

Pe scurt, este ideal pentru un iluzionist.

La atelierul de tâmplărie nu mi s-a acordat un tratament preferențial ca fiu al patronului. În prima mea zi de muncă, am fost trimis să-mi încep însușirea meseriei prin cea mai brută și mai grea activitate din atelier – eu și un alt ucenic trebuia să lucrăm la gater. Cele douăsprezece ore pe zi de activitate (începeam la ora 6 și terminam la ora 20 în fiecare zi, cu trei pauze scurte de masă) mi-au întărit corpul precum nicio altă activitate la care m-aș fi putut gândi și m-au învățat să mă tem și să admir, în același timp, duritatea lemnului. După această inițiere, care a durat câteva luni, am fost transferat la o activitate mai puțin solicitantă din punct de vedere fizic, dar mai exactă: am învățat să tai, să răsucesc și să netezesc lemnul pentru spițele și obezile roților. Acolo intram în contact în mod regulat cu rotarii și cu

ceilalți angajați ai tatălui meu și i-am întâlnit mai rar pe colegii mei ucenici.

Într-o dimineață, cam la un an după ce părăsisem școala, un muncitor din afară, Robert Noonan, a venit la atelier să facă niște reparații de care era nevoie cam de mult timp și să redecoreze peretele din spate al atelierului, care fusese deteriorat în timpul unei furtuni cu câțiva ani în urmă. Venirea lui Noonan a reprezentat cel de-al doilea eveniment care mi-a influențat viitorul.

Ocupat cu treburile mele, abia l-am remarcat, dar la ora 13, când aveam pauza de prânz, Noonan a venit și s-a așezat împreună cu mine și cu ceilalți muncitori la masa improvizată pe o capră de tăiat lemne, unde mâncam. A scos un pachet de cărți de joc și ne-a întrebat dacă jucăm „găsește dama". Unii dintre lucrătorii mai în vârstă l-au tachinat și au încercat să-i îndepărteze și pe ceilalți, dar câțiva dintre noi am rămas să privim. Sume mici de bani au început să se plimbe dintr-o mână în alta; nu ale mele, deoarece eu nu aveam nimic de cheltuială, dar unul sau doi muncitori doreau să parieze câțiva penny.

Ceea ce m-a fascinat era modul liniștit, natural, în care Noonan manipula cărțile. Era atât de rapid! Avea atâta dexteritate! Vorbea calm și convingător, arătându-ne trei cărți, așezându-le pe cutia din fața lui cu o mișcare iute, dar grațioasă, apoi amestecându-le cu degetele sale lungi înainte de a se opri pentru a ne cere să indicăm care dintre cărți era dama. Muncitorii aveau ochii mai puțin agili decât ai mei; identificau cartea mai rar decât mine (deși am greșit de mai multe ori decât am avut dreptate).

După aceea, l-am întrebat pe Noonan:

– Cum faci asta? Îmi arăți?

La început, a încercat să mă păcălească, dar am insistat:

– Vreau să știu cum faci! am țipat. Așezi dama în mijlocul celor trei cărți, dar muți cărțile doar de două ori și ea nu este acolo unde cred eu că este! Care e secretul?

Așa încât, în timpul unei pauze de prânz, în loc să încerce să-i jecmănească pe ceilalți, m-a luat deoparte, într-un colț liniștit al atelierului, și mi-a arătat cum se manevrează cele trei cărți, astfel încât mâinile să înșele ochii. Dama și o altă carte erau ținute ușor între degetul mare și cel mijlociu ale mâinii stângi, una peste alta; a treia carte era ținută cu mâna dreaptă. În momentul în care cărțile erau așezate, își deplasa mâinile cruciș, atingând cu buricele degetelor suprafața și oprindu-se scurt, sugerând astfel că dama era așezată prima. De fapt, aproape invariabil, una dintre celelalte cărți era cea care aluneca ușor înaintea ei. Aceasta este scamatoria clasică al cărei nume corect e Trucul celor Trei Cărți.

Când am înțeles această idee, Noonan mi-a arătat alte câteva tehnici. M-a învățat cum să palmez o carte, cum să amestec cărțile înșelător, astfel încât să rămână neamestecate, cum să tai un pachet de cărți și să aduc o anumită carte deasupra sau dedesubt cu mâna, cum să ofer un evantai de cărți cuiva și să-l forțez să aleagă o anumită carte. Îmi arăta toate acestea într-un mod lejer, mai degrabă făcând pe grozavul decât învățându-mă, probabil dându-și seama de fascinația cu care priveam. Când și-a încheiat demonstrația, am încercat și eu scamatoria cu dama, dar cărțile s-au împrăștiat peste tot. Am încercat iar. Și iar. Și iar și iar, mult timp după ce Noonan însuși își pierduse interesul și se îndepărtase. Până în seara primei zile, singur în camera

mea, devenisem maestru în Trucul celor Trei Cărţi şi mă hotărâsem să lucrez şi la celelalte tehnici pe care mi le arătase pe scurt.

Într-o bună zi, după ce a terminat de zugrăvit, Noonan a părăsit atelierul şi a ieşit din viaţa mea. Nu l-am mai văzut niciodată. A lăsat în urmă un adolescent impresionabil, cu o dorinţă nestăpânită. Intenţionam să nu mă opresc înainte să devin un maestru în această artă despre care ştiam acum (dintr-o carte pe care o împrumutasem imediat de la bibliotecă) că se numeşte prestidigitaţie.

Scamatoria, sau prestidigitaţia, a devenit punctul central al vieţii mele.

5

În următorii trei ani, viaţa mea a cunoscut dezvoltări paralele. În primul rând, pentru că mă transformam rapid din adolescent în bărbat. În al doilea rând, deoarece tatăl meu avea să-şi dea seama că deţineam o abilitate apreciabilă ca tâmplar, dar că nu dădeam cel mai bun randament în meseria dură de rotar. În sfârşit, învăţasem cum să fac magie cu propriile-mi mâini.

Aceste trei coordonate ale vieţii mele se împleteau una cu alta precum firele unei funii. Atât eu, cât şi tatăl meu aveam nevoie să ne câştigăm traiul, aşa că, în cea mai mare parte, munca în atelier continua să aibă în centru confecţionarea butoaielor, a osiilor şi a roţilor, acestea reprezentând cea mai importată parte a afacerii. Dar când aveau timp, tata ori unul dintre maiştrii săi mă iniţiau în arta mai rafinată a construcţiei de mobilier. Tatăl meu îmi stabilise un viitor în afacerea sa. Dacă mă

dovedeam atât de capabil pe cât mă considera el, la sfârșitul perioadei de ucenicie mi-ar fi deschis un atelier de mobilă numai al meu, permițându-mi să-l organizez cum consideram potrivit. Mi s-ar fi alăturat și el când s-ar fi retras de la atelierul său. Astfel, o parte din frustrările vieții lui ieșeau la iveală. Îndemânarea mea în construcția de mobilier îi trezea amintirea propriilor ambiții ale tinereții.

În același timp, celălalt talent al meu, pe care îl consideram adevărata mea menire, se dezvolta cu rapiditate. Fiecare moment al timpului liber era dedicat artei prestidigitației. Învățam și încercam să mă perfecționez în toate trucurile cunoscute ale manipulării cărților de joc. Consideram că dexteritatea mâinilor era fundamentul magiei, așa cum gama sunetelor reprezenta baza celei mai complexe simfonii. Era greu să procur lucrări de referință în domeniu, dar cărți despre magie existau într-adevăr și un cercetător sârguincios le putea găsi. Noapte după noapte, în camera mea rece de la etaj, stăteam în fața oglinzii în mărime naturală și practicam palmarea și etalarea în evantai, amestecarea și așezarea cărților, descoperind diferite metode de tăiere și manipulare. Învățam arta inducerii în eroare, în care scamatorul profită de experiența zilnică a publicului pentru a-i înșela simțurile – colivia din metal care pare prea rigidă pentru a se desface, mingea care pare prea mare pentru a fi ascunsă în mânecă, sabia al cărei tăiș oțelit nu ar putea fi niciodată – nu-i așa? – pliat. Îmi creasem cu rapiditate un arsenal de astfel de practici ale prestidigitației, încercându-le până când îmi ieșeau bine, repetându-le până ce le stăpâneam, apoi exersându-le încă o dată pentru a le perfecționa. Nu încetam niciodată să mă antrenez.

Cheia succesului consta în puterea și dexteritatea mâinilor mele.

Acum, pentru câteva clipe, mă opresc din scris ca să-mi admir mâinile. Las jos condeiul pentru a le întinde în fața mea, spre lumină, încercând să le privesc nu în felul familiar în care le văd în fiecare zi, ci imaginându-mi-le așa cum ar putea să le vadă un străin. Opt degete lungi și subțiri plus două degete mari, puternice, cu unghii tăiate la o lungime potrivită – nu sunt mâinile unui artist, nici ale unui muncitor, nici ale unui chirurg, ci ale unui tâmplar metamorfozat în prestidigitator. Când le întorc cu palmele spre mine, observ pielea palidă, aproape transparentă, cu porțiuni aspre, mai închise la culoare, la încheieturile degetelor. Porțiunile de la baza degetelor mari sunt rotunjite, dar când îmi încordez mușchii, încrețituri dure se formează în palmă. Acum le întorc din nou și admir pielea fină, cu o urmă de puf blond deasupra. Femeile sunt fascinate de mâinile mele, iar câteva mi-au spus că le iubesc.

În fiecare zi, chiar și acum, matur fiind, îmi exersez mâinile. Sunt suficient de puternice pentru a sparge o minge de tenis. Pot să îndoi cuie din oțel între degete și, dacă lovesc cu podul palmei lemnul dur, acesta se despică. Aceeași mână poate să suspende o monedă de un sfert de penny, ținând-o de margine între vârfurile degetelor mijlociu și inelar, în timp ce restul degetelor manevrează un instrument, scriu pe tablă sau țin de mână un voluntar din public, și poate păstra moneda acolo în tot acest timp, înainte de a o ascunde cu dexteritate în locul în care urmează să apară într-un mod miraculos.

Mâna mea stângă poartă o mică cicatrice, o amintire a tinereții, când mi-am dat seama de adevărata valoare a

mâinilor mele. Deja știam că, ori de câte ori manevram un pachet de cărți de joc, o monedă sau o eșarfă fină din mătase sau oricare dintre instrumentele de prestidigitație pe care le adunasem cu răbdare, mâna mea era un instrument delicat, fin, puternic și precis. Dar faptul că tâmplăria era nemiloasă cu mâinile mele l-am descoperit în urma unui eveniment neplăcut pe care l-am trăit într-o dimineață, la atelier. Un moment de neatenție, în timp ce dădeam formă unei obezi, o mișcare greșită a dălții și m-am rănit adânc la mâna stângă. Îmi amintesc cum stăteam acolo neajutorat, cu degetele încleștate ca niște gheare, în timp ce sângele roșu-închis țâșnea din rană și începuse să curgă într-un șuvoi gros spre încheietură și braț. Muncitorii mai în vârstă cu care lucram în acea zi erau obișnuiți cu astfel de incidente și știau cum să procedeze; mi-au aplicat imediat un garou și au pregătit o căruță să mă transporte de urgență la spital. Timp de două săptămâni, am avut mâna bandajată. Nu mă gândeam nici la sânge, nici la durere, nici la neplăcere; îmi era groază că, atunci când rana în sine avea să se vindece, va rămâne în urmă o tăietură gravă, care avea *să-mi imobilizeze* mâna într-un chip final, devastator, pentru totdeauna. Așa cum s-a văzut ulterior, nu era vorba de o rană permanentă. După o perioadă descurajantă, în care mâna mea a fost rigidă și greu de folosit, tendoanele și mușchii și-au regăsit treptat elasticitatea, rana s-a închis bine și în două luni am revenit la activitatea normală.

Am considerat că acest incident fusese un avertisment. Prestidigitația era atunci pentru mine doar un hobby. Nu susținusem niciun spectacol în fața nimănui, nici măcar, ca Robert Noonan, pentru distracția celor cu care lucram. Toată magia mea consta în

practicarea tehnicilor de iluzionism, executate într-un spectacol stupid în fața oglinzii înalte. Dar era un hobby epuizant, o pasiune, chiar începutul unei obsesii. Nu aș fi putut permite ca un incident să îl pună în pericol!

Mâna rănită fusese, de aceea, un alt moment de cotitură al vieții mele, deoarece ea stabilise ce anume era cel mai important pentru mine. Înainte să se întâmple accidentul, eram un ucenic rotar cu o pasiune interesantă, dar după aceea am devenit un tânăr magician care nu permitea niciunui obstacol să-i stea în cale. Oricât de ciudat ar fi părut, era mai important pentru mine să pot palma o carte, să ajung cu dexteritate la o bilă de biliard ascunsă în căptușeala unei pungi sau să strecor în secret o bancnotă de cinci lire împrumutată într-o portocală pregătită dinainte, decât să risc să-mi rănesc din nou o mână în timp ce construiam roata unei căruțe pentru vreun cârciumar.

6

Mie nu mi-am spus nimic din toate astea! Cum vine asta? Cât de departe trebuie să merg? Nu voi mai scrie nimic până ce nu voi afla!

7

Așadar, acum că am vorbit, îmi este permis să continui? Am ajuns din nou la aceeași înțelegere. Aș putea scrie ce consider că se potrivește și aș putea să adaug tot ce consider că mai este necesar. Nu am plănuit nimic cu

care să nu fiu de acord, doar pentru a scrie mai mult. Îmi cer scuze dacă gândesc că mă amăgeam pe mine însumi; nu am avut intenţii rele.

8

L-am citit de mai multe ori şi cred că înţeleg spre ce mă îndrept. Numai surpriza m-a făcut să reacţionez aşa. Acum sunt mai calm şi cred că, deocamdată, este acceptabil.

Dar lipsesc foarte multe! Cred că în continuare ar trebui să scriu despre întâlnirea cu John Henry Anderson, deoarece cu ajutorul lui am reuşit să ajung la Maskelynes.

Presupun că nu există niciun motiv special pentru care să nu pot trece direct la acest subiect. Ori fac asta acum, ori las aici o notiţă ca să-mi amintesc mai târziu. Nu trebuie să uit sub nicio formă:

1. Modul în care am descoperit ce făcea Angier şi ce am făcut eu în privinţa asta.

2. Olive Wenscombe (nu e vina mea, NB).

3. Dar Sarah? Dar copiii?

Pactul se extinde chiar şi asupra acestor subiecte, nu-i aşa? Asta e interpretarea mea. Dacă este aşa, trebuie fie să las pe dinafară o serie de aspecte, fie să adaug mult mai multe.

Şi sunt surprins să descopăr cât de mult am scris deja.

9

Când aveam şaisprezece ani, în 1872, John Henry Anderson a venit în turneu la Hastings, cu spectacolele

sale de magie, și a închiriat pentru o săptămână Teatrul Gaiety din strada Queens. Urmăream spectacolul în fiecare seară, cumpărându-mi bilet cât mai aproape de scenă. Era de neconceput să pierd chiar și o singură reprezentație a sa. În acea vreme, nu numai că era cel mai bun iluzionist care organizase un turneu, nu numai că era considerat inventatorul unui mare număr de trucuri noi, dar avea și reputația de a-i ajuta și încuraja pe tinerii magicieni.

În fiecare seară, domnul Anderson executa un truc anume, cunoscut în lumea magiei ca Iluzia Dulapului Modern. În timpul numărului respectiv, invita pe scenă un mic grup de voluntari din public. Acești bărbați (erau aleși întotdeauna bărbați) îl ajutau să aducă pe scenă un dulap înalt din lemn, pe roți, suficient de ridicat de la podea încât să se vadă că nimeni nu ar fi putut intra în el printr-o trapă, de sub scenă. Voluntarii erau apoi invitați să cerceteze dulapul în interior și în exterior, pentru a se convinge că era gol, îl întorceau pentru ca publicul să-l vadă din lateral, iar iluzionistul alegea pe cineva să intre în dulap pentru un moment, ca să demonstreze că nimeni nu era ascuns acolo. Apoi voluntarii încuiau ușa și o asigurau cu lacăte grele. În timp ce grupul rămânea pe scenă, domnul Anderson rotea încă o dată dulapul pentru ca publicul să vadă că era bine încuiat și, cu cu mișcări rapide, înlătura lacătele, deschidea ușa și din interior apărea o frumoasă și tânără asistentă, îmbrăcată cu o rochie voluminoasă și o pălărie imensă.

În fiecare seară, când domnul Anderson solicita voluntarii, mă ridicam nerăbdător să fiu ales, dar de fiecare dată mă ocolea. Vroiam cu ardoare să fiu selecționat. Vroiam să aflu cum era să fii pe scenă, în

lumina reflectoarelor, în fața publicului. Vroiam să fiu aproape de domnul Anderson când executa numerele de iluzionism. Tânjeam să analizez îndeaproape felul în care era construit dulapul. Desigur, știam secretul Dulapului Modern, deoarece până în acel moment învățasem sau dedusesem de unul singur mecanismul fiecărui număr de iluzionism aflat pe atunci la modă, dar ar fi fost o oportunitate extraordinară să examinez îndeaproape dulapul unui magician renumit. Secretul acestei iluzii constă, în primul rând, în felul în care este construit dulapul. Din păcate, nu am avut o astfel de șansă.

După ultimul spectacol al sezonului, mi-am luat inima-n dinți și am mers la ieșire, intenționând să-l abordez pe domnul Anderson când părăsea clădirea teatrului. Am stat afară mai puțin de un minut, când un ușier a venit din ghereta lui, s-a îndreptat spre mine și mi-a vorbit lăsând capul într-o parte, privindu-mă curios.

– Mă scuzați, domnule, mi-a spus el. Domnul Anderson mi-a lăsat instrucțiuni ca, în cazul în care veniți la această intrare, să vă invit în cabina sa.

Nu e nevoie să spun că am fost uluit.

– Sunteți sigur că s-a referit la mine?

– Da, domnule, sunt absolut sigur.

Încă surprins, dar extrem de încântat și emoționat, i-am urmat instrucțiunile, am străbătut coridoarele înguste, am urcat treptele și, în curând, am găsit cabina. Înăuntru, a urmat o discuție scurtă, palpitantă, cu domnul Anderson. Nu am intenția să o prezint aici în detaliu, pe de o parte din cauză că s-a întâmplat cu mult timp în urmă și, inevitabil, am uitat anumite aspecte, pe de altă parte pentru că nu a fost atât de demult încât să nu mă mai simt jenat de entuziasmul tinereții. Săptămâna

petrecută în primul rând la spectacolele sale mă convinsese că era un iluzionist nemaipomenit, talentat la prezentare și ireproșabil în executarea trucurilor. Am rămas aproape fără grai când l-am văzut la doi pași de mine, dar când am deschis gura, am izbucnit într-un torent de laude și entuziasm.

Totuși, două subiecte ar merita să le acord ceva interes.

Primul a fost explicația sa referitoare la faptul că nu m-a ales niciodată ca voluntar din public. Mi-a spus că fusese pe punctul de a mă alege în spectacolul de deschidere, deoarece fusesem primul care sărise în picioare, dar ceva l-a determinat să-și schimbe hotărârea. Apoi a adăugat că, atunci când m-a văzut la spectacolele următoare, și-a dat seama că aș putea fi un coleg de breaslă (cum mi-a tresărit inima la această recunoaștere!) și, de aceea, i-a fost teamă să mă invite pe scenă. Nu știa, nu avea de unde să știe, că nu aveam gânduri ascunse. Mulți magicieni, în special cei tineri aflați în ascensiune, nu se sfiesc să fure idei de la colegii lor consacrați și de aici deriva prudența domnului Anderson. Chiar și așa, și-a cerut scuze fiindcă nu a avut încredere în mine.

Al doilea aspect a decurs din primul; și-a dat seama că mă aflam la începutul carierei. De aceea, mi-a dat o scurtă scrisoare de recomandare, pentru a merge la St George Hall în Londra, unde l-aș fi putut întâlni pe însuși Nevil Maskelyne.

În acel moment entuziasmul m-a copleșit, iar efuziunea mea tinerească a devenit prea jenantă ca să o mai amintesc aici.

La aproximativ șase luni de la întrevederea emoționantă cu domnul Anderson, l-am întâlnit pe domnul Maskelyne la Londra și atunci a debutat cum se cuvine

cariera mea de magician. Acestea sunt, pe scurt, circumstanţele în care l-am întâlnit pe domnul Anderson şi, prin intermediul lui, pe domnul Maskelyne. Nu intenţionez să insist asupra acestor aspecte sau asupra celorlalte etape, care le-am urmat pentru a-mi perfecţiona măiestria şi a-mi crea un spectacol de succes pe scenă, cu excepţia momentelor care deţin un rol important în cadrul acestei povestiri. A urmat o perioadă lungă în care mi-am învăţat meseria practicând-o, iar în mare măsură nu am profesat-o aşa cum îmi propusesem. Această parte a vieţii mele nu prezintă mare interes pentru mine.

Există totuşi un aspect relevant în cazul particular al întâlnirii mele cu domnul Anderson. El şi domnul Maskelyne au fost singurii mari magicieni pe care i-am întâlnit înainte ca Pactul să ia forma actuală şi, de aceea, sunt singurii iluzionişti care îmi cunosc secretul spectacolului. Domnul Anderson, îmi pare rău să o spun, este mort acum, dar familia Maskelyne, inclusiv domnul Nevil Maskelyne, încă activează în lumea magiei. Am încredere în ei că vor păstra tăcerea; *trebuie* să am încredere în ei. Faptul că secretele mele s-au aflat uneori în pericol nu cade în sarcina domnului Maskelyne. Nu, deoarece vinovatul îmi este bine cunoscut.

Acum mă voi întoarce la firul principal al acestei istorisiri, pe care intenţionam să-l reiau înainte de a mă întrerupe.

10

Cu câţiva ani în urmă, un magician (cred că domnul David Devant) a fost auzit spunând: „Magicienii îşi protejează secretele nu pentru că acestea sunt

mari și importante, ci pentru că sunt ei mici și neînsemnați. Efectele minunate create pe scenă sunt adeseori rezultatul unui secret atât de absurd, încât magicianul ar fi stânjenit să recunoască modul în care sunt realizate."

Acesta este, într-un cuvânt, paradoxul unui iluzionist.

Faptul că un truc „își pierde valoarea" dacă-i este descoperit secretul este bine știut nu numai de magicieni, ci și de publicul pe care aceștia îl distrează. Cei mai mulți oameni se bucură de misterul creat de spectacol și nu doresc să-l distrugă, indiferent de curiozitatea pe care o resimt față de ceea ce văd.

Magicianul, în mod normal, dorește să-și păstreze secretele, ca să poată continua să-și câștige existența de pe urma lor, iar acest lucru este recunoscut deschis. El devine, totuși, o victimă a propriei taine. Cu cât un truc este prezent mai mult timp în repertoriul său, fiind deci urmărit de cât mai mulți oameni, cu atât iluzionistului i se pare mai important să-i păstreze secretul.

Și efectul sporește. Trucul e văzut de mai multe tipuri de public, alți magicieni îl copiază sau îl adaptează, iluzionistul însuși îl lasă să evolueze, astfel încât prezentarea se schimbă de-a lungul anilor, făcând ca trucul să pară mai elaborat sau de-a dreptul imposibil de dezvăluit. Și astfel, secretul e păstrat. Rămâne mic și neînsemnat, iar efectul crește, astfel încât banalitatea pare să-i amenințe și mai mult reputația. Tăinuirea devine o obsesie.

Și acum, să trecem la adevăratul meu subiect.

Mi-am petrecut viața păzindu-mi secretul, lăsând impresia că șchiopătez (fac aluzie la Ching Ling Foo, bineînțeles, nu în sens literal). Acum am ajuns la o vârstă și la o situație financiară la care apariția pe scenă și-a

pierdut farmecul. De aceea, va trebui oare să șchiopătez (la figurat) pentru tot restul vieții ca să păstrez un secret pe care îl cunosc doar câțiva și de care se sinchisesc chiar mai puțini? Nu cred, așa că m-am hotărât, în sfârșit, să-mi schimb obiceiul de o viață și să scriu despre Noul Om Transferat. Acesta este numele trucului care m-a făcut celebru, recunoscut de mulți ca fiind cel mai mare număr de magie executat vreodată pe scena internațională.

Intenționez să vă ofer mai întâi o scurtă descriere a ceea ce vede publicul, iar în al doilea rând, o dezvăluire a secretului aflat la baza sa.

Acesta este scopul prezentei relatări. Acum pun tocul deoparte, așa cum am stabilit.

11

Nu am mai scris la această carte timp de trei săptămâni. Nu e nevoie să spun de ce; nu trebuie să fiu întrebat de ce. Secretul Noului Om Transferat nu-mi aparține doar mie pentru a-l putea dezvălui, or acesta ar fi sfârșitul lui. Ce nebunie m-a apucat?

Secretul mi-a fost de folos mulți ani și a rezistat numeroaselor asalturi din partea curioșilor. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții protejându-l. Nu este oare acesta un motiv suficient pentru a respecta Pactul?

Cu toate acestea, acum susțin că astfel de secrete sunt neînsemnate. Neînsemnate!? Mi-am dedicat întreaga viață unui secret *neînsemnat?*

Primele două din cele trei săptămâni de tăcere s-au scurs gândindu-mă la acest aspect supărător al muncii mele de o viață, care mă roade.

Această carte, jurnal, poveste – cum să o numesc? – este în sine un produs al Pactului meu, așa cum am menționat. Am luat oare în calcul toate consecințele?

Conform Pactului, odată ce fac o afirmație, chiar dacă e necugetată sau rostită într-un moment nepotrivit, întotdeauna îmi asum responsabilitatea pentru ea. Așa procedez și atunci când rolurile sunt inversate – sau cel puțin asta cred. Această unitate de scop, de acțiune și de exprimare este esențială pentru Pact.

Din acest motiv, nu insist să mă întorc și să șterg rândurile de mai sus, în care am promis o dezvăluire a secretului meu. (Din aceleași motive, probabil, nu voi șterge mai târziu rândurile pe care le scriu acum.)

Oricum, nu voi face nicio dezvăluire și nici n-o voi lua în discuție din nou. Trebuie să mai șchiopătez o vreme.

Ignor faptul că Rupert Angier încă este în viață! Uneori mi-l scot din minte, intenționat acoperindu-l pe el și acțiunile lui cu văluri ale uitării, dar ticălosul continuă să respire. Cât timp trăiește el, secretul meu se află în pericol.

Am auzit că încă prezintă pe scenă propria lui versiune a Noului Om Transferat și că în timpul reprezentației continuă să facă acea remarcă jignitoare, în lumina reflectoarelor, susținând că numărul pe care îl va prezenta „a fost adesea copiat, dar niciodată îmbunătățit". Aceste zvonuri mă deranjează, mai cu seamă atunci când vin din partea celor din branșă. Angier a descoperit o nouă metodă a transferului și se spune că iese bine atunci când este executată. În ciuda acestui lucru, problema lui majoră este că efectul îi e încetinit. Orice ar pretinde, tot nu poate executa trucul la

fel de rapid ca mine. Probabil că moare de curiozitate să-mi cunoască secretul!

Pactul trebuie să rămână în vigoare. Nicio dezvăluire!

12

De vreme ce l-am amintit pe Angier în decursul acestei povestiri, va trebui să descriu problema pe care mi-a cauzat-o chiar de la început și să detaliez modul în care a început disputa dintre noi. Va fi clar în curând că eu am declanșat vrajba și nu am nicio ezitare să recunosc acest lucru.

Oricum, am fost indus în eroare de loialitatea față de ceea ce am considerat că ar fi cele mai înalte principii și, când mi-am dat seama ce făcusem, am încercat să îndrept lucrurile. Iată ce s-a întâmplat.

În domeniul magiei profesionale există câțiva indivizi care consideră prestidigitația un mod facil de a-i trage pe sfoară pe creduli și pe bogați. Ei folosesc aceleași instrumente și elemente de captivare a atenției ca magicienii legitimi, dar pretind că efectele lor sunt „adevărate".

Se vede clar că acest comportament diferă doar puțin de cel al unui iluzionist de scenă care interpretează rolul unui vrăjitor. Acest „puțin" este însă esențial.

De exemplu, uneori deschid spectacolul cu un truc numit Inelele Chinezești Înlănțuite. Încep așezându-mă în centrul scenei luminate, ținând inelele în mână. Nu spun nimic despre ceea ce am de gând să fac cu ele. Publicul vede (sau crede că vede) zece inele mari, separate, din metal strălucitor. Inelele sunt prezentate câtorva membri din public, cărora li se permite

să le țină în mână și să le analizeze pentru a confirma tuturor că sunt solide, fără întreruperi sau îmbinări. Apoi iau inelele și, spre stupoarea tuturor, le unesc într-un lanț continuu, pe care îl ridic pentru ca toată lumea să-l poată vedea. Unesc și despart inelele exact în locul indicat cu mâna de un spectator. Unesc câteva inele sub forma unor figuri, apoi le separ tot atât de repede, punându-le pe un braț sau în jurul gâtului. În finalul numărului, sunt văzut (sau se crede că sunt văzut etc.) ținând, din nou, zece inele separate.

Cum procedez? Răspunsul corect este că un astfel de truc poate fi executat doar după ani buni de exersare. Există un secret, bineînțeles, și fiindcă trucul este foarte cunoscut și executat foarte des, nu pot dezvălui despre ce e vorba. Este un truc, o iluzie apreciată nu pentru vreun secret miraculos, ci pentru dexteritatea, flerul și arta de a face spectacol ale iluzionistului.

Acum, să luăm exemplul unui alt magician. El execută același truc, folosind un secret identic, dar pretinde că înlănțuie și separă inelele cu ajutorul unor puteri oculte. Reprezentația sa nu va fi judecată în mod diferit? Va părea publicului nu îndemânatic, ci mistic și puternic. Nu va mai fi doar un biet animator, ci un creator de miracole, care sfidează legile naturii.

Dacă eu – sau orice alt magician profesionist – aș fi acolo, ar trebui să spun publicului: „Acesta este un truc! Inelele nu sunt ceea ce par. Nu ați văzut ceea ce credeți că ați văzut." La care creatorul de miracole ar replica (fals): „Ceea ce tocmai am prezentat publicului este un produs al supranaturalului. Dacă dumneata pretinzi că nu e altceva decât un truc magic, atunci te rog să le explici tuturor cum poate fi făcut."

Iar la asta nu aș avea cum să răspund. Nu aș putea să dezvălui felul în care se realizează trucul, fiind reținut de onoarea profesională. Așa că miracolul ar părea că rămâne miracol.

Când am început să profesez, erau în vogă efectele spiritului sau „spiritismul". Unele dintre aceste manifestări erau susținute deschis, pe scena teatrului; se desfășurau mai retras, în ateliere sau case particulare. Toate aveau în comun anumite aspecte. Chipurile, dădeau speranțe celor îndoliați și vârstnicilor, lăsându-i să creadă că există viață dincolo de moarte. Mulți bani treceau dintr-o mână în alta, în susținerea acestei escrocherii.

Din punctul de vedere al unui magician profesionist, spiritismul avea două trăsături importante. În primul rând, erau folosite tehnici magice standard. În al doilea rând, autorii susțineau că efectele se produceau în mod supranatural. Cu alte cuvinte, se făceau afirmații false referitoare la „puteri" miraculoase.

Asta era ceea ce mă deranja. Deoarece trucurile erau ușor de reprodus de orice iluzionist de scenă demn de acest nume, era neplăcut, cel puțin, să auzi că erau considerate a fi fenomene paranormale, ale căror manifestări „demonstrau" că exista viață după moarte, că spiritele se pot plimba, că morții pot vorbi și așa mai departe. Era o minciună, dar una greu de dovedit.

Am sosit la Londra în 1874. Sub protecția lui John Henry Anderson și patronajul lui Nevil Maskelyne, am început să caut de lucru în teatrele din marea capitală. Exista în acele timpuri o cerere importantă în domeniul magiei de scenă, dar Londra era plină de magicieni inteligenți și nu era ușor să intri în circuit. Am reușit să ocup un loc modest în acea lume, găsind de lucru și, cu

toate că numerele mele de magie erau bine primite, drumul spre glorie înainta încet. Noul Om Transferat mai avea atunci mult până la apogeu deşi, să fiu sincer, am început să pregătesc acest truc încă de pe vremea când băteam cuie şi tăiam lemnul în atelierul tatălui meu, în Hastings.

În acea perioadă, magicienii spiritişti erau adesea văzuţi făcându-şi publicitate în ziare şi reviste, iar unele dintre metodele lor erau aprig discutate. Spiritismul era prezentat populaţiei drept un fel de magie mai interesantă, mai puternică şi mai *eficientă* decât ce se putea vedea pe scenă. Dacă o persoană este îndeajuns de îndemânatică încât să transpună o tânără în stare de transă şi să o facă să plutească, de ce să nu foloseşti această capacitate într-un mod mai util şi să comunici cu cei recent plecaţi dintre cei vii? De ce nu, până la urmă?

13

Numele lui Rupert Angier îmi era deja familiar. Scriind de la o adresă din nordul Londrei, era un vechi corespondent al câtorva dintre publicaţiile de specialitate cu circuit închis. Scopul său era, mereu, acela de a cultiva dispreţul pentru oamenii pe care îi descria ca fiind „baza" – vechii magicieni, care, cu metodele lor secretoase şi tradiţiile curtenitoare, erau consideraţi nişte relicve plictisitoare ale unei epoci apuse. Deşi eu îmi desfăşuram activitatea conform acelor tradiţii, nu m-am lăsat atras în diferitele controverse susţinute de Angier, dar unii dintre magicienii pe care îi cunoşteam s-au simţit provocaţi.

Una dintre teoriile sale, ca să luăm un exemplu tipic, susținea că, dacă magicienii erau atât de abili pe cât pretindeau, atunci ar trebui să-și poată prezenta numerele pe o scenă „circulară". Altfel spus, ar fi trebuit să fie înconjurați din toate părțile de public, și astfel să creeze iluzii care nu depindeau de structura relativ izolată, clasică, a avanscenei. În replică, unul dintre distinșii mei colegi a indicat cu delicatețe faptul evident că, indiferent cât de bine își pregătește un magician numărul, întotdeauna va exista un segment al publicului care putea vedea trucul în desfășurare. Angier a răspuns ridiculizându-și interlocutorul. În primul rând, spunea el, efectul magic ar fi fost intensificat dacă trucul ar fi putut fi privit din toate unghiurile. În al doilea rând, dacă acest lucru nu ar fi fost posibil și o mică parte a publicului ar fi descoperit secretul, tot *nu ar fi avut nicio importanță!* Dacă cinci sute de oameni erau păcăliți, susținea el, ce importanță avea că alți cinci ar fi descoperit secretul?

Astfel de teorii erau considerate aproape eretice de majoritatea profesioniștilor, nu din cauză că ei țineau ca secretele să fie inviolabile (ceea ce se pare că insinua Angier), ci pentru că atitudinea lui Angier față de magie era radicală și nepăsătoare față de tradițiile care fuseseră respectate vreme îndelungată.

Rupert Angier își clădea deci un renume, dar probabil nu cel pe care și-l dorise. O observație ironică pe care am auzit-o adeseori era că Angier nu susținea spectacole pe scenă aproape niciodată. De aceea, colegii lui nu puteau să-i admire concepția referitoare la magie, fără niciun dubiu strălucită și inovativă.

După cum spuneam, eu nu m-am implicat în polemică, iar el nu mă interesa prea mult. Oricum, destinul avea în curând să-și spună cuvântul.

Una dintre surorile tatălui meu, care locuia în Londra, rămăsese de curând văduvă și intenționa să consulte un spiritist. De aceea, a organizat o întrunire acasă. Am citit despre acest lucru într-una dintre scrisorile mamei, și am luat-o drept o bârfă de familie, dar în scurt timp a intervenit curiozitatea profesională. Am contactat-o pe mătușa mea, i-am transmis, cu întârziere, condoleanțe pentru pierderea soțului și m-am oferit să fiu alături de ea în căutarea consolării.

În ziua respectivă, am fost norocos că mătușa mă invitase la prânz, deoarece spiritistul a sosit acasă cu cel puțin o oră înainte de cea la care era așteptat. Acest lucru a creat o anumită derută în casă. Mi-am închipuit că aceasta era o parte a planului său și l-am ajutat să facă anumite pregătiri în camera în care avea să aibă loc ședința. El, împreună cu cei doi asistenți, un bărbat și o femeie, au întunecat camera cu jaluzele negre, au mutat într-o parte mobila de care nu era nevoie, așezând în loc anumite piese pe care le aduseseră cu ei, au rulat covorul pentru a dezveli podeaua și au montat un dulap din lemn a cărui mărime și înfățișare erau suficiente pentru a mă convinge că urma să fie executat un număr convențional de magie de scenă. Am stat discret, dar atent, în cameră în timp ce aveau loc aceste pregătiri. Nu vroiam să-i atrag atenția spiritistului, deoarece m-ar fi putut recunoaște. În săptămâna anterioară, spectacolul meu pe scenă avusese în presă una sau două cronici favorabile.

Spiritistul era un tânăr cam de vârsta mea, cu o statură zveltă, păr închis la culoare și frunte îngustă. Avea o atitudine atentă, asemănătoare cu aceea a unui animal care își pândea prada. Făcea mișcări rapide și precise cu mâinile, semn că era un prestidigitator cu

experiență. Tânăra care lucra cu el avea un trup suplu, agil (datorită fizicului ei am presupus, fals după cum s-a dovedit, că se va implica și ea în iluzia maestrului), cu o figură puternică și atrăgătoare. Purta haine modeste, de culoare închisă, și vorbea rareori. Celălalt asistent, un tânăr solid, nu mult peste vârsta majoratului, care avea o coamă bogată de păr blond și o față necioplită, se tot plângea în timp ce căra piesele grele de mobilă.

Când au sosit invitații mătușii mele (invitase opt sau nouă prieteni, probabil pentru a amortiza puțin costul), pregătirile spiritistului erau încheiate, iar el împreună cu asistenții săi stăteau liniștiți în camera amenajată, așteptând să se facă ora stabilită. De aceea, mi-a fost imposibil să le cercetez echipamentele.

Prezentarea care, cu tot preambulul și cu pauzele necesare, a durat mai mult de o oră, s-a limitat la trei trucuri realizate cu grijă, astfel încât să creeze o atmosferă de anxietate, emoție și sugestibilitate.

Mai întâi, spiritistul a executat un truc de înclinare a mesei, însoțit de o manifestare fizică dramatică: masa părea că se învârtește singură, apoi s-a ridicat terifiant în aer, drept care cei mai mulți dintre noi ne-am așezat inconfortabil pe podeaua goală. Astfel, participanții fuseseră cuprinși de agitație și erau gata pentru ceea ce trebuia să urmeze. Ajutat de asistenta complice, spiritistul a părut că intră într-o transă hipnotică. A fost legat la ochi, i s-a pus un căluș, a fost legat de mâini și picioare de asistenții săi, apoi introdus în dulap, de unde au început să răzbată, curând, diverse efecte paranormale bizare și inexplicabile: lumini ciudate scânteiau, se auzeau trompete, talgere și castaniete, și o „materie ecoplasmică" stranie s-a ridicat din

interiorul dulapului și a plutit în camera scăldată într-o lumină misterioasă.

Eliberat din dulap, dezlegat (la deschiderea dulapului, fusese găsit legat la fel de strâns ca la început) și trezit miraculos din starea de hipnoză, spiritistul a trecut la activitatea sa principală. După un scurt, dar pitoresc, avertisment referitor la pericolele „trecerii" în lumea spiritelor și o sugestie că rezultatele justificau riscul, spiritistul a intrat într-o altă transă și, în curând, se afla în contact cu tărâmul celălalt. În scurt timp a putut identifica spiritele unor rude decedate și prieteni apropiați ai celor adunați în cameră și nu peste mult timp, mesaje mângâietoare au început să circule de la un grup la altul.

14

Cum reușea spiritistul aceste lucruri?

După cum am spus deja, etica profesională mă reține să dezvălui secretul. Nu am putut atunci și nu pot nici acum să destăinuiesc mai mult decât elementele cele mai simple ale secretelor care erau, fără niciun dubiu, efecte magice clare.

Masa care se înclină nu este, de fapt, o vrăjitorie (deși trucul poate fi prezentat astfel, vezi cazul de față). Este un fenomen fizic puțin cunoscut, ce poate fi rezumat astfel: dacă zece sau douăsprezece persoane se adună în jurul unei mese rotunde din lemn și-i apasă tăblia cu palmele, și apoi li se spune că în curând masa va începe să se rotească, este numai o problemă de un minut sau două înainte ca acest lucru să se întâmple! Odată ce mișcarea este simțită, masa aproape invariabil

începe să se încline într-o parte și în alta. Piciorul cuiva așezat cu abilitate, săltând în mod neașteptat cel mai apropiat picior al mesei, o va dezechilibra, făcând-o să se ridice și să cadă pe podea. Cu noroc, va lua cu ea mulți participanți, producând surpriză și emoție, dar nu vătămare fizică.

Nu mai este nevoie să subliniez că masa folosită la mătușa mea aparținea spiritistului. Cele patru picioare de lemn erau legate de suportul central în așa fel încât dedesubt să aibă loc un picior uman.

Manifestările din dulap pot fi doar schițate în linii mari; un magician priceput scapă foarte ușor de ceea ce par a fi niște legături strânse, în special dacă frânghiile și nodurile sunt legate de doi asistenți. Odată aflat în dulap, nu-i trebuie decât câteva secunde pentru a se dezlega și a realiza complicatele efecte paranormale.

Cât despre contactele „mediumnice", care de fapt reprezintă scopul principal al întâlnirii, și în acest caz sunt implicate cele două tehnici standard de forțare și substituire, pe care orice bun magician le poate executa cu ușurință.

15

Mersesem la casa mătușii mele pentru a-mi satisface curiozitatea profesională, dar, contrar așteptărilor, spre rușinea și regretul meu, am plecat plin de o indignare justificată. Iluzii de scenă standard fuseseră folosite pentru a păcăli un grup de oameni influențabili și vulnerabili. Mătușa mea, crezând că auzise cuvinte de consolare din partea soțului ei iubit, a fost atât de distrusă de durere, încât s-a retras imediat în camera ei. Alți

câțiva fuseseră la fel de puternic afectați de mesajele pe care le auziseră. Totuși eu știam – eram singurul care știam că totul fusese o înșelătorie.

Am simțit o dorință nestăpânită de a-l denunța ca șarlatan, înainte de a mai produce alte suferințe. Eram tentat să-l confrunt atunci și acolo, dar am fost puțin intimidat de modul sigur în care-și executa înșelătoriile. În timp ce el și asistenta sa își strângeau echipamentele, am vorbit puțin cu tânărul cu claia de păr, care mi-a dat cartea de vizită a spiritistului.

De acolo am aflat numele și stilul omului care avea să mă urmărească în întreaga mea carieră profesională:

Rupert Angier
Clarvăzăror, Medium, Spiritist
Discreție maximă
45 Idmiston Villas, London N

Eram tânăr, neexperimentat, cu capul plin de ceea ce consideram a fi principii înalte, iar acestea, spre supărarea mea ulterioară, nu m-au lăsat să văd ipocrizia poziției mele. M-am hotărât să-l urmăresc pe domnul Angier, intenționând să-i denunț escrocheriile. Destul de curând, prin metode pe care nu mai este nevoie să le amintesc aici, am reușit să aflu unde și când urma să aibă loc următoarea întrunire.

Din nou, era vorba de o ședință într-o casă particulară dintr-o suburbie a Londrei, deși de această dată legătura mea cu familia (văduvită de moartea bruscă a mamei) era născocită. Am reușit să particip, prezentându-mă la acea casă cu o zi înainte și afirmând că aș fi un asociat al lui Angier, a cărui prezență fusese solicitată de „medium“ însuși. În durerea lor

mult prea evidentă, membrilor familiei nu le mai păsa de acest amănunt.

A doua zi, m-am dus pe strada pe care se afla casa cu mult înainte de ora programată și, de aceea, pot să confirm că sosirea mai devreme a lui Angier la casa mătușii mele nu fusese un accident, ci era o condiție necesară pentru pregătiri. Am privit dintr-un loc ascuns cum el și asistenții își despachetau recuzita și o duceau în casă. Când m-am prezentat în sfârșit la ușă, o oră mai târziu, aproape de momentul stabilit, camera era aranjată și în semiîntuneric.

Ședința a început, ca și anterior, cu trucul mesei înclinate și, ca din întâmplare, m-am nimerit foarte aproape de Angier când se pregătea să înceapă.

– Nu vă cunosc de undeva, domnule? m-a întrebat pe un ton moale și acuzator.

– Nu cred, am replicat, încercând să-l liniștesc.

– V-ați făcut un obicei din a participa la astfel de ocazii, nu-i așa?

– Nu mai mult decât dumneavoastră, domnule, i-am spus cât de tăios am putut.

El mi-a răspuns printr-o privire deconcertantă, dar toată lumea aștepta și nu avea de ales, așa că trebuia să înceapă. Cred că din acel moment și-a dat seama că mă aflam acolo pentru a-l da în vileag, dar trebuie să recunosc că și-a executat numărul cu aceeași precizie ca și înainte.

Așteptam momentul potrivit. Ar fi fost lipsit de sens să dezvălui secretul mesei, dar când și-a început manifestările din interiorul dulapului, am fost tentat să alerg până acolo și să deschid ușa pentru a-l descoperi. Fără nicio îndoială, s-ar fi văzut că mâinile îi erau libere de frânghiile despre care se presupunea că îl leagă, ar fi

fost văzut suflând în trompetă sau folosind castanietele. Dar m-am abţinut. Am considerat că era mai bine să aştept până când tensiunea emoţionantă atingea punctul culminant, când mesajele spiritului erau trimise familiei. Şi pentru acest lucru Angier a folosit bucăţele de hârtie, făcute cocoloş. Familia scrisese mai devreme nume, obiecte, secrete de familie şi preferinţe pe aceste hârtii, iar Angier pretindea că citeşte mesajele lipindu-şi cocoloaşele de frunte.

Când abia începuse, mi-am încercat norocul. M-am îndepărtat de masă, rupând lanţul mâinilor care se presupunea că formau o legătură mediumnică şi am tras jaluzeaua de la cea mai apropiată fereastră. Lumina zilei a pătruns înăuntru.

Angier a exclamat:

– Ce dracu'...?

– Doamnelor şi domnilor! am strigat. Acest om este un impostor!

– Staţi jos, domnule! îmi ceru asistentul, apropiindu-se de mine.

– Foloseşte metode de prestidigitaţie ca să vă păcălească! Uitaţi-vă la mâna pe care o ascunde sub masă! Acesta este secretul mesajelor pe care vi le aduce!

În timp ce tânărul mă prinsese de umeri, l-am văzut pe Angier agitându-se, cu vinovăţie, pentru a ascunde bucata de hârtie pe care o ţinea în mână şi cu ajutorul căreia era efectuat trucul. Stăpânul casei, cu faţa contorsionată de furie, s-a ridicat de pe scaun şi a început să mă ocărască cu voce tare. Mai întâi un copil, apoi şi ceilalţi, au început să plângă nefericiţi.

În timp ce eu mă luptam cu asistentul, cel mai mare dintre băieţi a strigat pe un ton plângător:

– Unde e mama? Era aici! Era aici!

– Acest om este un șarlatan, un mincinos și un escroc! am spus din nou.

Ajunsesem deja la ușă, fiind împins afară din cameră. Am văzut-o pe tânăra asistentă grăbindu-se să tragă jaluzeaua la fereastră. Dând din coate, am reușit să mă eliberez temporar de atacatorul meu și m-am îndreptat către ea. Am apucat-o de umeri și am împins-o cu forță într-o parte. Femeia a căzut la podea.

– Nu poate vorbi cu morții! am strigat. Mama voastră nu-i aici!

– Țineți-l acolo! răsună vocea lui Angier pe fondul zarvei nebune care izbucnise. Asistentul m-a prins a doua oară și m-a răsucit cu fața spre cei din încăpere. Tânăra era încă întinsă pe podea, acolo unde căzuse și se uita cu ciudă spre mine. Angier, stând lângă masă, era neclintit și aparent calm. Mă privea fix.

– Vă cunosc, domnule, a spus el. Vă cunosc numele blestemat. De acum încolo vă voi urmări cariera cu cea mai mare atenție. Apoi către asistent: Scoate-l afară de aici!

Un moment mai târziu, zăceam în mijlocul străzii. Adunându-mi demnitatea care-mi mai rămăsese și ignorând trecătorii care căscau gura, mi-am aranjat hainele și am plecat grăbit.

Timp de câteva zile după aceea, m-am simțit animat de justețea cauzei mele, de faptul că știam cum sunt înșelate familiile, că instrumente ale magicianului de scenă erau folosite în scopuri denaturate. Apoi, inevitabil, am început să fiu asaltat de dubii.

Alinarea pe care o primeau clienții lui Angier părea destul de reală, indiferent cum aș fi luat-o. Îmi aminteam fețele acelor copii, care pentru câteva minute crezuseră că mama pe care o pierduseră le trimitea mesaje

de consolare de pe lumea cealaltă. Le-am văzut expresiile inocente, zâmbetele, privirile fericite pe care și le aruncau unul altuia.

Era această practică atât de diferită de mistificarea agreabilă oferită de un magician publicului de pe scenă? Până la urmă, nu era oare chiar mai mult? Faptul că se aștepta o recompensă pentru acest gen de reprezentație era mai condamnabil decât plata așteptată la un spectacol de estradă?

Plin de regrete, am fost măcinat de gânduri negre timp de o lună, până când conștiința mea a fost cuprinsă de un sentiment de vinovăție atât de profund, încât a trebuit să iau măsuri. Am compus o scrisoare mizerabilă către Angier, cerșindu-i iertarea, scuzându-mă necondiționat.

Răspunsul său a fost imediat. Mi-a trimis înapoi scrisoarea ruptă în bucăți, însoțită de un bilet în care îmi cerea, într-un mod sarcastic, să refac bucata de hârtie cu ajutorul formelor mele superioare de magie.

Două nopți mai târziu, în timp ce îmi interpretam numărul la Lewisham Empire, s-a ridicat din primul rând al sălii și a țipat astfel încât să audă toată lumea: „Asistenta sa este ascunsă în spatele cortinei, în partea stângă a dulapului!"

Era, bineînțeles, adevărat. În afară de a coborî cortina și a-mi abandona spectacolul, nu aveam altă soluție decât să-mi continui trucul, să-mi fac asistenta să apară cât mai teatral posibil, apoi să dispar înainte să înceapă aplauzele stânjenite. În centrul primului rând de scaune, un loc gol rânjea ca un dinte lipsă.

Astfel a început vrajba care a continuat de-a lungul atâtor ani.

Pot să invoc doar tinerețea și lipsa mea de experiență în declanșarea disputei, un zel profesional greșit direcționat, o inadaptare la regulile jocului. Angier ar trebui să împartă aceeași vină; scuzele mele, deși nu suficient de prompte, au fost sincere și respingerea sa a fost rău intenționată. Dar pe atunci, Angier era și el tânăr. Este dificil să mă gândesc acum la acele vremuri, deoarece disputa dintre noi a continuat mult timp după aceea și a îmbrăcat forme diferite.

Dacă eu am procedat și greșit și corect la început, Angier trebuie să-și recunoască vina de a păstra vrajba vie. De multe ori, plictisit de această situație, am încercat să-mi văd de viață și de carieră, doar pentru a afla că un nou atac fusese pus la cale împotriva mea. Angier găsea întotdeauna o metodă de a-mi sabota recuzita, astfel că multe dintre spectacolele mele au fost compromise; într-o seară, apa pe care o transformam în vin roșu a rămas apă; altădată, șirul de steguleţe colorate pe care le scoteam dintr-un joben a fost înlocuit de o biată sfoară; la un alt spectacol, asistenta care trebuia să plutească în aer a rămas nemișcată, întinsă pe pat.

Cu o altă ocazie, pe afișele din fața teatrului care îmi anunțau spectacolul scria „Sabia pe care o folosește este un fals", „Cartea pe care o veți alege este dama de treflă", „Priviți-i mâna stângă în timpul trucului cu oglinda" și așa mai departe. Toate aceste deconspirări puteau fi văzute clar de public atunci când intra în sală.

Presupun că aceste atacuri ar fi putut fi considerate glume, dar riscau să-mi distrugă reputația de magician, iar Angier știa foarte bine acest lucru.

Cum puteam fi sigur că el se afla în spatele acestor incidente? Ei bine, în unele cazuri, el însuși și-a declarat

implicarea; dacă unul dintre numerele mele era sabotat, el era acolo, în public, gata să mă atace, sărind în picioare exact în momentul în care lucrurile începeau să meargă rău. Dar, ceea ce e mai semnificativ, autorul atacurilor demonstra o abordare a magiei care, după cum observasem, era simptomatică pentru Angier. Era aproape exclusiv interesat de secretul magic, de ceea ce magicienii numesc „păcăleală". Dacă un truc depindea de un sertar ascuns în spatele mesei magicianului, acela era singurul punct de interes pentru Angier, nu ingeniozitatea folosirii lui. Indiferent de ce altceva ar fi putut cauza conflictul dintre noi, la baza disputei noastre se afla abordarea fundamental greșită și limitată a lui Angier față de tehnica magiei. Frumusețea magiei nu stă în secretul tehnic, ci în îndemânarea cu care acesta este pus în scenă.

Din acest motiv, Noul Om Transferat era singurul meu număr pe care nu l-a atacat niciodată în public. Era prea complicat pentru el. Pur și simplu nu-și putea da seama cum era realizat, pe de o parte pentru că am protejat secretul, dar în cea mai mare măsură datorită felului în care îl interpretam.

16

O iluzie are trei etape.

Prima este pregătirea, în care natura a ceea ce urmează a fi realizat este insinuată, sugerată sau explicată. Este prezentată recuzita folosită. Voluntarii din public participă uneori la pregătiri. După încheierea acestora, magicianul se va folosi cât mai mult de piste false.

Trucul propriu-zis este cel în care experiența de o viață a magicianului și îndemânarea sa înnăscută ca executant se împletesc pentru a crea magia spectacolului.

A treia etapă, denumită efect sau prestij, este produsul magiei. Dacă un iepure este scos dintr-un joben, despre iepure, care aparent nu exista înainte de executarea trucului, se poate spune că este prestijul acelui truc.

Noul Om Transferat este un truc destul de neobișnuit printre iluzii, prin faptul că pregătirile și execuția sunt ceea ce intrigă cel mai mult publicul, criticii și colegii de breaslă, în timp ce pentru mine, executantul, prestijul reprezintă cea mai importantă preocupare. Iluziile se clasifică în șase categorii sau tipuri (lăsând la o parte domeniul special al iluziilor de tip mental). Fiecare truc executat vreodată se încadrează într-una sau mai multe dintre următoarele categorii:

1. *Producția:* apariția magică a cuiva sau a ceva din nimic;
2. *Dispariția:* transformarea magică a cuiva sau a ceva în nimic;
3. *Transformarea:* aparenta schimbare a unui lucru în alt lucru;
4. *Transpunerea:* aparenta schimbare a locului, pentru două sau mai multe obiecte;
5. *Sfidarea legilor naturii:* de exemplu aparenta sfidare a gravitației, aparenta trecere a unui obiect solid prin altul, producerea unui număr mare de obiecte sau de oameni dintr-o sursă aparent prea mică pentru a le cuprinde;
6. *Capacitatea secretă de mobilizare:* determinarea obiectelor să pară că se mută singure, precum scoaterea misterioasă din pachet a unei cărți selectate.

Revenind la Noul Om Transferat, trebuie să spun că nu este un truc obișnuit, deoarece folosește cel puțin patru dintre cele șase categorii enunțate mai sus. Cele mai multe iluzii de scenă depind doar de una sau două. Odată am văzut pe continent un număr complex, în care erau folosite cinci categorii.

În sfârșit, există și tehnici de magie.

Metodele disponibile magicienilor nu pot fi clasificate atât de clar precum celelalte elemente, deoarece atunci când vine vorba despre tehnici, un bun magician nu va dispreţui nimic. Tehnica magică poate fi foarte simplă, de pildă plasarea unui obiect în spatele altuia, astfel încât să nu mai fie văzut de public, sau foarte complexă, presupunând o organizare în prealabil a scenei și o colaborare cu o echipă de asistenţi și ajutoare.

Magicianul poate alege dintr-un inventar de tehnici tradiţionale. Cărţile de joc care au fost „măsluite" astfel încât una sau mai multe să fie întotdeauna folosite, pânza de fundal care permite continuarea neobservată a activităţii magice, masa vopsită în negru pe care publicul nu o poate vedea bine, manechinele și dublurile. Iar un magician inventiv va încuraja noutatea. Orice echipament nou, orice invenţie care apare pe piaţă ar trebui să provoace întrebarea: „Cum aș putea să execut un nou truc cu ajutorul acestui lucru?" De aceea, în trecutul apropiat, am văzut noi trucuri care folosesc motorul cu ardere internă, telefonul, electricitatea și un efect remarcabil creat de bomba fumigenă a dr. Warble.

Magia nu are niciun mister pentru magicieni. Noi lucrăm cu variante ale metodelor standard. Ceea ce va părea nou sau complicat pentru public este pur și simplu o provocare tehnică pentru alţi profesioniști. Dacă

o nouă iluzie apare, este doar o problemă de timp înainte ca efectul să fie reprodus de alţii.

Fiecare iluzie poate fi explicată, prin folosirea unui compartiment ascuns, printr-o oglindă aşezată abil, printr-un asistent aflat în public care se oferă „voluntar", sau printr-o simplă direcţionare greşită a atenţiei publicului.

Acum întind mâinile în faţa voastră, cu degetele răsfirate astfel încât să vedeţi că nu e nimic ascuns între ele, şi spun: Noul Om Transferat este o iluzie ca oricare alta şi poate fi explicată. Dar prin combinaţia dintre un simplu secret păstrat în siguranţă, mulţi ani de practică, o anumită direcţionare greşită a atenţiei publicului şi folosirea tehnicilor convenţionale de magie a devenit piatra de temelie a spectacolului şi a carierei mele. A sfidat, de asemenea, cele mai mari eforturi ale lui Angier de a-mi descoperi misterul, după cum veţi vedea în continuare.

17

Sarah şi cu mine, împreună cu copiii, am fost într-o scurtă vacanţă de-a lungul coastei de sud şi mi-am luat caietul cu mine.

Am mers mai întâi la Hastings, deoarece nu mai fusesem de ani buni acolo, dar nu am stat prea mult. Locul a intrat într-un declin, care mă tem că este ireversibil. Grădina tatei, care fusese vândută la moartea lui, a fost vândută din nou. Acum se află o brutărie pe acel loc. Au fost construite numeroase locuinţe în valea din spatele casei, pe unde va trece în curând şi o cale ferată către Ashford.

După ce am plecat din Hastings, am fost la Bexhill. Apoi la Eastbourne. După aceea la Brighton. Și la Bognor.

Primul meu comentariu scris în caiet preciza că eu am fost cel care a încercat să-l umilească pe Angier și, în final, tot eu am fost cel umilit de el. În afara acestui detaliu, care până la urmă nu este atât de important, cred că relatarea mea vizavi de cele întâmplate este corectă, chiar și în ceea ce privește celelalte amănunte.

Adaug aici multe comentarii referitoare la secret, ceea ce înseamnă că este important pentru mine. Faptul mi se pare ironic, după ce am trecut prin asemenea eforturi pentru a sublinia cât de banale sunt în realitate cele mai multe dintre secretele magice.

Nu cred că secretul meu este banal. Este ușor de ghicit, așa cum se pare că Angier a reușit, în ciuda a ceea ce am scris. Și alții probabil că au ghicit, de asemenea. Toți cei care citesc această istorisire îl vor descoperi la rândul lor.

Ceea ce nu se poate ghici este *efectul* secretului asupra vieții mele. Acesta este motivul real pentru care Angier nu va rezolva niciodată întregul mister, cu excepția cazului în care i-aș da răspunsul eu însumi. Nici măcar nu ar bănui cât de mult s-a schimbat viața mea, cu unicul scop de a păstra secretul intact. Asta este ceea ce contează.

Din moment ce pot controla firul povestirii, ar trebui să continui referindu-mă la modul în care publicul percepe iluziile.

18

Noul Om Transferat este o iluzie a cărei prezentare s-a schimbat de-a lungul anilor, dar a cărei metodă a rămas mereu aceeași. Treptat, au fost folosite două

dulapuri, două cutii, două mese sau două bănci. Una este situată în avanscenă, iar cealaltă în fundal. Poziţionarea exactă nu este esenţială şi variază de la un teatru la altul, depinzând de mărimea şi de forma scenei. Caracteristica importantă a plasării este ca ambele piese să fie clar separate şi distanţate una de alta. Recuzita este intens luminată şi clar vizibilă pentru public de la începutul până la sfârşitul numărului.

Voi descrie cea mai veche şi, de aceea, cea mai simplă versiune a trucului, cea în care foloseam dulapuri închise. În acea vreme iluzia se numea Omul Transferat.

Pe vremea aceea, ca şi acum, spectacolul meu se încheia cu această iluzie, iar de atunci nu s-au schimbat decât detaliile. De aceea, voi descrie trucul ca şi când versiunea iniţială ar exista în spectacolul meu actual.

Ambele dulapuri sunt aduse pe scenă de angajaţii din culise sau, în anumite cazuri, de voluntari din public şi ambele sunt prezentate ca fiind goale. Voluntarilor li se permite să intre în interior, să deschidă nu numai uşile, ci şi pereţii din spate prinşi în balamale şi să examineze partea de jos, pe care sunt fixate rotilele. Dulapurile sunt trase pe role în locurile stabilite şi apoi închise.

După un scurt şi ilar preambul (interpretat cu accentul meu franţuzesc) despre dorinţa de a te afla în două locuri în acelaşi timp, mă îndrept către primul şi cel mai apropiat dintre cele două dulapuri şi deschid uşa. Este, bineînţeles, încă gol. Iau o minge gonflabilă mare, colorată, de pe masa mea de instrumente şi o lovesc de câteva ori, pentru a demonstra cât de elastică e. Intru în primul dulap, lăsând momentan uşa deschisă.

Trimit mingea spre al doilea dulap.

Din interior, *trântesc şi închid* uşa primului dulap.

Din interior, *împing și deschid* ușa celui de al doilea dulap și ies. Apoi prind mingea, care vine spre mine.

Când mingea îmi ajunge în brațe, primul dulap se prăbușește, ușa și trei pereți desfăcându-se spectaculos, astfel încât să demonstreze că e complet gol.

Ținând mingea, pășesc în față, spre lumina reflectoarelor, și primesc aplauzele.

19

Permiteți-mi să-mi revăd viața și cariera până spre ultimii ani ai secolului.

La optsprezece ani plecasem de acasă și activam în spectacole de estradă ca magician cu normă întreagă. Oricum, chiar și cu ajutorul domnului Maskelyne, slujbele erau greu de găsit și nu am devenit nici faimos, nici bogat și, timp de câțiva ani, nici măcar n-am avut propriul spațiu pe afiș. O mare parte din munca de scenă pe care o desfășuram era să asist alți magicieni în spectacolele lor, iar mult timp mi-am plătit chiria din proiectarea și construcția de dulapuri și alte dispozitive folosite în magie. Ucenicia în atelierul tatălui meu își dădea acum roadele. Mi-am construit o reputație ca inventator demn de încredere și *ingénieur* de iluzii de scenă.

Mama mea a murit în 1879, urmată ùn an mai târziu de tata. Până la sfârșitul anilor 1880, când aveam puțin peste treizeci de ani, mi-am realizat propriul număr individual și mi-am luat pseudonimul Profesorul de Magie. Executam în mod regulat Omul Transferat în diversele sale variante.

Chiar dacă realizarea iluziei în sine nu reprezentase niciodată o problemă, multă vreme am fost dezamăgit

de efectele de scenă. Întotdeauna aveam impresia că dulapurile închise nu erau suficient de misterioase, astfel încât să satisfacă așteptările publicului în materie de pericol și imposibilitate. În contextul magiei de scenă, astfel de dulapuri sunt obișnuite. Treptat, am descoperit metode de complicare a iluziei; prima prin intermediul unor cutii care abia dacă păreau suficient de mari pentru a intra eu în ele, mai târziu grație unor mese prevăzute cu tăblii rabatabile și apoi, în sfârșit, printr-o mișcare curajoasă către magia „la scenă deschisă", foarte apreciată în cercurile de specialitate ale timpului, în cadrul căreia foloseam bănci plate, pe care trupul meu putea fi văzut de toată lumea din public până în momentul transformării.

În 1892, totuși, mi-a venit ideea pe care o căutam. S-a întâmplat pe neașteptate, iar sămânța sădită a avut nevoie de o perioadă lungă de germinație.

Un inventator din Balcani, pe nume Nikola Tesla, venise la Londra în luna februarie a acelui an pentru a promova câteva efecte noi pe care le inventase în domeniul electricității. Fiind de origine croată și sârbă, cu un, chipurile, impenetrabil accent străin, Tesla trebuia să susțină câteva seminarii în cadrul comunității științifice. Astfel de evenimente aveau loc destul de frecvent în Londra și, în mod normal, le acordam puțină atenție. Oricum, în acest caz s-a dovedit că domnul Tesla era o figură controversată în SUA, implicat în dispute științifice referitoare la natura și aplicabilitatea electricității, fapt care i-a asigurat o prezentare pe larg în ziare. Din acele articole mi-a venit ideea.

Totdeauna avusesem nevoie de un efect de scenă spectaculos, pe de o parte pentru a evidenția trucul Noului Om Transferat și, pe de altă parte, pentru a masca

modul său de realizare. Am aflat din buletinele de știri că domnul Tesla putea genera înaltă tensiune, care producea scântei și împrăștia lumină în jur fără să rănească sau să producă arsuri.

După ce domnul Tesla s-a întors în Statele Unite, influența sa încă s-a făcut simțită. În curând, Londra și alte orașe au început să furnizeze mici cantități de electricitate celor care își permiteau să cumpere. Datorită naturii sale revoluționare, electricitatea era mereu subiect de știri, fiind aplicată într-un anumit scop sau la rezolvarea unei anume probleme și așa mai departe. Ceva mai târziu, când am auzit că Angier punea în scenă o imitație a Omului Transferat, am început să mă gândesc că era nevoie de încă o modernizare a iluziei. Mi-am dat seama că, fără prea mare dificultate, aș putea folosi și eu electricitatea și am început să caut printre furnizorii din Londra. Sub supravegherea lui Tommy Elbourne, *ingénieur*-ul meu, am reușit până la urmă să construiesc echipamentul de scenă pentru *Noul* Om Transferat. Aveam să adaug la el și să-l îmbunătățesc în anii următori, dar în 1896 noul efect intrase permanent în spectacolul meu. A produs o furtună de aplauze, încasări substanțiale și speculații fără rezultat cu privire la secretul meu. Iluzia se desfășura în strălucirea orbitoare a luminii electrice.

20

Voi reveni puțin în trecut. În octombrie 1891 m-am căsătorit cu Sarah Henderson, pe care o întâlnisem la un spectacol de caritate susținut într-un cămin al Armatei Salvării în Aldgate. Ea era una dintre

voluntare și într-o pauză s-a așezat neinvitată lângă mine, în timp ce amândoi beam ceai. Trucurile mele cu cărți o amuzau și, tachinându-mă, m-a provocat să mai execut câteva doar pentru ea, ca să le vadă de aproape. Pentru că era tânără și frumoasă, i-am făcut pe plac și m-a amuzat foarte tare nedumerirea pe care o vedeam în ochii ei.

Dar aceasta a fost prima și ultima ocazie în care am executat trucuri pentru ea. Îndemânarea mea de prestidigitator a devenit pur și simplu irelevantă față de sentimentele pe care le aveam unul pentru altul. Curând după ce ne-am cunoscut, am devenit parteneri de plimbare și nu a mai durat mult până când am recunoscut că eram îndrăgostiți unul de celălalt. Sarah nu avea experiență în teatru sau în spectacole de estradă și era, de fapt, o tânără de familie bună. Ca o dovadă a devotamentului ei față de mine, chiar și după ce tatăl ei a amenințat că o dezmoștenește, ceea ce până la urmă a și făcut, ea a rămas lângă mine.

După ce ne-am căsătorit, ne-am mutat cu chirie în zona Bayswater din Londra, dar nu am așteptat prea mult înainte să-mi zâmbească norocul. În 1893 ne-am cumpărat o casă mare în St Johns Wood, unde am locuit începând de atunci. În același an s-au născut gemenii noștri, Graham și Helena.

Întotdeauna am separat viața profesională de cea de familie. În perioada pe care o descriu, îmi practicam profesia la biroul și atelierul din Elgin Avenue, iar când plecam cu spectacolul în turnee în străinătate sau în regiuni îndepărtate ale țării, nu o luam pe Sarah cu mine. Când susțineam reprezentații la Londra sau între spectacole, trăiam liniștit și fericit alături de ea.

Pun accent pe bucuria vieții de familie din cauza a ceea ce avea să se întâmple în curând.

Să continui?

21

Cred că trebuie; da. Presupun că știu la ce mă refer aici.

22

Publicasem anunțuri în ziarele de teatru pentru a-mi înlocui asistenta, deoarece tânăra cu care colaborasem până atunci, Georgina Harris, intenționa să se căsătorească. Întotdeauna îmi fusese groază de schimbările provocate de sosirea unui nou membru al personalului, în special unul atât de important cum era asistenta de scenă. Când mi-a scris Olive Wenscombe și s-a înscris pentru un interviu, nu mi s-a părut că ar fi potrivită, iar scrisoarea ei nu a primit o vreme niciun răspuns.

Avea, scria ea, douăzeci și șase de ani. Era deci puțin mai în vârstă decât mi-aș fi dorit și continua să se descrie ca o *danseuse* cu experiență, care se reprofilase pe activitatea de asistentă de magie. Mulți iluziniști angajează artiste dansatoare deoarece au corpul potrivit și suplu, dar eu am preferat întotdeauna să angajez tinere cu o anumită experiență în magie, și nu pe cele care căutau pur și simplu o slujbă oarecare. Cu toate acestea, scrisoarea lui Olive Wenscombe venise într-o perioadă în care asistentele bune erau greu de găsit și, până la urmă, i-am făcut o programare.

Pentru munca de asistent al unui magician nu sunt mulţi oameni potriviţi. O femeie trebuie să corespundă anumitor caracteristici fizice. Trebuie să fie tânără, bineînţeles, şi dacă nu frumoasă din naştere, atunci trebuia să aibă trăsături plăcute, care să poată fi machiate astfel încât să pară frumoasă. În plus, trebuie să aibă un corp zvelt, mlădios şi puternic. Trebuie să poată sta în picioare, să se ghemuiască, să stea în genunchi sau să se întindă în locuri strâmte, adesea timp de câteva minute, pentru ca apoi să arate perfect relaxată şi neafectată de perioada în care a fost închisă. Mai presus de toate, trebuie să poată să îndure solicitări neobişnuite şi cereri ciudate din partea angajatorului, în realizarea iluziilor sale.

Interviul cu Olive Wenscombe a avut loc, ca de altfel toate celelalte, la atelierul meu din Elgin Avenue. Acolo, în dulapurile deschise, în cuburile cu oglinzi şi nişele cu draperii erau ascunse multe dintre micile secrete ale activităţii mele. Deşi nu-mi făcusem niciodată un obicei din a prezenta personalului modul în care este executată o iluzie, cu excepţia cazului în care acest lucru era esenţial, vroiam ca angajaţii mei să înţeleagă că fiecare truc avea în spate o explicaţie raţională şi că întotdeauna ştiam bine ce fac. Pentru unele iluzii de scenă, foloseam cuţite sau săbii sau chiar arme de foc, iar publicului i se păreau periculoase. Noul Om Transferat, cu reacţiile sale electrice explozive şi degajările de aburi şi ceaţă, speria spectatorii din primele şase rânduri la fiecare reprezentaţie! Dar vroiam ca niciunul dintre cei care lucrau pentru mine să nu simtă că ar risca. Singura iluzie al cărei secret îl păstram cu sfinţenie era Noul Om Transferat, felul în care era executat fiindu-i ascuns

chiar și tinerei care împărțea scena cu mine până în momentul în care începea iluzia.

Trebuie să fie limpede că eu nu lucrez întotdeauna singur și, de altfel, niciun iluzionist modern nu face acest lucru. În afară de asistenții de scenă, au lucrat pentru mine Thomas Elbourne, *ingénieur*-ul meu de neînlocuit, și doi dintre tinerii săi meseriași, care l-au ajutat să construiască și să întrețină recuzita. Thomas fusese angajatul meu aproape de la început. Înainte să lucreze pentru mine, fusese la Egyptian Hall, ca angajat al lui Maskelyne.

(Thomas Elbourne cunoștea cel mai bine păzit secret al meu; trebuia. Dar aveam încredere în el; trebuia. Spun asta cât mai simplu posibil, pentru a exprima simplitatea încrederii mele în el. Thomas lucrase cu magicieni toată viața și nu-l mai surprindea nimic. Puține lucruri despre magie știute de mine acum nu le-am învățat de la el, într-un fel sau altul. Și totuși, nici măcar o dată în toți acești ani în care am lucrat cu el – s-a retras de câțiva ani – nu a dezvăluit în mod explicit vreun secret al unui alt magician față de mine sau invers. Să-mi pun la îndoială încrederea în el ar însemna să-mi pun la îndoială sănătatea psihică. Thomas era un londonez din Tottenham, căsătorit și fără copii. Era cu mulți ani mai în vârstă decât mine, dar nu am aflat niciodată cu câți. Când Olive Wenscombe începuse să lucreze pentru mine, cred că el avea peste șaizeci și cinci de ani.)

M-am hotărât să o angajez pe Olive Wenscombe aproape imediat ce a venit. Nu era nici înaltă, nici scundă, dar avea un corp atrăgător și zvelt. Își ținea capul mândru când mergea sau stătea, iar fața ei avea trăsături bine definite. Era americancă la origine și avea un

accent de pe coasta estică, dar de câțiva ani locuia și lucra în Londra. Le-am prezentat-o lui Thomas Elbourne și Georginei Harris, apoi i-am rugat să verifice scrisorile pe care le adusese. În general, acordam o mare atenție referințelor când examinam un candidat, deoarece recomandarea din partea unui magician a cărui activitate îmi era cunoscută constituia o șansă în plus de a câștiga postul. Olive adusese două astfel de referințe, una din partea unui magician care activa în orașele Sussex și Hampshire, al cărui nume nu-mi era cunoscut, dar cealaltă venea din partea lui Joseph Buatier de Kolta, unul dintre cei mai mari iluzioniști în viață. Am fost impresionat, trebuie să recunosc. I-am înmânat tăcut scrisoarea de la de Kolta lui Thomas Elbourne și i-am urmărit reacția.

– Cât timp ai lucrat pentru domnul de Kolta? am întrebat-o.

– Doar cinci luni, a răspuns. Am fost angajată pentru un tur prin Europa și m-a lăsat să plec la final.

– Înțeleg.

După aceea, angajarea a fost o formalitate, dar chiar și așa, am simțit că trebuia să o supun testelor obișnuite. Pentru asta venise Georgina, deoarece nu ar fi fost normal să-i ceri unei candidate, chiar și uneia atât de experimentate precum Olive Wenscombe, să-și demonstreze abilitățile fără să fie prezentă și o altă doamnă.

– Ți-ai adus un costum de repetiții?

– Da, domnule.

– Atunci, dacă ești amabilă...

Câteva minute mai târziu, purtând un costum mulat, Olive Wenscombe a fost condusă de Thomas la câteva dulapuri ale noastre și i s-a cerut să intre într-unul.

Apariția unei femei vii, sănătoase și tinere din ceea ce pare a fi un dulap gol este unul dintre numerele tradiționale ale magiei. Pentru a realiza efectul, asistenta trebuie să se așeze într-un compartiment ascuns. Alegerea atentă a unui costum voluminos, unul care are culori vii și funde sclipitoare cusute pe material, pentru a reține și reflecta luminile rampei, va amplifica misterul. Ne-a fost imediat clar tuturor că Olive era familiarizată cu panourile și compartimentele secrete. Thomas a dus-o mai întâi la Palanquin (pe care chiar și atunci îl foloseam rar în spectacole, deoarece trucul devenise deja banal), iar ea a știut exact unde era compartimentul secret și a urcat imediat acolo.

Thomas și cu mine i-am cerut, după aceea, să ne prezinte iluzia numită Bâlciul Deșertăciunilor, în care o tânără pare a trece printr-o oglindă solidă. Aceasta nu este o iluzie greu de executat, dar presupune agilitate din partea fetei. Deși Olive ne spusese că nu o executase niciodată, după ce i-am arătat mecanismul ne-a demonstrat că putea să se strecoare cu o viteza lăudabilă.

Rămăsese doar să o testăm în ceea ce privește dimensiunile fizice, deși până în acel moment cred că și eu și Thomas ne gândeam că trebuia să reconstruim câteva dintre aparate pentru ea, deoarece părea prea solidă. Nu aveam însă de ce să ne îngrijorăm. Thomas a așezat-o în dulapul folosit în iluzia numită Prințesa Decapitată (un chin obișnuit pentru cele mai multe asistente, care solicita câteva minute de imobilitate incomodă), dar a putut să se cațere și să coboare cu ușurință și a spus că nu i se părea deranjant să fie ținută înăuntru atât timp cât era necesar.

E îndeajuns să spun că Olive Wenscombe s-a dovedit mai mult decât potrivită pentru toate testele obișnuite și,

imediat ce aceste preliminarii s-au finalizat, am discutat despre salariu. Timp de o săptămână am pregătit-o să execute toate iluziile din repertoriul meu în care era nevoie de ea. După aceea, Georgina a plecat să se căsătorească cu craiul ei, iar Olive a înlocuit-o ca asistentă cu normă întreagă.

23

Cât de simplu pare totul când scriu, cât de calm și profesional! Acum, că am redat versiunea „oficială" despre Olive, dați-mi voie, în acord cu Pactul nostru, să adaug adevărul de netăgăduit, adevărul pe care până acum l-am ascuns de cei care contează cel mai mult. Olive aproape că și-a bătut joc de mine și adevărul trebuie spus.

Georgina nu a fost prezentă la interviu, bineînțeles. Nici eu. Tommy Elbourne era acolo, dar, ca de obicei, stătea deoparte. Ea și cu mine eram efectiv singuri în atelier.

Am întrebat-o pe Olive de costum, dar mi-a spus că nu adusese unul. S-a uitat direct în ochii mei când mi-a răspuns și a urmat un moment lung de tăcere în care m-am întrebat ce însemna asta și ce gândea *ea* că însemna. Nicio tânără nu se așteaptă să fie angajată fără a fi măsurată, verificată sau testată în vreun fel. Candidații își aduceau întotdeauna costume pentru repetiții.

Ei bine, se pare că Olive nu făcuse asta. Apoi a spus:

– Nu am nevoie de costum, scumpule.

– Nu mai avem aici, cu noi, nicio altă doamnă, draga mea, am replicat eu.

– Cred că asta nu e o problemă pentru tine, a venit răspunsul ei.

Și-a scos hainele rapid și a rămas în lenjeria intimă; avea niște articole vestimentare largi, care predispuneau la accidente. Am dus-o la Palanquin, unde, deși evident știa ce era și unde trebuia să se ascundă, m-a rugat să o ajut să urce înăuntru. Asta presupunea o atingere intimă a corpului ei semidezgolit! Același lucru s-a întâmplat și când i-am arătat mecanismul de la Bâlciul Deșertăciunilor. Acolo s-a prefăcut că se împiedică atunci când s-a apropiat de trapă și mi-a căzut în brațe. Restul interviului s-a desfășurat pe canapeaua din spatele atelierului. Thomas Elbourne s-a retras tăcut, fără ca vreunul dintre noi să observe. Și, oricum, nici nu fusese acolo.

Restul relatării este, în principiu, corect. Am angajat-o și a învățat să lucreze cu mine la toate iluziile în care aveam nevoie de ea.

24

Spectacolul meu se deschide întotdeauna cu Inelele Chinezești Unite. Este un număr la care lucrez cu plăcere, iar publicului îi place să-l privească, indiferent dacă l-a mai văzut înainte sau nu. Inelele care strălucesc în lumina reflectoarelor și zornăie în momentul în care se lovesc unul de altul, mișcările ritmice ale mâinilor prestidigitatorului, legarea și dezlegarea facilă a inelelor – toate par că aproape hipnotizează audiența. Este un truc prin care e imposibil să vezi, cu excepția cazului în care stai la câțiva centimetri de executant, pentru a-i putea smulge inelele. Întotdeauna încântă, creează acea atmosferă electrizantă de mister și miracol.

După ce închei acest număr, mă îndrept spre Dulapul Modern, care se află pe scenă. La aproximativ un metru de luminile reflectoarelor, rotesc dulapul pentru a prezenta ambele laterale și spatele. Mă asigur că sunt văzut trecând prin spatele lui, astfel încât publicul să-mi zărească picioarele prin spațiul dintre scenă și partea de jos a dulapului. Deja s-a văzut că nu se află nimeni în spatele dulapului, iar acum se vede că nici dedesubt ne e ascuns cineva. Când deschid ușa pentru a prezenta interiorul, apoi pătrund înăuntru și eliberez zăvorul care menține panoul din spate, publicul vede de-a dreptul prin dulap. Mă privește trecând prin el, iarăși din față în spate, și montând la loc panoul. Ușa rămâne deschisă și, în timp ce eu par preocupat în spatele dulapului, spectatorii pot examina atent interiorul. Oricum, nu au nimic de văzut: dulapul este, trebuie să fie, complet gol. Apoi, trântesc ușa rapid închizând-o, rotesc dulapul pe role și deschid ușa. Înăuntru, mare, frumoasă, îmbrăcată voluminos, zâmbind și fluturându-și mâinile, umplând cu totul spațiul îngust, se află o tânără. Coboară, primește ropotele de aplauze, apoi părăsește scena.

Mut dulapul într-o parte a scenei, unde este retras cu discreție de Thomas Elbourne.

Apoi trec la următorul număr. Acesta este mai puțin spectaculos, dar implică participarea a doi sau trei membri din public. Fiecare act de magie presupune câteva momente cu un pachet de cărți de joc. Magicianul trebuie să-și demonstreze îndemânarea, dexteritatea, altfel riscă să fie considerat de colegii de breaslă mai degrabă un operator al mașinăriilor care lucrează singure. Mă îndrept spre lumina reflectoarelor, iar cortina se lasă în spatele meu. Aceasta se întâmplă în

parte pentru a crea o atmosferă intimă, propice pentru trucurile cu cărți de joc, și în parte pentru ca, în spatele cortinei, Thomas să poată pregăti recuzita pentru Noul Om Transferat.

După ce închei numărul cu cărțile, trebuie să alung atmosfera tăcută de concentrare, așa încât execut cu iuțeală o serie de trucuri pitorești. Steaguri, fâșii, evantaie, baloane și eșarfe din mătase apar neîncetat din mâinile mele, din mâneci și buzunare, creând un cadru strălucitor și haotic împrejurul meu. Asistenta se plimbă pe scenă în spatele meu, aparent strângând unele fâșii, dar în realitate pentru a-mi strecura mai multe materiale comprimate, pe care eu le desfac. Până în final, hârtia și mătasea colorată acoperă podeaua la picioarele mele. Primesc aplauze.

În timp ce publicul încă mă aclamă, cortina se ridică în spatele meu și, în semiîntuneric, poate fi văzut decorul pentru Noul Om Transferat. Asistenții mei se mișcă rapid pe scenă și strâng cu abilitate fâșiile colorate.

Mă întorc în lumina reflectoarelor, privesc spectatorii și mă adresez direct lor, în engleza mea cu accent franțuzesc. Le explic că numărul pe care urmează să-l execut a devenit posibil numai o dată cu descoperirea electricității. Forțele sunt extrase din măruntaiele Pământului. Sunt folosite forțe inimaginabile, pe care nu le înțeleg pe deplin nici măcar eu însumi. Le explic faptul că sunt pe cale de a fi martorii unui veritabil miracol, unul în care miza e viața sau moartea, ca în jocul cu zaruri pe care-l jucau înaintașii mei pentru a evita ghilotina.

În timp ce vorbesc, reflectoarele luminează suporturile din metal, spiralele aurii din sârmă, globurile lucioase din sticlă. Decorul este o frumusețe, dar o

frumusețe periculoasă, deoarece toată lumea a aflat până în acel moment despre puterea mortală a curentului electric. Ziarele au publicat anunțuri despre morți și arsuri oribile cauzate de noua forță disponibilă deja în multe orașe.

Decorul pentru Noul Om Transferat este proiectat astfel încât să le reamintească de aceste relatări înfricoșătoare. Este prevăzut cu numeroase becuri, dintre care unele se aprind în timp ce eu vorbesc. Într-o parte este un glob de sticlă imens, în interiorul căruia un arc electric luminos fâșie și pocnește în mod captivant. Partea principală a decorului pare a fi, pentru public, o bancă lungă din lemn, aflată la nouăzeci de centimetri deasupra scenei. Spectatorii pot vedea peste ea, în jurul ei, sub ea. La unul dintre capete, lângă globul din sticlă cu arcul luminos, o mică platformă este legată cu fire de sârmă, cu capetele neizolate expuse periculos. Deasupra platformei se află un baldachin pe care sunt plasate multe dintre becuri. La celălalt capăt se află un con din metal, decorat cu o spirală de becuri mai mici. Acesta este montat pe un echipament suspendat, care permite să fie răsucit în diverse direcții. În jurul părții principale sunt dispuse mici concavități și polițe, unde intră capetele neizolate ale sârmelor. Întregul echipament emite un zgomot puternic ca un zumzet produs de energiile imense ascunse în interior.

Le explic spectatorilor că am să invit câteva persoane pe scenă pentru a examina decorul, dar le amintesc și pericolul mare la care sunt expuși. Fac aluzie la accidentele anterioare. Apoi le spun că am pregătit câteva demonstrații simple ale puterii ascunse în interiorul mașinăriei. Las puțină pudră de magneziu să cadă peste două contacte neizolate și o scânteie strălucitoare îi

orbește pe spectatorii aflați aproape de scenă! În timp ce fumul produs se ridică, iau o foaie de hârtie și o arunc peste o altă parte, pe jumătate ascunsă, a decorului; aceasta ia foc imediat, iar fumul se ridică spectaculos în aer. Sunetul ca un bâzâit crește în intensitate. Decorul pare viu, cu greu ținând în frâu energiile teribile care se află înăuntru.

În stânga scenei, asistenta mea apare cu un dulap pe role. Acesta este fabricat dintr-un lemn masiv, dar fiind prevăzut cu role, poate fi rotit, astfel încât să fie observat din toate pozițiile. Apoi asistenta deschide partea din față și lateralele pentru a se vedea că este gol.

Schițez o mică strâmbătură tristă spre public, apoi îi fac un semn fetei, care-mi aduce două mănuși de protecție maro-închis, făcute în așa fel încât să pară că ar fi din piele. După ce îmi acopăr mâinile, ea mă conduce la decor, până când ajung în spatele lui. Publicul îmi poate vedea încă cea mai mare parte a corpului și se poate convinge că nu există oglinzi sau paravane ascunse. Îmi las în jos mâinile acoperite cu mănuși, până aproape de suprafața platformei și, în timp ce fac asta, zgomotul produs de tensiunea electrică se intensifică și are loc o altă descărcare luminoasă. Mă clatin ca și când aș fi în stare de șoc.

Fata se îndepărtează de dispozitiv, puțin fricoasă. Mă întrerup din activitate și o sfătuiesc să părăsească scena, pentru propria ei siguranță. La început, opune rezistență, apoi se îndreaptă grăbită spre culise.

Ajung la conul direcțional, îl apuc precaut cu mâinile înmănușate și îl mișc cu atenție până când vârful său este îndreptat direct spre dulap.

Iluzia se apropie de punctul culminant. Dinspre locul unde se află orchestra se aude răpăit de tobe. Îmi

pun ambele mâini pe platformă încă o dată și, în mod miraculos, toate becurile rămase strălucesc intens. Sunetul sinistru crește. Mai întâi mă așez pe platformă și mă răsucesc astfel încât să-mi pot întinde picioarele, apoi mă las pe spate și mă culc cu fața în sus, înconjurat de forțele electrice teribile.

Îmi ridic brațele și scot mai întâi prima mănușă, apoi pe a doua. După ce îmi las brațele în jos, dau voie mâinilor să atârne sub nivelul platformei. Una dintre ele, cea pe care o poate vedea publicul, cade întâmplător în receptaculul unde, cu câteva secunde mai înainte, arsese o bucată de hârtie.

Apare o strălucire orbitoare de lumină, apoi toate becurile din decor se sting.

În aceeași clipă... dispar de pe platformă.

Dulapul se deschide, iar eu sunt văzut ghemuit înăuntru.

Mă rostogolesc încet din dulap și mă prăbușesc pe podea. Sunt scăldat în luminile scenei. Treptat, îmi revin în simțiri. Mă ridic. Clipesc din cauza strălucirii luminii. Privesc publicul. Mă întorc spre platformă, indicând locul în care fusesem, mă întorc spre dulapul din spatele meu și arăt unde am ajuns.

Mă înclin.

Publicul m-a văzut transferat. În fața ochilor lui, fusesem catapultat de puterea electricității dintr-o parte a scenei în cealaltă. Trei metri distanță. Șase metri, nouă, în funcție de mărimea scenei.

Un corp uman transferat într-o clipită. Un miracol, o imposibilitate, o iluzie.

Asistenta mea se întoarce pe scenă. Ținând-o de mână, zâmbesc și fac reverențe, în timp ce aplauzele izbucnesc și cortina cade în fața mea.

25

Dacă nu voi mai spune nimic despre asta, va fi acceptabil. Nu voi interveni din nou. Voi continua cu concluziile.

26

Viaţa în apartamentul meu din Hornsey, o zonă din nordul Londrei la câteva mile de casa din St Johns Wood, lăsa mult de dorit. Alesesem apartamentul, unul din zece aflate într-un bloc pe o stradă liniştită, pur şi simplu pentru că anonimatul său părea a corespunde nevoilor mele. Se afla la etajul doi, în partea din spate a unei clădiri modeste, de la mijlocul secolului, şi ocupa unul dintre colţuri, astfel încât, deşi avea câteva ferestre ce dădeau spre o mică grădină, intrarea se făcea pe o singură uşă situată lângă scară.

Nu mult după ce îl închiriasem, am început să regret alegerea. Cei mai mulţi dintre chiriaşi erau familii de condiţie nevoiaşă-mijlocie, cu gospodării modeste; în toate celelalte apartamente de pe palier existau copii şi erau mulţi servitori care tot veneau şi plecau. Faptul că locuiam singur într-un apartament de asemenea dimensiuni a stârnit curiozitatea vecinilor mei. Deşi am dat de înţeles că nu doream să mă implic în conversaţii, unele erau inevitabile şi, în curând, m-am simţit expus speculaţiilor făcute pe seama mea. Ştiam că trebuia să mă mut în altă parte, dar în momentul în care am închiriat apartamentul, îmi doream să am un loc sigur în care puteam locui între spectacole şi, chiar dacă îmi schimbam domiciliul, ştiam că nu exista nicio garanţie că nu

aș fi atras curiozitatea celorlalți, oriunde aș fi mers. M-am hotărât să adopt o atitudine de neutralitate politicoasă, astfel că veneam și plecam discret, neavând prea multe relații cu vecinii mei, dar fără să par secretos în mișcările pe care le făceam. Până la urmă, cred că am devenit neinteresant pentru ei. Englezii au o toleranță tradițională față de excentrici, iar sosirile mele târzii în noapte, lipsa servitorilor, metoda mea inexplicabilă de a-mi câștiga existența au început, cu timpul, să pară inofensive și familiare.

Lăsând toate acestea deoparte, pentru mult timp după ce m-am mutat, viața în apartament mi s-a părut neplăcută. Îl închiriasem nemobilat și, deoarece majoritatea câștigurilor se duceau către casa din St Johns Wood, la început nu mi-am permis decât o mobilă ieftină și neconfortabilă. Sursa principală de căldură era soba, pentru care lemnele trebuiau aduse din curtea din spate și care făcea o căldură insuportabilă în apropierea ei, dar nu avea niciun efect în părțile îndepărtate ale apartamentului. Covoare nu existau.

Din cauză că apartamentul reprezenta un refugiu pentru mine, era esențial să fac din el un loc confortabil pentru locuit și convenabil pentru a petrece uneori, în liniște, perioade mai lungi de timp.

Lăsând la o parte disconfortul fizic, care începuse, bineînțeles, să se atenueze încet, încet, pentru că am reușit să-mi achiziționez diverse lucruri practice de care aveam nevoie, cel mai dificil erau de suportat singurătatea și despărțirea de familie. Nu a existat niciun remediu pentru asta, nici atunci, nici acum. La început, când stăteam departe doar de Sarah, era destul de insuportabil, dar în perioada cât fusese însărcinată cu gemenii, agonizam de îngrijorare pentru ea. Devenise și mai

dificil după ce s-au născut Graham și Helena, în special când unul dintre ei se îmbolnăvea. Știam că familia mea era îngrijită și supravegheată cu dragoste și că servitorii noștri erau foarte devotați și de încredere și, indiferent de gravitatea bolii, aveam bani suficienți să ne permitem cel mai bun tratament, dar niciunul dintre aceste argumente nu mă liniștea, deși îmi dădea într-o oarecare măsură un sentiment de consolare.

În anii când pregăteam Noul Om Transferat și varianta sa modernă și în care mi-am pus la punct cariera în domeniul magiei, nu m-am gândit niciodată că a avea o familie putea să constituie într-o zi o amenințare la adresa întregii mele activități.

De mai multe ori am fost tentat să renunț la scenă, să nu mai execut niciodată vreo iluzie, să abandonez magia în totalitate și pentru totdeauna, deoarece nutream afecțiune față de soția mea și dragoste nemărginită pentru copii.

În acele zile interminabile din apartamentul de pe strada Hornsey și uneori în săptămânile în care teatrele nu aveau loc pentru spectacolul meu, aveam timp mai mult decât suficient să reflectez.

Ideea principală este, desigur, că nu am renunțat.

Am perseverat în toți acei ani dificili de început. Am continuat când reputația și câștigurile începuseră să ia avânt. Continui și azi când, așa cum am și intenționat, tot ce-a mai rămas din iluzia mea faimoasă este misterul care o înconjoară.

Oricum, lucrurile au devenit mult mai ușoare în ultimul timp. În primele două săptămâni de când o angajasem pe Olive Wenscombe am descoperit că locuia într-un hotel modest în apropiere de Gara Euston, o adresă dubioasă. Acest lucru explica faptul că îmi spusese

despre magicianul din Hampshire care îi pusese la dispoziție o locuință odată cu slujba, o locuință la care renunțase, desigur, când plecase de la el. Până în acel moment, Olive și cu mine folosisem în mod regulat canapeaua din spatele atelierului și nu mi-a luat mult să-mi dau seama că și eu la rândul meu îi puteam oferi o locuință permanentă.

Pactul controla toate deciziile de o asemenea natură, dar în acest caz era doar o formalitate. Câteva zile mai târziu, Olive s-a mutat în apartamentul meu din Hornsey. De atunci, acolo a locuit.

Revelația ei, cea care avea să schimbe totul, a apărut câteva săptămâni mai târziu.

27

Aproape de sfârșitul anului 1898, anularea unui spectacol însemna o pauză mai mare de o săptămână între reprezentațiile Noului Om Transferat. Mi-am petrecut timpul în apartamentul din Hornsey și, cu toate că am fost o dată la atelier, mai mult de o săptămână m-am cufundat împreună cu Olive într-o rutină casnică fericită și stimulatoare din punct de vedere fizic. Am început să redecorăm apartamentul și, cu o parte din câștigurile de pe urma unui spectacol de succes de la Teatrul Illyria din West End, am cumpărat câteva articole de mobilier.

Cu o seară înainte ca idila să se sfârșească – trebuia să-mi susțin spectacolul la Hippodrome, în Brighton – mi-a oferit o surpriză. Era târziu și ne odihneam împreună, în pragul somnului.

– Ascultă, iubire, mi-a spus ea. Mă gândeam că probabil vrei să începi să-ţi cauţi o nouă asistentă.

Am fost atât de surprins, încât la început nici nu am ştiut ce să-i răspund. Până în acel moment mi se păruse că am găsit acea stabilitate pe care o căutasem timp de o viaţă. Aveam o familie şi o amantă. Locuiam în casa mea cu soţia şi stăteam în apartament cu amanta. Viaţa mea avea două jumătăţi distincte, ţinute separat, niciuna dintre ele nesuspectând existenţa celeilalte. În plus, iubita lucra ca asistenta mea de scenă frumoasă şi fermecătoare. Nu numai că era genială în munca ei, dar înfăţişarea ei plăcută, eram convins, mă ajutase să atrag un public numeros. În termeni populari, aveam prăjitura şi mâncam cu nesaţ din ea. Acum, prin aceste cuvinte, Olive părea să destabilizeze totul şi mă arunca într-o stare de disperare.

Văzându-mi reacţia, mi-a explicat:

– Trebuie să-mi descarc sufletul de multe greutăţi. Nu este chiar atât de rău cum probabil crezi.

– Nu-mi pot imagina cum ar putea fi mai rău de atât.

– Ei bine, dacă vei asculta jumătate din ce am de spus, va fi mai groaznic decât ţi-ai putea imagina vreodată, dar dacă accepţi să auzi toată povestea, cred că în final te vei simţi uşurat.

M-am uitat la ea cu atenţie şi am observat, aşa cum ar fi trebuit de la început, că părea tensionată şi agitată. În mod evident, se întâmplase ceva.

Povestea a năvălit într-un potop de cuvinte, confirmându-i rapid ameninţarea. Ce mi-a relatat m-a umplut de groază.

A început prin a-mi spune că dorea să nu mai lucreze pentru mine din două motive. Primul era că muncea de câţiva ani şi-şi dorea o schimbare. Îşi dorea să

aibă o casă, să-mi fie iubită și să-mi urmărească profesia din acea poziție. A mai adăugat că va continua să lucreze ca asistenta mea oricât i-aș cere sau până ce i-aș găsi o înlocuitoare. Până aici, toate bune. Însă, a adăugat ea, nu auzisem încă al doilea motiv. Acesta era că fusese trimisă să lucreze pentru mine de cineva care dorea să-mi cunoască secretele profesionale. Acest bărbat...

– Este Angier! am exclamat. Ai fost trimisă de Rupert Angier să mă spionezi?

A mărturisit imediat și, văzându-mi mânia, s-a îndepărtat de mine și a început să plângă. Mintea mea o luase razna și încercam să-mi amintesc tot ce-i spusesem în săptămânile precedente și să-mi dau seama ce elemente de recuzită văzuse sau folosise, ce secrete ar fi putut afla și ce ar fi putut să-i comunice dușmanului meu.

O vreme nu am fost în stare să o ascult, nu am fost în stare să gândesc logic și calm. În același timp ea plângea, implorându-mă să o ascult.

Au trecut astfel două sau trei ore într-un chip dureros și neconstructiv, după care am atins amândoi pragul insensibilității emoționale. Impasul se prelungise până la orele mici ale dimineții, când nevoia de odihnă ne-a răzbit pe amândoi. Am stins lumina și ne-am culcat împreună, obiceiurile noastre nefiind încă distruse de teribila dezvăluire.

Stăteam treaz în întuneric, încercând să mă gândesc cum să rezolv această situație, dar mintea mea era tot confuză. Apoi, din întunericul de lângă mine am auzit-o șoptindu-mi:

– Nu-ți dai seama că, dacă aș fi fost încă spionul lui Rupert Angier, nu ți-aș fi spus? Da, am fost cu el, dar m-am plictisit. S-a încurcat cu o altă femeie, ceea ce m-a

deranjat. Tot timpul era obsedat să te atace și aveam nevoie de o schimbare, așa că mie mi-a venit ideea asta. Dar când te-am întâlnit... ei bine, am simțit ceva diferit. Tu nu semeni deloc cu Rupert. Știi că tot ce s-a întâmplat între noi a fost real, nu-i așa? Rupert crede că te spionez pentru el, dar probabil că și-a dat seama până acum că nu va afla nimic de la mine. Vreau să nu-ți mai fiu asistentă, pentru că, atât timp cât lucrez cu tine, Rupert se așteaptă să fac ce vrea el. Îmi doresc să scap de toate astea, să locuim aici în acest apartament, să fiu cu tine, Alfred. Știi, cred că te iubesc...

Și așa mai departe, îndelung în noapte.

De dimineață, în lumina cenușie și descurajantă a unei zile ploioase, i-am spus:

– Am hotărât ce voi face. De ce să nu-i comunici un mesaj lui Angier? Îți voi spune ce să-i transmiți și-i vei duce mesajul, spunându-i că e secretul pe care-l caută. După aceea, dacă te întorci și dacă îmi juri că nu vei mai avea niciodată nimic de-a face cu Angier și dacă – și numai dacă – mă vei face să am încredere în tine, atunci ne vom începe viața din nou împreună. Ești de acord?

– Îi voi duce mesajul chiar azi. Vreau să-l scot pe Angier din viața mea pentru totdeauna!

– Mai întâi voi merge la atelier. Trebuie să mă hotărăsc ce-i pot spune lui Angier fără nicio problemă.

Acestea fiind spuse, am lăsat-o în apartament și am luat autobuzul către strada Elgin. Stând tăcut pe platforma de deasupra, fumând pipă, mă întrebam dacă eram într-adevăr un fraier îndrăgostit, pe cale să dau cu piciorul la tot ce aveam.

Problema a fost discutată pe larg când am ajuns la atelier. Deși potențial gravă, era doar una dintre

numeroasele crize cu care Pactul a trebuit să se confrunte de-a lungul anilor și am simțit că aceasta de acum nu era o problemă gravă sau deosebită. Nu era ușoară, dar după ea Pactul a rămas mai ferm ca niciodată. Până la urmă, ca o mărturie a credinței mele permanente în Pact, pot spune că am fost eu cel care a rămas la atelier, în timp ce eu m-am întors la apartament.

Acolo i-am dictat lui Olive ce trebuia să scrie cu propria ei mână. A scris, tensionată, dar hotărâtă să facă tot ce știa că trebuie să facă. Mesajul intenționa să-l trimită pe Angier să caute într-o direcție greșită, așadar era nevoie să fie nu numai ceva plauzibil, dar și ceva la care el unul nu s-ar fi gândit.

Olive a părăsit apartamentul din Hornsey la ora 14.25 și nu s-a mai întors până după 23.00.

– S-a făcut! a strigat. Are informațiile pe care i le-am dat. N-aș vrea să-l mai văd niciodată și, cu siguranță, nu voi mai rosti, în această viață, vreun cuvânt prietenos către sau despre el.

28

Nu m-am întrebat niciodată ce se întâmplase în timpul celor opt ore și jumătate pe care le petrecuse cât lipsise și de ce durase atât să înmâneze un mesaj scris. Explicația pe care mi-o dăduse era probabil cea adevărată, fiind cea mai simplă: traversase Londra cu mijloacele de transport în comun, nu-l găsise imediat pe Angier, descoperise că avea spectacol în altă parte a orașului, și astfel timpul trecuse fără să-și dea seama. Dar, pe măsură ce se lăsa seara, îmi imaginam numeroase scenarii în care agentul dublu pe care-l

întorsesem împotriva primului stăpân putea să joace din nou un rol dublu și, fie nu aș mai fi văzut-o niciodată, fie s-ar fi întors cu o nouă misiune subversivă în interesul lui.

Toate acestea s-au întâmplat la sfârșitul anului 1898, iar prezentele rânduri le scriu la finele unei luni zbuciumate de ianuarie 1901. (Evenimentele din lumea înconjurătoare au ajuns la urechile mele. Cu o zi înainte să aștern aceste cuvinte, Majestatea Sa, regina, a închis, în sfârșit, ochii pentru totdeauna.) Olive s-a întors la mine acum mai mult de doi ani, așa cum a promis, și a rămas cu mine, așa cum mi-am dorit. Cariera mea continuă fără piedici, poziția mea în lumea magiei este invulnerabilă, familia mea crește, bogăția îmi este asigurată. Din nou, am două vieți liniștite. Rupert Angier nu m-a mai atacat de când Olive i-a transmis informațiile false. Totul este calm în jurul meu și, după anii de turbulență, viața mea s-a stabilizat în sfârșit.

29

Scriu din nou, forțat de împrejurări, în anul 1903. Stabilisem să-mi las jurnalul închis pentru totdeauna, dar evenimentele au conspirat împotriva mea.

Rupert Angier a murit subit. Avea patruzeci și șase de ani, fiind doar cu un an mai tânăr decât mine. Moartea lui, potrivit unui articol în *The Times*, fusese provocată de complicațiile apărute în urma unor răni pe care le suferise în timp ce executa un număr de magie la teatrul din Suffolk.

Am citit acest anunț și unul mai scurt care apăruse în *Morning Post*, în căutarea unor informații noi pe

care le puteam afla despre el, dar n-am găsit nimic neștiut deja.

Bănuisem că e bolnav. Ultima oară când îl văzusem în carne și oase mi se părușe că arată slăbit și îmi închipuisem că era victima unei boli cronice grave.

Pot rezuma necrologurile publicate, pe care le am în fața mea în timp ce scriu. Se născuse în Derbyshire în 1857, dar se mutase la Londra la o vârstă fragedă, unde muncise ulterior mulți ani ca iluzionist și prestidigitator, atingând un nivel considerabil al succesului. Își pusese în scenă spectacolele peste tot în Insulele Britanice și în Europa și organizase trei turnee în Lumea Nouă, ultimul fiind la începutul acestui an. Era inventatorul câtorva iluzii de scenă importante, în special al celei numite Dimineața Luminoasă (implica apariția unei asistente din ceea ce părea a fi un balon de sticlă închis, aflat în plin câmp vizual al publicului), care fusese preluată pe scară largă. Mai recent, concepuse o nouă iluzie, numită Într-o clipită, pe care o executa atunci când s-a întâmplat fatalul accident. Un maestru al prestidigitației, Angier susținuse reprezentații deopotrivă la întrunirile mici sau particulare. Era căsătorit, avea băiat și două fete și, până la sfârșitul vieții, locuise împreună cu familia în zona Highgate a Londrei. Susținuse spectacole în mod regulat până la accidentul care îi curmase viața.

30

Nu-mi face nicio plăcere să scriu despre moartea lui Angier. A venit ca un punct culminant tragic al șirului de evenimente care se întâmplaseră vreme de

mai mult de doi ani. N-am vrut să consemnez niciunul dintre acestea deoarece, regret să spun asta, ameninţau să reînvie situaţia neplăcută care existase între noi.

După cum am amintit în partea de început a acestui jurnal, ajunsesem la o stare de plăcută stabilitate în viaţă şi carieră şi nu-mi doream nimic mai mult decât avem în acel moment. Simţeam şi credeam sincer că, dacă Angier ar fi mai îndreptat un alt atac împotriva mea, aş fi fost în stare să nu-l iau în seamă. Oricum, aveam toate motivele să cred că şirul de indicii false oferite în biletul dus de Olive pusese punct disputei dintre noi. Intenţionasem, bineînţeles, să-l pun pe o pistă greşită şi să-l trimit în căutarea unui secret care nu exista. Faptul că de mai mult de doi ani nu mai auzisem de el demonstra că şiretlicul funcţionase.

Curând după ce am terminat prima parte a acestei istorisiri, s-a întâmplat să observ într-o revistă un comentariu referitor la un spectacol care avea loc la Finsbury Park Empire. Rupert Angier lua parte la el şi, după toate aparenţele, era în partea de jos a afişului. Articolul îl menţiona doar în treacăt, subliniind că „e bine să vezi că talentul său a rămas nealterat". Acest comentariu sugera că viaţa lui profesională cunoscuse o perioadă de inactivitate.

Două sau trei luni mai târziu, totul s-a schimbat. Unul dintre ziarele de specialitate prezenta un interviu cu el, publicând alături chiar şi o fotografie. Un cotidian se referea într-un editorial la „renaşterea artei prestidigitatorului", subliniind numeroasele trucuri de magie care se aflau în fruntea afişului la teatrele de estradă. Era menţionat şi numele lui Rupert Angier, alături de alte câteva.

Mai târziu, din cauza întârzierilor firești în astfel de cazuri, unul dintre ziarele de specialitate la care eram abonat a publicat un articol detaliat despre Angier. Acesta descria spectacolul său actual ca fiind un punct de plecare triumfător în arta magiei la scenă deschisă. Noua sa iluzie, numită Într-o clipită, se remarca printr-o mențiune specială și o apreciere critică. Se spunea în articol că stabilea noi standarde în arta magiei, astfel încât, cu excepția cazului în care domnul Angier însuși ar fi ales să dezvăluie secretele muncii sale, era imposibil ca un alt iluzionist s-o poată copia, cel puțin în viitorul apropiat. Același articol menționa că Într-o clipită constituia un progres semnificativ față de „eforturile anterioare" în domeniul iluziilor bazate pe transfer și adăuga o remarcă ușor peiorativă nu numai la adresa Noului Om Transferat, ci și la adresa mea.

Am încercat, am încercat din greu să nu iau în seamă o astfel de supărare, dar aceste apariții în presă nu erau decât primele din multe altele care aveau să urmeze. Fără nicio îndoială, Rupert Angier era cel mai bun din breasla noastră.

În mod firesc, am simțit că trebuia să fac ceva în privința asta. O mare parte din activitatea mea din ultimele luni implicase turnee, spectacole în cluburi mai mici și în teatre din provincie. M-am hotărât că, pentru a mă reafirma, aveam nevoie de un sezon la un mare teatru londonez. Atât de mare era interesul față de iluziile de scenă în acea perioadă, încât agentul meu a avut câteva dificultăți în a aranja ceea ce promitea să fie un spectacol de proporții. Locul ales era Teatrul Liric din Strand și mă aflam în fruntea afișului la un spectacol de varietăți programat să se desfășoare timp de o săptămână, în septembrie 1902.

Am inaugurat stagiunea cu jumătate de sală goală, iar în ziua următoare, articolele din presă erau puține și sumare. Doar trei ziare îmi menționau numele, iar comentariul cel mai favorabil mă numea „un susținător al unui stil de magie remarcabil, mai degrabă pentru valoarea sa nostalgică decât pentru flerul inovator". În următoarele două seri sala a fost aproape goală, iar spectacolul și-a oprit reprezentațiile la jumătatea săptămânii.

31

M-am hotărât că trebuia să văd eu însumi noua iluzie a lui Angier și când am auzit, la sfârșitul lui octombrie, că începuse un turneu de două săptămâni la Hackney Empire, mi-am cumpărat pe furiș un bilet la spectacol. Sala de la Empire este lungă și îngustă, cu culoare strâmte, și învăluită în întuneric pe durata întregii reprezentații, astfel încât era numai bună pentru scopul pe care-l urmăream. Locul meu avea o vedere bună asupra scenei, dar nu eram atât de aproape încât Angier să mă poată zări.

Nu am văzut nimic deosebit în partea principală a spectacolului, în care executa cu grație iluzii din repertoriul standard de magie. Stilul său era bun, comentariile amuzante, asistenta frumoasă, iar priceperea artistică – peste medie. Purta un costum de seară bine croit, iar părul era dat cu briantină și foarte lucios. În timpul acestei prime părți a spectacolului am observat paloarea feței sale și alte semne care sugerau că nu se simțea prea bine. Se mișca anevoios și, de câteva ori, s-a ferit să-și folosească brațul stâng, ca și cum era mai neputincios decât celălalt.

În sfârșit, după un truc oarecum amuzant, în cadrul căruia un mesaj scris de un spectator apărea într-un plic sigilat, Angier ajunse la iluzia din finalul programului. Începu cu un discurs serios, pe care l-am notat repede într-un carneţel. Iată ce spunea:

Doamnelor și domnilor! Deoarece noul secol se derulează cu repeziciune, vedem în jurul nostru, la tot pasul, miracole ale ştiinţei. Astfel de minuni apar aproape în fiecare zi. Oare câţi dintre cei aflaţi aici în această seară vor mai trăi să vadă ce miracole vor mai apărea până la sfârșitul noului secol? Oamenii vor putea să zboare, să vorbească peste oceane, să călătorească în văzduh. Și totuși, niciun miracol pe care știința este capabilă să-l producă nu se poate compara cu cea mai mare minune dintre toate... mintea și corpul uman.

În această seară, doamnelor și domnilor, voi prezenta o realizare a magiei care îmbină minunile ştiinţei și pe cele ale minţii umane. Niciun alt iluzionist din lume nu poate reproduce ceea ce veţi vedea cu ochii dumneavoastră!

Spunând acestea, își ridică brațul sănătos cu un gest teatral, iar cortina fu trasă în lateral. Acolo, așteptând în luminile rampei, se afla dispozitivul pe care venisem să-l văd.

Era cu mult mai mare decât mă așteptam. Magicienii, de obicei, preferă să lucreze cu o recuzită compactă, astfel încât să intensifice misterul potenţialelor sale întrebuinţări. Echipamentul lui Angier ocupa, practic, întreaga scenă.

În centrul scenei se afla un aranjament format din trei stâlpi lungi de metal, uniţi la capăt și susţinând un

glob strălucitor tot de metal, cu diametrul de aproximativ cincizeci de centimetri. Sub trepiedul format din acești stâlpi era spațiu doar cât să stea un om în picioare. Imediat deasupra trepiedului și sub glob se afla un dispozitiv cilindric din lemn și metal, bine fixat în loc. Cilindrul era construit din șipci de lemn cu spații distincte între ele, peste care fuseseră răsucite de sute de ori fire subțiri de sârmă. De unde stăteam eu, cilindrul mi s-a părut că avea cel puțin o sută douăzeci de centimetri înălțime și probabil tot atâția în diametru. Se rotea încet, captând și reflectând luminile scenei. Licăriri luminoase alergau de-a lungul pereților.

Înconjurând dispozitivul, la o distanță de aproape trei metri, se afla un al doilea inel format din opt șipci din metal, cu alte fire răsucite în jurul lui. Acestea erau așezate pe suprafața scenei, concentric cu trepiedul. Șipcile aveau între ele spații largi și egale. Publicul putea vedea clar partea principală a aparatului.

Eram total nepregătit pentru asta, deoarece mă așteptam să văd un fel de dulap magic de mărime obișnuită, cum era cel folosit de mine. Echipamentul lui Angier era atât de mare, încât nu era spațiu nicăieri pe scenă pentru un al doilea dulap în care să se ascundă.

Creierul meu de magician începuse să gândească intens, încercând să anticipeze care urma să fie iluzia, în ce fel era diferită de a mea și în ce consta secretul. Prima impresie – surprindere față de mărimea dispozitivului. A doua impresie – calitatea remarcabilă a acestuia. Cu excepția cilindrului rotativ de deasupra trepiedului, nu erau folosite culori strălucitoare, lumini confuze sau zone intenționate de întuneric. În cea mai mare parte, dispozitivul părea să fie confecționat din lemn sau metal simplu. Erau sârme și fire care plecau în diverse

direcţii. A treia impresie – nicio bănuială despre ceea ce avea să urmeze. Nu aveam nicio idee în legătură cu ceea ce trebuia să facă maşinăria respectivă. De obicei, recuzita magică are un aspect banal, pentru a deruta publicul. Arată ca o masă obişnuită, de exemplu, sau ca un şir de trepte ori ca un dulap, dar echipamentul lui Angier nu avea deloc un aer familiar.

Angier şi-a început iluzia.

Se părea că nu există nici oglindă pe scenă. Fiecare parte a echipamentului putea fi văzută direct, iar Angier şi-a făcut pregătirile cutreierând scena, plimbându-se de la un capăt al ei la altul, trecând prin spatele şipcilor, tot timpul vizibil, tot timpul în mişcare. I-am privit picioarele, de obicei o parte a anatomiei iluzionistului care trebuie observată cu atenţie când se mişcă în jurul şi, în special, în spatele recuzitei (o mişcare inexplicabilă poate indica prezenţa unei oglinzi sau a unui alt echipament), dar mersul lui Angier era relaxat şi normal. Se părea că nu existau nici trape sau uşi ascunse pe care le-ar fi putut folosi. Scena era acoperită cu o folie de cauciuc dintr-o bucată, făcând ca accesul sub podea să fie dificil.

Cel mai curios lucru era că nu exista nicio logică aparentă a iluziei. Un dispozitiv magic este folosit, în mod normal, pentru a structura sau a direcţiona greşit aşteptările publicului. El constă într-o cutie care este, în mod evident, prea mică pentru a găzdui un corp uman (deşi aşa se va întâmpla), într-un perete de oţel care la prima vedere nu poate fi penetrat sau într-un cufăr încuiat din care ar fi imposibil să scapi. În fiecare caz, iluzionistul dejoacă presupunerile pe care publicul le-a făcut în urma propriei evaluări a ceea ce a văzut. Echipamentul lui Angier nu semăna cu nimic din ceea

existase până atunci și, doar uitându-te la el, era imposibil să ghicești la ce putea servi.

Plimbându-se în jurul echipamentului de pe scenă, Angier vorbea încă despre misterele științei și vieții. Apoi se opri în centrul scenei și privi spre public.

– Doamnelor și domnilor, am nevoie de unul dintre dumneavoastră, de un voluntar. Nu trebuie să vă temeți pentru ce s-ar putea întâmpla. Am nevoie de dumneavoastră pentru o simplă verificare.

Stătea în lumina reflectoarelor, înclinat, invitându-i pe cei din primele rânduri să urce pe scenă. Mi-am înfrânat o dorință nebună de a mă oferi voluntar, pentru a observa mai îndeaproape mașinăria, căci știam că dacă aș fi făcut asta, Angier m-ar fi recunoscut imediat și, probabil, ar fi oprit spectacolul.

După o firească ezitare, un bărbat a înaintat și a urcat pe scenă prin rampa din lateral. În același timp, unul dintre asistenții lui Angier a adus o cutie plină cu câteva articole al căror scop a devenit în curând clar, deoarece fiecare dintre ele oferea un mijloc de marcare sau identificare. Erau două sau trei recipiente cu cerneală de culori diferite; un bol cu făină; câteva bucăți de cretă; câteva fragmente de cărbune. Angier l-a invitat pe voluntar să aleagă unul dintre articole și, când bărbatul a ales bolul cu făină, s-a întors cu spatele și l-a îndemnat s-o presare pe spatele jachetei sale. Omul a făcut acest lucru, un nor de praf alb împrăștiindu-se spectaculos în lumina scenei.

Angier s-a întors din nou pentru a privi publicul și i-a cerut voluntarului să aleagă una dintre cerneluri. Omul a ales-o pe cea roșie. Angier și-a întins mâinile pline de făină, astfel încât cerneala roșie să poată fi turnată peste ele.

Acum, marcat în mod distinctiv, Anger l-a invitat pe bărbat să se întoarcă la locul său în sală. Luminile scenei au scăzut în intensitate, cu excepţia unei raze strălucitoare care venea dintr-un colţ.

S-a auzit un zgomot nepământean, ca un trosnet, ca şi când aerul însuşi fusese despicat în două şi, spre surprinderea mea, un fulger alb-albăstriu a apărut brusc din globul strălucitor. Arcul se mişca rapid şi aleatoriu, zvâcnind în interiorul spaţiului delimitat de şipcile exterioare, în care păşi acum Angier. Trosnetele şi pocnetele fulgerului păreau înzestrate cu o viaţă malefică proprie.

Intensitatea descărcării electrice s-a dublat dintr-o dată, apoi s-a triplat, cu alte fulgere care se încolăceau în jurul ei, ca şi când ar fi cercetat spaţiul închis. Unul dintre ele l-a descoperit în scurt timp pe Angier şi l-a înfăşurat imediat, părând să-l ilumineze cu o lumină cianotică, strălucind nu numai în jurul corpului său, dar parcă şi în interiorul lui. El a salutat explozia de electricitate, ridicând braţul sănătos, rotindu-se, permiţând focului şerpuitor şi şuierător să-l înconjoare.

Alte fulgere au izbucnit, fierbând în jurul său. El le-a ignorat, aşa cum făcuse şi cu celelalte. Fiecare părea că îl atacă pe rând; unul se năpustea înapoi, ca un bici ridicat, făcând loc altuia, sau altor două, să ardă în jurul lui şi să-i biciuiască trupul cu focul care se răsucea neîncetat.

Mirosul acestei descărcări electrice s-a făcut simţit imediat şi în sală. Îl respiram împreună cu ceilalţi, gândindu-mă cu groază ce ar fi putut conţine. Îmi dădea impresia unei substanţe nepământeşti, ca şi când ar fi fost o eliberare de forţe până acum interzise omului şi care acum, dezlănţuite, degajau un iz de energie pură, nestăpânită.

În vreme ce asupra lui se abăteau mai multe arcuri electrice, Angier se apropie de trepiedul din inima infernului, direct sub sursă. Odată ajuns acolo, păru că e în siguranţă. Aparent neputincioase sau nedoritoare să se retragă în ele însele, arcurile de lumină se îndepărtau de el şi, cu bubuituri feroce, izbeau şipcile mari, exterioare. Curând, fiecare şipcă avea deasupra ei un arc ce şuiera şi scuipa violent, fiind însă imobilizat acolo.

Acele opt raze orbitoare formau un fel de boltă deasupra zonei în care Angier stătea singur. Reflectorul se stinse dintr-odată şi celelalte lumini de pe scenă păliră. El era iluminat doar de strălucirea descărcării incandescente. Stătea nemişcat, cu braţul sănătos ridicat, cu capul la mai puţin de trei centimetri sub cilindrul de metal, de unde emana întreaga energie. Spunea ceva, făcea o declaraţie către public, dar mesajul se pierdu în agitaţia zgomotoasă care ardea deasupra lui.

Îşi coborî braţele şi pentru două sau trei secunde rămase liniştit, privind spectacolul terifiant pe care el însuşi îl crease.

Apoi dispăru.

Într-o clipă era aici, în următoarea nu mai era. Dispozitivul scoase un sunet strident, puternic, şi păru că se clatină, dar odată cu dispariţia lui, crâmpeiele de energie se stinseră instantaneu. Fulgerele fâşâiră şi pocniră ca nişte mici focuri de artificii, apoi dispărură. Scena se cufundă în întuneric.

Stăteam în picioare; fără să-mi dau seama, mă ridicasem de ceva timp. Împreună cu restul publicului, încremenisem, înmărmurit. Omul dispăruse fără nicio urmă, chiar sub ochii noştri.

Am auzit agitaţie pe culoarul din spatele meu şi, împreună cu toţi ceilalţi, m-am întors să văd ce se întâmplase.

Erau prea multe capete și corpuri și nu puteam vedea clar, dar un fel de mișcare se iscase în sală, în întuneric! M-am bucurat când luminile s-au aprins și unul dintre reflectoare s-a întors, astfel că fasciculul său luminos dezvălui ce se întâmplase.

Angier era acolo!

Personalul teatrului se grăbea să ajungă la el și câțiva spectatori încercau să se apropie, dar el îi împinse departe de el. Merse clătinându-se de-a lungul culoarului, apropiindu-se de scenă.

Am încercat să-mi revin din surpriză și să fac o estimare rapidă. Nu trecuse mai mult de o secundă sau două între dispariția sa de pe scenă și apariția pe culoar. Am privit scena și punctul în care apăruse, încercând să calculez distanța. Locul meu era la cel puțin douăzeci de metri depărtare de scenă, iar Angier apăruse în partea din spate a culoarului, aproape de una dintre ieșirile pentru public. Era cu mult în spatele meu, cel puțin la încă doisprezece metri distanță.

Putea să fi alergat treizeci de metri într-o singură secundă, în timp ce întunericul de pe scenă îi masca deplasarea? Era atunci, cum e și acum, o întrebare retorică. În mod clar, nu avea cum s-o facă, fără ajutorul unor tehnici de magie.

Dar care dintre ele?

Drumul de-a lungul coridorului spre scenă l-a adus pentru o fracțiune de secundă paralel cu mine, moment în care s-a împiedicat de o treaptă, dar și-a revenit și a mers mai departe. Eram convins că nu mă văzuse, deoarece era foarte clar că nu avea ochi pentru nimeni din public. Comportamentul său era acela al unui om cufundat în propria suferință; fața sa era chinuită, întregul corp se mișca de parcă era epuizat de durere. Se

împleticea precum un om beat, un invalid sau un om secătuit de viaţă. I-am văzut braţul stâng atârnând fără vlagă într-o parte, iar mâna îi era murdară de făină şi mânjită de cerneală roşie. Pe spatele jachetei era încă vizibilă pata de făină, în forma nedeslușită pe care o crease spectatorul cu câteva secunde mai devreme și la treizeci de metri distanţă.

Toată lumea aplauda, mulţi strigau și fluierau aprobator, în timp ce el se apropia de scenă în lumina unui al doilea reflector. Se îndreptă cu greu către centrul scenei, unde, în sfârşit, păru să-şi revină. Încă o dată, în lumina intensă a reflectoarelor, şi-a primit ovaţiile, făcând reverenţe către public, salutând zâmbitor și triumfător. Iar eu stăteam împreună cu ceilalţi și mă minunam de ceea ce văzusem.

În spatele lui, discret, cortina se lăsase, ascunzând dispozitivul.

32

Nu știam cum fusese realizat trucul! Îl văzusem cu propriii mei ochi și îl privisem știind cum trebuie să privesc un magician la lucru, mă uitasem în toate acele locuri departe de care orice magician încearcă să îndrume atenţia publicului. Am părăsit Hackney Empire într-o stare de furie furibundă. Eram nervos deoarece cea mai bună iluzie a mea fusese copiată; eram și mai furios pentru că fusese chiar îmbunătăţită. Totuși, cel mai rău dintre toate, era faptul că nu-mi dădeam seama cum fusese realizată.

Era un om, unul singur. Nu putea fi decât într-un loc. Şi apăruse în altul. Nu putea avea o dublură; în

mod similar, nu putea să fi mers atât de repede dintr-un loc în altul.

Gelozia mi-a amplificat furia. Într-o clipită, titlul pe care Angier îl dăduse variantei sale *îmbunătăţite* a Noului Om Transferat era indiscutabil o iluzie importantă, care introducea un nou standard în arta noastră interpretativă, de multe ori ridiculizată şi de cele mai multe ori greşit înţeleasă. Din acest motiv trebuia să-l admir, indiferent de celelalte sentimente pe care le nutream faţă de el. Alături de, bănuiesc, ceilalţi membri ai publicului, simţeam că fusesem privilegiat fiind martor la realizarea acestei iluzii. Îndepărtându-mă de teatru, am trecut pe lângă coridorul îngust care ducea la uşa din spatele scenei şi, pe moment, mi-am dorit să fi fost posibil să-mi trimit cartea de vizită în cabina lui Angier, să-l fi putut vizita şi să-l felicit personal.

Mi-am înfrânat această pornire. După atâţia ani de rivalitate chinuitoare, nu puteam permite ca o prezentare rafinată a unei iluzii de scenă să mă determine să mă umilesc în faţa lui.

M-am întors în apartamentul meu din Hornsey, unde se întâmpla să locuiesc atunci, şi am petrecut o noapte de nesomn, zvârcolindu-mă neliniştit lângă Olive.

Ziua următoare am început să mă gândesc serios la ceea ce făcuse el din trucul meu, încercând să-mi dau seama cum reuşise. Recunosc din nou: nu ştiu cum o făcuse. N-am putut descoperi secretul când am văzut iluzia şi după aceea, indiferent care ar fi fost principiile de magie pe care le-am aplicat, tot n-am putut găsi soluţia.

La baza misterului se aflau trei, posibil patru dintre cele şase categorii fundamentale de iluzii: *dispăruse*, apoi *apăruse* în altă parte, cumva părea să fi fost şi un

element de *transfer*, iar toate fuseseră realizate cu aparenta *sfidare a legilor naturii*.

O dispariție pe scenă este relativ ușor de pregătit, prin plasarea oglinzilor sau a jumătăților de oglinzi, folosirea luminii, utilizarea pânzelor sau storurilor negre, distragerea atenției, folosirea trapelor în scenă și așa mai departe. Apariția în alt loc este, de obicei, o chestiune de plasare dinainte a unui obiect sau a unei copii fidele a acestuia... sau, dacă este vorba despre o persoană, plasarea unei dubluri convingătoare a persoanei respective. Combinarea acestor două efecte îl produce pe al treilea; în dezorientarea sa, publicul crede că a asistat la sfidarea legilor naturii.

Legi despre care credeam că le văzusem sfidate în acea seară la Hackney.

Toate încercările mele de a rezolva misterul pe baza principiilor convenționale ale magiei eșuaseră și, deși mă gândeam și lucram în mod obsesiv, nu ajunsesem nici măcar aproape de găsirea unei soluții care să mă satisfacă.

Eram constant distras de recunoașterea faptului că această iluzie magnifică avea la bază un secret de o simplitate enervantă. Regula fundamentală a magiei este întotdeauna valabilă – ceea ce *se vede* nu este ceea ce *se face de fapt*.

Acest secret continua să-mi scape. Aveam doar două consolări minore. Prima era că, indiferent de splendoarea spectacolului său, propriul meu secret era încă păstrat intact față de Angier. Nu realizase iluzia în stilul meu, și nu ar fi putut niciodată s-o facă.

A doua era aceea a vitezei. Indiferent care era secretul său, efectul iluziei lui Angier nu era la fel de rapid ca al meu. Corpul meu era transferat de la un dulap în celălalt într-o fracțiune de secundă. Nu rapid, ci

într-o *fracțiune de secundă*. Nu există niciun fel de interval de timp. Efectul lui Angier era, comparativ cu al meu, mai lent. În seara când am fost martor al iluziei, am estimat că între apariție și dispariție se scursese una sau cel mult două secunde, ceea ce însemna că era cu una sau cel mult două secunde mai lent decât mine.

Într-una dintre tentativele de a afla răspunsul, am încercat să verific timpul și distanțele implicate. În seara spectacolului, deoarece nu avusesem nicio idee despre ce urma să se întâmple, nu avusesem la dispoziție niciun mijloc științific de măsurare, astfel încât toate evaluările mele erau subiective.

Acest lucru face parte din metoda iluzionistului; nepregătindu-și publicul, el poate folosi elementul-surpriză pentru a-și acoperi urmele. Cei mai mulți sunt fi incapabili să facă o estimare corectă. Multe trucuri se bazează pe principiul că iluzionistul realizează ceva atât de rapid, încât după aceea un public nepregătit va băga mâna în foc că nimic nu s-a putut întâmpla de fapt, *deoarece nu a fost timp suficient*.

Cunoscând acest lucru, am încercat să-mi amintesc cu precizie ceea ce văzusem, derulând din nou iluzia în mintea mea și încercând să estimez cât timp trecuse între aparenta dispariție lui Angier și materializarea lui în alt loc. Până la urmă, am ajuns la concluzia că, în mod sigur, nu durase mai puțin decât în prima mea estimare, de una sau două secunde și că, mai probabil, trecuseră aproximativ cinci secunde. În cinci secunde de întuneric complet și neașteptat, un magician îndemânatic poate realiza o mulțime de șmecherii invizibile!

Această scurtă perioadă de timp era, evident, cheia misterului, dar nu părea suficientă pentru ca Angier să alerge până în spatele sălii.

La două săptămâni după incident, aranjând cu administratorul teatrului, am vizitat Hackney Empire sub pretextul că doream să fac măsurători pentru un spectacol pe care urma să-l susţin acolo. Aceasta este o procedură obişnuită pentru numerele de magie, deoarece iluzionistul îşi adaptează adesea reprezentaţia în funcţie de dimensiunile sălii. De aceea, solicitarea mea a fost considerată normală şi asistentul administratorului m-a întâmpinat cu amabilitate şi m-a ajutat la măsurători.

Am găsit locul pe care stătusem şi am stabilit că se afla la doar cinci metri de scenă. A fost mai dificil să găsesc punctul precis de pe culoar în care se materializase Angier şi nu puteam să apelez decât la amintirea mea legată de eveniment. Am stat lângă scaunul pe care îl ocupasem şi am încercat să determin poziţia lui Angier, amintindu-mi unghiul în care îmi întorsesem capul să-l văd. În final, tot ce am putut face a fost să-l plasez pe el undeva pe direcţia culoarului de trecere; punctul cel mai apropiat de scenă era la o distanţă mai mare de douăzeci de metri, iar extremitatea cea mai îndepărtată depăşea cu mult treizeci de metri.

Am stat un timp în centrul scenei, aproximativ în locul unde fusese trepiedul, şi m-am uitat îndelung la culoarul central, gândindu-mă cum aş fi putut eu să ajung dintr-o poziţie în alta în mai puţin de cinci secunde, în faţa unui public numeros şi pe întuneric.

33

Am plecat să discut problema cu Tommy Elbourne, care ieşise deja la pensie şi locuia în

Woking. După ce i-am descris iluzia, l-am întrebat cum credea că putea fi explicată.

– Ar trebui să o văd cu ochii mei, domnule, mi-a spus după ce s-a gândit îndelung și mi-a pus diverse întrebări.

Am încercat o abordare diferită. I-am prezentat-o ca și când ar fi fost o iluzie pe care doream s-o realizez eu. Adesea lucrasem împreună în acest fel în trecut; îi descriam un efect la care doream să ajung și, de aici, vedeam cum trebuie să procedăm.

– Dar asta nu ar fi o problemă pentru dumneavoastră, nu-i așa, domnule Borden?

– N-ar fi, însă eu sunt diferit! Cum am proiecta-o pentru un alt iluzionist?

– Nu știu cum. Cea mai bună metodă ar fi folosirea unei dubluri, a cuiva deja plasat în public, dar dumneavoastră spuneți...

– Nu, nu așa a procedat Angier. Era singur.

– Atunci nu am nici cea mai vagă idee, domnule.

34

Mi-am făcut noi planuri. Îmi propusesem să asist la următorul sezon de reprezentații al lui Angier, urmărindu-i spectacolul în fiecare seară, dacă era necesar, până când rezolvam misterul. Tommy Elbourne avea să vină cu mine. Voi încerca să-mi cruț pe cât posibil orgoliul și, dacă îi voi putea smulge secretul fără să-i trezesc suspiciunile, va fi perfect. Dar dacă, până la sfârșitul sezonului, nu voi ajunge la o explicație logică, voi renunța la toată rivalitatea și invidia din trecut și îl voi aborda direct, stăruind pe

lângă el pentru a primi o explicație. Atât era de obsedant misterul său pentru mine.

Scriu toate acestea fără să-mi fie rușine. Misterele sunt o monedă de schimb obișnuită între magicieni și am considerat că e datoria mea profesională să aflu cum era executat trucul. Dacă asta însemna că trebuia să mă umilesc, să recunosc că Angier era cel mai mare magician, atunci așa să fie.

Dar nu avea să se întâmple așa. După o vacanță de Crăciun prelungită, Angier a plecat într-un turneu în SUA la sfârșitul lui ianuarie, lăsându-mă pradă frustrării.

La o săptămână după întoarcerea sa, în aprilie, am mers la el acasă, hotărât să fac pace cu el, dar nu l-am găsit. Casa, o clădire mare, dar modestă, pe o stradă nu departe de Highgate Fields, era închisă și avea jaluzelele trase. Am vorbit cu vecinii, dar toți mi-au spus că nu știu nimic despre cei care locuiau acolo. Angier, evident, își proteja viața personală de lumea înconjurătoare, ca și mine.

L-am contactat pe Hesketh Unwin, omul care știam că era agentul lui, dar am fost refuzat. I-am lăsat un mesaj, rugându-l să-i transmită lui Angier să mă contacteze urgent. Deși agentul mi-a promis că mesajul va ajunge la Angier în persoană, acesta nu mi-a răspuns niciodată.

I-am scris lui Angier direct, propunându-i să punem capăt rivalității, oferindu-i orice scuze sau despăgubiri pe care le-ar fi cerut pentru a ne împăca.

Nu mi-a răspuns și mi-am dat seama, până la urmă, că depășisem limitele rațiunii.

Răspunsul meu la tăcerea lui a fost, mă tem, insensibil.

35

În a treia săptămână a lunii mai m-am urcat într-un tren care mergea de la Londra spre orașul-port Lowestoft, în Suffolk. Acolo, Angier avea programate spectacole timp de o săptămână. Mă dusesem cu un singur scop, acela de a mă infiltra în culise și de a descoperi singur secretul.

În mod normal, accesul în culisele teatrului este supravegheat de personalul angajat special în acest scop, dar dacă ești familiarizat cu viața de teatru sau cunoști clădirea respectivă, există metode de a pătrunde în interior. Angier juca la Pavilion, un teatru foarte bine utilat, aflat pe faleză, în care avusesem și eu spectacole în trecut. Nu mă așteptam deci să am dificultăți.

Am fost însă respins. Nu exista nicio speranță să încerc pe la ușa dinspre scenă, deoarece un afiș scris de mână anunța că toți potențialii vizitatori aveau nevoie de o autorizație pentru a li se permite să ajungă chiar și până la ușa administratorului. Deoarece nu doream să atrag atenția asupra mea, m-am retras fără să mai insist.

Am descoperit dificultăți similare și în ceea ce privește intrarea spre culise. Dar, așa cum spuneam, există metode și mijloace de a ajunge înăuntru, dacă știi cum să procedezi; Angier își luase însă măsuri de precauție, după cum aveam să descopăr curând.

Am întâlnit un tânăr tâmplar în zona culiselor, pregătind un decor. I-am arătat cartea mea de vizită, iar el m-a salutat destul de prietenos. După o scurtă conversație pe teme generale, i-am spus:

– Mi-ar plăcea să privesc spectacolul din spatele scenei.

– Cui nu i-ar plăcea!

– Crezi că ai putea să mă strecori înăuntru într-una dintre seri?

– Nicio șansă, domnule, și nu are rost. Numărul principal nu se mai joacă săptămâna asta și sus e pus un paravan. Nici eu nu pot vedea nimic!

– Și ce părere ai despre asta?

– Nu îmi prea pasă, din moment ce mi-a strecurat un teanc de bancnote...

M-am retras din nou. Camuflarea scenei este o măsură extremă, adoptată de puțini magicieni, cărora le e teamă să nu le fie descoperite secretele de către culisieri sau alți lucrători. Este o metodă nepopulară și, cu excepția cazului în care dai un bacșiș substanțial, aduce un grad înalt de necooperare din partea oamenilor cu care artistul trebuie să lucreze. Simplul fapt că Angier se deranjase atât de mult demonstra că secretul său necesita metode elaborate de apărare.

Rămăseseră doar trei posibilități de a mă infiltra în clădirea teatrului, toate pline de riscuri.

Prima era să intru prin partea din față a clădirii și să folosesc una dintre ușile de acces pentru a ajunge în spate. (Ușile din foaier care dădeau spre sala de la Pavilion erau încuiate, iar membrii personalului supravegheau toți vizitatorii cu vigilență.)

A doua era să obțin o slujbă temporară în culise. (Nu mai era nevoie de angajați în acea săptămână.)

A treia era să merg la spectacol ca spectator și să încerc să urc pe scenă din sală. Din moment ce nu mai aveam altă variantă, m-am dus la casa de bilete și mi-am cumpărat câte un bilet pentru toate reprezentațiile lui Angier. (A fost enervant să descopăr că spectacolul lui avea un asemenea succes, încât pentru multe dintre reprezentații fuseseră vândute toate biletele,

fiind întocmite liste de așteptare pentru eventualele renunțări, iar locurile rămase fiind cele mai scumpe.)

36

Locul meu, la cel de-al doilea spectacol al lui Angier pe care l-am urmărit, se afla în rândul din față. Angier s-a uitat în treacăt la mine, dar mă deghizasem ca un expert, astfel încât eram sigur că mă văzuse fără să mă recunoască. Știam din proprie experiență că uneori simți dinainte care dintre spectatori se vor oferi voluntari să te asiste și cei mai mulți magicieni studiază pe furiș persoanele din primele două, trei rânduri.

Când Angier și-a început numărul cu cărțile de joc și a solicitat voluntari, m-am ridicat în picioare, prefăcându-mă că ezit și destul de sigur că voi fi invitat pe scenă. Odată ce am ajuns aproape de Angier, mi-am dat seama cât era de emoționat; abia s-a uitat spre mine când am urmat procedura amuzantă de a alege și ascunde cărți. Am jucat corect, deoarece nu doream să-i stric spectacolul.

Când numărul s-a încheiat, asistenta a venit ușor în spatele meu, mi-a strâns brațul într-un fel politicos, dar ferm, și m-a condus spre margine. La spectacolul anterior, voluntarul coborâse singur de pe scenă, în timp ce asistenta se întorsese repede în lumina reflectoarelor, unde era nevoie de ea pentru următoarea iluzie.

Știind asta, am profitat de oportunitate. Acoperit de zgomotul aplauzelor, i-am spus cu un accent rustic pe care, de altfel, îl foloseam ca element de deghizare:

– Este în regulă, don'șoară. Îmi găsesc singur locul.

Mi-a zâmbit recunoscător, m-a bătut ușor pe mână, apoi s-a întors la Angier. El își împingea în față masa de recuzită în timp ce aplauzele se stingeau. Niciunul dintre ei nu s-a uitat spre mine.

M-am dat câțiva pași în spate și m-am ascuns într-o laterală. Trebuia să-mi fac loc printr-o fantă îngustă în paravanul de prelată. Imediat, un asistent de scenă a apărut ca să-mi blocheze calea.

– Îmi pare rău, domnule, a spus cu glas tare. Nu aveți voie în culise.

Angier era la doar câțiva metri de noi, începându-și următorul număr. Dacă mă certam cu omul, m-ar fi auzit, fără îndoială, și și-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Cu o sclipire de moment, mi-am scos pălăria și peruca pe care le purtam.

– Fac parte din spectacol, prostul naibii! i-am spus apăsat, dar încet, cu vocea mea reală. Dă-te la o parte!

Asistentul s-a uitat la mine dezorientat, dar a mormăit o scuză și s-a retras. Am trecut pe lângă el. Petrecusem mult timp gândindu-mă care ar fi fost cel mai bun loc pentru a căuta indicii. Ținând seama de paravan, era mai probabil să găsesc ceea ce căutam la mezanin. Am mers de-a lungul unui coridor scurt până am dat de niște trepte care coborau sub scenă.

Împreună cu podul scenei și echipamentele de recuzită, mezaninul este una dintre cele mai tehnice zone ale teatrului; acolo se află câteva trape și mecanisme pentru punți, precum și scripeți folosiți pentru glisoarele decorurilor. Câteva planșee mari se aflau depozitate în spatele lor, probabil pentru o producție ulterioară. Am trecut rapid printre numeroasele elemente de recuzită. Dacă ar fi fost o producție teatrală importantă, cu scene numeroase și schimbări de decor,

mezaninul ar fi fost ocupat de câțiva tehnicieni care acționau mașinăriile, dar dat fiind că spectacolul de magie depinde în cea mai mare parte de recuzita proprie a iluzionistului, cerințele tehnice sunt limitate în principal la cortină și lumini. Am fost ușurat, dar nu surprins, văzând că nu e nimeni acolo.

Undeva în partea din spate am descoperit ceea ce căutam, aproape fără a-mi da seama inițial despre ce era vorba. Am dat peste două lăzi mari și rezistente, echipate cu multe mânere pentru ridicare și manipulare și inscripționate clar: Personal – Marele Danton. Lângă acestea se afla un transformator de tensiune voluminos, de un tip care nu-mi era cunoscut. În propriul meu spectacol foloseam un astfel de echipament pentru alimentarea bancului electric, dar era ceva mic și necomplicat. Acesta însă părea că emană o forță brută. Emitea o căldură perceptibilă când m-am apropiat de el și un zgomot scăzut, însă audibil, ca un murmur, ieșea de undeva din interior.

M-am aplecat peste convertor, încercând să-mi dau seama ce rol avea. Deasupra capului meu răsunau pașii lui Angier pe scenă, iar sunetul vocii sale se auzea în sală. Mi-l imaginam pășind încoace și încolo în timp ce ținea discursul despre minunile științei.

Dintr-odată, transformatorul a scos un zgomot puternic și, spre neliniștea mea, un fum albastru subțire și toxic a început să iasă din el printr-un grătăraș de deasupra. Murmurul s-a intensificat. La început, m-am retras, dar teama m-a determinat să înaintez din nou.

Puteam auzi pasul măsurat al lui Angier la câțiva centimetri deasupra capului meu, evident neștiind ce se întâmpla aici, jos.

Din nou pocnetul s-a auzit în interiorul mașinăriei, de această dată însoțit de un scârțâit sinistru, ca atunci

când un metal e tăiat cu fierăstrăul. Fumul ieșea mai rapid decât înainte și, când m-am mutat în cealaltă parte a obiectului, am descoperit câteva bobine groase de metal ajunse la incandescență.

În jurul meu domnea harababura obișnuită în culisele teatrelor. Erau tone de cherestea uscată, scripeți unși cu lubrifianți, kilometri de frânghie, numeroase deșeuri și teancuri de hârtie, decoruri imense pictate în ulei. Întregul loc era un butoi cu iască, iar în mijloc era ceva care părea a fi pe punctul de a izbucni în flăcări. Iar eu stăteam acolo teribil de indecis – oare Angier sau asistenții săi știau ce se întâmpla aici, jos?

Transformatorul continua să facă zgomote și fumul să iasă prin grătar. Îmi intra în plămâni și începeam să mă sufoc. În disperare de cauză, m-am uitat în jurul meu după un extinctor. Apoi am observat că transformatorul era alimentat printr-un cablu gros, izolat, care venea de la un panou electric pe peretele din spate. M-am repezit la el. Era acolo un mâner pe care scria „În caz de urgență Pornit/Oprit" și, fără să mă gândesc de două ori, l-am înșfăcat și l-am tras în jos.

Activitatea infernală a transformatorului s-a oprit imediat. Doar fumul albastru înțepător continua să iasă prin grătar, dar se subția din ce în ce mai mult. Deasupra capului meu s-a auzit un zgomot înăbușit, urmat de liniște. A trecut astfel o secundă sau două, în timp ce priveam în sus, spre scenă.

Am perceput pași alergând și vocea lui Angier care striga supărat. Puteam auzi și publicul, un zgomot mai neclar, care nici nu aclama, nici nu aplauda. Zgomotul mersului grăbit și al vocilor ridicate creștea în intensitate. Indiferent de ceea ce făcusem, îi distrusesem lui Angier spectacolul.

Venisem aici pentru a rezolva un mister, nu pentru a întrerupe programul, dar eșuasem în ceea ce privește primul aspect și reușisem, din neatenție, cu al doilea. Tot ce aflasem era că folosea un transformator de tensiune mai puternic decât al meu și că acesta prezenta risc de incendiu.

Mi-am dat seama că aș fi putut fi descoperit dacă rămâneam unde eram, așa că am plecat de lângă transformatorul care se răcea rapid și m-am întors pe drumul pe care venisem. Pieptul începea să mă doară din cauza fumului pe care îl inhalasem, iar capul mi se învârtea. Deasupra mea, pe scenă și în zona din spatele scenei, puteam auzi mulți oameni mișcându-se rapid și făcând zgomot, un lucru care simțeam că era în favoarea mea. Undeva în clădire, nu foarte departe, cineva a țipat. Trebuia să reușesc să dispar în deruta aceea.

În timp ce alergam în sus pe trepte, urcând câte două, hotărât să nu mă opresc pentru nimic în lume, mi s-a ivit în față o priveliște uimitoare!

Mintea mea era confuză din cauza fumului, a emoției și a fricii de a nu fi prins. Probabil că nu mai gândeam clar. Căci Angier însuși stătea în picioare în capătul scării, așteptându-mă, cu brațele ridicate. Dar am avut impresia că era mai degrabă o stafie! Am văzut luminile din spatele lui și, prin cine știe ce truc, păreau că trec direct prin el. Îndată, mi-au zburat prin minte câteva idei – probabil că avea un soi de veșmânt special, care-l ajuta să realizeze trucul! Un material tratat! Ceva care devenea transparent! Îl făcea invizibil! Oare *acesta* este secretul lui?

Dar în aceeași clipă inerția m-a împins către el și amândoi am căzut pe podea. El a încercat să mă înșface, dar chestia cu care se unsese l-a împiedicat să

mă apuce bine. Am reușit să mă eliberez și să mă rostogolesc departe de el.

– Borden! Vocea lui era răgușită de furie, nimic mai mult decât o șoaptă teribilă. Stai!

– A fost un accident! am strigat. Stai departe de mine!

Ridicându-mă în picioare, am fugit de lângă el, lăsându-l întins pe podea. Am alergat pe coridorul scurt, zgomotul pantofilor mei răsunând pe pardoseala lustruită, am dat colțul, am coborât un șir de trepte, am fugit de-a lungul unui alt coridor pustiu, apoi am ajuns la ghereta ușierului. Acesta a ridicat capul când am trecut pe lângă el, dar nu avea nicio șansă să mă prindă sau să mă oprească. Câteva momente mai târziu trecusem de intrarea actorilor și alergam pe aleea slab luminată care ducea spre faleză.

Acolo, m-am oprit pentru un moment cu fața spre mare, aplecându-mă și sprijinindu-mi mâinile pe genunchi. Am tușit de câteva ori, cu durere, încercând să-mi curăț urmele de fum din plămâni. Era o seară frumoasă de început de vară. Soarele de-abia apusese, iar luminile se aprindeau de-a lungul falezei. Marea era la flux, iar valurile se spărgeau ușor de mal.

Publicul ieșea de la Pavilion și se îndrepta spre oraș. Mulți oameni păreau nedumeriți, probabil din cauza felului brusc în care se încheiase spectacolul. M-am plimbat de-a lungul falezei împreună cu mulțimea, apoi, când am ajuns la strada mărginită de magazine, m-am întors și m-am îndreptat spre gară.

Mai târziu, mult după miezul nopții, eram deja în casa mea din Londra. Copiii dormeau în camerele lor. Sarah era caldă lângă mine, iar eu stăteam întins în întuneric și mă întrebam ce făcusem în seara aceea.

37

Apoi, șapte săptămâni mai târziu, Rupert Angier a murit.

Să spun că am fost măcinat de sentimente de vinovăție ar fi prea puțin, mai ales pentru că ambele ziare care îi anunțaseră decesul se refereau la „rănile" pe care le suferise în timp ce își executa iluzia. Nu specificau că accidentul avusese loc la data când mă aflasem eu în Lowestoft, dar știam că atunci trebuie să se fi întâmplat.

Am spus deja că Angier își anulase restul reprezentațiilor de la Pavilion și, din câte știu, nu mai susținuse niciun spectacol după aceea. Nu aveam idee de ce.

Acum se aflase că fusese rănit mortal în acea seară. Ceea ce era inexplicabil pentru mine era că îl întâlnisem pe Angier la mai puțin de un minut după intervenția mea accidentală. Atunci nu păruse rănit mortal, și nici măcar ușor. Dimpotrivă, părea perfect sănătos și hotărât să mă răpună. Ne-am luptat pe podea, dar am reușit să scap. Singurul lucru neobișnuit în legătură cu el fusese substanța cu care se unsese pe corp sau pe costum, probabil pentru a-l ajuta, într-un fel sau altul, să dispară în spectacol. Iată deci o veritabilă enigmă deoarece, odată ce mi-am revenit după efectul inhalării fumului, mi-am amintit perfect tot ce se întâmplase în acele câteva secunde. În mod clar, pentru o fracțiune de secundă văzusem „prin" el, ca și cum părți ale corpului său a fi fost transparente sau ca și când tot corpul lui ar fi fost parțial străveziu.

Un alt aspect minor al misterului era că nimic din substanța aceea nu rămăsese pe mine după lupta cu el. Mâinile sale în mod clar mă prinseseră de încheieturi și

am simțit distinct senzația de materie lipicioasă, dar nu lăsaseră nicio urmă. Îmi amintesc chiar că, așteptând trenul să mă întorc la Londra, mi-am ridicat brațul în lumină să descopăr dacă puteam vedea prin mine!

Aveam destule dubii, așadar, pentru a nutri sentimente de vinovăție și remușcări. Dar, confruntat cu grozăvia situației, am simțit că nu puteam sta liniștit până ce nu-mi răscumpăram oarecum vina.

Din păcate, necrologurile din ziare nu fuseseră publicate decât la câteva zile după moartea lui Angier, când funeraliile avuseseră deja loc. Acest eveniment ar fi fost locul ideal pentru mine să încep procesul întârziat de reconciliere cu familia și cu asociații săi. O coroană, un simplu bilet de transmitere a condoleanțelor ar fi deschis drumul pentru mine, dar nu a fost să fie așa.

După ce m-am gândit îndelung, m-am hotărât să o abordez direct pe văduva lui și să-i scriu o scrisoare sinceră și plină de compasiune. În cuprinsul ei îi explicam cine sunt și cum, atunci când eram mult mai tânăr, spre regretul meu veșnic, mă certasem cu soțul ei. I-am spus că veștile despre moartea lui prematură mă șocaseră și mă întristaseră și știam că întreaga comunitate a magiei resimțea pierderea lui. I-am lăudat apoi măiestria ca executant și ca *ingénieur* al minunatelor sale iluzii.

Pe urmă, am trecut la ceea ce era pentru mine partea cea mai importantă a scrisorii, dar care speram să i se pară văduvei a fi doar un mic amănunt. I-am scris că atunci când moare un magician există în breasla noastră un obicei conform căruia colegii lui se oferă să achiziționeze anumite componente ale echipamentelor sale, pe care familia nu le mai poate folosi. Am adăugat că,

având în vedere lunga și tensionata relație dintre mine și Rupert, consideram o datorie și o plăcere să-i fac o asemenea ofertă acum, că el murise și că eu dispuneam de mijloace financiare considerabile.

După ce am trimis scrisoarea și prevăzând că nu puteam conta neapărat pe cooperarea văduvei, am făcut cercetări cu ajutorul relațiilor mele din domeniu. Aceasta era o abordare pe care trebuia să o gândesc profund, deoarece nu aveam idee câți dintre colegii mei erau și ei interesați să cumpere echipamentele lui Angier. Presupuneam că erau mulți; nu puteam fi singurul magician profesionist care văzuse spectacolul lui uluitor. De aceea doream să se știe că, dacă vreunul dintre aparatele lui Angier era scos pe piață, eu eram interesat.

La două săptămâni după ce i-am scris văduvei lui Angier, am primit un răspuns sub forma unei scrisori din partea unei firme de avocați din Chancery Lane. Iat-o transcrisă exact:

> Dragul meu domn,
>
> *Averea lui Rupert David Angier, decedat*
>
> În urma recentei dumneavoastre cereri către clienta noastră, am fost instruiți să vă transmitem că toate aranjamentele necesare pentru vânzarea bunurilor mobile ale decedatului Rupert David Angier au fost puse în aplicare și deci nu mai este nevoie ca dumneavoastră să vă angajați în cercetări ulterioare referitoare la destinația lor.
>
> Anticipăm dispozițiile în ceea ce privește vânzarea unor elemente minore ale averii fostului nostru client și vă comunicăm că acestea vor fi scoase la licitație

publică; data și locul acesteia vor fi anunțate în publicațiile obișnuite.

Acestea fiind spuse, rămânem ai dumneavoastră,

Kendal, Kendal & Owen
(Avocați & împuterniciți)

38

Păşesc în lumina reflectoarelor şi în strălucirea lor intensă vă privesc în mod direct.

Spun:

– Priviţi-mi mâinile. Nu am nimic ascuns.

Le ţin deasupra, ridicându-mi palmele să le vedeţi, răsfirându-mi degetele astfel încât să dovedesc că nu am nimic ascuns între ele. Acum îmi execut ultimul meu truc şi scot un buchet de flori de hârtie din mâinile în care ştiţi că nu am nimic.

39

Este 1 septembrie 1903 și spun că, din toate punctele de vedere, cariera mea s-a încheiat odată cu moartea lui Angier. Aveam o avere considerabilă, eram un om însurat, cu copii, și aveam de susținut un mod de viață scump și complicat. Nu puteam fugi de responsabilități și eram obligat să accept să țin spectacole, atâta timp cât aveam posibilitatea. În acest sens, nu m-am retras definitiv, dar ambiția care mă susținuse în anii de început, dorința de a uimi sau păcăli, plăcerea pură de a visa la realizarea imposibilului, toate acestea mă părăsiseră. Încă mai aveam abilitatea tehnică de a susține

spectacole de magie, mâinile mele își păstraseră dexteritatea și acum, că nu mai exista Angier, puteam să execut din nou Noul Om Transferat, dar toate astea nu erau suficiente.

Mă copleșise un sentiment de singurătate, unul pe care Pactul mă împiedică să-l descriu pe larg, așa că mă limitez să precizez că eu eram singurul prieten care tânjea după mine. Și totuși, desigur, eram singurul prieten pe care nu-l puteam întâlni.

Abordez acest subiect cât de delicat pot.

Viața mea era plină de secrete și contradicții pe care nu le voi putea explica niciodată. Cu cine se căsătorise Sarah? Cu mine sau cu *mine*? Am doi copii, pe care îi ador. Dar sunt ei ai mei, numai ai mei... sau sunt de fapt ai *mei*? Cum voi ști vreodată, cu excepția instinctului? Și fiindcă tot a venit vorba, de care dintre mine se îndrăgostise Olive și cu cine se mutase în apartamentul din Hornsey? Nu eram eu cel care făcuse pentru prima dată dragoste cu ea, nici cel care o invitase în apartament, și totuși *eu* am profitat de prezența ei, știind că și eu făceam același lucru.

Care dintre mine încercase să-l dea în vileag pe Angier? Care dintre mine ticluise pentru prima dată Noul Om Transferat și care dintre mine fusese transferat prima dată?

Mi se pare, chiar și mie, că bat câmpii, dar fiecare cuvânt de aici este coerent și precis. Este dilema esențială a existenței mele.

Ieri jucam la teatrul din Balham, în sud-vestul Londrei. Am avut spectacol la matineu, apoi a trebuit să aștept două ore înainte de spectacolul de seara. Așa cum făceam adesea în astfel de ocazii, m-am dus în cabina

mea, am tras draperiile și am stins luminile, am închis și încuiat ușa, apoi am adormit pe canapea.

M-am trezit...

Dar oare chiar m-am trezit? Era o viziune? Un vis?

M-am trezit și am văzut silueta spectrală a lui Rupert Angier stând în cabina mea și ținând cu ambele mâini un cuțit cu tăișul lung. Înainte să reușesc să mă mișc sau să strig, el s-a năpustit spre mine, aterizând pe un colț al canapelei și cățărându-se rapid deasupra mea, pe pieptul și pe stomacul meu. Ridicase cuțitul și îl ținea cu vârful deasupra inimii mele.

– Pregătește-te să mori, Borden! mi-a spus șoptind cu vocea sa răgușită și oribilă.

În această viziune infernală mi se părea că nu cântărea prea mult, că aș fi putut foarte ușor să-l împing de pe mine, dar mi-era frică să nu mă trezesc. Mi-am ridicat mâinile și l-am strâns de antebrațe, încercând să-l opresc să-mi înfigă cuțitul, dar spre uimirea mea, am remarcat că încă era dat cu substanța aceea unsuroasă din cauza căreia nu am reușit să-l prind bine. Cu cât încercam mai tare, cu atât mai ușor îmi alunecau mâinile pe pielea lui dezgustătoare. Respiram mirosul său împuțit, duhoarea scârboasă de mormânt, de cimitir. Am icnit cu oroare, deoarece simțeam vârful tăișului apăsându-mă dureros pe piept.

– Acum! Spune-mi, Borden! Care dintre ei ești tu? Care?

De-abia mai puteam respira, atât de înspăimântat eram, atât de mare era groaza că în următoarea secundă tăișul mi-ar fi despicat coastele și ar fi ajuns la inimă.

– Răspunde-mi și te cruț!

Apăsarea cuțitului creștea.

– Nu știu, Angier! Nici eu nu mă mai cunosc!

Și totul s-a terminat aproape la fel de repede precum începuse. Fața sa era la câțiva centimetri depărtare de a mea și l-am văzut rânjind cu furie. Respirația sa dezgustătoare ajunsese la mine. Cuțitul începea să-mi înțepe pielea! Teama se transformase în curaj. L-am împins o dată, de două ori, l-am lovit cu pumnii peste față, dându-l la o parte de pe mine. Presiunea mortală de pe inima mea s-a mai domolit. Am simțit momentul propice și mi-am balansat brațele spre corpul său, strângându-mi pumnii. El a țipat, trăgându-se în spate. Cuțitul s-a ridicat într-o parte. Era încă peste mine, așa că l-am lovit din nou, apoi mi-am ridicat o parte a corpului pentru a-l răsturna. Spre imensa mea ușurare, el s-a rostogolit, scăpând cuțitul în cădere. Cuțitul ucigaș s-a lovit de perete și a căzut pe covor, în timp ce silueta spectrală se rostogolea pe podea.

S-a ridicat rapid în picioare, privindu-mă furios, urmărindu-mă să nu-l atac din nou. M-am de ridicat pe canapea, pregătit pentru un nou asalt. El era fantasma terorii, spectrul celui mai mare dușman al meu. Puteam vedea lumina lămpii strălucind prin trupul său semitransparent.

– Lasă-mă în pace, i-am spus cu vocea răgușită. Ești mort! Nu ai nimic de împărțit cu mine!

– Nici eu cu tine, Borden. Dacă te omor, nu mă răzbun. N-ar fi trebuit să se întâmple asta niciodată! Niciodată!

Fantoma lui Rupert Angier s-a întors, s-a îndreptat către ușa încuiată, apoi a trecut prin ea. Nu a rămas nimic în urma lui, în afara urmei persistente a duhorii sale de hoit.

Vizita mă paralizase de frică și încă stăteam nemișcat pe canapea când am auzit că erau strigați cei care

urmau să înceapă reprezentația. Câteva minute mai târziu, costumierul a venit, a încercat să intre în cabină și bătea atât de insistent, încât până la urmă m-am ridicat de pe canapea.

Am găsit cuțitul lui Angier pe podea și îl am acum la mine. Aparținuse unei fantome.

Nimic nu are sens. Mă doare când respir, când mă mișc; încă mai simt apăsarea cuțitului în dreptul inimii. Mă aflu în apartamentul din Hornsey și nu știu ce să fac sau cine sunt cu adevărat.

Fiecare cuvânt pe care l-am scris aici este adevărat și descrie realitatea vieții mele. Mâinile îmi sunt goale și vă fixez cu o privire sinceră. Acesta este felul în care am trăit; și totuși nu demonstrează nimic.

Voi merge singur până la final.

PARTEA A TREIA

Kate Angier

1

Aveam doar cinci ani pe vremea aceea, dar nu am nicio îndoială că s-a întâmplat cu adevărat. Sunt conștientă că memoria îi poate juca feste, în special noaptea, unui copil speriat și știu că oamenii își creează amintiri din ceea ce cred că s-a petrecut sau doresc să se întâmple sau din ce le spun alte persoane, mai târziu, că s-a întâmplat. Eu le-am trăit pe toate și am avut nevoie de mulți ani pentru a înțelege realitatea.

Era crud, violent, inexplicabil și, aproape sigur, ilegal. Afectase viețile majorității celor implicați. Îmi distrusese mie viața.

Acum pot să spun povestea așa cum am văzut că s-a întâmplat, dar o voi istorisi din perspectiva unui adult.

2

Tatăl meu este lordul Colderdale, al șaisprezecelea care a purtat acest nume. Numele nostru de familie este Angier, iar prenumele tatălui meu erau Victor Edmund; el este singurul băiat al fiului lui Rupert Angier, Edward. Rupert Angier, Marele Danton, era stră-străbunicul meu și al paisprezecelea lord Colderdale.

Numele mamei mele era Jennifer, deși tatăl meu îi spunea în particular Jenny. S-au întâlnit când tatăl meu lucra la Externe, unde fusese angajat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu a fost un diplomat de carieră, dar din motive de sănătate nu fusese luat în armată și se oferise voluntar pentru o funcție civilă. Citise literatură germană la universitate, petrecuse mult timp în Leipzig în anii '30 și s-a considerat că putea fi folositor guvernului britanic în timpul războiului. Intra în atribuțiile sale traducerea mesajelor interceptate de la comandamentul superior german. El și mama s-au întâlnit în 1946, în timpul unei călătorii cu trenul de la Berlin la Londra. Ea era asistentă medicală, lucrase pentru aliați în capitala Germaniei și se întorcea în Anglia după încheierea misiunii.

S-au căsătorit în 1947 și cam în aceeași perioadă tatăl meu a fost eliberat din funcția deținută la Externe. S-au stabilit aici, în Caldlow, unde eu și sora mea am venit pe lume. Nu știu prea multe despre perioada premergătoare nașterii noastre sau de ce a trecut atât de mult timp înainte ca părinții mei să-și întemeieze o familie. Au călătorit foarte mult, dar cred că pentru a evita plictiseala, mai degrabă decât din dorința de a vedea locuri noi. Căsnicia lor nu a fost niciodată prea liniștită. Știu că mama a plecat de acasă pentru o perioadă scurtă în anii '50, deoarece într-o zi am surprins o conversație între ea și sora ei, mătușa Caroline. Sora mea, Rosalie, s-a născut în 1962, iar eu am urmat în 1965. Tatăl meu avea aproape cincizeci de ani, iar mama avea aproape patruzeci.

La fel ca majoritatea oamenilor, nu am prea multe amintiri din primii mei ani din viață. Îmi amintesc de casa care întotdeauna părea rece și, indiferent de câte pături îmi punea mama pe pat sau cât de fierbinte era

sticla cu apă, întotdeauna simţeam răceala în oase. Probabil îmi amintesc o singură iarnă, o lună sau o săptămână dintr-o iarnă, dar acum mi se pare că așa a fost mereu. Iarna, casa este imposibil de încălzit cum trebuie; vântul suflă prin zonă din octombrie până în aprilie. Zăpada durează cam trei luni pe an. Totdeauna puneam pe foc lemne din copacii de pe proprietate și încă mai facem acest lucru, dar lemnul nu este un combustibil prea eficient, precum cărbunele sau energia electrică. Locuiam în cea mai mică aripă a casei și pe atunci nu prea știam cât de mare era domeniul.

La opt ani, am fost trimisă la un pension lângă Congleton, dar când eram mică mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului acasă, cu mama. La patru ani, m-a trimis la o grădiniță în orășelul Caldlow, iar mai târziu la școala primară din Baldon, orașul cel mai apropiat, aflat pe drumul spre Chapel. Eram dusă și adusă de la școală cu Standard-ul negru al tatei, condus cu atenție de domnul Stimpson care, împreună cu soţia lui, formau personalul casei. Înainte de al Doilea Război Mondial, casa fusese plină de servitori, dar toate se schimbaseră în timpul războiului. Din 1939 până în 1940, casa fusese folosită parţial pentru a caza persoanele evacuate din Manchester, Sheffield și Leeds și parţial ca școală pentru copii. A fost preluată de RAF în 1941, iar de atunci familia nu a mai locuit în aripa principală a casei. Latura în care locuiesc eu este cea în care am crescut.

3

Dacă au avut loc pregătiri pentru vizită, mie și lui Rosalie nu ni s-a spus în ce au constat și prima dată

când am aflat despre acest lucru a fost atunci când a sosit o mașină la poarta principală și Stimpson a coborât să-i dea drumul înăuntru. Asta se întâmpla în perioada în care consiliul local din Derbyshire folosea casa, iar ei doreau ca întotdeauna la sfârșit de săptămână porțile să fie încuiate.

Mașina care se îndrepta spre casă era un Mini. Vopseaua își pierduse luciul, bara de protecție din față fusese îndoită în urma unei coliziuni și caroseria era ruginită în jurul geamurilor. Nu era genul de mașină pe care eram obișnuiți să o vedem venind spre casa noastră. Majoritatea prietenilor părinților noștri erau înstăriți sau importanți, chiar și în perioada în care familia trecuse prin vremuri dificile.

Șoferul s-a aplecat în spate și a scos din mașină un băiețel, care atunci se trezise. Stimpson i-a condus politicos în casă. Rosalie și cu mine l-am privit întorcându-se la Mini să descarce bagajele, dar ni s-a spus să coborâm și să facem cunoștință cu oaspeții. Toată lumea era în camera de zi. Părinții mei erau îmbrăcați ca la o ocazie importantă, dar musafirii aveau ținute obișnuite.

Am fost prezentați oficial. Numele bărbatului era Clive Borden, iar pe băiat, fiul său, îl chema Nicholas sau Nicky. Nicky avea cam doi ani, fiind deci cu trei ani mai mic decât mine și cu cinci mai mic decât sora mea. Nu părea a exista o doamnă Borden, dar nu ni s-a spus acest lucru.

Din propriile mele cercetări, am aflat ceva mai multe informații despre această familie. Știu, de exemplu, că soția lui Clive Borden a murit la scurt timp după nașterea copilului. Numele ei de domnișoară era Diana Ruth Ellington și provenea din Hatfield,

Hertfordshire. Nicholas era singurul ei fiu. Tatăl lui Clive Borden era fiul lui Graham, fiul lui Alfred Borden, magicianul. Clive Borden era, astfel, nepotul celui mai mare dușman al lui Rupert Angier, iar Nicky era stră-strănepotul lui.

Bineînțeles că eu și Rosalie nu știam nimic despre aceste lucruri atunci, iar după câteva minute, mama ne-a sugerat să-l ducem pe Nicky în camera noastră și să-i arătăm jucăriile. Ne-am supus, așa cum fuseserăm învățate, urmate fiind de figura familiară a doamnei Stimpson, care ne supraveghea pe toți.

Ce s-a întâmplat între cei trei adulți pot doar să presupun, dar a durat întreaga după-amiază. Clive Borden și fiul său sosiseră puțin după prânz și noi, copiii, ne-am jucat împreună, neîntrerupți, toată după-amiaza, până când se întunecase aproape de tot. Doamna Stimpson ne ținuse preocupați, lăsându-ne să ne jucăm împreună când observa că ne făcea plăcere, dar citindu-ne sau încurajându-ne să încercăm noi jocuri când dădeam semne de plictiseală. Ne supraveghea vizitele la toaletă și ne aducea gustări și băuturi. Rosalie și cu mine am crescut înconjurate de jucării scumpe și pentru noi era clar, chiar dacă eram mici, că Nicky nu era obișnuit cu astfel de excese. Cu mintea de adult îmi imaginez acum că jucăriile pe care le aveau două fete nu erau deloc interesante pentru un băiat de doi ani. Am petrecut o după-amiază lungă, dar nu-mi amintesc de vreo ceartă.

Oare despre ce discutau ei la parter?

Îmi dau seama că această întâlnire începuse ca una dintre încercările ocazionale ale celor două familii de a pune capăt disputei dintre strămoșii noștri. De ce ei, noi nu puteam lăsa trecutul să dispară și să moară, nu

știu, dar se pare că, din punct de vedere psihologic, ambele părți simt nevoia să se păstreze viu subiectul. Cât putea să conteze atunci sau acum faptul că doi magicieni de scenă se aruncau mereu unul la gâtul celuilalt? Oricare ar fi fost răutatea, ura sau invidia care îi rosese pe acești doi bătrâni, cu siguranță că asta nu-i mai privea pe descendenții lor îndepărtați în timp, care aveau propriile probleme. Ei bine, așa ar părea la prima vedere, dar vocea sângelui este irațională.

În cazul lui Clive Borden, iraționalitatea părea a fi o parte din el, indiferent de ce i se întâmplase strămoșului său. Viața sa a fost greu de cercetat, dar ceea ce știu este că s-a născut în vestul Londrei. A avut o copilărie obișnuită și un talent deosebit pentru sporturi. A studiat la Colegiul Loughborough după ce terminat școala primară, dar l-a abandonat după primul an. În deceniul următor a rămas frecvent fără adăpost și se pare că a locuit în casele unor prieteni sau rude. A fost arestat de câteva ori pentru băutură și comportament necuviincios, dar a reușit să evite deschiderea unui dosar penal. Se recomanda ca fiind actor și avea o viață precară în industria filmului, făcând activități suplimentare sau lucrând ca dublură de fiecare dată când era nevoie, beneficiind între slujbe de ajutorul de șomaj. Singura perioadă de stabilitate emoțională și fizică din viața lui fusese când o întâlnise și se căsătorise cu Diana Ellington. S-au stabilit în Twickenham, Middlesex, dar căsnicia lor s-a dovedit a fi tragic de scurtă. După moartea Dianei, Clive Borden a locuit în apartamentul pe care îl închiriaseră și a reușit să o convingă pe o soră a sa căsătorită, care locuia în aceeași zonă, să-l ajute în creșterea băiețelului. A continuat să lucreze în cinematografie, și, cu toate că decăzuse din nou din punct de

vedere social, părea că reușește să-și întreţină copilul. Aceasta era situaţia sa generală în momentul în care venise să-mi viziteze părinţii.

După această vizită, a părăsit apartamentul din Twickenham, se pare că s-a mutat înapoi în centrul Londrei și, în iarna anului 1971, a plecat în străinătate. A mers mai întâi în SUA, dar după aceea a călătorit ori în Canada, ori în Australia. Potrivit celor spuse de sora lui, și-a schimbat numele și a rupt toate legăturile cu trecutul. Am făcut ce investigaţii am putut, dar nu am reușit să aflu dacă mai este în viaţă sau nu.

4

Însă acum să mă întorc la acea după-amiază și seară a vizitei lui Clive Borden la Casa Caldlow și să încerc să revăd ce s-a întâmplat când noi, copii fiind, ne jucam în camera de la etaj.

Tatăl meu își dovedise probabil ospitalitatea, oferind băuturi și desfăcând o sticlă de vin rar, pentru a sărbători ocazia. Presupun că masa de seară fusese generoasă. Pesemne întrebase despre călătoria cu mașina pe care o făcuse domnul Borden, despre părerile sale cu privire la anumite știri sau chiar despre sănătatea sa. Acesta este felul în care proceda tatăl meu întotdeauna când se afla într-o situație socială al cărei rezultat nu-l putea prevedea sau controla. Era un bluf sau o faţadă agreabilă pe care o punea un gentleman englez amabil, căreia îi lipsea conotaţia funestă, dar era complet nepotrivită pentru ocazia respectivă. Îmi imaginez că ar fi putut face și mai dificilă reconcilierea la care încercau să ajungă.

Mama mea, între timp, juca un rol mai subtil. Ea cunoștea foarte bine tensiunile care existau între cei doi bărbați, dar se simțea constrânsă să fie, în această situație, doar un spectator. Cred că ea nu a spus prea multe, cel puțin în prima oră sau cam așa, dar era conștientă de nevoia de a se concentra asupra subiectului care îi privea pe toți. Cu siguranță, încercase în continuare, subtil și cuviincios, să conducă discuția în acea direcție.

Îmi este mai greu să vorbesc despre Clive Borden, deoarece abia îl cunoșteam, dar este posibil ca el să fi propus întâlnirea. Sunt convinsă că niciunul dintre părinții mei nu ar fi făcut acest lucru. Probabil că recent existase un schimb de scrisori, care condusese la această invitație. Acum, că știu care era situația sa financiară în acel moment, sunt sigură că spera să-i pice ceva în urma reconcilierii. Sau poate găsise o amintire de familie care ar fi explicat sau scuzat comportamentul lui Alfred Borden. (Cartea lui Borden exista pe atunci, bineînțeles, dar puțini oameni din afara lumii magiei o cunoșteau.) Pe de altă parte, este posibil să fi aflat despre jurnalul personal al lui Rupert Angier. Este aproape sigur că ținuse unul, dată fiind obsesia lui pentru date și detalii, dar fie îl ascunsese, fie îl distrusese înainte să moară.

Sunt convinsă că la baza întâlnirii se afla încercarea de a pune capăt certei, indiferent cine o sugerase. Ceea ce am văzut atunci și îmi pot aminti acum a fost o atmosferă destul de cordială, cel puțin la început. Până la urmă, era o întâlnire față în față – mai mult decât reușise generația anterioară să facă.

Vechea ceartă fusese depășită, indiferent de ceea ce se întâmplase. Nici un alt subiect nu unise mai strâns familiile noastre și nu le îndepărtase atât de mult.

Amabilitatea tatălui meu și nervozitatea lui Borden probabil că s-au epuizat la un moment dat. Unul dintre ei trebuie să fi întrebat: Ei bine, poți să ne spui ceva nou despre cele întâmplate?

Stupiditatea impasului mă frapează și acum, când mă gândesc la trecut. Orice rămășiță a secretului profesional care odinioară îi constrânsese pe stră-străbunicii noștri trebuie să fi murit odată cu ei. Niciun urmaș de-al lor din cele două familii nu a mai fost magician și nu a mai arătat niciun interes față de lumea magiei. Dacă este cineva interesat de acest subiect, acea persoană sunt eu, deoarece încerc să aflu ce s-a întâmplat atunci. Am citit câteva cărți de magie și câteva biografii ale marilor magicieni. Cele mai multe dintre ele sunt opere moderne, cea mai veche fiind cea scrisă de Alfred Borden. Știu că arta magiei a înregistrat progrese de la sfârșitul secolului trecut și trucurile care erau atunci la modă au dispărut de mult, înlocuite de iluzii moderne. Pe vremea stră-străbunicilor noștri, de exemplu, nimeni nu auzise de trucul în care o femeie pare a fi tăiată în două. Acea iluzie nu a fost inventată până în 1920, mult după ce atât Danton, cât și Profesorul muriseră. Este în natura magiei ca iluzioniștii să se gândească permanent la noi modalități de înșelătorie pentru a-și realiza trucurile. Magia Profesorului ar părea acum stranie, neamuzantă, înceată și, mai presus de toate, lipsită de mister. Trucul care l-a făcut faimos și bogat ar părea acum o piesă de muzeu și orice iluzionist care se respectă ar putea să-l reproducă fără probleme, făcându-l să pară mai complicat.

Și totuși, cearta a continuat timp de aproape un secol.

În ziua vizitei lui Clive Borden, noi, copiii, am fost chemați până la urmă în camera de zi, să mâncăm

împreună cu adulții. Ne plăcea Nicky și toți trei am fost încântați să stăm împreună. Îmi amintesc foarte clar ce am mâncat, doar pentru că Nicky era acolo, cu noi. Sora mea și cu mine ne gândeam că el se prefăcea pentru a ne amuza pe noi, dar acum îmi dau seama că, până atunci, Nicky nu stătuse niciodată la o masă pregătită oficial și nici nu fusese servit de alți oameni. Pur și simplu, nu știa cum să se comporte. Tatăl său îi vorbea sever din când în când, încercând să-l corecteze sau să-l calmeze, dar Rosalie și cu mine îl aţâţam. Părinții noștri nu spuneau nimic. Disciplina părintească nu era ceva cu care ei să fi fost de acord și nu s-au gândit să ne dojenească niciodată de față cu un străin.

Fără să ne dăm seama, comportamentul nostru gălăgios a contribuit, fără nicio îndoială, la tensiunea creată între adulți. Vocea ridicată a lui Clive Borden a devenit un sunet terorizant și supărător, care începuse să-mi displacă. Părinții mei i-au răspuns urât și au abandonat orice pretenție de curtoazie. Au început să se certe, iar tatăl meu i s-a adresat lui Borden cu vocea aceea pe care l-am auzit folosind-o în restaurante, când servirea era prea înceată. Până la sfârșitul mesei, tata era pe jumătate beat, pe jumătate înfuriat; mama era palidă și tăcută, iar Clive Borden (probabil ceva mai mult decât un pic băut) vorbea neîntrerupt despre nenorocirile sale. Doamna Stimpson ne-a trimis pe noi trei în camera de dincolo, camera noastră de zi.

Nicky, nu știu din ce motiv, a început să plângă. Spunea că vrea acasă și când Rosalie a încercat să-l liniștească, a început să ne lovească, să dea cu picioarele și cu pumnii.

Îl mai văzusem pe tata într-o astfel de dispoziție și înainte.

– Mi-e teamă, i-am spus lui Rosalie.

– Și mie, a răspuns ea.

Am ascultat la ușa dublă care lega cele două camere. Am distins voci ridicate, apoi tăceri prelungite. Tatăl meu mergea prin cameră, auzindu-se pocnetul neliniștit al pantofilor lui pe parchetul lustruit.

5

Exista o parte a casei în care noi, copiii, nu aveam niciodată voie să mergem. Accesul acolo se făcea printr-o ușă banală, vopsită în maro, așezată într-o zonă triunghiulară a peretelui, sub scara din spate. Această ușă era întotdeauna încuiată și, până în ziua vizitei lui Clive Borden, nu am văzut niciodată pe nimeni din casă – familie sau servitori – intrând acolo.

Rosalie îmi spusese că era un loc bântuit. A inventat imagini înfiorătoare, unele concrete și ilustrative, altele vagi, pe care să le vizualizez singură. Mi-a povestit de victime mutilate închise acolo, de suflete pierdute în căutarea odihnei eterne, de gheare care așteptau mâinile și gleznele noastre în întuneric, la câțiva centimetri în spatele ușii, sau de încercări zbuciumate de a scăpa, de planuri de răzbunare oribilă asupra celor care trăiau deasupra, la lumină. Rosalie avea cu trei ani mai mult decât mine, așa că știa cum să mă sperie.

Eram permanent îngrozită în copilărie. Casa noastră nu era potrivită pentru cineva sensibil. Iarna, în nopțile liniștite, izolarea sa o învăluie în tăcere. Percepi sunete ușoare, inexplicabile: animalele și păsările, înghețate în ascunzișurile lor, se mișcă brusc în căutarea căldurii; copacii și arbuștii desfrunziți se lovesc unii de

alţii din cauza vântului; zgomotele de dincolo de vale sunt amplificate şi distorsionate de forma de pâlnie a văii; oamenii din sat merg pe drumul care ajunge la marginea domeniului nostru. Altădată, vântul coboară din nord în vale, şuierând la trecerea peste mlaştină, urlând din cauza stâncilor şi ierburilor frânte, fluierând printre elementele ornamentale de pe acoperiş. Şi toată casa este veche, plină de amintiri din vieţile altor oameni şi de rămăşiţele morţii lor. Nu e un loc potrivit pentru un copil cu imaginaţia bogată.

Înăuntru, coridoarele şi scările întunecoase, nişele şi cotloanele ascunse, portretele întunecate atârnate pe pereţi, sumbre şi vechi, toate creau o atmosferă ameninţătoare. Camerele în care locuiam noi erau luminate vesel şi decorate cu mobilă modernă, dar mare parte a interiorului ce ne înconjura era o amintire a strămoşilor decedaţi, a tragediilor străvechi şi a nopţilor tăcute. Am învăţat să străbat repede anumite zone ale casei, privind numai în faţă, ca să nu fiu distrasă de nimic din trecutul macabru, care îmi putea face rău. Coridorul de la parter aflat lângă scara din spate, unde era uşa vopsită în maro, era una dintre aceste zone ale casei. Uneori vedeam uşa mişcându-se uşor înainte şi înapoi în tocul ei, ca şi când ar fi fost împinsă din spate. Poate era din cauza curentului, dar de câte ori am văzut acea uşă în mişcare, mi-am imaginat întotdeauna o fiinţă uriaşă, tăcută, stând în spatele ei, încercând-o în tăcere, să verifice dacă putea fi, în sfârşit, deschisă.

În întreaga mea copilărie, atât înainte, cât şi după ziua în care ne-a vizitat Clive Borden, am trecut pe lângă acea uşă prin partea cea mai îndepărtată a coridorului, fără să mă uit niciodată spre ea. Niciodată nu m-am oprit să ascult dacă se auzea vreun zgomot în

spatele ei. Întotdeauna m-am grăbit să trec mai departe, încercând să o ignor.

Toţi trei, Rosalie, eu şi băiatul lui Borden, Nicky, am fost lăsaţi să aşteptăm în camera de zi, lângă sufragerie, unde adulţii îşi continuau conflictul de neînţeles. Ambele camere dădeau într-un coridor în care se afla uşa maro.

Vocile erau din nou ridicate. Cineva a trecut pe lângă uşa de legătură. Am auzit vocea mamei, care părea supărată. Apoi, Stimpson a trecut rapid prin cameră şi s-a strecurat prin uşa de legătură în sufragerie. A deschis-o şi a închis-o cu abilitate, dar i-am zărit pe cei trei adulţi în spatele ei; se aflau încă pe locurile lor de la masă, dar stăteau în picioare. Am văzut în treacăt faţa mamei; părea afectată de durere şi supărare. Uşa s-a închis iute înainte să-l putem urma pe Stimpson în cameră şi probabil că se aşezase în dreptul ei, pe partea cealaltă, ca să nu o putem împinge.

L-am auzit pe tata vorbind, dând un ordin. Acel ton al vocii prevestea întotdeauna lucruri rele. Clive Borden spunea ceva, iar tata i-a răspuns furios, cu glasul suficient de puternic, încât am auzit fiecare cuvânt.

– O vei face, domnule Borden! Acum o vei face! Să fiu al naibii dacă nu!

Am auzit deschizându-se uşa de la sufragerie, spre coridor. Borden a spus iarăşi ceva, dar nu am înţeles ce.

Apoi, Rosalie mi-a şoptit la ureche:

– Cred că tata *va deschide uşa maro!*

Amândouă ne-am ţinut respiraţia, iar eu m-am strâns lângă Rosalie, cuprinsă de panică. Nicky, căruia i s-a transmis starea noastră de frică, a scos un ţipăt. Am început şi eu să plâng, astfel că nu mai puteam auzi ce vorbeau adulţii.

Rosalie s-a răstit la mine:

– *Taci!*

– Nu vreau să deschidă ușa! am țipat.

Apoi, brusc, Clive Borden a intrat din coridor și ne-a văzut înghesuiți unul în altul. Nu-mi dau seama cum trebuie să i se fi părut imaginea noastră, dar și el fusese atins de groaza pe care o inspira acea ușă. S-a plimbat o vreme de colo-colo, cu genunchii îndoiți, apoi l-a luat pe Nicky în brațe.

L-am auzit mormăind ceva către băiat, dar nu era ceva liniștitor. Eu eram prea cuprinsă de teamă ca să-i mai dau atenție. În spatele lui, pe coridor, sub scări, am văzut deschis dreptunghiul în care fusese ușa maro. Era lumină înăuntru și am putut vedea două trepte care coborau, apoi o cotitură cu mai multe scări mai jos.

L-am privit pe Nicky cum era scos din cameră. Tatăl său îl ținea în brațe, iar el își încolăcise mâinile în jurul gâtului său, cu fața spre noi. Clive Borden a ridicat și a așezat o mână protectoare pe capul băiatului, în timp ce trecea de ușă și cobora treptele.

6

Rosalie și cu mine fuseserăm lăsate singure și ne confruntam cu o alegere care ne înfricoșa. O variantă era aceea de a rămâne singure în atmosfera familiară a camerei de zi, iar cealaltă să urmăm adulții în jos, pe scări. Mă țineam de sora mea mai mare, cu ambele mâini încolăcite pe piciorul ei. Nici urmă de doamna Stimpson.

– Te duci cu ei? a întrebat Rosalie.

– Nu! Tu te duci! Te uiți și-mi spui ce fac!

– Eu mă duc în camera copiilor.

– Nu mă lăsa! am strigat. Nu vreau să rămân aici singură! Nu pleca!

– Poţi să vii cu mine.

– Nu! Ce-i vor face lui Nicky?

Dar Rosalie se eliberase de mine, lovindu-mă cu mâinile şi împingându-mă departe de ea. Faţa ei se albise, iar ochii îi erau pe jumătate închişi. Tremura.

– Poţi să faci ce vrei! mi-a spus şi, cu toate că am încercat să o prind din nou, m-a ocolit şi a fugit din încăpere.

A mers de-a lungul coridorului înfricoşător, a trecut de uşa deschisă, apoi a cotit pe dalele de piatră de la capătul scării şi s-a grăbit să urce la etaj. Pe atunci credeam că îmi dispreţuia frica, dar acum, din perspectiva adultului, cred că era mai înspăimântată decât mine.

Indiferent de motiv, rămăsesem complet singură, dar pentru că Rosalie mă forţase, următoarea decizie era simplu de luat. Mă cuprinsese un sentiment de calm, paralizându-mi imaginaţia. Era doar o altă formă de frică, dar mi-a permis să mă mişc. Ştiam că nu puteam sta singură acolo unde mă aflam şi nu aveam suficientă forţă să o urmez pe Rosalie sus, pe scările acelea îndepărtate. Rămânea un singur loc în care să mă duc. Am traversat distanţa scurtă până la uşa maro, deschisă, şi m-am uitat în jos.

Erau două becuri prinse în tavan, care iluminau partea de jos, dar în capăt, unde mai era încă o uşă care ducea spre o laterală, radia o lumină mai puternică spre trepte. Scara părea pustie şi normală, surprinzător de curată, fără niciun pericol venit din alte lumi sau ceva asemănător. Puteam auzi voci care veneau de dedesubt.

Am coborât treptele fără zgomot, nedorind să fiu descoperită, dar când am ajuns la capăt și m-am uitat spre pivniță, mi-am dat seama că nu era nevoie să mă ascund. Adulții erau prea preocupați de ceea ce făceau.

Eram suficient de mare pentru a înțelege destul de mult din ce se întâmpla, dar nu-mi pot aminti acum ce spuneau adulții. Când am ajuns la capătul scărilor, tatăl meu și Clive Borden se certau din nou, de această dată Borden vorbind mai mult. Mama stătea într-o parte, ca și servitorul, Stimpson. Nicky era ținut încă la pieptul tatălui său.

Pivnița era atât de mare și de ordonată, încât m-a surprins. Nu știam că acea zonă din casa noastră avea un spațiu atât de mare dedesubt. Din perspectiva mea de copil, mi s-a părut că pivnița avea un tavan înalt și că pereții, vopsiți în alb, se întindeau până undeva departe. (Deși majoritatea adulților se pot deplasa prin pivniță fără să-și aplece capul, tavanul nu este chiar atât de înalt ca în camerele de deasupra și, bineînțeles, suprafața pivniței nu este mai mare decât cea a casei.)

În cea mai mare parte, beciul era plin cu diverse lucruri aduse din casă pentru depozitare: o mare parte din mobila mutată în timpul războiului era încă acolo, acoperită cu cearceafuri albe. De-a lungul unui perete se vedea o grămadă de tablouri înrămate, cu fața spre zid. O zonă din apropierea scărilor, despărțită printr-un perete de cărămidă, fusese transformată în cramă. În partea cea mai îndepărtată a încăperii principale, dificil de văzut din poziția în care stăteam eu, erau alte grămezi de lăzi și dulapuri, ordonate cu grijă.

Impresia generală era că pivnița era spațioasă, răcoroasă și curată. Era un loc încă folosit, ținut în ordine. Oricum, nimic din toate acestea nu mă impresionase cu

adevărat atunci. Tot ce am descris până acum s-a modificat între timp prin prisma amintirii.

În acea zi, ceea ce mi-a atras atenţia din momentul în care am ajuns la capătul scărilor a fost aparatul aşezat în mijlocul încăperii. Primul meu gând a fost că semăna cu o cuşcă goală, deoarece era un cerc format din opt şipci groase din lemn. Apoi mi-am dat seama că fusese construit într-o adâncitură a podelei. Pentru a intra în ea, trebuia să cobori, ceea ce însemna că era mai mare decât părea la început. Tatăl meu, care intrase în mijlocul cercului, se vedea doar de la mijloc în sus. Deasupra era o încrengătură de fire şi un obiect cu o formă nedefinită care se rotea pe o axă centrală, sclipind şi scânteind în luminile pivniţei. Tatăl meu lucra din greu la ceva; exista în mod clar un fel de panou de control pe care eu nu-l puteam vedea şi asupra căruia se aplecase, apăsând ceva cu mâinile.

Mama stătea în spate, uitându-se atent, cu Stimpson lângă ea. Ei doi erau tăcuţi. Clive Borden stătea aproape de una dintre gratiile din lemn, privindu-l pe tatăl meu cum lucra. Fiul său, Nicky, stătea în braţele lui şi se întorsese pentru a se uita şi el în jos. Borden spuse ceva, iar tatăl meu, în timp ce continua să apese, a răspuns tare, gesticulând cu o mână. Ştiam că tata era într-o dispoziţie periculoasă, asemănătoare cu aceea în care îl aduceam eu şi cu Rosalie atunci când îl înfuriam până la punctul în care simţea că trebuia să ne demonstreze ceva, indiferent cât de ridicol era.

Mi-am dat seama că Borden îl aţâţa, probabil în mod deliberat. Am făcut câţiva paşi în faţă, dar nu spre cei mari, ci spre Nicky. Băieţelul era prins în ceva ce nu putea înţelege, iar instinctul îmi spunea să mă duc spre

el, să-l iau de mână și eventual să-l îndepărtez de jocul periculos al adulților.

Mă apropiasem de ei pe jumătate, fără să fiu observată, când tata a strigat:

– Înapoi, toată lumea!

Mama și Stimpson, care probabil știau ce urma să se întâmple, s-au dat înapoi câțiva pași. Mama a spus ceva cu voce tare, dar cuvintele ei au fost acoperite de zgomotul care venea dinspre mașinărie. Vuia și șuiera continuu, periculos. Clive Borden nu se mișcase și stătea la doar jumătate de metru de marginea adânciturii. Încă nu mă văzuse nimeni.

Mai multe bubuituri puternice au izbucnit dintr-odată de deasupra mașinăriei, însoțite fiind de câte un arc lung, răsucit, de descărcare electrică. Cu fiecare explozie, arcul se întindea ca un tentacul al unei creaturi teribile, în căutarea prăzii. Zgomotul era înspăimântător; fiecare străfulgerare, fiecare tentacul mișcător de energie pură era acompaniat de un zgomot strident, șuierat, care-mi agresa auzul. Tata își ridică fața spre Borden și i-am putut vedea o expresie familiară, de satisfacție, întipărită în ochi.

– Acum știi! a strigat la el.

– Oprește-l, Victor! a strigat mama.

– Dar domnul Borden a insistat! Ei bine, iată-l, domnule Borden! Vă satisface insistența?

Borden încă stătea în picioare ca țintuit, la o distanță foarte mică de șerpuitoarele descărcări electrice. Își ținea băiețelul în brațe. Puteam vedea expresia de pe fața lui Nicky și știam că era la fel de speriat ca mine.

– Asta nu dovedește nimic! a strigat Borden.

Răspunsul tatălui meu a fost să tragă de un mâner mare, din metal, prins de unul dintre stâlpii din interiorul

mașinăriei. Mănunchiurile de raze zigzagate și-au dublat imediat mărimea și au început să se răsucească mai agil ca niciodată în jurul gratiilor din lemn ale cuștii. Zgomotul era asurzitor.

– Vino înăuntru, Borden! a strigat tatăl meu. Vino înăuntru să vezi cu ochii tăi!

Spre uimirea mea, tata a urcat apoi deasupra gropii, pășind pe podeaua pivniței, între două dintre gratiile din lemn. Instantaneu, numeroase raze electrice au străfulgerat în jurul lui, șuierând oribil lângă el. Pentru un moment, a fost înconjurat de ele, consumat de foc. Părea să fuzioneze cu energia electrică, iluminat din interior, o siluetă înspăimântătoare. Apoi a mai făcut un pas și a ieșit complet.

– Nu ești *speriat*, nu-i așa, Borden? a țipat răgușit.

Eram destul de aproape să văd că părul tatălui meu stătea ridicat în sus, la fel ca acela de pe mâini. Hainele îi atârnau ciudat pe corp ca și când se umflaseră, iar pielea părea, sub privirea mea îngrozită, să scânteieze în albastru, ca rezultat al celor câteva secunde în care fusese învăluit de câmpul electric.

– Să te ia naiba, să te ia naiba! a strigat Borden.

S-a întors către tata și a aruncat spre el copilul îngrozit. Nicky a încercat să se agațe de tatăl lui, dar Borden l-a împins. Tata l-a luat, fără tragere de inimă, ținându-l neîndemânatic. Nicky urla și se zbătea să se elibereze.

– Sari înăuntru acum! a strigat tata către Borden. Trebuie s-o faci în următoarele câteva secunde!

Borden a făcut un pas înainte până când a ajuns la marginea zonei de electricitate. Tatăl meu era în spatele lui, în timp ce Nicky se zbătea, urlând. Limbile șerpuitoare albastre se mișcau nebunește, la mai puțin de trei

centimetri în fața lui Borden. Părul i s-a ridicat de pe scalp și l-am putut vedea strângându-și și desfăcându-și pumnii. Și-a aplecat pentru o clipă capul, unul dintre tentacule l-a găsit imediat, răsucindu-i-se în jurul gâtului, umerilor și spatelui, împroșcând zgomotos podeaua dintre pantofii săi.

A sărit înapoi înfricoșat și mi-a părut rău pentru el.

– Nu pot s-o fac! a bolborosit. Oprește nenorocirea asta!

– Dar asta îți doreai, nu-i așa?

Tatăl meu era plin de furie. A făcut un pas în față, depărtându-se de Clive Borden, și a intrat barajul mortal de electricitate. Jumătate de duzină de tentacule au început instantaneu să se învârtă în jurul lui și al băiatului, impregnându-i pe amândoi cu o strălucire cianotică. Părul de pe cap i se ridicase, făcându-l să arate mai îngrozitor ca niciodată.

L-a aruncat pe Nicky în groapă.

Tata s-a tras un pas în spate, departe de barajul mortal.

Nicky căzu, cu mâinile și picioarele bătând nebunește aerul, și țipă din nou, un urlet disperat. Era o izbucnire de teroare pură, de singurătate și de teama că va fi abandonat.

Înainte ca el să atingă pământul, mașinăria a avut o explozie de lumină. Flăcările au izbucnit din firele de deasupra și s-a auzit un zgomot violent. Stâlpii din lemn păreau că se umflaseră din cauza presiunii interne și, în timp ce limbile de lumină se retrăgeau în ele însele, din mașinărie răsuna un scrâșnet ascuțit de oțel alunecând peste oțel.

Și, în sfârșit, s-a oprit. Un fum gros și albastru plutea în aer, ridicându-se încet spre tavanul pivniței.

Mașinăria își încetase orice activitate, în sfârșit. Nicky zăcea nemișcat pe pardoseala tare de sub structură.

Undeva, la distanță, mi se părea că puteam auzi încă ecoul teribil al urletelor sale.

7

Ochii mei erau pe jumătate orbiți de lumina strălucitoare a flăcărilor electrice; urechile îmi zbârnâiau din cauza zgomotului; mintea îmi delira, șocată de imaginea pe care tocmai o văzusem.

M-am apropiat, atrasă de groapa fumegândă. Acum liniștită și aparent în repaus, fusese plină de pericole și totuși mă simțeam atrasă în mod inexplicabil de ea. În curând am ajuns la marginea ei, lângă mama. Mâna mea s-a înălțat, cum făcuse de atâtea ori înainte, și s-a prins de degetele ei. Și ea privea în jos cu repulsie și neîncredere.

Nicky era mort. Fața sa împietrise în timp ce striga, iar mâinile și picioarele îi erau contorsionate, un instantaneu al clipei în care tata îl aruncase în groapă. Zăcea întins pe spate. Părul îi era zbârlit de când trecuse prin câmpul electric și-i stătea în sus în jurul feței pietrificate.

Clive Borden scoase un urlet îngrozitor de durere și disperare, aruncându-se în groapă. Se azvârli la pământ, își încolăci brațele în jurul lui, încercând să-i așeze membrele în poziție normală, îi susținu capul cu mâna, își apăsă fața pe obrazul lui, zguduit de suspine.

Iar mama, dându-și seama pentru prima oară că eram lângă ea, își puse brațele în jurul meu, apăsându-mi fața de fusta ei, apoi mă ridică în brațe și, străbătând rapid încăperea, mă duse departe de scena dezastrului.

Am privit înapoi, peste umărul ei, și, în timp ce urcam iute pe scări, ultima imagine pe care am văzut-o a fost aceea a tatei. Se uita în jos, iar fața lui avea o expresie de satisfacție respingătoare, pe care cu două decenii mai târziu încă mi-o pot aminti, cutremurată de repulsie.

Tata știuse ce se putea întâmpla și permisese să se întâmple, făcuse să se întâmple. Prin atitudinea și expresia sa, spunea: *Mi-am dovedit punctul de vedere.*

Am observat, de asemenea, că Stimpson, servitorul, se ghemuise la podea, legănându-se înainte și înapoi. Cu capul aplecat.

8

Mi-am pierdut sau mi-am suprimat toate amintirile privind ceea ce s-a întâmplat imediat după aceea. Îmi amintesc doar că am mers la școală în anul următor, apoi un val de o grabă de normalitate în jurul meu, ca o revărsare de compensare jenantă pentru scena înfricoșătoare la care fusesem martoră.

Nu-mi pot aminti nici când tata ne-a părăsit. Știu data când s-a întâmplat, deoarece am găsit-o în jurnalul pe care mama îl ținuse în ultimii ani din viață, dar amintirile mele din acea perioadă s-au pierdut. Datorită jurnalului ei, cunosc, de asemenea, multe dintre sentimentele ei referitoare la despărțire și la faptul care o cauzase. Eu mi-l amintesc, în general, ca fiind acolo când eram mică, o figură slăbită și imprevizibilă. Îmi amintesc, de asemenea, viața de după aceea, fără el, un sentiment puternic al absenței lui, o liniște pe care am resimțit-o atât eu, cât și Rosalie, și care a continuat până azi.

Am fost bucuroasă, la început, când a plecat. Abia când am mai crescut a început să-mi lipsească, așa cum îmi lipsește acum. Cred că încă mai trăiește, altfel am fi aflat de moartea lui. Proprietatea noastră este greu de întreținut, iar tatăl meu e încă responsabil pentru acest lucru. Există o asociație familială, administrată de niște avocați din Derby, care se pare că țin legătura cu el. Casa, terenul și titlul nobiliar sunt încă pe numele lui. Multe dintre atribuțiile directe, precum plata impozitelor, sunt controlate și plătite de asociație, iar mie și lui Rosalie ne sunt încă oferiți bani din conturile lui.

Ultimul nostru contact cu el a fost în urmă cu cinci ani, când ne-a trimis o scrisoare din Africa de Sud. Era în trecere, spunea el, deși nu menționa de unde venea și încotro se ducea. Acum are șaptezeci și ceva de ani, și-și petrece probabil timpul cu alți exilați britanici, dar nu ne-a spus nimic despre modul său de viață. Inofensiv, un pic țicnit, confuz în detalii, un fost lucrător la Externe. Nu-l pot uita. Indiferent cât de mult timp a trecut, întotdeauna mi-l amintesc ca pe un om crud, care a aruncat un băiețel într-o mașinărie despre care trebuie să fi știut că, în mod sigur, avea să-l ucidă.

9

Clive Borden a părăsit casa în aceeași noapte. Nu am idee ce s-a întâmplat cu trupul lui Nicky, dar întotdeauna m-am gândit că Borden l-a luat cu el.

Pentru că eram mică, am acceptat autoritatea supremă a părinților și, când mi-au spus că poliția nu ar fi fost interesată de moartea băiatului, i-am crezut. Până la urmă, se pare că au avut dreptate.

Mulți ani mai târziu, când am crescut suficient și mi-am dat seama de gravitatea celor întâmplate, am încercat să o întreb pe mama ce se întâmplase. Asta era după ce tata plecase de acasă și cu aproximativ doi ani înainte de moartea ei. Simțeam că venise vremea să dezleg misterele trecutului, să las în urmă secretele. Am considerat, în același timp, că ar fi fost un semn al maturizării mele. Vroiam ca ea să fie sinceră cu mine și să mă trateze ca pe un adult. Știam că primise o scrisoare de la tata la începutul săptămânii anterioare și era un pretext ca să deschid subiectul acela.

– De ce poliția nu a venit niciodată aici să pună întrebări? am întrebat-o după ce o avertizasem că vroiam să discutăm despre acea noapte.

Mi-a spus:

– Nu vorbim niciodată despre asta, Katherine.

– Vrei să spui că tu nu vorbești niciodată, am replicat. Dar tati de ce a plecat de acasă?

– Trebuie să-l întrebi pe el.

– Știi că nu pot, i-am spus. Tu ești singura care știe. A făcut ceva greșit în seara aia, dar nu sunt sigură de ce și nici măcar în ce fel. Îl caută poliția?

– Poliția nu este implicată în viața noastră.

– De ce nu? Nu tata l-a ucis pe acel băiat? Nu a fost o crimă?

– S-a rezolvat totul atunci. Nu este nimic de ascuns, nimic pentru care să ne simțim vinovați. Am plătit prețul pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Domnul Borden a suferit cel mai mult, bineînțeles, dar uite ce s-a întâmplat cu viețile noastre. Nu pot să-ți spun nimic din ceea ce vrei să afli. Ai văzut singură ce s-a întâmplat.

– Nu pot să cred că acela a fost finalul, am spus.

– Katherine, nu ar trebui să pui astfel de întrebări. Erai și tu acolo. Ești la fel de vinovată ca noi, ceilalți.

– Aveam doar cinci ani! Cum poți să mă învinovățești?

– Dacă ai dubii, poți să le lămurești ducându-te la poliție.

Curajul m-a părăsit în fața comportamentului ei rece și inflexibil. Domnul și doamna Stimpson încă lucrau pentru noi și, mai târziu, i-am pus lui Stimpson aceleași întrebări. Politicos, rece, concis, a negat că ar ști ceva despre ce cele întâmplate atunci.

10

Mama a murit când aveam optsprezece ani. Eu și Rosalie ne așteptam ca vestea aceasta să-l determine pe tata să se întoarcă, în sfârșit, din exil, dar nu a făcut-o. Am rămas în continuare în casă și am început să înțelegem că domeniul ne aparține. Am reacționat diferit. Rosalie, treptat, s-a îndepărtat de acest loc și, până la urmă, s-a mutat. Eu am fost prinsă în capcană și sunt încă aici. Ceea ce m-a reținut a fost sentimentul de vinovăție cauzat de ceea ce se întâmplase jos, în pivniță. Totul se raporta la acele evenimente și, până la urmă, mi-am dat seama că trebuia să fac ceva pentru a mă elibera.

Mi-am găsit până la urmă curajul și am coborât în subsol pentru a descoperi dacă mai era acolo ceva din ceea ce văzusem atunci.

Am ales să fac asta într-o zi de vară, când aveam niște prieteni din Sheffield în vizită; casa răsuna de acordurile muzicii rock și se auzeau voci și râsete de tineri.

N-am spus nimănui ce plănuiam; pur și simplu am dispărut în timpul unei conversații în grădină și am intrat în casă. Băusem trei pahare de vin.

Lacătul de la ușă fusese înlocuit la scurt timp după vizita lui Borden și, când mama a murit, l-am schimbat din nou, deși nu m-am aventurat niciodată înăuntru. Domnul Stimpson și soția sa decedaseră demult, dar ei, la fel ca menajera care venise după aceea, folosiseră pivnița ca loc de depozitare. Am avut întotdeauna o teamă chiar și să merg până la capătul treptelor.

În acea zi, totuși, eram hotărâtă să nu dau voie nimănui să mă oprească. Mă pregătisem psihic de ceva timp. Odată ce am trecut dincolo de ușă, am încuiat-o din interior (una dintre schimbările pe care le făcusem), am aprins lumina electrică și am coborât în pivniță.

M-am uitat imediat după aparatul care îl omorâse pe Nicky Borden, dar nu am fost mirată să văd că nu se mai afla acolo. Oricum, groapa circulară din mijlocul podelei exista încă și am cercetat-o. Părea a fi fost de dată mai recentă decât restul podelei; în mod clar fusese făcută având în vedere un plan, deoarece câteva traverse de oțel erau fixate în marginile de beton la intervale egale, probabil pentru a servi ca suport pentru stâlpii din lemn ai aparatului. În tavan, chiar deasupra centrului gropii, era un mare tablou electric. Un cablu gros ducea spre un transformator de tensiune aflat într-o laterală a pivniței, dar cutia era murdară și ruginită. Am observat că erau numeroase semne de arsură pe tavan, radiind din cutie, și cu toate că cineva le acoperise cu vopsea albă, încă se vedeau clar. În afară de acestea, nu mai era niciun semn că aparatul fusese vreodată montat acolo.

Am descoperit obiectul însuși câteva momente mai târziu, când m-am dus să cercetez colecția de lăzi, cutii

și alte obiecte misterioase depozitate de-a lungul peretelui. Curând, mi-am dat seama că aici era locul în care fuseseră stocate echipamentele de magie ale stră-străbunicului meu, probabil după moartea sa. Aproape de intrare, dar așezate discret, se aflau două cufere solide din lemn, atât de grele, încât îmi era imposibil să le clintesc, darămite să le scot singură din pivniță. Inscripționate pe unul din ele cu negru, dar decolorate de vreme, erau numele rutelor: „Denver, Chicago, Boston, Liverpool (Anglia)." O declarație vamală era încă lipită într-o parte, dar era atât de uzată, încât s-a dezlipit când am atins-o cu mâna. Ținând-o în cea mai apropiată lumină, am văzut că pe ea scria „Conținut – Instrumente științifice". Fuseseră atașate inele de metal pe toate cele patru laterale ale ambelor cufere, pentru a ușura transportul, și o sumedenie de mânere erau vizibile pe suprafața cuferelor.

Am încercat să-l deschid pe cel mai apropiat dintre ele, bâjbâind de-a lungul marginii capacului pentru a găsi o metodă de a-l ridica, dar, spre surpriza mea, capacul s-a rotit ușor, fiind balansat într-un anume fel. Am știut imediat că găsisem instrucțiunile de folosire a aparatului electric pe care îl văzusem în acea noapte, dar fiind dezasamblat, primejdia dispăruse.

Atașate în interiorul capacului erau câteva coli mari de hârtie încă neîngălbenită, deși foarte veche, iar instrucțiunile fuseseră scrise cu o mână sigură, dar foarte mărunt. Am aruncat o privire peste primele:

1. Amplasați, verificați și testați conexiunea locală de împământare. Dacă nu este corectă, nu continuați. Vedeți (27) de mai jos pentru detalii referitoare la modul de instalare, verificare și testare

a legăturii de împământare. Întotdeauna verificați culorile firelor; vedeți tabelul atașat.

2. (Dacă nu vă aflați în SUA sau Marea Britanie.) Amplasați, verificați și testați alimentarea locală cu energie electrică. Folosiți instrumentele aflate în cutia 4.5.1, pentru a determina natura, tensiunea și ciclul de curent electric. Apelați la (15) de mai jos pentru setarea transformatorului principal.
3. Testați siguranța alimentării locale cu energie electrică în timp ce asamblați aparatul. Dacă există o diferență de ± 25V, nu încercați să folosiți aparatul.
4. Când manevrați componentele, folosiți întotdeauna mănușile de protecție aflate în cutia 3.19.1 (de schimb în 3.19.2).

Și așa mai departe, o listă cuprinzătoare a instrucțiunilor ansamblului, multe dintre ele folosind cuvinte și expresii tehnice și științifice. (Mai târziu am făcut o copie, pe care o țin în casă.) Întreaga listă era semnată cu inițialele F.K.A.

În interiorul capacului de la al doilea cufăr era o listă similară cu instrucțiuni, acestea referindu-se la deconectarea în siguranță a aparatului, demontarea lui și ambalarea componentelor în interiorul cuferelor în locul corect.

Abia în acel moment am început să-mi dau seama cine fusese de fapt stră-străbunicul meu. Ce înțeleg prin asta ceea ce a realizat, ceea ce izbutise, ceea ce realizase de-a lungul vieții. Până atunci, pentru mine fusese doar un strămoș, bunicul de la care ne rămăseseră niște lucruri prin casă. Acum începeam să întrezăresc omul, așa cum fusese el. Aceste cufere, cu toate instrucțiunile

lor meticuloase, îi aparţinuseră, iar instrucţiunile fuseseră scrise de –sau mai degrabă pentru – el. Am stat acolo mult timp, imaginându-mi-l despachetând aparatul împreună cu asistenţii săi, grăbindu-se pentru a fi gata la timp pentru primul spectacol. Încă nu știam nimic despre el, dar, în sfârșit, aveam o mostră a ceea ce reușise și a modului în care o făcuse.

(Mai târziu în acel an, am triat restul lucrurilor și asta m-a ajutat, de asemenea, să-mi fac o idee despre felul lui de a fi. Camera în care își avusese biroul era plină de documente puse cu grijă în dosare: corespondenţă, facturi, reviste, formulare de închiriere, documente de călătorie, afișe, programe de teatru. O mare parte din viața sa și-o petrecuse acolo și mai erau multe alte lucruri în pivniţă, costume și echipamente pentru spectacolele sale. Multe dintre costume se rupseseră din cauza vechimii, așa că le-am aruncat, dar dulapurile magice funcţionau sau puteau fi reparate și, cum aveam nevoie de bani, am vândut cele mai bune exemplare colecţionarilor de obiecte de magie. De asemenea, am pus în ordine colecţia lui de cărţi de magie. De la cei care au venit să cumpere, am aflat că multe dintre aceste materiale erau valoroase, dar numai din punct de vedere financiar. Puţine dintre ele stârneau altceva decât o vagă curiozitate din partea magicienilor moderni. Multe dintre iluziile pe care le executase Marele Danton erau banale acum și, pentru un expert sau colecţionar, nu mai prezentau nici surpriză. Nu am vândut aparatul electric și se află încă în cuferele din pivniţă.)

Prin anumite mijloace la care nu mă gândisem, faptul că am coborât în pivniţă m-a făcut să-mi alung frica din copilărie. Probabil că există o explicaţie simplă, că

în anii care trecuseră mă maturizasem sau că, în absența celorlalți membri ai familiei, devenisem stăpâna casei. Indiferent de motiv, când am ieșit pe vechea ușă maro, încuind-o în spatele meu, am avut senzația că scăpasem de ceva neplăcut care mă urmărise mereu până atunci.

11

Totuși, nu era suficient. Nimic nu putea scuza faptul că asistasem la uciderea cu cruzime a unui băiețaș de către propriul meu tată.

Acest secret pusese stăpânire pe viața mea, influențând indirect tot ce făceam, inhibându-mă din punct de vedere emoțional și imobilizându-mă pe plan social. Sunt izolată aici. Rareori îmi fac prieteni, nu am nevoie iubiți, nu mă interesează să am o carieră. De când Rosalie s-a mutat și s-a căsătorit, locuiesc singură, o victimă la fel ca părinții mei.

Vreau să mă distanțez de nebunia pe care, în trecut, a adus-o vrajba în familia noastră, dar, cu cât înaintez mai mult în vârstă, cred cu mai multă convingere că singura metodă de a scăpa este să înfrunt problema. Nu-mi pot continua viața dacă nu înțeleg cum și de ce a murit Nicky Borden.

Moartea sa mă afectează. Obsesia s-ar sfârși dacă aș ști mai multe despre băiat și despre ce i s-a întâmplat cu adevărat în seara aceea. Când am descoperit trecutul familiei mele, am aflat, inevitabil, despre familia Borden. Te-am căutat pe tine, Andrew, deoarece cred că tu ești cheia rezolvării problemei – tu ești singurul supraviețuitor din familia Borden, iar eu sunt ultima reprezentantă a familiei Angier.

Împotriva oricărei logici, știu că Nicky Borden erai tu, Andrew, și că, n-am idee cum, ai supraviețuit acelei nenorociri.

12

În timpul serii, ploaia se transformase în zăpadă și încă mai ningea în timp ce Andrew Westley și Kate Angier stăteau împreună, cu resturile de la cină pe masă. Povestea ei păru la început să nu aibă niciun efect asupra lui, deoarece privea tăcut la ceașca sa goală de cafea, bătând cu linguriţa în farfurioară. Apoi a spus că simţea nevoia să se întindă. A traversat camera până la fereastră, să privească afară, și și-a dus mâinile la ceafă, clătinându-și capul dintr-o parte în alta. Era întuneric ca smoala afară în grădină și ea știa că nu are ce să vadă acolo. Drumul principal era în spatele casei, la un nivel mai jos; în partea în care privea el erau doar pajiștea, pădurea, dealul și, peste toate acestea, piscul stâncos Curbar Edge. A rămas astfel un timp și, deși nu îi vedea faţa, Kate simţea că ochii lui trebuie să fi fost închiși sau că privea absent în întuneric.

Până la urmă, el sparse tăcerea:

– Îţi voi spune tot ce știu. Am pierdut legătura cu fratele meu geamăn când aveam vârsta despre care spuneai. Poate ceea ce mi-ai povestit explică asta. Dar naș-terea lui nu a fost înregistrată, așa că nu-i pot demonstra existenţa. Însă *știu* că este adevărat. Ai auzit că gemenii au un fel de legătură specială? De aceea sunt sigur. Și mai știu că el este legat într-un fel de această casă. De când am venit, îi simt prezenţa aici. Nu știu cum și nu pot să explic.

– Și eu am verificat registrele, a spus ea. Nu ai un frate geamăn.

– Putea cineva să falsifice înregistrările oficiale? Este posibil?

– De asta mă mir și eu. Dacă băiatul a fost ucis, n-ar fi fost acesta un motiv suficient pentru a se găsi o cale de a falsifica registrele?

– Probabil. Tot ce pot spune cu siguranță este că nu-mi amintesc nimic despre asta. Totul este într-o nebuloasă. Nici măcar nu mi-l amintesc pe tata, Clive Borden. Acel copil nu puteam să fiu eu în mod clar, și este absurd să ne gândim la această posibilitate. Trebuie să fi fost altcineva.

– Dar era tatăl tău... și Nicky era singurul lui copil.

El s-a întors de la fereastră și s-a așezat pe scaun.

– Există doar două sau trei posibilități, a spus el. Băiatul eram eu și am fost ucis, iar acum sunt din nou în viață. Nu are nicio logică, oricum ai lua-o. Sau băiatul care a murit era fratele meu geamăn, iar persoana care l-a ucis, probabil tatăl tău, a reușit mai târziu să schimbe registrele oficiale. Nici asta nu cred, sincer. Sau te-ai înșelat tu, copilul a supraviețuit și s-ar putea să fiu eu sau nu. Sau... poate ți-ai imaginat toată povestea.

Nu mi-am imaginat. Știu ce am văzut. Oricum, mama a recunoscut.

Luă exemplarul din cartea lui Borden și îl deschise la pagina la care pusese un semn din hârtie.

– Există o altă explicație, dar este la fel de lipsită de logică precum celelalte. Dacă nu ai fost de fapt ucis în acea noapte, atunci înseamnă că a fost un fel de truc. Mașinăria pe care am văzut-o în funcțiune era aparatul construit pentru iluziile de scenă.

A întors cartea și i-a întins-o, dar el a dat-o la o parte.

– Întreaga poveste este ridicolă.

– Am văzut ce s-a întâmplat.

– Eu cred fie că te-ai înșelat în ceea ce ai văzut, fie că i s-a întâmplat altcuiva. A privit din nou către ferestrele cu draperiile netrase, apoi s-a uitat la ceas, distrat. Te superi dacă dau un telefon de pe mobil? Trebuie să-i anunț pe părinții mei că voi întârzia. Și aș vrea să sun la apartamentul meu din Londra.

– Eu cred că ar trebui să rămâi peste noapte.

El a zâmbit scurt, iar Kate și-a dat seama că a greșit formularea. Îl găsea destul de atrăgător, într-un fel inofensiv, dar părea genul care nu ar fi refuzat o partidă de sex.

– Vroiam să spun că doamna Makin îți va pregăti o cameră.

– Dacă trebuie...

Fusese o clipă atunci, înainte de a veni aici, să ia cina. Probabil că îi dăduse prea mult whisky sau îi spusese de prea multe ori că existau diferențe majore între familiile lor. Sau poate era o combinație a acestor două motive. Până atunci ei îi plăcuse felul în care o privise lacom, într-un mod deschis și degajat, toată după-amiaza, dar cu o oră și jumătate în urmă, chiar înainte să se așeze la masă, el îi demonstrase clar că ar fi vrut să încerce o reconciliere între familii. Doar ei doi, ultima generație. O parte din ea era flatată, dar ce avea el în minte nu era același lucru la care se gândise ea. Și l-a respins, cât de politicos a putut.

– Poți să conduci pe zăpadă, după ce ai băut?

– Da.

Dar el nu s-a ridicat de pe scaun. A pus cartea lui Borden pe masă între ei, cu paginile deschise în jos.

– Ce vrei de la mine, Kate? a întrebat-o.

– Nu mai știu. Probabil că nu am știut niciodată. Cred că asta s-a întâmplat când a venit Clive Borden la tatăl meu. Amândoi au simțit că trebuia să rezolve ceva, au încercat, dar diferendele din trecut tot au contat.

– Mă interesează un singur lucru. Fratele meu geamăn este undeva aici. În această casă. L-am simțit de fiecare dată când mi-ai arătat lucrurile bunicului tău în această după-amiază. Îmi spune să nu plec, să vin, să îl găsesc. Nu i-am simțit niciodată atât de puternic prezența în interiorul meu. Indiferent ce ai spune, indiferent ce scrie în registrele de nașteri, cred că era fratele meu geamăn cel care a venit aici în 1970 și cred că încă se mai află aici.

– În ciuda faptului că nu există.

Se simțea într-un impas. Era același pe care îl știuse dintotdeauna; moartea sigură a unui băiețel, despre care mai târziu a descoperit că supraviețuise. Întâlnirea cu bărbatul care fusese acel băiețel nu schimba nimic. Era el, nu fusese el.

Și-a turnat încă un pahar de coniac, iar Andrew a întrebat:

– Pot să dau de undeva de aici telefoanele acelea?

– Rămâi aici. Este cea mai călduroasă parte a casei. Vreau să verific ceva.

După ce a ieșit din cameră, l-a auzit apăsând tastele telefonului mobil. A coborât în holul principal și s-a uitat prin ușa de la intrare. Se așezase un covor destul de gros de zăpadă, de cinci-șase centimetri. Întotdeauna se așternea liniștit aici, pe aleea adăpostită, dar știa că mai jos, în vale, unde era drumul principal, stratul se îngro-

șase deja. Nu se auzea zgomotul traficului, care ajungea de obicei până aici. S-a dus până în spatele casei și a văzut că se forma un troian lângă magazia pentru lemne. Doamna Makin era în bucătărie, așa că a vorbit cu ea și a rugat-o să pregătească dormitorul pentru oaspeți.

Ea și Andrew au rămas în sufragerie după ce doamna Makin a strâns masa, stând de-o parte și de alta a șemineului și vorbind despre diverse lucruri de zi cu zi; problemele lui cu iubita cu care locuia, ale ei cu consiliul local care vroia o parte din teren pentru construcții. Dar ea era obosită și nu avea chef de vorbă. La ora unsprezece, a sugerat să continue discuția de dimineață.

I-a arătat unde era camera de oaspeți și ce baie putea folosi. Spre surpriza ei, nu i-a făcut o a doua ofertă. El i-a mulțumit politicos pentru ospitalitate, i-a spus noapte bună și asta a fost tot.

Kate s-a întors în sufragerie, unde lăsase hârtiile stră-străbunicului ei. Acestea erau deja așezate ordonat; o trăsătură ereditară, care n-o lăsa să împrăștie hârtiile de-a valma. Întotdeauna existase o parte din ea care dorea să fie dezordonată, delăsătoare, liberă, dar nu era felul ei așa.

S-a așezat pe scaunul cel mai apropiat de foc și a simțit căldura ajungându-i la picioare. A aruncat pe foc un nou buștean. Acum, că Andrew se culcase, nu-i mai era somn. Nu el o obosise, ci discuția cu el, scormonirea atâtor amintiri din copilărie. Să vorbească despre ele era un fel de purificare, de eliberare de otrăvurile latente, și deja se simțea mai bine.

Stătea lângă foc, gândindu-se la vechiul incident, încercând așa cum făcuse de un sfert de secol, să-i înțeleagă semnificația. Încă îi producea frisoane. Iar băiatul

pe care Andrew îl numea fratele lui era în centrul tuturor acestor evenimente, un prizonier al trecutului.

Doamna Makin a intrat chiar atunci, iar Kate a rugat-o să-i facă o cafea decofeinizată înainte de culcare. A ascultat știrile de la miezul nopții la Radio 4 în timp ce-și sorbea cafeaua, iar mai târziu a trecut la BBC. A rămas trează în continuare. Camera de oaspeți în care dormea Andrew era imediat deasupra, așa că-l putea auzi cum se foia des în patul vechi. Știa cât de friguroasă putea fi camera aceea. Fusese dormitorul ei când era copil.

PARTEA A PARTEA

Rupert Angier

POVESTEA VIEȚII MELE *21 septembrie 1866*

Istoria mea – numele meu este ROBBIE (Rupert) DAVID ANGIER și am 9 ani. Am să scriu în acest jurnal până când voi ajunge bătrân.

Strămoșii mei, am mulți, dar tata și mama sunt primii. Am un frate: HENRY RICHARD ANGUS ST JOHN ANGIER, are 15 ani și merge la școală.

Locuiesc în Caldlow House Cladlow Derbyshire. Am avut probleme cu gâtul săptămâna aceasta.

Personalul – am o bonă și mai este Grierson și o menajeră care se schimbă cu o altă menajeră după-amiezile, dar nu-i știu numele.

Trebuie să-i arăt tatei asta după ce scriu. Sfârșit. Semnat Rupert David Angier.

POVESTEA VIEȚII MELE *22 septembrie 1866*

Astăzi m-a vizitat din nou doctorul și mi-a spus că sunt bine. Am primit o scrisoare astăzi de la Henry, fratele meu, care zice că trebuie să-i spun Domnule de acum înainte, pentru că el este șeful clasei.

Tata a plecat la Londra, la parlament. A spus că eu sunt șeful casei până ce se întoarce. Asta înseamnă că Henry ar trebui să-mi spună domnule, dar el nu este aici.

O să-i spun asta lui Henry când o să-i scriu.

Am ieșit la plimbare, am vorbit cu bona, mi-a citit Grierson, care a adormit, ca de obicei.

Nu trebuie să-i mai arăt jurnalul tatei, dacă îl voi ține în continuare.

23 septembrie 1866

Gâtul, mult mai bine. Am mers la o plimbare cu mașina astăzi, cu Grierson, care nu a vorbit mult, dar mi-a spus că Henry zice că, atunci când îi va reveni lui casa, el va pleca. Grierson va pleca atunci când Henry va prelua casa, vreau să spun. Grierson a spus că el crede că s-a luat hotărârea, dar nu se va întâmpla încă mulți ani dacă vrea Domnul.

O aștept pe mama să vină să mă vadă; întârzie în seara asta.

22 decembrie 1867

Ieri-seară a fost o petrecere organizată pentru mine și pentru câțiva băieți și fete din oraș, căci fiind Crăciunul li s-a dat voie să vină aici. Henry a fost și el aici, dar nu a participat la petrecere, din cauza celorlalți. A pierdut o mare ocazie, pentru că am avut un scamator la petrecere!

Acest om, pe care îl chema domnul A. Presto, a făcut cele mai frumoase trucuri pe care le-am văzut vreodată. A început făcând tot felul de fâșii și steaguri și umbrele să apară de nicăieri, cu multe baloane și funde. Apoi au urmat niște trucuri cu cărțile de joc, punându-ne să alegem cărțile pe care el le ghicea. Era foarte deștept. A făcut niște mingi de biliard să iasă din nasul unui băiat și multe monede să cadă din urechea unei fete. Era o bucată de sfoară pe care a tăiat-o în două și după aceea a unit-o din nou, iar la sfârșit a scos o pasăre

albă dintr-o cutie mică de sticlă pe care o putusem *vedea* goală înainte de a începe!

M-am rugat și m-am tot rugat să-mi spună cum făcuse trucurile acelea, dar domnul Presto nu a vrut să-mi spună. Chiar și după aceea, când ceilalți plecaseră, l-am rugat, dar nimic din ce i-am spus nu l-a făcut să se răzgândească.

În această dimineață mi-a venit o idee și l-am pus pe Grierson să se ducă cu mașina în Sheffield să-mi cumpăre toate jocurile de magie pe care le putea găsi și să vadă dacă era vreo carte care să te învețe cum se fac. Grierson a fost plecat aproape toată ziua, dar în final s-a întors cu cea mai mare parte din ce doream. Inclusiv o cutie specială de sticlă pentru a ascunde o pasăre înăuntru și pe urmă să o scot ca și când era vorba de magie. (O cutie cu o bază specială, la care nu mă gândisem.) Celelalte trucuri sunt puțin mai grele, pentru că trebuie să exersez. Dar deja am învățat un truc prin care pot să ghicesc ce carte a ales cineva și l-am încercat de câteva ori cu Grierson.

17 februarie 1871

Am reușit să vorbesc între patru ochi cu tata în această după-amiază, pentru prima dată după mai multe luni, și am aflat că situația era foarte asemănătoare cu ceea ce descrisese Henry. Evident, nu este nimic de făcut, în afară de a-ți da toată silința.

L-aș ucide bucuros pe Henry.

31 martie 1873

Astăzi am rupt și am distrus toate foile din ultimii doi ani. A fost primul lucru pe care l-am făcut la întoarcerea de la școală.

1 aprilie 1873

Acasă de la școală. Acum am suficientă intimitate ca să scriu în acest caiet.

Tatăl meu, al doisprezecelea conte de Colderdale, a murit acum trei zile, pe 29 martie 1873. Fratele meu, Henry, i-a preluat titlul, domeniile, proprietatea. Viitorul meu, al mamei și al tuturor celorlalți membri ai casei, fie ei mai înstăriți sau mai umili, este acum nesigur. Putem doar să așteptăm, dar momentan toată lumea e ocupată cu pregătirea funeraliilor.

Tata va fi înmormântat mâine în criptă.

În această dimineață, mă simt mai optimist în ceea ce privește viitorul. Am stat aici, în camera mea, exersând numere de magie. Progresul meu în acest domeniu a fost una dintre victimele curățeniei în paginile jurnalului, deoarece de la început am ținut o înregistrare corectă a ceea ce înseamnă să devii un expert în prestidigitație... dar toate au trebuit aruncate când am decis să le rup și pe celelalte. Suficient să spun că sunt de părere că am ajuns la anumite standarde de performanță și, cu toate că nu am testat încă în totalitate acest lucru, am încercat adesea noi trucuri în fața colegilor de la școală. Ei mimează o lipsă de interes în ceea ce privește magia, iar unii chiar pretind că-mi cunosc secretele, dar au existat una sau două situații când, plin de satisfacție, le-am observat mirarea sinceră pe chipuri.

Nu este nevoie să mă grăbesc. Toate cărțile de magie pe care le-am citit îl sfătuiesc pe novice să nu se grăbească, ci să se pregătească detaliat, astfel încât execuția sa să conțină atât elementul – surpriză, cât și îndemânarea. Dacă publicul nu știe cine ești, misterul se amplifică în privința ta și a ceea ce urmează să faci.

Așa se spune.

Îmi doresc, și aceasta este singura mea dorință în cea mai tristă dintre săptămâni, să-mi pot folosi magia pentru a-l readuce pe tata la viață. O dorință egoistă, deoarece m-ar fi ajutat, fără îndoială, să revin la traiul pe care îl aveam cu trei zile în urmă, dar totodată o dorință provenită din iubire ferventă, deoarece l-am iubit pe tata și deja mi-e dor de el și-i regret moartea. Avea patruzeci și nouă de ani și cred că era prea tânăr pentru a fi victima unei probleme cu inima.

2 aprilie 1873

Funeraliile au avut loc, iar tatăl meu a fost înmormântat. După ceremonia de la capelă, corpul său a fost dus în cripta familiei, situată mai jos de East Rise. Toate rudele îndoliate s-au așezat în line la intrarea în criptă, apoi eu și Henry, împreună cu antreprenorul de pompe funebre și oamenii săi, am coborât sicriul în pământ.

Nimic nu mă pregătise pentru ce avea să urmeze. Cripta pare la prima vedere o peșteră imensă, întinzându-se până sub deal, extinsă și lărgită pentru a fi folosită ca mormânt al familiei. Se află în întuneric total, pământul de sub picioare este accidentat și pietros, aerul este rău mirositor, am văzut câțiva șobolani, iar numeroase rafturi și margini ascuțite se ivesc în drum, cauzând accidentări dureroase în întuneric. Noi aveam fiecare câte un felinar, dar odată ajunși la capătul scărilor, departe de lumina zilei, s-au dovedit a nu fi de prea mare ajutor. Antreprenorii au îndurat toate acestea într-o manieră profesională, deși transportul sicriului trebuie să fi fost destul de dificil în aceste circumstanțe, dar pentru mine și fratele meu a fost un chin scurt și semnificativ. Odată ce am găsit o nișă potrivită și am depus sicriul, antreprenorul principal a recitat

câteva versuri din Scriptură și ne-am reîntors fără întârziere la suprafață. Am revenit în dimineața caldă de primăvară pe care o părăsisem cu câteva minute în urmă, pe pajiștea punctată de narcise și de copaci înmuguriți, dar – cel puțin pentru mine – călătoria în acel tunel întunecat a aruncat o umbră asupra întregii zile. M-am înfiorat când s-a închis poarta din lemn masiv și nu am putut uita imaginea acelor sicrie vechi și distruse, praful, mirosul și deznădejdea acelui loc lipsit de viață.

Seara

Cu o oră sau cam așa ceva în urmă a avut loc ceremonia și folosesc cuvântul exact în sensul pe care îl doresc, *ceremonia* în jurul căreia s-a desfășurat întreaga zi. Înmormântarea a reprezentat doar pregătirea pentru citirea testamentului tatălui meu.

Eram cu toții acolo, adunați în salonul de sub scara principală. Sir Geoffrey Fusel-Hunt, avocatul tatălui meu, ne-a rugat să facem liniște și, cu mâini sigure, a deschis plicul maro și gros care conținea documentul înfricoșător și a scos paginile împăturite. M-am uitat în jur la ceilalți. Frații și surorile tatălui meu erau acolo, cu soții și soțiile lor și, în unele cazuri, cu copiii. Cei care administraseră proprietatea și vânatul, care patrulaseră pe moșie, îngrijiseră fermele și locurile de pescuit stăteau într-un mic grup într-o parte. Lângă ei, de asemenea adunați într-un grup, fermierii arendași, cu speranță în priviri. În centru, față în față cu Sir Geoffrey, eu și mama, cu servitorii în spatele nostru. În fața noastră, a tuturor, în picioare, cu brațele încrucișate la piept, Henry domina întrunirea.

Nu au fost surprize. Cea mai mare partea din moștenirea lui Henry nu face, desigur, subiectul testamentului

tatălui meu, nici drepturile succesorale de proprietate. Dar există proprietăți funciare care trebuie lichidate, portofolii de acțiuni, sume de bani, bunuri și, cel mai important dintre toate, drepturile de posesie.

Mamei i s-a oferit să aleagă, pentru restul vieții, între a ocupa aripa cea mai importantă a clădirii principale și a locui în întreaga casă de lângă poartă. Mie mi se permite să rămân în camerele pe care le ocup în prezent până când îmi închei studiile sau până la majorat, după care soarta îmi va fi decisă de Henry. Destinul servitorilor noștri este legat de al nostru; restul personalului va rămâne sau va fi concediat, după dorința lui Henry.

Câteva legate în bani lichizi au fost acordate unor persoane alese, dar cea mai mare parte a averii îi aparține acum lui Henry. El nu a făcut nicio mișcare, niciun gest când s-a anunțat acest lucru. Am sărutat-o pe mama, apoi am dat mâna cu câțiva dintre administratorii averii și dintre fermieri.

Mâine voi încerca să mă hotărăsc cum îmi voi trăi viața și să iau această decizie înainte ca Henry să o ia el pentru mine.

3 aprilie 1873

Ce voi face? Mai e mai mult de o săptămână înainte să mă întorc la școală pentru ultimul trimestru.

3 aprilie 1874

Pare potrivit să mă întorc la acest jurnal după o absență de un an. Rămân la Caldlow House, pe de o parte pentru că, până când voi împlini douăzeci și unu de ani, sunt sub supravegherea lui Henry, tutorele meu legal, dar în principal pentru că mama își dorește acest lucru.

Sunt îngrijit de Grierson. Henry locuiește la Londra, unde se pare că se duce în fiecare zi la parlament. Mama este sănătoasă și eu merg la casa de la poartă în fiecare dimineață, când este ea în dispoziția cea mai bună, și vorbim despre ceea ce aș putea face când am să fiu major.

După moartea tatei am neglijat practicarea prestidigitației, dar acum aproape nouă luni am reluat-o. De atunci, exersez intens și nu ratez nicio ocazie de a privi spectacole de magie pe scenă. În acest scop, călătoresc la teatrele de estradă din Sheffield sau Manchester, unde, deși standardele sunt diferite, văd o varietate suficientă de numere pentru a-mi stimula interesul. Multe dintre iluzii îmi sunt deja cunoscute, dar la fiecare execuție observ altceva care mă incită sau mă uimește. După asta, vânătoarea de secrete continuă. Grierson și cu mine avem relații apropiate cu diverși vânzători și furnizori de obiecte magice de la care, după insistențe, am primit în sfârșit ce am solicitat.

Grierson este singurul din casă care îmi cunoaște interesul și ambiția în ceea ce privește magia. Când mama vorbește cu pesimism despre viitorul meu, nu îndrăznesc să-i spun ce am de gând, dar în adâncul sufletului simt un sâmbure de încredere că, atunci când voi pleca în sfârșit departe de această jumătate de viață în Derbyshire, voi avea o carieră pe care s-o urmez. Ziarele de magie la care sunt abonat scriu despre onorariile imense pe care un iluzionist le poate cere acum pentru un singur spectacol, ca să nu mai spun de recunoașterea pe plan social care vine în urma unei cariere strălucitoare pe scenă.

Deja joc un rol. Sunt fratele mai mic, dezmoștenit, al unui nobil, la cheremul său, redus la a trăi din pomana

unui tutore și mă târăsc prin viața descurajantă pe aceste dealuri ploioase din Derbyshire.

Aștept totuși în culise, deoarece odată ce voi ajunge la majorat, va începe adevărata viață!

IDMISTON VILLAS, LONDRA *31 decembrie 1876*

Am reușit, în sfârșit, să-mi iau cutiile și lăzile din depozit și am petrecut un Crăciun posomorât, căutând prin vechile mele lucruri, sortându-le pe acelea de care nu mai am nevoie și bucurându-mă să le redescopăr pe altele. Acest jurnal face parte din a doua categorie și citesc din el de câteva minute.

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, mă hotărâsem să pun pe hârtie detaliile precise ale carierei mele în domeniul magiei și, în timp ce scriu aceste rânduri, mă gândesc la asta. Există deja prea multe goluri, am rupt toate acele pagini unde evocam certurile mele cu Henry și odată cu ele s-au dus și toate descrierile progreselor mele. Nu mă pot concentra să-mi amintesc diversele trucuri, forțe, mișcări pe care le-am învățat și le-am exersat în acele zile.

De asemenea, văd din ultima mea însemnare, cu mai mult de doi ani și jumătate în urmă, că atunci așteptam cu indiferență deprimantă să împlinesc vârsta de douăzeci și unu de ani, astfel încât Henry să mă poată arunca din casă. De fapt, nu am așteptat prea mult și am luat problema în propriile-mi mâini.

Iată-mă acum, la vârsta de nouăsprezece ani, locuind în niște camere închiriate pe o stradă respectabilă într-o suburbie a Londrei, un om descătușat de trecut și, pentru următorii doi ani cel puțin (deoarece, indiferent unde locuiesc, Henry trebuie să continue să mă întrețină), eliberat de problemele financiare. Mi-am

susţinut o dată spectacolul în public, dar nu am fost plătit. (Cu cât spun mai puţine despre acel episod umilitor, cu atât mai bine.).

Mâine, fiind prima zi a noului an, voi rezuma toate aspiraţiile mele în domeniul magiei şi, probabil, voi lua noi hotărâri.

1 ianuarie 1877

Poşta de dimineaţă a adus de la New York un mic pachet de cărţi pe care îl aşteptam de câteva săptămâni şi am început să le răsfoiesc pentru a găsi idei.

Îmi place să susţin spectacole. Studiez arta de a folosi scena, de a prezenta spectacolul, de a întreţine publicul cu un potop de remarci spirituale şi amuzante... şi visez la hohote de râs, icnete de surpriză şi tumult de aplauze. Ştiu că pot ajunge în vârful ierarhiei în profesia mea, pur şi simplu printr-o excelenţă a prezentării.

Slăbiciunea mea este că nu înţeleg niciodată mecanismul unei iluzii până când nu-mi este explicat. Când văd un truc pentru prima oară, sunt uimit de el ca oricare alt membru al publicului. Am o imaginaţie magică săracă şi mi se pare dificil să aplic principiile generale cunoscute pentru a produce efectul dorit. Când văd un spectacol superb, sunt orbit de cele văzute şi încurcat de cele nevăzute.

O dată, la un spectacol în Manchester, un magician a prezentat o carafă de sticlă, să o vadă toată lumea. O ţinea înaintea feţei, astfel încât îi puteam zări trăsăturile prin ea; a lovit-o uşor cu o vergea de metal şi, după clinchetul uşor, puteam spune că este simetrică şi confecţionată perfect; în final, a întors-o cu fundul în sus pentru un moment, ca să vedem că era

goală. Apoi s-a întors către masa de recuzită, pe care se afla un ibric din metal. A turnat din acesta, în carafă, cam jumătate de litru de apă limpede. Imediat după aceea s-a îndreptat către o tavă pe care se afla un set de pahare de vin și a turnat în fiecare dintre ele o cantitate de vin roșu!

Chestia este că deja cunoșteam instrumentul care îmi permitea să par că torn apă într-un ziar îndoit, apoi să torn *înapoi* din ziar un pahar de lapte (foaia de hârtie rămânând, în mod inexplicabil, uscată). Principiul era similar, prezentarea era diferită și, admirând-o pe aceasta, nu l-am observat pe primul.

Am cheltuit o mare parte din banii reprezentând alocația mea lunară în magazinele de magie, de unde am achiziționat secretul sau echipamentul care mi-a permis să adaug un truc sau altul în cadrul repertoriului meu în curs de dezvoltare. Este îngrozitor de greu să descopăr secretele când nu pot fi cumpărate cu bani! Și chiar atunci când pot, nu acesta este întotdeauna răspunsul, deoarece, ca urmare a creșterii nivelului competițional, iluzioniștii sunt obligați să inventeze noi trucuri. Consider că este, în același timp, o tortură și o provocare să vezi executate astfel de iluzii.

Aici profesiunea de magician își strânge rândurile pentru un începător. Într-o zi, îndrăznesc să spun, voi face parte din aceste rânduri eu însumi și voi încerca să-i exclud pe nou-veniți, dar momentan cred că este enervant ca magicienii mai în vârstă să-și protejeze cu atâta grijă secretele. În această după-amiază am compus o scrisoare către *Jurnalul Prestidigitatorilor*, o publicație lunară vândută doar prin abonament, și mi-am prezentat ideile referitoare la absurda și larg răspândita obsesie a secretelor.

3 februarie 1877

În fiecare dimineaţă din săptămână, de la ora 9 până la prânz, parcurg ceea ce a devenit o potecă bine bătătorită între birourile a patru mari agenţii teatrale specializate în magie. În faţa uşii fiecăreia dintre ele, mă încurajez pentru eventualitatea respingerii, apoi intru cu o expresie cât mai încrezătoare, mă prezint la recepţie şi întreb politicos dacă aş putea primi ceva.

Invariabil, până acum, răspunsul a fost negativ. Starea de spirit a acestor angajaţi pare să varieze, dar de cele mai multe ori sunt foarte curtenitori cu mine în timp ce îmi spun, ferm, nu. Ştiu că sunt bătuţi la cap tot timpul de mulţi asemenea mie, deoarece o adevărată procesiune de actori şomeri îşi târăsc picioarele pe acelaşi drum ca mine. Bineînţeles că îi întâlnesc şi pe ei când merg la agenţii şi, normal, m-am împrietenit cu câţiva. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre ei, eu nu duc lipsă de bani (sau cel puţin nu o să duc atâta timp cât mi se va acorda alocaţia), aşa că, atunci când mergem la ora prânzului la o tavernă sau alta din Holborn sau Soho, pot să plătesc câteva rânduri de băuturi. Sunt apreciat pentru acest lucru, dar nu mă păcălesc singur că altul ar fi motivul. Sunt bucuros de companie şi, de asemenea, am speranţa subtilă că, prin aceste prietenii, aş putea într-o bună zi să intru în contact cu cineva care ar putea să-mi ofere de lucru.

Este o viaţă plăcută, iar după-amiezile şi serile am destul timp în care continui să exersez.

Şi am timp suficient să scriu scrisori. Am devenit insistent şi, îmi închipui, un corespondent controversat în ceea ce priveşte subiectul magiei. Mi-am făcut un scop din a comenta fiecare aspect din ziarele de magie pe care le citesc şi încerc întotdeauna să fiu acut, provocator, bătăios. Sunt parţial motivat de credinţa sinceră

că mai există multe în universul strident al magiei care trebuie puse la punct, dar și de ideea că numele meu nu va deveni cunoscut decât dacă răspândesc vestea despre el într-un fel care să-l facă memorabil.

Unele scrisori le semnez cu propriul meu nume; altele cu pseudonimul pe care mi l-am ales pentru cariera profesională: Danton. Folosirea acestor două nume îmi oferă o mică flexibilitate în ceea susțin.

Până acum, puține dintre scrisori mi-au fost publicate. Îmi imaginez că, imediat ce vor apărea, numele meu se va afla pe buzele multor oameni.

16 aprilie 1877

Condamnarea mea la moarte pe plan financiar a fost pronunțată, a devenit oficială! Henry m-a informat, prin intermediul avocaților săi, că alocația mea, așa cum era de așteptat, va fi sistată la împlinirea vârstei de 21 de ani. Voi avea în continuare dreptul să locuiesc la Caldlow House, dar numai în camerele care mi-au fost deja atribuite.

Sunt bucuros, într-un fel, că și-a exprimat părerea. Nu mă mai chinuie incertitudinea. Mai am timp până în septembrie anul viitor. Șaptesprezece luni în care să rup acest cerc vicios al eșecurilor de a-mi începe activitatea, urmat de eșecul de a deveni cunoscut, urmat de eșecul de a-mi crea un public datorită talentului meu, urmat de eșecul de a găsi de lucru.

Continui să-mi caut norocul pe la agențiile teatrale și, începând de mâine, trebuie să fac acest lucru cu o hotărâre reînnoită.

13 iunie 1877

Este vară, dar vremurile bune întârzie pentru mine! Cel puțin, mi s-a oferit ceva de muncă.

Nu este mare lucru, niște trucuri cu cărți la o conferință a oamenilor de afaceri din Brummagem, într-un hotel din Londra și biletul e doar o jumătate de guinee, dar este zi de sărbătoare!

Zece șilingi și șase penny! Mai mult decât chiria pe o săptămână! Bogat, în sfârșit!

19 iunie 1877

Una dintre cărțile pe care le-am studiat este scrisă de un magician hindus pe nume Gupta Hilel. În paginile ei, acesta oferă sfaturi iluzionistului ale cărui trucuri nu ies cum trebuie. Sunt câteva mijloace pe care le sugerează Hilel și cele mai multe se referă la metode de distragere a atenției publicului. O carieră în domeniul magiei este plină de deziluzii și eșecuri, la care trebuie să te aștepți și pe care să le înduri cu stoicism.

Tot cu stoicism am înregistrat lansarea carierei în magie a lui Danton. Îmi amintesc pur și simplu că primul truc pe care l-am încercat (o schimbare de cărți) a mers prost, paralizându-mă de frică și distrugându-mi întregul spectacol.

Am fost plătit cu jumătate de onorariu, adică cinci șilingi și trei penny, iar organizatorul m-a sfătuit să exersez mai mult înainte să încerc din nou. Domnul Hilel dă același sfat.

20 iunie 1877

Disperat, am hotărât să-mi abandonez cariera în magie.

14 iulie 1877

M-am dus la Derbyshire să o văd pe mama și acum m-am întors într-o stare de melancolie și mai neagră

decât cea care mă bântuia anterior. De asemenea, am primit vestea că se va scumpi chiria la zece șilingi pe săptămână, de luna viitoare.

Mai am doar puțin peste an înainte de fi nevoit să mă întrețin singur.

10 octombrie 1877

Sunt îndrăgostit! Numele ei este Drusilla MacAvoy.

15 octombrie 1877

De departe prea pripit! Femeia MacAvoy nu este de mine. Mă gândesc să mă sinucid, și dacă paginile care urmează vor fi goale, cel va găsi acest jurnal va ști că am făcut-o.

22 decembrie 1877

Acum am găsit, în sfârșit, adevărata femeie a vieții mele! Nu am mai fost niciodată atât de fericit! Numele ei este Julia Fensell, este doar cu două luni mai mică decât mine, părul ei are reflexe roșiatic-castanii și îi cade în cascadă pe față. Are ochii albaștri, nasul lung și drept, bărbia cu o mică gropiță, cu un zâmbet permanent pe buze iar forma zveltă a gleznelor mă înnebunește de iubire și pasiune! Este de departe cea mai frumoasă tânără pe care am văzut-o vreodată și zice că mă iubește la fel de mult cum o iubesc și eu.

Este imposibil să cred ce noroc am. Îmi scoate din minte toate grijile, toate temerile, toată furia și disperarea și ambițiile. Îmi umple viața! Aproape că nu suport să scriu despre ea, pentru eventualitatea că sunt din nou blestemat și am ghinion.

31 decembrie 1877

Încă nu pot scrie despre Julia sau despre viaţa mea, în general, fără să tremur. Anul se încheie şi în această noapte, la ora 23, mă întâlnesc cu Julia, să sărbătorim împreună trecerea în noul an.

Venitul total pe 1877: cinci şilingi şi trei penny.

3 ianuarie 1878

Mă văd cu Julia în fiecare zi începând de la mijlocul lunii trecute. Mi-a devenit cel mai drag şi mai apropiat prieten. Trebuie să scriu despre ea cât mai obiectiv posibil, deoarece faptul că am cunoscut-o mi-a înseninat deja gândurile de viitor.

Mai întâi să notez că de la spectacolul oribil de la hotelul din Langham Street, cu câteva luni în urmă, nu mi-am mai asigurat niciun alt contract. Încrederea în mine mi-era scăzută şi pentru o zi sau două nu am putut nici măcar să-mi adun falsul optimism şi să merg la birourile agenţilor. În timpul unei astfel de plimbări melancolice am întâlnit-o prima dată pe Julia. O văzusem înainte, cum văzusem pe toată lumea din acel circuit, dar frumuseţea ei diafană a făcut-o inaccesibilă pentru mine. În sfârşit, ne-am vorbit unul altuia în timp ce aşteptam împreună în biroul exterior al unuia dintre agenţii din strada Great Portland. Era neîncălzit, fără covoare, vopsit cenuşiu, mobilat cu scaune tari din lemn. Singur cu ea, nu m-am putut preface că nu o observ, aşa că mi-am luat inima-n dinţi şi i-am vorbit. Mi-a spus că este actriţă; eu i-am spus că sunt iluzionist. Din cele câteva contracte pe care am aflat că le primise recent, ideea ei despre ea însăşi era teoretică, la fel cu a mea. Aceste asemănări ni s-au părut amuzante şi am devenit prieteni.

Julia este prima persoană, în afară de Grierson, căreia i-am prezentat trucurile mele în particular. Spre deosebire de Grierson, care a aplaudat întotdeauna tot ce făceam, indiferent cât de stângaci sau prost executat ar fi fost, Julia a fost critică și apreciativă în relativ egală măsură. Mă încuraja, dar mă boscorodea dacă descoperea că greșeam. Din partea oricui altcuiva nu aș fi primit bine asta, dar de fiecare dată când critica ei era neîndurătoare, urmau cuvinte de dragoste sau sugestii constructive. Am început cu mânuirea simplă a monedelor, unul dintre primele trucuri pe care le-am învățat. Au urmat cele cu cărți de joc, apoi cele cu batiste, cu pălării, cu bile de biliard. Interesul ei mă impulsiona. Treptat, i-am prezentat aproape întregul meu repertoriu, chiar și iluziile pe care nu le stăpâneam foarte bine.

Uneori, la rândul ei, Julia îmi recita versuri ale unor mari poeți, fragmente din piesele unor dramaturgi, opere care erau întotdeauna noi pentru mine. Mă uimea că-și putea aminti atât de multe, dar mi-a spus că existau tehnici care se învățau repede. Aceasta era Julia – jumătate artist, jumătate maestru. Artă și tehnică.

În curând, Julia a început să-mi vorbească despre prezentare, un subiect apropiat inimii mele. Legătura noastră începea să se adâncească.

În timpul vacanței de Crăciun, în timp ce restul Londrei sărbătorea, eu și Julia eram singuri, casti, în camera mea închiriată, învățându-ne unul pe altul disciplinele pe care le respecta fiecare. Venea la mine dimineața, stătea cu mine în timpul scurtelor ore ale zilei, apoi, curând după căderea serii, o conduceam la casa ei din Kilburn. Îmi petreceam serile și nopțile singur, gândindu-mă la ea, la felul în care mă incita, la aspectele scenei pe care mi le prezenta.

Julia, în mod treptat, inexorabil, scoate din mine adevăratul talent pe care cred că l-am avut dintotdeauna.

12 ianuarie 1878

– De ce nu am putea pregăti un spectacol de magie cum nu a mai executat nimeni înainte?

Acestea sunt cuvintele Juliei din ziua următoare celei în care îmi notasem observațiile de mai sus.

Ce cuvinte simple! Și ce răscolire în viața mea, care se închistase într-un cerc al disperării și depresiei! Julia mă învață tehnicile ei de memorare. Deprind știința mnemotehnicii, folosirea ajutoarelor pentru memorie.

Memoria Juliei mi s-a părut întotdeauna extraordinară. Când am cunoscut-o și i-am arătat câteva dintre trucurile mele cu cărți de joc pe care le-am învățat cu greu, mi-a cerut să-i spun o serie de numere din două cifre care-mi veneau în minte, fără nicio ordine, și să le scriu fără să le vadă ea. După ce am umplut o pagină de caiet, mi-a recitat calm numerele, fără pauză sau greșeală... Și în timp ce eu încă mă mai minunam, mi le-a spus din nou, de această dată în ordine inversă!

Am presupus că e vorba de magie, că m-a forțat într-un fel să aleg numerele pe care ea le memorase dinainte sau că avea cumva acces la însemnările despre care eu credeam că sunt confidențiale. M-a asigurat că niciuna dintre aceste presupuneri nu era adevărată. Spre deosebire de metodele unui magician, secretul performanței ei era exact ce părea – memora numerele!

Acum mi-a dezvăluit secretul mnemotehnicii. Nu sunt încă la fel de bun ca ea, dar sunt deja capabil de reușite pe care nu le-aș fi crezut niciodată.

26 ianuarie 1878

Acum suntem gata! Imaginaţi-vă că stau pe scenă, legat la ochi. Voluntarii din public supraveghează felul în care am fost legat la ochi şi se conving că nu pot vedea. Julia se plimbă printre spectatori, luând obiecte personale şi ridicându-le să le vadă toată lumea, în afară de mine.

– Ce am în mână? strigă ea.

– Este portmoneul unui domn, răspund eu.

Publicul îşi ţine răsuflarea.

– Acum ce am luat... ?

– Este o verighetă din aur.

– Şi îi aparţine ... ?

– Unei doamne, afirm eu.

(Moment în care ea spune „Care îi aparţine... ?", iar eu trebuie să răspund, la fel de convingător, „Unui domn.")

– Acum ce am în mână?

– Ceasul unui domn.

Şi tot aşa. O listă de întrebări stabilită dinainte, dar care prezentată cu suficient aplomb publicului nepregătit, va părea că implică un contact la nivel psihic între cei doi actori.

Principiul e simplu, dar învăţatul e greu. Sunt încă novice în ale mnemotehnicii şi, ca în cazul magiei, perfecţionarea se realizează prin practică. În timp ce exersarea continuă, putem să evităm să ne gândim la partea cea mai importantă – obţinerea unui angajament.

1 februarie 1878

Mâine-seară începem! Am irosit două săptămâni încercând să obţin o promisiune fermă din partea unui teatru, dar în această după-amiază, în timp ce ne plimbam

nefericiți pe Hampstead Health, Julia a sugerat că ar trebui să luăm problema în propriile noastre mâini.

Acum este miezul nopții și tocmai ne-am întors de la o cercetare preliminară. Julia și cu mine am vizitat un număr de șase taverne aflate la o distanță rezonabilă de mers pe jos și am ales-o pe cea care mi s-a părut acceptabilă. Se numește Lamb and Child și e situată pe Kilburn High Road, colț cu Mill Lane. Sala principală a barului este o încăpere spațioasă, bine luminată, cu o mică platformă la un capăt (unde în prezent se află un pian, la care nu s-a cântat cât am stat acolo). Mesele sunt așezate cu suficientă distanță între ele pentru ca Julia să se poată plimba în timp ce vorbește cu spectatorii. Nu ne-am făcut cunoscute intențiile față de proprietar sau angajații săi.

Julia s-a întors la ea acasă și curând mă voi culca. Repetăm toată ziua de mâine, apoi, seara, cum ne-o fi norocul!

3 februarie 1878

Eu și Julia am strâns două lire, patru șilingi și patru4 penny, monede aruncate de o mulțime care ne-a apreciat la Lamb and Child. Erau mai mulți bani, dar mă tem că o parte au fost furați și câțiva s-au pierdut când răbdarea patronului a luat sfârșit și am fost dați afară.

Dar nu am eșuat! Și am învățat o sumedenie de lecții despre felul în care să ne pregătim, cum să ne prezentăm singuri, cum să atragem atenția și acum chiar ne gândim cum să intrăm în grațiile patronului.

În seara aceasta vrem să facem o vizită la Mariner's Arms, în Islington, la o distanță potrivită de Kilburn, unde voi încerca din nou. Deja am efectuat câteva schimbări în spectacolul nostru, în urma experienței de sâmbătă seara.

4 februarie 1878

Doar cincisprezece șilingi și nouă penny, dar – din nou – ceea ce am pierdut în plan financiar am câștigat din punctul de vedere al experienței.

28 februarie 1878

Ajungând la sfârșitul lunii, pot consemna că eu și Julia am câștigat în total unsprezece lire, optsprezece șilingi și trei penny în urma spectacolului nostru, că suntem epuizați de efortul depus, că suntem încântați de succesul nostru, că am făcut destule greșeli despre care credem că știm cum să le îndreptăm în viitor și că deja (semn sigur de succes!) am auzit de o pereche rivală care își susține reprezentațiile în hanurile din nordul Londrei.

Mai mult decât atât, pe 3 luna viitoare, voi susține un număr de magie la Hasker's Music Hall în Ponders End; numele Danton va apărea al șaptelea pe afiș, după un trio de cântăreți. Eu și Julia ne-am întrerupt temporar spectacolul nostru, ca să putem repeta pentru acest eveniment special. Deja pare un contract serios după tentativele de a ne prezenta spectacolul în tavernele din Londra, dar este o slujbă adevărată, într-un teatru adevărat și reprezintă ocazia pentru care m-am pregătit în toți acești ani.

4 martie 1878

Încasați: tre lire, trei șilingi, de la domnul Hasker, care a spus că ar vrea să mă angajeze din nou în aprilie. Trucul meu cu steguleț colorate a fost deosebit de apreciat.

12 iulie 1878

Un nou început. Soția mea (nu am mai scris în acest jurnal de ceva vreme, dar Julia și cu mine ne-am căsătorit pe 11 mai și acum locuim împreună, mulțumiți, în

locuința închiriată în Idmiston Villas) crede că ar trebui să ne extindem din nou domeniul. Spectacolul nostru, deși impresionant pentru cei care nu l-au mai văzut niciodată, este repetitiv și obositor, iar comportamentul publicului e imprevizibil. Eu sunt legat la ochi în cea mai mare partea a spectacolului, așa că Julia este pentru mult timp singură în mijlocul unei mulțimi de oameni beți și nepoliticoși; o dată, când stăteam legat la ochi, mi s-a furat din buzunar.

Amândoi simțim că este momentul pentru o schimbare, deși câștigăm bani în mod regulat. Nu pot să trăiesc de pe urma spectacolelor pe scenă și peste numai două luni voi primi ultima alocație lunară.

Angajamentele teatrale s-au îmbunătățit în ultima vreme și am șase programate de acum până la Crăciun. Fiindcă sunt încă relativ solvabil, am investit în câteva iluzii pe scară largă. Atelierul meu (pe acesta l-am achiziționat luna trecută) este plin de echipamente magice, cu ajutorul cărora aș putea, într-un timp destul de scurt, să pregătesc un spectacol nou și provocator.

Adevărata problemă cu angajamentele teatrale este că, deși plătesc destul de bine, nu oferă continuitate. Fiecare se află la capătul unui drum închis. Îmi prezint spectacolul, primesc aplauzele, câștig banii, dar nimic nu îmi garantează un nou contract. Chiar și recenziile din presă sunt mici și dușmănoase. De exemplu, după un spectacol susținut la Clapham Empire, unul dintre cele mai bune de până acum, *Evening Star* a făcut remarca „ ...și un scamator pe nume Dartford a urmat după o *soubrette*." Cu astfel de încurajări oficiale se presupune că trebuie să-mi croiesc un drum în carieră!

Ideea unui nou început mi-a venit (sau ar fi mai bine să spun că i-a venit Juliei) în timp ce răsfoiam un ziar.

Am citit că fuseseră descoperite dovezi că viaţa sau o formă a acesteia continuă şi dincolo de moarte. Câţiva adepţi ai spiritismului puteau să aibă contacte cu persoanele decedate recent şi să transmită mesaje din lumea de dincolo către rudele apropiate. I-am citit Juliei o parte din articol. S-a uitat la mine un moment şi mi-am dat seama că mintea ei lucra.

– Nu *crezi* asta, nu-i aşa? m-a întrebat într-un final.

– O iau în serios, am confirmat. La urma urmei, tot mai mulţi oameni au astfel de contacte. O iau ca atare. Nu trebuie să ignori ce spune lumea.

– Rupert, nu poţi vorbi serios!

Eu am continuat însă:

– Dar aceste şedinţe de spiritism au fost investigate de oameni de ştiinţă cu cea mai înaltă pregătire academică.

– Ar trebui să cred că te aud bine? Tu, a cărui profesie este înşelătoria!

La această replică, am început să înţeleg logica ei, dar încă nu puteam uita mărturia lui (de exemplu) Sir Angus Johns, despre a cărui teorie privind lumea spiritelor tocmai citisem în ziar.

– Tu întotdeauna spui, a continuat iubita mea Julia, că oamenii cei mai uşor de păcălit sunt aceia cu cea mai bună educaţie. Inteligenţa lor îi orbeşte în faţa simplităţii secretelor magice.

În sfârşit, înţelegeam.

– Aşadar, spui că aceste şedinţe de spiritism sunt... iluzii obişnuite?

– Ce altceva ar putea fi? a întrebat cu un aer triumfător. Aceasta este o nouă profesie, dragul meu. Trebuie să facem şi noi parte din ea.

Şi aşa se face, cred, că punctul nostru de pornire va fi în lumea spiritismului. Consemnarea acestui schimb

de replici cu Julia mă face să par cam prost, fiindcă am înțeles atât de greu unde bătea ea, dar ilustrează punctul meu slab: întotdeauna am întâmpinat dificultăți în a înțelege magia până când nu-mi este explicat secretul.

15 iulie 1878

S-a întâmplat ca două dintre scrisorile pe care le-am trimis către ziarele de specialitate la sfârșitul anului trecut să fie publicate în această săptămână. Sunt un pic dezamăgit să le văd. S-au schimbat multe în viața mea de atunci. Îmi amintesc de momentul în care am formulat una dintre scrisori; era ziua în care am descoperit adevărul despre Drusilla MacAvoy. În timp ce citesc acele rânduri acum, îmi amintesc de ziua de decembrie posomorâtă în locuința mea prost încălzită, stând la birou și dându-mi frâu liber sentimentelor referitoare la un magician care a afirmat în mod bizar, în ziar, că dorește să creeze un fel de bancă în care să fie stocate și protejate secretele magice. Îmi dau seama acum că era unul dintre acele comentarii făcute pe jumătate în glumă, dar scrisoarea mea a rămas, un potop de cuvinte de o seriozitate plictisitoare, criticându-l aspru pe bietul meu coleg.

Și mai e apoi cealaltă scrisoare, la fel de jenantă, despre care nu-mi mai amintesc nici măcar în ce circumstanțe am scris-o.

Toate acestea mi-au readus în memorie starea de amărăciune emoțională în care m-am aflat până când am întâlnit-o pe draga mea Julia.

31 august 1878

Am participat la un total de patru ședințe de spiritism și știu ce implică activitățile respective. Trucul este

în general de un nivel scăzut. Probabil destinatarii sunt într-o astfel de stare de suferință, încât sunt receptivi la aproape orice. Oricum, la unul dintre acele evenimente nefericite, efectele au fost atât de evident neconvingătoare, încât singura explicație ar putea fi doar îndărătnicia credulității.

Eu și Julia am petrecut foarte mult timp discutând despre cum am putea să procedăm și ne-am hotărât că singura care este să ne gândim la eforturile noastre ca fiind magie profesionistă, executată la cele mai înalte standarde. Sunt deja prea mulți șarlatani care fac ședințe de spiritism și nu-mi doresc să devin și eu unul.

Acest efort reprezintă pentru mine mijloacele de a-mi atinge un scop, un mod de a câștiga și, poate, de a strânge niște bani până când m-aș putea întreține dintr-o carieră teatrală.

Iluziile implicate într-o ședință de spiritism sunt simple în principiu, dar deja am văzut metode de a le complica un pic, pentru a crea un efect supranatural. Așa cum s-a întâmplat și în cazul spectacolului din baruri, vom învăța din experiență și deja am proiectat și am plătit pentru primul nostru anunț într-un ziar londonez.

Vom cere un preț modest la început, pe de o parte pentru că ne putem permite să facem asta în timp ce învățăm și, pe de altă parte, pentru a-mi asigura cât mai multe cereri posibile.

Am primit deja ultima mea alocație lunară și, prin urmare, o cheltuiesc. În trei săptămâni de acum încolo voi fi total independent, fie că îmi place, fie că nu.

9 septembrie 1878

Anunțul nostru a avut ca rezultat paisprezece solicitări. Fiindcă mi-am oferit serviciile la două guinee

ședința, iar anunțul a costat trei șilingi și șase penny, deja avem profit!

În timp ce scriu aceasta, Julia formulează scrisori de răspuns, încercând să stabilească un program de lucru ritmic.

Toată dimineața am exersat o tehnică numită Jacoby Rope Tie. În cadrul ei, magicianul este legat de un scaun obișnuit din lemn, cu o frânghie obișnuită, care totuși să îi permită să se elibereze. Cu un minimum de supraveghere din partea asistentei iluzionistului (Julia, în cazul meu), voluntarii pot lega, înnoda sau chiar sigila frânghia, care îi va permite, totuși, să se elibereze. Magicianul, odată ascuns în dulap, nu numai că se poate dezlega suficient cât să facă așa-zise miracole acolo înăuntru, dar este capabil, după aceea, să se lege din nou, astfel încât să fie găsit, verificat și dezlegat de aceiași voluntari care l-au imobilizat.

În această dimineață, de două ori nu am reușit să-mi eliberez unul dintre brațe. Deoarece nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării, îmi voi dedica restul după-amiezii și serii pentru a mai exersa.

20 septembrie 1878

Ne câștigasem cele două guinee, clientul, literal, a plâns de mulțumire, și am reușit să stabilesc cu decedatul un contact, recunosc cu modestie, pentru un timp scurt.

Oricum, mâine, când voi împlini douăzeci și unu de ani și va începe viața mea de adult sub toate aspectele, trebuie să conducem o ședință de spiritism în Deptford și avem multe de pregătit.

Prima noastră greșeală de ieri a fost punctualitatea. Clienta noastră și prietenii ei ne *așteptau*, iar noi am

intrat în casă și, în timp ce încercam să ne aranjăm echipamentele, ei ne *priveau*. Niciunul dintre aceste lucruri nu trebuie să se mai întâmple.

Avem nevoie de ajutor fizic. Ieri am închiriat o trăsură să ne transporte la adresa respectivă, dar birjarul nu a vrut sub niciun chip să ne ajute să cărăm echipamentele în casă (ceea ce a însemnat că eu și Julia am făcut singuri acest lucru; unele sunt grele, iar cele mai multe voluminoase). Când am plecat de la casa clientului, nenorocitul de birjar nu ne-a așteptat așa cum îi spusesem și am fost obligat să stau cu toate aparatele în mijlocul străzii, în fața casei din care tocmai ieșisem, în timp ce Julia a plecat să caute altul.

Și niciodată nu trebuie să ne mai bazăm pe faptul că vom găsi la client mobilierul de care avem nevoie pentru efectele noastre. Astăzi am fost norocoși; era o masă pe care am putut să o folosim, dar nu trebuie să mai riscăm data viitoare!

Multe dintre aceste îmbunătățiri au fost deja făcute. Astăzi am cumpărat un cal și o trăsură. (Calul trebuie ținut. Am am angajat un om să mâne și să ne ajute să manevrăm mobila la dus și la întors). Domnul Appleby nu va fi potrivit pe termen lung (speram să găsesc pe cineva mai apropiat de vârsta mea și mai solid din punct de vedere fizic), dar momentan este o mare realizare față de acel birjar necioplit care ne-a lăsat baltă ieri.

Cheltuielile noastre cresc. Pentru spectacolul din baruri aveam nevoie doar de noi doi, de memoria noastră bună și o legătură pentru ochi; profesia de spiritiști presupune cheltuieli care amenință să depășească eventualele noastre câștiguri. Noaptea trecută am stat treaz mult timp, gândindu-mă la asta, întrebându-mă ce alte cheltuieli vor urma.

Acum trebuie să călătorim la Deptford pentru următoarea reprezentație! Deptford este una dintre cele mai inaccesibile zone ale Londrei, aflându-se nu numai dincolo de East End, dar și pe celălalt mal al râului. Pentru a ajunge acolo la timp, trebuie să plecăm la răsăritul soarelui. Eu și Julia am fost de acord ca în viitor să acceptăm doar solicitările celor care locuiesc la o distanță rezonabilă de noi, altfel activitatea este prea dificilă, ziua prea lungă, iar recompensele financiare prea mici pentru ce trebuie să facem.

2 noiembrie 1878

Julia este însărcinată! Copilul va veni pe lume în iunie anul viitor. Datorită emoției cauzate de această veste, am anulat câteva programări și mâine plecăm la Southampton să-i dăm vestea mamei Juliei.

15 noiembrie 1878

Ieri și alaltăieri am avut două ședințe de spiritism; n-au fost probleme la niciuna dintre ele, iar clienții s-au declarat mulțumiți. Sunt din ce în ce mai îngrijorat de posibilele efecte ale tensiunii asupra Juliei și cred că ar trebui să angajez repede o asistentă să lucreze cu mine.

Domnul Appleby, așa cum mă așteptam, mi-a înmânat demisia după câteva zile. L-am înlocuit cu un anume Ernest Nugent, un bărbat bine făcut, la aproape treizeci de ani, care până anul trecut a fost caporal în armata Majestății Sale. Cred că este puțin cam neșlefuit, dar nu e prost, muncește toată ziua fără să se plângă și deja mi-a demonstrat că este loial. La ședința de acum două zile (prima, după întoarcerea de la Southampton), am descoperit cu întârziere că unul dintre oamenii pe

care i-am crezut rude cu decedatul era de fapt reporter la un ziar. Acest bărbat se afla într-un fel de misiune să mă demaşte ca şarlatan, dar odată ce ne-am dat seama de intenţiile sale, eu şi Nugent l-am dat repede (dar politicos) afară din casă.

Aşadar, o altă precauţie trebuie adăugată – să fiu în gardă faţă de scepticii activi. Deoarece, la urma urmei, *sunt* tipul de şarlatan pe care caută să-l discrediteze. Nu sunt ceea ce spun că sunt, dar înşelătoriile mele sunt inofensive şi, cred cu tărie, folositoare în momentul pierderii unor persoane dragi. În ceea ce priveşte banii care îmi sunt înmânaţi, sumele sunt modeste şi, până acum, niciun client nu s-a plâns.

Restul lunii este ocupat cu programări, dar avem o perioadă liniştită înainte de Crăciun. Deja am înţeles că aceste ocazii sunt deseori rezultatul unei decizii bruşte, nu al unui calcul îndelungat. Aşa că dăm anunţuri şi continuăm să ne facem publicitate.

20 noiembrie 1878

Astăzi, Julia şi cu mine am intervievat cinci tinere, în speranţa că-mi voi găsi o asistentă. Niciuna n-a fost potrivită.

Julia se simte rău de două săptămâni încoace, dar mi-a spus că acum starea ei începe să se îmbunătăţească. Gândul că un fiu sau o fiică va apărea în viaţa noastră îmi luminează ziua.

23 noiembrie 1878

A apărut un incident deosebit de neplăcut şi sunt atât de plin de furie, încât a trebuit să aştept până acum (23.25, când Julia a adormit, în sfârşit) înainte să am încredere că-l pot consemna cu calm.

Am mers la o adresă în apropiere de Angel, în Islington. Clientul era un bărbat tânăr, a cărui soţie murise de curând şi care trebuia să întreţină trei copii, unul dintre ei aproape bebeluş. Acest domn, pe care am să-l numesc aici domnul L..., a fost primul dintre clienţii noştri care a apelat la noi datorită recomandării cuiva. Din acest motiv, am abordat întâlnirea cu grijă şi tact deosebit, deoarece consideram că, dacă voiam să prosperăm ca spiritişti, trebuia s-o facem percepând onorarii treptat mai mari, susţinuţi fiind şi de recomandările clienţilor mulţumiţi.

Tocmai ne pregăteam să începem, când a apărut un întârziat. Am devenit imediat suspicios şi spun asta fără să mă laud. Nimeni din familie nu părea să-l cunoască, iar sosirea lui a provocat un sentiment de nervozitate în încăpere. Am devenit deja sensibil la astfel de impresii.

I-am făcut semn Juliei, în limbajul nostru mut, că suspectam prezenţa unui reporter şi am înţeles după expresia ei că ajunsese la o concluzie similară. Nugent stătea în picioare în faţa uneia dintre ferestrele acoperite, necunoscând limbajul semnelor pe care eu şi Julia îl foloseam ca să comunicăm. Trebuia să iau o decizie rapidă. Dacă am fi insistat ca omul să plece, acest lucru ar fi creat, cu siguranţă, un scandal, de felul celor pe care le-am mai experimentat; pe de altă parte, dacă nu făceam nimic, aş fi fost, fără îndoială, demascat ca şarlatan la sfârşitul reprezentaţiei, asta conducând probabil la pierderea onorariului şi a consolării pe care o căuta clientul.

Încă încercam să mă hotărăsc ce să fac, când mi-am dat seama că îl mai văzusem înainte pe acest bărbat. Fusese prezent şi la întrunirea anterioară şi mi-am amintit de el pentru că felul în care se holbase la mine pe tot

parcursul reprezentației fusese descurajant. Era prezența lui aici o coincidență? Dacă da, ce posibilități existau ca omul să fi suferit două pierderi importante într-o perioadă atât de scurtă și ce șanse erau ca eu să fiu chemat să lucrez pentru a doua oară în prezența lui?

Dacă nu era o coincidență, ceea ce presupuneam, care era jocul său? Probabil venise acolo să facă o mișcare împotriva mea, dar avusese o șansă data trecută și nu profitase de ea. De ce?

Astfel se derulau gândurile mele sub presiunea momentului. Abia mă mai puteam concentra asupra lor, datorită nevoii de a menține aparența de calm pentru comuniunea cu decedatul. Dar în cele din urmă mi-am zis că ar trebui să merg mai departe cu ședința de spiritism și așa am făcut. Scriind asta acum, îmi dau seama că am procedat greșit.

În primul rând, pentru că, fără să ridice o mână împotriva mea, aproape că mi-a ruinat reprezentația. Eram atât de nervos, încât abia mă puteam concentra asupra problemei, iar atunci când Julia și bărbații prezenti m-au așezat în Jacoby Tie, am lăsat ca una dintre mâini să-mi fie legată mai strâns decât doream. În interiorul dulapului, slavă Domnului departe de privirea otrăvită a adversarului meu tăcut, a trebuit să duc o luptă prelungită înainte să-mi pot elibera mâinile.

Odată ce iluzia cu dulapul s-a încheiat, dușmanul meu și-a întins cursa. A părăsit masa, l-a împins pe bietul Nugent într-o parte și a smuls una dintre draperiile de la ferestre. S-au auzit mai multe strigăte, provocând o mare și incontrolabilă durere pentru clientul meu și copiii săi. Nugent se lupta cu bărbatul, iar Julia încerca să-i calmeze pe copiii domnului L..., când a izbucnit dezastrul.

Bărbatul, în nebunia lui, a înșfăcat-o pe Julia de umeri, a împins-o, a răsucit-o și a trântit-o la podea! Julia a căzut rău pe pardoseala neacoperită de covor, în timp ce eu, cu o durere extraordinară, m-am ridicat de la masă și am încercat să ajung la ea. Atacatorul se afla între noi.

Din nou, Nugent l-a agățat, de această dată prinzându-l și strângându-i brațele la spate.

– Ce facem cu el, domnule? a strigat Nugent cu vitejie.

– În stradă cu el! am urlat. Nu, așteaptă!

Lumina dinspre fereastră îi cădea direct pe față. În spatele său am văzut imaginea pe care îmi doream cel mai mult să o văd; scumpa mea Julia se ridica încă o dată în picioare. Mi-a făcut semn că nu era rănită, așa că mi-am îndreptat atenția asupra bărbatului.

– Cine ești, domnule? l-am întrebat. De ce te interesează activitatea mea?

– Spune-i huliganului tău să-mi dea drumul! a bolborosit el, respirând întretăiat. Apoi voi pleca.

– Vei pleca atunci când voi hotărî eu! am spus. M-am apropiat de el și l-am recunoscut. Tu ești Borden, nu-i așa? Borden!

– Nu este adevărat!

– Alfred Borden, într-adevăr! Ți-am văzut spectacolele! Ce cauți aici?

– Lasă-mă să plec!

– Ce treabă ai tu cu mine, Borden?

Nu mi-a răspuns, în schimb s-a zbătut violent să se elibereze din mâinile lui Nugent.

– Scapă de el! am ordonat. Aruncă-l acolo unde îi e locul, în șanț!

Așa s-a și întâmplat: cu o rapiditate lăudabilă, Nugent l-a târât pe mizerabil afară din cameră și s-a întors singur câteva momente mai târziu.

Între timp, am luat-o pe Julia în brațe și am ținut-o strâns, încercând să mă asigur că nu era rănită, chiar și după ce fusese trântită atât de brutal pe podea.

– Dacă te-a rănit pe tine sau pe copil..., i-am șoptit.

– Nu sunt rănită, a replicat Julia. Cine era?

– Mai târziu, draga mea, i-am spus încet, deoarece eram conștient că ne aflam încă în mijlocul ședinței de spiritism distruse, cu un client furios sau umilit, copiii săi nefericiți, rude și prieteni vizibil șocați.

Le-am spus pe tonul cel mai calm și mai demn pe care îl puteam folosi:

– Înțelegeți că nu mai pot continua?

Ei au aprobat.

Copiii fuseseră îndepărtați, iar domnul L... și cu mine am avut o discuție în particular. Era, până la urmă, un om înțelegător, inteligent, și mi-a propus să lăsăm totul așa cum era și să ne întâlnim peste o zi sau două ca să stabilim ce era de făcut. Am fost de acord și, după aceea, Nugent și cu mine ne-am dus echipamentele înapoi la trăsură și am plecat către casă. În timp ce Nugent conducea, Julia și cu mine ne-am ghemuit unul în altul în spatele lui, nefericiți. Mi-am exprimat gândurile cu voce tare în timp ce ne apropiam de casă.

– Acela era Alfred Borden. Nu știu altceva despre el decât că este magician, abia cunoscut în domeniu. Din momentul întreruperii, am tot încercat să-mi amintesc cum l-am cunoscut. Cred că trebuie să-l fi văzut pe scenă. Dar nu este nici pe departe o figură importantă. Probabil că înlocuia pe altcineva când l-am văzut eu.

Mă adresam în egală măsură mie și Juliei, încercând să fac în așa fel încât să înțeleg reacția atacatorului. Nu puteam explica acest atac decât în termeni de invidie profesională. Ce alt motiv putea avea? Eram practic doi străini unul față de celălalt și, cu excepția cazului în care exista un lapsus important în memoria mea, drumurile noastre nu se intersectaseră niciodată până acum. Totuși, întregul său comportament fusese acela al unui om aflat într-o misiune de răzbunare.

Julia stătea ghemuită lângă mine, în aerul cețos al înserării. Am întrebat-o de mai multe ori cum se simte, încercând să mă asigur că nu fusese rănită în urma căzăturii, dar mi-a spus doar că era nerăbdătoare să ajungă acasă.

Am ajuns destul de repede la Idmiston Villas și am convins-o să meargă direct la culcare. Părea obosită și tensionată, dar a continuat să afirme că tot ce dorea era să se odihnească. Am stat cu ea până când a adormit și, după un castron de supă mâncat în grabă și o plimbare rapidă și energică pe străzile din apropiere, pentru a încerca să-mi limpezesc mintea, m-am întors să scriu acest raport al zilei.

M-am întrerupt de două ori să o văd pe Julia, dar dormea liniștită.

24 noiembrie 1878

Cea mai rea zi din viața mea.

27 noiembrie 1878

Julia s-a întors de la spital. Doarme iar și din nou am revenit la acest jurnal, un mijloc atât de puțin adecvat de distragere temporară a atenției.

Pe scurt, Julia s-a trezit în zorii zilei de 24. Sângera abundent și era epuizată de durere. Aceasta părea să se scurgă prin ea în valuri, făcând-o să țipe și să se contorsioneze de suferință, iar după o scurtă pauză începeau din nou.

M-am îmbrăcat imediat, am trezit vecinii și am rugat-o pe doamna Janson să se ridice din pat și să stea cu Julia, în timp ce eu m-am dus după ajutoare. A acceptat fără comentarii, permițându-mi să mă grăbesc. Norocul, dacă pot folosi acest cuvânt, a fost de partea mea. Am întâlnit o trăsură de piață, care se pare că se întorcea spre casă la sfârșitul programului, și l-am implorat pe birjar să mă ajute. Iar el m-a ajutat. Într-o oră, Julia se afla la spitalul St Mary din Paddington, iar chirurgii făcuseră intervenția necesară.

Copilul nostru era pierdut; aproape o pierdusem și pe Julia.

Există un singur nume care a intrat pe neașteptate în viața mea și pe care n-am să-l uit niciodată. Este numele lui Alfred Borden.

3 decembrie 1878

Julia este încă slăbită, dar spune că speră să mă poată ajuta la ședințele de spiritism de săptămâna viitoare. Nu i-am spus încă, dar am hotărât deja că nu o voi mai expune niciodată vreunui risc. Am dat din nou anunț pentru căutarea unei asistente. Între timp, în această seară am un spectacol de susținut pe scenă și a trebuit să caut în repertoriul meu numere în care nu e nevoie de asistentă.

11 decembrie 1878

Am întâlnit astăzi numele lui Borden. I se face publicitate, fiind prezentat ca magician invitat într-un spectacol

de varietăți la Brentford. Am verificat împreună cu Hesketh Unwin, cel pe care l-am angajat de curând ca impresar, și am aflat, spre satisfacția mea, că Borden este înlocuitorul unui alt iluzionist care s-a îmbolnăvit brusc; asta făcuse ca numărul lui de magie să fie mutat din poziția a doua pe afiș în cimitirul tuturor magicienilor: primul număr după pauză! I-am arătat asta Juliei.

31 decembrie 1878

Venituri totale din magie pe 1878: trei sute douăzeci și șase lire, nouăsprezece șilingi și trei penny. Din acestea, trebuie să deduc cheltuielile, inclusiv angajarea lui Appleby și Nugent, achiziționarea calului, a costumelor și a multor aparate.

12 ianuarie 1879

Prima mea ședință de spiritism din noul an și prima la care am fost asistat de Letitia Swinton. Letitia a făcut parte anterior din corul de la Alexandria și are multe de învățat cu privire la profesia de magician, dar sunt sigur că va face progrese. La sfârșitul ședinței l-am rugat pe Nugent să se grăbească spre Idmiston Villas, unde am găsit-o pe Julia și i-am povestit despre cum decursese ziua.

Acolo mă aștepta o scrisoare. Domnul L... decisese, până la urmă, că nu mai vroia să organizeze ședințe de spiritism la domiciliu, dar având în vedere cele întâmplate, hotărâse să-mi plătească onorariul întreg, așa cum căzusem de acord. Era atașată și plata.

13 ianuarie 1879

Astăzi Julia s-a închis în dormitor și a ignorat bătăile mele în ușă și a primit-o doar pe servitoare, care i-a

dus ceaiul și niște pâine. Nu lucram astăzi și hotărâsem să merg la atelier, dar având în vedere starea ciudată a Juliei, am simțit că ar trebui să stau acasă. Ea a ieșit după ora 20:00 și nu a spus nimic despre ce făcuse sau de ce procedase așa. Am fost uluit. Spune că nu mai are dureri, dar în afară de asta refuză să discute despre cele întâmplate.

15 ianuarie 1879

Nugent, Letitia Swinton și cu mine am susținut o ședință de spiritism în această după-amiază. Deja a devenit un eveniment banal pentru mine, singurele noutăți fiind, în primul rând, necesitatea de a lucra cu o asistentă nouă în lumea magiei, în al doilea rând anumite circumstanțe ale pierderilor tragice la care asist și, în al treilea rând, aspectul camerei în care se desfășoară ședința. Ultimele două nu prezintă probleme pentru mine, în general, iar Letitia învață foarte repede.

Întorcându-mă, după aceea, l-am rugat pe Nugent să mă lase în West End. Am mers până la Empress Theatre în High Holborn, am cumpărat un bilet și m-am așezat într-un cotlon retras, pe un rând din spate. Numărul lui Borden a fost în prima jumătate a programului și am privit cu atenție ce a făcut. A realizat șapte trucuri diferite și, dintre acestea, trei erau unele a căror explicație nu o cunoșteam. (Până mâine seară trebuie s-o aflu!) Este un executant destul de verosimil și a efectuat iluziile ca pe roate, dar, dintr-un motiv oarecare, se adresează publicului cu un accent franțuzesc neconvingător. Asta m-a făcut să-mi doresc să-l iau peste picior ca impostor!

Oricum, trebuie să aștept momentul oportun. Vreau ca răzbunarea să fie dulce.

La întoarcerea mea, Julia nu a vorbit cu mine și, chiar după ce i-am spus ce făcusem, a rămas indiferentă. O, Julia! Nu erai așa înainte de ziua aceea!

19 ianuarie 1879

Amândoi deplângem moartea copilului pe care nu l-am cunoscut. Durerea Juliei este atât de profundă, atât de interiorizată, încât uneori pare surprinsă că mă aflu în aceeași cameră cu ea. Eu mă simt îngrozitor, dar munca îmi distrage atenția. Asta este singura diferență dintre noi.

În ultima săptămână am exersat pentru a-mi perfecționa arta magiei, încercând ca printr-o pregătire intensă să mă relansez în profesia pe care mi-o doream. În acest scop:

Mi-am făcut curat în atelier, am aruncat o grămadă de nimicuri, am reparat și revopsit câteva dintre echipamente și, în general, am transformat atelierul într-un loc în care mă puteam pregăti și puteam exersa în mod adecvat.

Am început niște investigații discret prin intermediul biroului lui Hesketh Unwin și prin alte cunoștințe din domeniul magiei pentru a găsi un *ingénieur* care să lucreze cu mine. Am nevoie de asistența unui expert; nu e nicio îndoială.

Mi-am stabilit un program de repetiții pe care îl respect cu strictețe: două ore în fiecare dimineață, două ore în fiecare după-amiază, o oră (dacă timpul petrecut cu Julia îmi permite) în fiecare seară. Singurele pauze mi le acord doar atunci când lucrez efectiv.

Am comandat costume noi pentru mine și Letitia, pentru a da spectacolului un aspect profesionist.

În sfârșit, mi-am promis că voi renunța la ședințele de spiritism imediat ce îmi voi permite. Între timp, accept cât mai multe în timpul disponibil, deoarece

constituie singurul mijloc sigur de a-mi câștiga existența. Responsabilitățile mele financiare sunt imense. Trebuie să plătesc chiria pentru camere, pentru atelier și grajd, salariul lui Nugent și al Letitiei, în curând și pe cel al noului meu *ingénieur*, iar la acestea se adaugă întreținerea casei și mâncarea pentru mine și Julia.

Și toate acestea trebuie plătite de credulii îndoliați.

(În această seară am, totuși, o altă reprezentație teatrală.)

31 decembrie 1879

Venitul total din magie pe 1879: șase sute treizeci și șapte lire, doisprezece șilingi și șase penny. Înainte de cheltuieli.

31 decembrie 1880

Venitul total din magie pe 1880: o mie o sută patruzeci și două lire, șapte șilingi și nouă penny. Înainte de cheltuieli.

31 decembrie 1881

Venitul total din magie pe 1881: 4777 lire, 10 lire și 0 penny. Înainte de cheltuieli.

1881 este ultimul an în care îmi voi mai înregistra veniturile aici. Aceste douăsprezece luni mi-au asigurat suficienți bani ca să pot cumpăra casa în care, până acum, am stat cu chirie. Acum ocupăm întreaga clădire și avem un personal format din trei oameni. Agitația care mă afecta când eram tânăr este direcționată cu succes și transformată în energia dedicată reprezentațiilor și aș putea nota că sunt probabil cel mai căutat iluzionist de scenă din Marea Britanie. Agenda de programări pentru următorul an este deja plină.

2 februarie 1891

Cu zece ani în urmă am lăsat deoparte jurnalul, intenționând să nu-l mai redeschid niciodată, dar evenimentele umilitoare care au avut loc în această seară la Sefton Theatre of Varieties din Liverpool (scriu asta în timp ce mă întorc la Londra, în tren) nu pot trece neamintite. Deoarece a trecut mult timp de când n-am mai scris în jurnal, aceste file volante trebuie să-mi fie suficiente, pentru că nu am caietul la mine.

Mă aflam în a doua jumătate a programului, apropiindu-mă de punctul culminant al spectacolului meu. Acesta este Evadarea Subacvatică, un efect care combină forța fizică, un anumit grad de risc controlat și un pic de magie.

Iluzia începe cu mine legat de un scaun metalic solid, aparent fără posibilitatea de a scăpa. Pentru a crea efectul, invit pe scenă un grup de șase voluntari; aceștia sunt membri reali ai publicului, nu sunt infiltrați, dar Ernest Nugent și *ingénieur*-ul meu, Harry Cutter, sunt cu ochii pe ei.

Împreună cu grupul de pe scenă, îi implic într-o conversație ilară, pe de o parte pentru a-i relaxa, iar pe de cealaltă parte pentru a distrage atenția publicului în timp ce Ellen Tremayne (actuala mea asistentă; a trecut mult timp de când nu am mai scris) începe iluzia intitulată Jacoby Rope Tie.

În seara asta, tocmai mă așezasem pe scaun când mi-am dat seama că Alfred Borden făcea parte din grup! El era al șaselea bărbat! (Harry Cutter și cu mine folosim coduri pentru a identifica și plasa voluntarii pe scenă! Cel de al șaselea bărbat este așezat în cel mai îndepărtat loc față de mine și i se dă sarcina de a ține capătul frânghiei.) În seara asta, Borden era al șaselea

bărbat, la doar câțiva metri depărtare de mine! Publicul ne privea! Trucul deja începuse!

Borden și-a jucat bine rolul, mișcându-se fără grație și cu o jenă bine mimată față de mica sa contribuție pe scenă. Nimeni din public nu ar fi ghicit că era un executant aproape la fel de experimentat ca mine. Cutter, evident nedându-și seama cine era, îl plasase în acel loc. Ellen Tremayne, în același timp, îmi lega mâinile și încheieturile de brațele scaunului. În acel moment pregătirile mele au început să dea greș, deoarece atenția îmi era îndreptată către Borden. Când li s-au dat altor doi voluntari capetele frânghiei și au fost instruiți să mă lege cât mai strâns de scaun, era deja prea târziu. În lumina puternică a reflectoarelor, eu eram legat fedeleș.

În mijlocul răpăitului de tobe, am fost ridicat de scripete în aer, deasupra bazinului de sticlă, balansându-mă și zvârcolindu-mă la capătul sforii ca o victimă neajutorată a torturii. În această seară chiar eram, dar în timpul unei reprezentații normale mi-aș fi eliberat până în acest moment încheieturile și mi-aș fi mișcat mâinile într-o poziție din care le-aș fi putut dezlega imediat. (Zvârcolirea la capătul sforii este o acoperire eficientă pentru mișcările necesare ale mâinilor în timp ce mă eliberez.) În această seară, cu brațele legate fedeleș de scaun, nu puteam decât să mă holbez cu groază la apa rece care mă aștepta.

Câteva momente mai târziu, potrivit planului, am fost aruncat înăuntru, cu o revărsare impresionantă de stropi. În timp ce apa se închidea deasupra capului meu, am încercat, prin mimica feței, să-i semnalez lui Cutter situația mea dificilă, dar el deja era ocupat să lase prelata în jurul bazinului.

În semiîntuneric, aproape cu capul în jos și imobilizat în scaun, legat de mâini și de picioare, am început să mă scufund...

Singura mea speranță era ca apa să reușească să slăbească un pic sfoara (un aspect al pregătirilor mele secrete, în cazul în care voluntarii legau nodurile secundare prea strâns pentru a scăpa la timp), deși știam că mica mișcare în plus pe care aceasta ar fi permis-o nu ar fi fost suficientă ca să mă salveze în această seară.

Am smucit de sfoară, deja simțind presiunea aerului în plămâni, disperat să iasă și să permită șuvoiului mortal de apă să pătrundă în locul lui și să mă ucidă...

Totuși, iată-mă scriind aceste rânduri. Evident, am scăpat.

Nu m-aș mai afla în viață pentru a scrie dacă nu ar fi fost, în mod ironic, intervenția lui Borden. Și-a jucat bine cartea, nu s-a putut abține să nu se desfete privindu-mă.

Iată o reconstituire a ceea trebuie să se fi întâmplat pe scenă, detalii pe care nu le-am văzut, din cauza prelatei. În timpul unei reprezentații obișnuite, tot ce poate fi văzut pe scenă este grupul de șase spectatori stând retras în jurul prelatei care acoperă bazinul. Nici ei nu văd, mai mult decât publicul, ce fac eu în apă. Orchestra cântă un potpuriu vioi, pe de o parte pentru a umple timpul, iar pe de alta pentru a acoperi orice zgomot pe care l-aș face în timp ce mă eliberez. Timpul trece și în curând atât grupul de pe scenă, cât și spectatorii încep să devină neliniștiți.

Orchestra, de asemenea, e nedumerită, iar muzica încetează. Se lasă o tăcere grea. Harry Cutter și Ellen Tremayne aleargă neliniștiți pe scenă, ca răspunzând

unei stări de urgență, iar publicul murmură îngrijorat. Cu ajutorul grupului, Cutter și Ellen trag cortina pentru a dezvălui...

...Scaunul este încă în apă! Sforile sunt încă legate în jurul lui! Dar eu nu mai sunt acolo.

În timp ce publicului i se taie răsuflarea de uimire, am o apariție teatrală. De obicei, vin din culise, dar dacă am timp, prefer să sosesc în mijlocul sălii. Alerg spre centrul scenei, fac reverența și mă asigur că toată lumea observă că hainele și părul îmi sunt perfect uscate...

În această seară, Borden a fost acolo ca să ruineze totul și, fără să vrea probabil, să mă salveze de la înec. Cu mult înainte ca iluzia să se apropie de final – cu mult înainte, mulțumesc lui Dumnezeu – și în timp ce orchestra cânta încă, și-a părăsit locul de pe scenă unde îl plasase Cutter, s-a îndreptat către prelată și a smuls-o!

Mi-am dat seama de acest lucru când o rază de lumină s-a revărsat asupra mea. M-am uitat în sus, cu o mare și neașteptată speranță, în timp ce ultima gură de aer din plămâni se transforma în bule sub ochii mei! Am simțit apoi că-mi fuseseră auzite rugăciunile: Cutter întrerupsese spectacolul pentru a-mi salva viața. Nimic nu mai conta în acea secundă de speranță arzătoare. Ce am văzut însă, prin distorsionările hidoase ale apei învolburate și prin sticlă, a fost imaginea batjocoritoare a dușmanului meu de moarte! Se aplecase înainte, lipindu-și fața triumfătoare de bazin.

Am simțit cum îmi pierd cunoștința, aflându-mă pe punctul de a muri.

Apoi, filmul s-a rupt. După aceea nu mai știu decât că eram întins pe podeaua tare din lemn, în semiîntuneric, înghețat, cu mai multe chipuri aplecate deasupra mea. Muzica se auzea cântând aproape, asurzindu-mă,

în timp ce apa se scurgea în valuri din urechile mele. Simțeam podeaua cum se mișca ritmic în sus și în jos. Eram în culise, pe podeaua uneia dintre cabinele pe frânghii de lângă scenă. Când mi-am săltat capul, am văzut neclar lumina strălucitoare a scenei la doar câțiva metri de mine: dansatoarele își făceau treaba, iar solistul interpreta temele muzicale ale orchestrei. Am oftat de ușurare, am închis ochii și mi-am lăsat capul să cadă pe podea. Cutter mă trăsese de pe scenă, mă resuscitase și pusese punct spectacolului umilitor.

Nu mult după aceea, am fost dus în camera de odihnă a actorilor, unde a început recuperarea propriu-zisă. Pentru o jumătate de oră, m-am simțit mai nenorocit ca niciodată în viața mea, dar sunt un om puternic și imediat ce am putut să respir fără să mă mai sufoc, mi-am revenit cu rapiditate. Era încă devreme și credeam cu ardoare (și încă mai cred, în timp ce scriu) că aveam timp suficient să mă întorc pe scenă și să-mi încerc iluzia din nou, înainte ca spectacolul să se încheie. Nu mi s-a permis să fac asta.

În schimb, într-un postmortem trist al programului distrus, i-am convocat pe Ellen, Cutter și Nugent în cabina mea. Am stabilit să ne întâlnim peste două zile în atelierul meu din Londra, pentru a îmbunătăți metoda eliberării, astfel încât să nu-mi mai fie pusă viața în primejdie niciodată. Până la urmă, cei trei colegi m-au condus la gară, s-au convins de buna mea stare psihică și fizică, apoi s-au întors la hotelul la care plănuisem să stăm cu toții.

În ceea ce mă privește, nu-mi doresc decât o revenire grăbită la Londra pentru a o vedea pe Julia și copiii, deoarece incidentul în care mi-am văzut moartea cu ochii m-a făcut nerăbdător să fiu lângă ei. Acest tren

nu va ajunge în gara Euston decât în zori, dar nu am avut un alt mijloc mai rapid de deplasare.

Ca o ironie, faptul că am renunțat să mai scriu în jurnal a fost provocat de aceeași satisfacție pe plan familial spre care mă grăbesc acum să mă întorc și despre care aș fi putut scrie volume întregi sau (așa cum s-a întâmplat) nimic. În ultimii zece ani, nu numai că am avut succes în carieră, dar am fost cum nu se poate mai fericit pe plan familial. La începutul anului 1884, Julia a descoperitcă era din nou însărcinată și, la timpul potrivit, l-a născut în siguranță pe fiul nostru, Edward. Doi ani mai târziu a venit pe lume prima dintre fiice, Lidia, iar anul trecut s-a născut ultimul nostru bebeluș, Florence.

Pe acest fond, cearta cu Borden își pierduse din importanță. Este adevărat, ne-am jucat feste unul altuia de-a lungul anilor. E adevărat că am demonstrat tot atâta răutate cât și el și nu sunt deloc mândru de acest lucru. Nu este o coincidență faptul că niciuna dintre aceste întâmplări nu m-a îndemnat să redeschid jurnalul.

Până în această seară, totuși, Borden și cu mine nu ne-am pus viețile în pericol.

O dată, cu ani în urmă, Borden a fost direct responsabil pentru pierderea primului meu copil. Deși instinctul meu atunci a fost răzbunarea, cu trecerea timpului furia mea s-a domolit și m-am răzbunat prin intermediul unui număr de represalii menite să-l pună în situații jenante sau să-l încurce în efectuarea iluziilor, exact în momentul cel mai puțin plăcut.

La rândul lui, a avut câteva momente de revanșă neașteptată, deși niciunul, declar, nu a fost atât de inteligent plănuit cum au fost cele îndreptate de mine împotriva lui.

Ce s-a întâmplat în această seară a împins cearta noastră spre un nou nivel. A încercat să mă omoare; este evident. El e magician; știe cât trebuie strânsă sfoara astfel încât să permită o eliberare rapidă și sigură.

Acum îmi doresc din nou răzbunare. Sper și mă rog ca timpul să treacă repede, să-mi liniștească sentimentele, să-mi aducă rațiune și calm, să nu acționez așa cum simt în această seară.

4 februarie 1892

Seara trecută am văzut un lucru extraordinar. Se află în vizită la Londra un om de știință pe nume Nikola Tesla și afirmațiile extravagante pe care le face au reprezentat subiectul discutat săptămâna trecută în întreg orașul. Se vorbea despre veritabile miracole și câteva ziare bine documentate au afirmat că în mâinile lui Tesla se află viitorul lumii noastre. Interviurile pe care le-a acordat și articolele care au fost scrise despre activitatea lui nu au reușit să explice de ce anume. Se spune că afirmațiile sale trebuie să fie demonstrate pentru a fi înțeleasă importanța.

Așadar, mânat de curiozitate, ieri, împreună cu câteva alte sute de oameni, m-am îmbulzit la ușile Institutului de Inginerie Electrică, să-l vedem pe marele om în acțiune.

Am fost martorul celei mai senzaționale, mai primejdioase și mai de neînțeles ilustrări a puterii electricității. Domnul Tesla (care vorbea o engleză americană excelentă, aproape fără a-și trăda rădăcinile europene) este un asociat al inventatorului Thomas Edison. Pentru londonezii deschiși la nou, folosirea energiei electrice pentru iluminat devine un lucru obișnuit, dar Tesla a demonstrat că are multe alte întrebuințări.

Am privit experimentele sale senzaționale uimit și impresionat. Multe dintre efecte sunt șocante și multe altele sunt profund misterioase pentru un necunoscător ca mine. Când vorbea, Tesla avea tonul unui predicator. Dincolo de efectele scânteietoare și spumoase, cuvintele sale vizionare mă încântau mai mult decât tot văzusem până atunci. Este într-adevăr un profet al ceea ce ne pregătește noul secol. O rețea de stații de generare a energiei electrice în întreaga lume, energie pentru săraci și pentru bogați, transmisia instantanee a energiilor dintr-o parte a lumii în cealaltă, aerul însuși vibrând de esența eterului!

Am aflat un adevăr important din prezentarea domnului Tesla. Spectacolul său (căci asta era) avea o asemănare ciudată cu al oricărui bun iluzionist; publicul nu trebuia să înțeleagă metodele pentru a se bucura de efecte. Pe scurt, domnul Tesla a descris multe teorii științifice. În timp ce puțini membri ai publicului au înțeles mai mult decât conceptele de bază, fiecăruia dintre noi i s-a permis să arunce o privire fascinantă către viitor.

Am scris pe adresa pe care mi-a dat-o Tesla solicitând copii scrise ale explicațiilor sale.

14 aprilie 1892

Am fost ocupat cu pregătirea Turneului European, care începe în a doua jumătate a acestei veri, și am puțin timp pentru altceva acum. Pentru a aduce o completare notiței din februarie, totuși, am primit într-un final explicațiile domnului Tesla, dar nu am putut înțelege nimic din conținutul lor.

ÎN PARIS *15 septembrie 1892*

Am fost aclamat în Viena, Roma, Paris, Istanbul, Marsilia, Madrid, Monte Carlo... Și totuși acum, că am

trecut peste toate astea, tânjesc doar să-i văd încă o dată pe iubita mea Julia, pe Edward și pe Lydia și, bineînțeles, pe micuța Florence. De când am petrecut împreună un sfârșit de săptămână în Paris, acum două luni, nu am primit decât scrisori care să mă învioreze cu vești despre scumpa mea familie. Peste două zile, dacă vaporul nu va întârzia și trenurile se vor deplasa în siguranță, am să ajung acasă și am să mă pot odihni, în sfârșit.

Toți suntem obosiți, mai mult din cauza călătoriilor nesfârșite și a cazării în hoteluri decât datorită exigențelor vieții pe scenele europene. Dar, per ansamblu, a fost un succes răsunător. Am planificat să fim acasă pe la mijlocul lui iulie, dar am avut o popularitate atât de mare, încât douăsprezece teatre au solicitat să susțin spectacole suplimentare și să le binecuvântăm cu magia noastră. Am fost încântați s-o facem, când ne-am dat seama de nivelul interesului stârnit și, concomitent, de onorariile pe care le puteam solicita pentru aceste reprezentații. Ar fi imprudent din partea mea să înregistrez suma câștigurilor până nu ce voi calcula toate cheltuielile și bonusurile promise asistenților mei, dar aș putea spune că, pentru prima dată în viață, mă simt un om bogat.

În Londra *21 septembrie 1892*

Mă așteptam să mă tolănesc la umbra succesului repurtat în turneu, dar am descoperit că în perioada cât fusesem plecat lui Borden i se acordase o atenție excesivă. Se pare că una dintre iluziile pe care o interpretează de ani de zile a prins, în sfârșit, la public și are cereri numeroase.

Deși am privit numărul de câteva ori, nu l-am văzut niciodată încercând ceva neobișnuit. Asta ar

putea fi, bineînțeles, din cauză că nu am stat niciodată până la sfârșit!

Cutter știe la fel de puține ca mine despre trucul apreciat de public, din motivul evident că a fost în Europa împreună cu mine. Eram pe punctul de a-l considera irelevant, până când am citit ceva din corespondența care mă aștepta. Dominic Brawton, una dintre iscoadele mele, îmi trimisese un bilețel concis.

> *Executant:* Alfred Borden (Profesorul de magie). *Iluzia:* Noul Om Transferat. *Efect:* extraordinar, nu trebuie ratat. *Adaptabilitate:* dificil, dar cum Borden reușește, îmi imaginez că și dumneavoastră ați putea.

I-am arătat asta Juliei!

Mai târziu, i-am arătat altă scrisoare. Am fost invitat să-mi prezint spectacolul în Lumea Nouă! Dacă accept, am să încep turneul în februarie, cu o săptămână de cazare în Chicago! Apoi spectacole în circa douăsprezece dintre cele mai mari orașe americane! Gândul la asta mă încântă și mă obosește în același timp.

Julia mi-a spus:

– Uită de Borden. Trebuie să accepți turneul în SUA.

Și eu cred la fel.

14 octombrie 1892

Am văzut noua iluzie a lui Borden și este bună. E nemaipomenit de bună. Este extraordinară, pentru că este simplă. Mă enervează să recunosc, dar trebuie să fiu obiectiv.

Începe aducând pe scenă un dulap din lemn, de tipul cunoscut tuturor magicienilor. Acesta este suficient de înalt încât să adăpostească un bărbat sau o femeie,

are trei pereți solizi (spatele și două laturi), iar în față o ușă care se deschide destul de larg, încât să se vadă interiorul. Este montat pe roți, iar acest lucru îl ridică suficient încât să se vadă că nu e posibilă nicio evadare sau intrare prin podea fără ca publicul să observe.

După încheierea demonstrațiilor obișnuite de prezentare a spațiului gol, Borden închide ușa dulapului, apoi mută aparatul sus, în stânga scenei.

Stând în lumina reflectoarelor, susține, cu accentul său franțuzesc minunat de neconvingător, o prezentare a marilor pericole implicate de ceea ce va face. În spatele lui, o tânără foarte drăguță împinge pe role în scenă un al doilea dulap, identic cu primul. Deschide ușa, astfel încât publicul să poată vedea că și acesta este gol. Cu o rotire a jobenului său negru, Borden se întoarce apoi și intră în dulap.

Imediat, toboșarul începe să bată.

Totul se întâmplă apoi într-o secundă. Durează mai mult să descriu ceea ce se petrece, decât execuția propriu-zisă. În timp ce tobele se aud din ce în ce mai tare, Borden își ia jobenul de pe cap, intră în al doilea dulap, apoi își aruncă jobenul în aer. Asistenta închide ușa dulapului cu zgomot. *În același moment*, ușa primului dulap se deschide și Borden iese, incredibil, de acolo! Dulapul în care intrase doar cu câteva momente înainte se prăbușește și se pliază, gol, pe podea. Borden privește în sus și își vede jobenul coborând, îl prinde și îl pune pe cap. Apoi radiind și zâmbind, pășește în față, în luminile reflectoarelor, și își face reverența.

Aplauzele au fost zgomotoase și, trebuie să recunosc, m-am alăturat și eu.

Să fiu al naibii dacă știu cum a făcut asta!

16 octombrie 1892

Seara trecută l-am luat pe Cutter la Watford Regal, unde avea Borden spectacol. Iluzia cu cele două dulapuri nu a făcut parte din spectacol.

În timpul lungii călătorii înapoi spre Londra, i-am descris lui Cutter din nou ce văzusem. Verdictul său a fost același ca acum două zile, când i-am spus prima dată despre el. Borden, spune el, folosește o dublură. Îmi povestește despre un număr similar la care asistase cu douăzeci de ani în urmă, implicând o femeie.

Nu sunt sigur. Mie nu mi s-a părut că ar fi avut dublură. Bărbatul care a intrat într-un dulap și a ieșit din celălalt era unul și același. Eram acolo și am văzut.

25 octombrie 1892

Din cauza propriilor mele angajamente, mi-a fost imposibil să urmăresc spectacolul lui Borden în fiecare seară, dar Cutter şi cu mine am fost la reprezentaţiile sale de două ori în această săptămână. Încă nu a repetat iluzia cu cele două dulapuri. Cutter refuză să facă speculaţii până când nu vede cu ochii lui, dar susţine că îi irosesc timpul lui şi pe al meu. A devenit o sursă de fricţiune între noi.

13 noiembrie 1892

În sfârșit, l-am văzut pe Borden executând din nou iluzia cu cele două dulapuri și de data aceasta Cutter a fost cu mine. S-a întâmplat la Lewisham World Theatre, la un spectacol de varietăţi.

În timp ce Borden își prezenta primul dintre cele două dulapuri, demonstrând că era gol, am simţit o senzaţie de anticipare. Cutter, lângă mine, și-a dus binoclul la ochi cu aerul unui om de afaceri. (Am tras cu

ochiul spre el, încercând să văd încotro privea și a fost interesant să observ să nu se uita deloc spre magician. Cu mișcări rapide ale binoclului, părea a inspecta restul scenei – culise, decoruri. M-am blestemat că nu m-am gândit la asta și l-am lăsat să continue.)

L-am urmărit în continuare pe Borden. Din câte aș putea spune, trucul era realizat exact cum îl văzusem și înainte, chiar până la repetarea aproape cuvânt cu cuvânt a discursului cu accent franțuzesc despre pericole. Când a intrat în cel de-al doilea dulap, am observat vreo două mici diferențe față de data trecută. Cea mai însemnată dintre acestea era că a lăsat primul dulap mai aproape de spatele scenei, astfel încât să nu fie aproape deloc luminat. (M-am uitat din nou rapid spre Cutter și am văzut că nu acorda atenție magicianului, ci urmărea dulapul din spate.)

Cealaltă diferență mai degrabă m-a amuzat. Când Borden și-a dat jos jobenul și l-a aruncat în aer, m-am aplecat în față, gata să văd următorul pas și cel mai uimitor. Jobenul a zburat rapid spre tavan și nu a mai reapărut! (În mod clar, a fost prins de cineva de acolo, care primise înainte ceva bani ca să-l prindă.) Borden s-a întors spre public cu un zâmbet șmecher și a stârnit râsete. În timp ce râsul continua, a întins mâna stângă... și jobenul a căzut de sus, iar el l-a prins cu o mișcare naturală, firească. O măiestrie excelentă, care a iscat alte râsete.

Apoi, fără să aștepte ca veselia să înceteze și cu o viteză uluitoare:

Jobenul a zburat din nou în sus! Ușa dulapului a fost trântită! Ușa dulapului din spatele scenei s-a deschis. Borden a apărut fără joben! Al doilea dulap s-a prăbușit! Borden a sărit sprinten pe scenă, a prins jobenul și l-a îndesat pe cap!

Aplecându-se, unduindu-se, și-a primit aplauzele binemeritate. Cutter și cu mine ne-am alăturat.

În taxi, întorcându-ne spre nordul Londrei, l-am întrebat:

– Ei bine, ce crezi despre asta?

– Extraordinar, domnule Angier! Într-adevăr, extraordinar! Nu se întâmplă des să ai șansa de a vedea o iluzie complet nouă.

Am găsit această afirmație deloc plăcută, trebuie să recunosc.

– Știi cum a reușit? am insistat.

– Da, domnule, știu, mi-a răspuns. Și-mi imaginez că știți și dumneavoastră.

– Sunt la fel de nedumerit ca înainte. Cum naiba poate fi în două locuri în același timp? Nu văd cum ar fi posibil.

– Uneori mă surprindeți, domnule Angier, mi-a spus Cutter într-un mod tranșant. Este un joc logic, rezolvabil numai prin utilizarea propriei dumneavoastră logici. Ce am văzut în fața noastră?

– Un om care s-a transferat într-o clipită dintr-o parte a scenei în alta.

– Asta este ceea ce credem că am văzut, ce ni s-a propus să vedem. Care a fost însă realitatea?

– Tot mai susții că folosește o dublură? l-am întrebat.

– Cum altfel ar putea fi?

– Dar ai văzut și tu, la fel ca mine. Nu a fost nicio dublură! L-am văzut clar înainte și după. Era același bărbat! Același!

Cutter a clipit spre mine, apoi s-a întors și a privit la casele slab luminate ale cartierului Waterloo, pe unde treceam.

– Ei bine? Ce spui?

– Susţin ceea ce am afirmat şi înainte, domnule Angier.

– Te plătesc să-mi explici inexplicabilul, Cutter. Nu-ţi bate joc de mine! Este o problemă de importanţă profesională.

Atunci şi-a dat seama de seriozitatea mea, nu înainte, fiindcă fusese indus în eroare de admiraţia pe care mi-o stârnise spectacolul lui Borden, şi care se transformase deja în frustrare şi furie.

– Domnule! mi-a spus fără ezitare. Trebuie să fi auzit de gemeni identici. Acesta este răspunsul pe care-l căutaţi!

– Nu! am exclamat.

– Care alta ar putea fi explicaţia?

– Dar dulapul era gol...

– Aşa părea, a spus Cutter.

– Şi al doilea dulap s-a prăbuşit în momentul în care a ieşit din el...

– Un efect foarte eficient, de asemenea.

Ştiam ce spune; acestea erau efecte standard de scenă pentru a face ca dispozitivul în care se ascunde cineva să pară gol. Câteva dintre iluziile mele se bazează pe înşelătorii similare. Dificultatea mea era aceeaşi de care suferisem întotdeauna; când văd o altă iluzie din public, sunt la fel de uşor de păcălit ca oricine altcineva. Dar gemeni identici! Nu mă gândisem la asta!

Cutter mi-a dat un subiect generos la care să meditez şi, după ce l-am lăsat la el acasă, iar eu m-am întors aici, am mai reflectat puţin. Acum, că am pus pe hârtie acest rezumat al evenimentelor, cred că trebuie să-i dau dreptate. Misterul este rezolvat.

Lua-l-ar naiba pe Borden! Nu un bărbat, ci doi! Blestemaţi să-i fie ochii!

14 noiembrie 1892

I-am spus Juliei ce a sugerat Cutter seara trecută și, spre surpriza mea, a râs satisfăcută.

– Excelent! a țipat. Nu ne-am gândit la asta, nu-i așa?

– Atunci, și tu crezi că este posibil?

– Nu este doar posibil, dragul meu... este *singurul* mod în care ceea ce ai văzut poate fi executat pe scenă.

– Presupun că ai dreptate.

Acum, în mod irațional, sunt furios pe Julia mea. Ea nici măcar nu a văzut numărul.

30 noiembrie 1892

Ieri am obținut niște informații extrem de interesante despre Borden și, în plus, câteva date remarcabile.

Ar trebui să menționez că întreaga săptămână nu am fost capabil să scriu în acest jurnal deoarece mă aflu în fruntea afișului la London Hippodrom. Aceasta este o onoare deosebită, demonstrată nu numai prin vânzarea în totalitate a biletelor la fiecare reprezentație (cu excepția unui matineu), ci și prin reacțiile publicului. O altă consecință este că reprezentanții presei îmi acordă o oarecare atenție, iar ieri, un tânăr reporter de la *Evening Star* a venit să-mi ia un interviu. Numele lui este Arthur Koenig și s-a dovedit a fi în același timp și o sursă de informații, nu numai un intervievator.

În timpul interviului, m-a întrebat dacă aveam vreo părere pe care aș vrea să o exprim referitor la colegii mei de breaslă contemporani. M-am lansat într-un rezumat corect, apreciativ, referitor la cei mai buni dintre ei.

– Nu l-ați menționat pe Profesor, mi-a spus interlocutorul meu, când m-am oprit. Ce părere aveți despre activitatea lui?

– Îmi pare rău că nu am asistat la niciunul dintre spectacolele sale, am ezitat eu.

– Atunci, trebuie să mergeți să-l vedeți la lucru, a izbucnit domnul Koenig. Este cel mai bun spectacol din Londra!

– Într-adevăr.

– I-am văzut programul de câteva ori, a continuat reporterul. Este un truc pe care-l execută, nu în fiecare seară deoarece îl solicită prea mult, însă este...

– Am auzit despre asta, am spus, mimând dispreţul. Ceva cu două dulapuri.

– Acela este, domnule Danton! Dispare și reapare într-o fracțiune de secundă! Nimeni nu știe cum face.

– Nimeni, cu excepţia colegilor de breaslă, l-am corectat. Folosește metode standard de magie.

– Atunci, știți cum procedează?

– Bineînțeles că știu, am spus. Dar desigur că nu vă așteptați să vă divulg modalitatea exactă...

În acest punct, recunosc că m-am înfuriat. În ultimele două săptămâni mă gândisem mult la teoria lui Cutter referitoare la gemeni și mă convinsesem că avea dreptate. Acum era șansa mea să dezvălui secretul. Aveam un ascultător avid, un jurnalist cu acces la unul dintre cele mai mari ziare din oraș, un om a cărui curiozitate era deja atâtată de misterul spectacolului. Am simţit o poftă de a-mi lua revanșa, pe care de obicei mi-o suprim, despre care îmi spusesem de nenumărate ori că era o slăbiciune faţă de care nu trebuie să mai cedez niciodată. Normal, Koenig nu știa nimic despre tensiunile dintre mine și Borden. Însă bunul-simţ a triumfat încă o dată. Niciun magician nu dezvăluie secretul altuia. Pe scurt, am spus:

– Există căi și metode. O iluzie nu este ceea ce pare. Multe exerciții și repetiție...

La asta, tânărul reporter practic a sărit de pe scaunul său.

– Domnule, dumneavoastră credeţi că foloseşte ca dublură un frate geamăn! Toţi magicienii din Londra cred acelaşi lucru! Şi eu am crezut asta când l-am văzut prima dată.

– Da, asta e metoda.

– Atunci, domnule, greşiţi şi dumneavoastră, ca toţi ceilalţi! *Nu există nicio dublură.* De aceea e atât de uimitor!

– Are un frate geamăn, am spus. Nu există o altă cale. Nu se poate altfel.

– Nu este adevărat. Alfred Borden nu are niciun frate geamăn şi nicio dublură care să-l înlocuiască. I-am investigat personal viaţa şi cunosc adevărul. Lucrează singur, în afară de asistenta care apare pe scenă împreună cu el şi de managerul tehnic, persoana care-i construieşte aparatele. În această privinţă, nu este diferit de oricine altcineva din breaslă. Nici de dumneavoastră...

– Eu am, într-adevăr, un *ingénieur*, am confirmat imediat. Dar spuneţi-mi mai multe. Mă interesează foarte tare subiectul. Sunteţi sigur de aceste informaţii?

– Sunt.

– Puteţi să-mi demonstraţi?

– După cum ştiţi, domnule, nu este posibil să demonstrezi ceea ce nu există. Tot ce pot spune este că, în ultimele două săptămâni, am folosit metode jurnalistice de investigaţie şi nu am descoperit nici măcar o dovadă care să confirme ceea ce aţi afirmat.

În acel moment, a scos un teanc gros de hârtii şi mi le-a arătat. Acestea conţineau anumite informaţii despre domnul Borden pe care le-am găsit interesante şi l-am rugat să mi le dea şi mie.

A urmat o dispută aprinsă între principiile celor două profesiuni ale noastre. El susținea că, în calitate de jurnalist, nu putea împărtăși produsul cercetărilor sale unei terțe părți. Eu i-am spus că, indiferent dacă descoperea adevărul absolut despre Borden, nu ar putea niciodată să-l publice cât timp subiectul era în viață.

Pe de altă parte, am adăugat, dacă *eu* îmi începeam propriile investigații, atunci aș fi putut, în viitor, să-l ghidez spre o poveste cu adevărat neobișnuită.

Rezultatul a fost că reporterul m-a lăsat să copiez câte ceva din documentele sale. Concluziile sale nu mi-au fost divulgate și, ca să fiu sincer, nu eram prea interesat de ele. La sfârșit, i-am înmânat cinci monede din aur.

După ce am terminat, domnul Koenig mi-a spus:

– Pot să vă întreb ce speraţi să aflaţi din acestea, domnule?

– Caut doar să-mi îmbunătățesc propria artă magică, am afirmat.

– Înțeleg. S-a ridicat să plece și i-am dat pălăria și bastonul. Și când vă veți *perfecționa* îndeajuns, credeți că veți reuși să executați iluzia Profesorului?

– Vă asigur, domnule Koenig, i-am spus cu răceală, în timp ce-l conduceam spre ușă. Vă garantez că, dacă aș avea ocazia, aș putea să-i iau trucul neînsemnat și să-l fac al meu chiar din această seară!

Apoi a plecat.

Astăzi am lucrat și am scris acest rezumat al întâlnirii. Acea zeflemea a lui Koenig din final îmi rămăsese în minte. Este obligatoriu să aflu secretul iluziei lui Borden. Nu mă pot gândi la o răzbunare mai dulce decât să-i eclipsez propriul truc, să-l depășesc, să-l întrec prin orice mijloace.

Și, mulțumită domnului Koenig, datele referitoare la Borden în posesia cărora am intrat se vor dovedi de o imensă valoare. Mai întâi, totuși trebuie să le verific.

9 decembrie 1892

De fapt, nu am făcut nimic până acum în privința lui Borden. Turneul american a fost confirmat, iar Cutter și cu mine suntem în toiul pregătirilor. Va trebui să călătoresc mai mult de două luni și să fiu despărțit de Julia și de copii pentru o perioadă atât de lungă mi se pare aproape inimaginabil.

Oricum, nu pot să ratez turneul. Lăsând la o parte aspectul privind onorariile generoase, sunt probabil cel mai tânăr magician din Marea Britanie sau chiar din Europa care a fost invitat să calce pe urmele unora dintre cei mai mari maeștri. Lumea Nouă este sursa și sediul câtorva dintre cei mai buni magicieni care activează în prezent și este un compliment extraordinar să fii invitat într-un astfel de turneu.

Iar Borden nu a vizitat până acum SUA.

10 decembrie 1892

Abia așteptam un Crăciun liniștit în familie. Nicio magie, nici o repetiție, nicio călătorie. Vroiam să mă cufund în mijlocul familiei și să las orice altceva deoparte. Dar, în urma unei anulări, mi s-a oferit un stagiu irezistibil pe o perioadă de două săptămâni în Eastbourne, putând să-mi iau întreaga familie cu mine. Familia mea va petrece Crăciunul la Grand Hotel, cu vedere spre mare!

11 decembrie 1892

O descoperire interesantă. Privind o hartă în această după-amiază, nu am putut să nu observ că Eastbourne

este la doar câteva mile depărtare de Hastings și cele două orașe sunt conectate printr-o linie directă de cale ferată. Cred că voi petrece o zi sau două în Hastings. Am înțeles că este un loc plăcut de vizitat.

17 ianuarie 1893

Dintr-odată, viața mea este umbrită de imensitatea călătoriei care mă așteaptă. Peste două zile plec la Southampton și mă îmbarc pentru New York, apoi către Boston și mai departe, spre inima Americii. Ultima săptămână a fost un coșmar de împachetări, dispozitivele de care aveam nevoie fiind demontate, puse în cutii și expediate în fața mea. Nimic nu poate fi lăsat în voia sorții, deoarece fără echipament nu am ce spectacol să prezint pe scenă. Multe depind de această aventură transatlantică.

Dar acum am o zi sau două de odihnă în care să mă pregătesc psihic și să mă relaxez acasă. Astăzi am vizitat grădina zoologică din Londra împreună cu Julia și copiii, deja resimțind un sentiment de pierdere, deoarece știu că voi fi departe de ei atât de mult timp. Copiii dorm, Julia citește în salonul ei, iar eu, în liniștea acestei seri întunecate de ianuarie, tăcut în biroul meu, pot în sfârșit să analizez, mulțumită abilului domn Koenig, rezultatele cercetărilor mele privindu-l pe domnul Alfred Borden.

Ceea ce urmează sunt date pe care le-am verificat personal.

S-a născut la 8 mai 1856, în spitalul Royal Sussex din Bohemia Road, Hastings. La trei zile după naștere, el și mama sa, Betsy Mary Borden, s-au întors acasă, la numărul 105 pe Manor Road, unde tatăl își desfășura activitatea ca tâmplar. Numele întreg al copilului era

Frederick Andrew Borden și, în conformitate cu registrele parohiale, era singurul copil al familiei. Frederick Andrew Borden nu a avut un geamăn identic, așa că nu are cum să aibă nici astăzi.

Apoi am cercetat posibilitatea ca Frederick Borden să aibă frați de vârstă apropiată și cu trăsături caracteristice familiei. Frederick era al șaselea copil. Avusese trei surori și doi frați mai mari, dar unul era cu opt ani mai mare, iar celălalt murise la vârsta de două săptămâni.

Folosind dosarele de la *Hastings & Bexhill Announcer*, am obținut o descriere a fratelui mai mare al lui Frederick, Julius (care, după cele scrise în ziar, câștigase un premiu la școală). La vârsta de cincisprezece ani, Julius avea părul foarte blond. Frederick Borden este brunet, dar există posibilitatea ca Julius să fie dublura sa pe scenă, după ce și-a vopsit părul. Această filieră de cercetări nu a ajuns la niciun rezultat, deoarece am descoperit mai târziu că Julius murise de tuberculoză în 1870, când Frederick avea paisprezece ani.

Mai exista și un frate mai mic. Acesta era Albert Joseph Borden, al șaptelea copil al familiei, născut pe 18 mai 1858. (Albert + Frederick = Alfred? Așa și-a ales Frederick primul său *nume de scenă?)*

Din nou, existența unui frate a cărui vârstă ar fi fost rezonbil de apropiată de cea a lui Frederick oferea posibilitatea unei dubluri. Am săpat mai departe și am examinat înregistrările nașterii lui Albert la spital, dar n-am reușit să aflu mai multe despre el. Oricum, întreprinzătorul domn Koenig sugerase o vizită la un artist portretist pe nume Charles Simpkins, care are un studio în Hastings High Street.

Domnul Simpkins m-a salutat cordial și a fost încântat să-mi prezinte o selecție a dagherotipurilor sale. Printre acestea, domnul Koenig îmi atrăsese atenția că se afla un portret în studio al lui Frederick Borden și al fratelui său mai mic. Fusese făcut în 1874, când Frederick avea optsprezece ani și fratele său șaisprezece.

Cei doi nu seamănă, în mod evident. Frederick e înalt, are genul de trăsături numite adesea „nobile", iar atitudinea sa este arogantă (toate acestea le-am observat și eu), în timp ce Albert este mult mai puțin impresionant. Are pomeții lăsați; trăsăturile sale sunt greoaie, iar obrajii rotunzi; are părul mai ondulat decât al fratelui său și vizibil mai deschis la culoare; și, din acest portret, aș putea spune că era cu cel puțin zece centimetri mai scund decât fratele său.

Portretul respectiv m-a convins că Koenig avea dreptate. Frederick Borden nu are o rudă apropiată pe care să o poată folosi ca dublură.

Rămâne posibilitatea să fi scotocit străzile Londrei pentru a găsi un bărbat care să semene suficient cu el încât să-i poată fi dublură, cu ajutorul machiajului de scenă, dar indiferent de ceea ce spusese Cutter, am văzut eu însumi spectacolul lui Borden. Cele mai multe dintre dublurile iluzioniștilor sunt deseori observate rapid sau păcălesc percepția publicului purtând costume identice, astfel încât, pentru câteva secunde în care dublura este vizibilă, spectatorii au impresia că văd originalul.

Borden, după transfer, permite să fie văzut, să fie văzut clar. Pășește în lumina reflectoarelor, se apleacă, zâmbește, o ia de mână pe asistenta sa, se apleacă din nou, se plimbă înainte și înapoi. Nu există nicio îndoială

că bărbatul din al doilea dulap este cel care a intrat în primul.

Încă nu știu cum își efectuează Borden blestemata de iluzie, dar cel puțin știu că o realizează singur. Astfel, cu o anume nepăsare frustrantă, sunt gata să mă pregătesc pentru lunga mea călătorie în Lumea Nouă.

Voi merge spre ceea ce devine rapid centrul lumii magiei și, timp de două luni, voi întâlni și, probabil, voi colabora cu cei mai buni iluziniști din Statele Unite ale Americii. Mulți dintre cei de acolo își vor putea da seama cum este realizat trucul lui Borden. Merg în America să-mi construiesc reputația și pentru a strânge ceea ce, cu siguranță, va reprezenta o mică avere în onorarii, dar momentan am o întrebare suplimentară.

Jur că atunci când mă voi întoarce, peste două luni, voi aduce cu mine secretul lui Borden. De asemenea, jur că la o lună de la întoarcere, voi executa pe scena londoneză o versiune mai bună a aceluiași truc.

LA BORDUL SS *SATURNIA* *21 ianuarie 1893*

După plecarea din Southampton, o zi cumplită în Canalul Mânecii și o scurtă ședere în Cherbourg, acum am ajuns în Western Approaches brăzdând apa liniștit spre America. Nava este un vapor magnific, propulsat cu cărbuni, triplu etajat, echipat pentru a găzdui și încânta elita Europei și Americii. Cabina mea se află pe a doua punte și o împart cu un arhitect din Chichester. Nu i-am spus care este profesia mea, în ciuda întrebărilor lui insistente. Deja mă doare – mă doare că sunt departe de familie.

Încă îi văd cu ochii minții pe cheiul spălat de ploaie, făcându-mi semne cu mâna. În astfel de momente, tânjesc după realitatea magică pe care profesia mea pare să

o invoce de nicăieri: O! Dacă aș putea să mișc bagheta magică, să rostesc niște incantații și ei să-și facă apariția lângă mine!

ÎNCĂ LA BORDUL SS *SATURNIA* *24 ianuarie 1893*

Sufăr de rău de mare, dar nu atât de cumplit precum amicul meu din Chichester, care noaptea trecută a vomitat pe podeaua cabinei. Bietul om a exagerat cu remușcările și scuzele, dar fapta era consumată. În parte ca urmare a acestei experiențe neplăcute, nu am mai mâncat două zile.

27 ianuarie 1893

În timp ce scriu, orașul New York este clar vizibil la orizont. Am stabilit o întâlnire cu Cutter peste o jumătate de oră, pentru a mă asigura că a făcut toate aranjamentele pentru debarcare. Nu mai am timp să scriu în jurnal!

Acum începe aventura!

13 septembrie 1893

Nu sunt surprins să descopăr că au trecut aproape opt luni de când am scris ultima dată în acest jurnal. Întorcându-mă la el sunt tentat, cum am mai fost și alteori înainte, pur și simplu să-l distrug în întregime.

O asemenea faptă ar reprezenta un sumar al propriilor mele acțiuni, căci am distrus, înlăturat sau abandonat toate aspectele vieții mele care existau când am scris ultima oară aici.

A mai rămas din ele numai o frântură. Când am început jurnalul, am făcut-o cu nerăbdarea copilărească de a-mi relata întreaga viață, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Nu-mi pot aminti cum credeam pe atunci că

va arăta viaţa mea la treizeci şi şase de ani, dar cu siguranţă nu asta-mi imaginam.

Julia şi copiii au plecat. Cutter a plecat. O mare parte din sănătatea mea s-a dus. Cariera mea s-a spulberat, din cauza indiferenţei.

Am pierdut totul.

Dar am câştigat-o pe Olivia Svenson.

Am să scriu puţin despre Olivia aici fiindcă, privind în urmă, văd cum descriam cu atâta entuziasm dragostea mea pentru Julia, încât acum nu pot decât să mă rușinez. Sunt destul de matur şi am avut destule experienţe sentimentale ca să nu mai am încredere în emoţiile mele din această sferă.

Este suficient să spun că am părăsit-o pe Julia pentru a fi cu Olivia, după ce am întâlnit-o şi m-am îndrăgostit de ea în timpul turneului american de la începutul acestui an. Am întâlnit-o în Boston, Massachussetts, unde s-a apropiat de mine şi şi-a exprimat admiraţia într-un fel în care au făcut-o multe femei în trecut. (Consemnez asta fără vanitate.) Probabil s-a întâmplat deoarece eram foarte departe de casă şi, în mod ironic, atât de singur fără familie, încât nu am putut rezista. Olivia, care atunci era *danseuse*, s-a alăturat grupului meu. Când am plecat din Boston, a rămas cu noi şi de atunci am călătorit împreună. Mai mult decât atât, timp de o săptămână sau două, a lucrat pe scenă ca asistentă a mea şi a venit la Londra împreună cu mine.

Cutter nu s-a sinchisit de asta şi, deşi a rămas cu mine tot turneul, ne-am despărţit imediat la întoarcere. Aşa cum s-a întâmplat, inevitabil, cu Julia şi cu mine. Uneori, chiar şi acum stau treaz noaptea şi mă minunez de nebunia sacrificiului meu. Odată Julia reprezenta

întregul univers pentru mine și, la urma urmei, ea a fost cea care m-a ajutat să-mi construiesc lumea în care trăiesc astăzi. Copiii mei, cei trei copii ai mei inocenți și neajutorați, nu sunt mai puțin victimele aceluiași sacrificiu. Tot ce pot spune este că nebunia mea este nebunia dragostei; Olivia îmi orbește orice alte sentimente.

Așa că nu pot să consemnez, nici chiar în intimitatea acestui jurnal, ce s-a spus, ce s-a făcut și cât s-a suferit în acele momente. Multe au fost spuse și făcute de mine, în timp ce suferința i-a aparținut Juliei.

Acum o ajut să întrețină o gospodărie a ei unde, pentru a păstra aparențele, duce o viață de văduvă. Ea crește copiii, nevoile materiale îi sunt asigurate și nu e obligată să mă mai întâlnească vreodată, dacă nu vrea. La urma urmei, dacă m-ar vedea cineva în casa ei, aparențele ar fi distruse așa că, vrând-nevrând, am devenit un om mort. Nu-mi pot întâlni copiii niciodată în propria lor casă și trebuie să mă mulțumesc cu câte o excursie ocazională împreună cu ei. Desigur, mă învinovățesc doar pe mine pentru această situație.

Julia și cu mine ne salutăm scurt în astfel de ocazii și firea ei dulce îmi sfâșie inima. Dar nu mai e drum de întoarcere. Cum mi-am pregătit așternutul, așa dorm. Când am reușit să-mi alung familia, am pierdut statutul de om fericit. Nu mă aștept să fiu judecat cu înțelegere. Știu că mi-am distrus viața.

Întotdeauna am încercat să nu rănesc oamenii din jurul meu. Chiar și în confruntările mele cu Borden m-am abținut de la a-i provoca durere sau a-l pune în pericol, preferând să-mi iau revanșa iritându-l sau aducându-l în situații jenante, dar acum descopăr că am cauzat cea mai mare durere celor patru oameni care

însemnau cel mai mult pentru mine. Cu riscul de a părea o banalitate, pot doar să afirm că nu aș mai face așa ceva niciodată.

14 septembrie 1893

Cariera mea se îndreaptă către o nouă perioadă de stabilitate. În timpul schimbării din săptămânile care au urmat întoarcerii mele din Statele Unite, am refuzat cea mai mare parte dintre angajamentele pe care le făcuse Unwin cât fusesem eu plecat. Mă întorsesem din turneu cu o sumă frumușică, așa că simțeam că aș putea trăi o vreme fără să fie nevoie să muncesc.

Am deschis acum jurnalul pentru a consemna că simt, în sfârșit, că pot ieși din nefericirea și letargia în care am căzut și că sunt gata să revin pe scenă. L-am instruit pe Unwin să-mi găsească angajamente și cariera mea poate fi relansată.

Pentru a sărbători această hotărâre, eu și Olivia am mers în această după-amiază la sediul unui costumier, unde i-au fost luate măsuri pentru un nou costum de scenă.

1 decembrie 1893

În agenda mea cu programări e trecut doar un spectacol de treizeci de minute pe care trebuie să-l susțin de Crăciun la un orfelinat. În rest, nu mai e nimic. Anul 1894 se profilează sumbru, fără spectacole. De la sfârșitul lunii septembrie am câștigat doar 18 lire și 18 șilingi.

Hesketh Unwin vorbește despre o campanie de denigrare inițiată împotriva mea. Mă avertizează să nu o iau în seamă, deoarece succesul turneului meu în America este binecunoscut și e ușor să stârnească invidii.

Sunt tulburat de aceste veşti. Oare se află Borden în spatele lor?

Olivia şi cu mine am discutat despre o întoarcere la spiritism, la intermedierea dintre trup şi suflet, dar deocamdată mă gândesc la acest lucru doar ca la o ultimă soluţie.

Între timp, îmi ocup zilele exersând şi aşteptând. Un magician nu repetă niciodată suficient, deoarece fiecare clipă folosită astfel îi îmbunătăţeşte calitatea performanţei. Aşa că trudesc din greu în atelierul meu, de obicei singur, dar uneori împreună cu Olivia şi repet până când mă plictisesc. Deşi îndemânarea mea la capitolul prestidigitaţie se îmbunătăţeşte, în momentele negre mă întreb de ce continui să mai exersez.

Cel puţin orfanii vor vedea un spectacol minunat!

14 decembrie 1893

Angajamentele au fost făcute pentru ianuarie şi februarie. Nu sunt apariţii importante, dar, oricum, mi-au ridicat moralul.

20 decembrie 1893

Mai multe angajamente pentru ianuarie, unul dintre ele, trebuie să spun, apărut prin renunţarea unui anume Profesor de Magie! Sunt fericit să-i iau banii.

23 decembrie 1893

Un Crăciun fericit! Mi-a venit o idee amuzantă, una pe care mă grăbesc să o consemnez înainte de a mă răzgândi. (Odată ce le încredinţez peniţei şi hârtiei, acţiunile mele sunt certe!) Unwin mi-a trimis contractul pentru spectacolul de pe 19 ianuarie la Princess Royal Theatre, în Stratham. Este cel preluat

după ce Borden a renunțat. Mă uitam peste contract (în ultimul timp, fuseseră atât de puține contracte și atât de rare, încât aș fi semnat bucuros orice!), când privirea mi-a căzut asupra unei clauze spre final. Conținea o prevedere destul de obișnuită atunci când un spectacol înlocuiește un altul; că reprezentația mea trebuie să se ridice la același nivel general de măiestrie ca aceea pe care o substituie.

Prima mea reacție a fost un râs sardonic. Ideea că ar trebui să mă ridic la standardele lui Borden era ironică. Apoi m-am gândit din nou. Dacă îl înlocuiam pe Borden, de ce să nu realizez o replică a spectacolului pe care nu-l mai prezenta? Pe scurt, de ce să nu execut iluzia lui Borden în locul lui?

Sunt atât de prins de această idee, încât m-am învârtit prin Londra întreaga zi, încercând să găsesc pe cineva care să-mi fie dublură. Nu e o perioadă bună pentru căutări; toți actorii neangajați pe care i-ai putea găsi în mod obișnuit în orice bar public din West End lucrează de Crăciun la numeroasele spectacole de pantomimă care au loc în oraș. Am doar trei săptămâni pentru a mă pregăti. Mâine voi începe să construiesc dulapurile!

4 ianuarie 1894

Mai sunt două săptămâni și, în sfârșit, mi-am găsit omul. Numele său este Gerald William Root, actor, orator și, după toate aparențele, un bețiv și un scandalagiu cunoscut. Domnul Root este, oricum, disperat după bani și am întocmit cu el un contract conform căruia, atât timp cât lucrează pentru mine, are voie să bea după fiecare spectacol. Este nerăbdător să fie util, iar suma pe care chiar i-o pot oferi este una generoasă,

după standardele obișnuite, așa încât cred că-i pot cumpăra cumpătarea.

Are aceeași înălțime ca mine, iar atitudinea și silueta sunt în mare măsură asemănătoare cu ale mele. Este puțin mai voinic decât mine, dar fie va pierde kilogramele în plus, fie voi purta eu o căptușeală. Asta nu e o problemă. Pigmentul său este mai deschis decât al meu, dar acest aspect poate fi rezolvat cu ajutorul machiajului. Deși ochii săi sunt albastru tulbure, în timp ce ai mei sunt de culoarea alunei, diferența nu este notabilă și, din nou, putem folosi machiaj de scenă pentru a distrage atenția.

Niciunul dintre aceste detalii nu contează. O problemă potențial mai serioasă este aceea a mersului, care este mult mai șleampăt decât al meu, cu pași mai mari, iar picioarele sale se întorc ușor în exterior în timp ce se deplasează. Olivia a preluat controlul și crede că-l poate pregăti la timp. După cum știe orice actor, transmiți mai multe despre un personaj prin mers sau comportament, decât prin trăsăturile faciale, accent sau gesturi. Dacă dublura mea merge diferit față de mine, în timp ce suntem pe scenă, nu va fi confundată cu mine. Acesta este adevărul!

Root, căruia i s-a prezentat în detaliu trucul în care este implicat, spune că înțelege problema. Încearcă să-mi îndepărteze îngrijorările, argumentând cu reputația sa profesională, dar nu-mi pasă mie de ea. Dacă în seara respectivă va fi confundat cu mine, își va câștiga banii.

Ne-au mai rămas două săptămâni pentru repetiții.

6 ianuarie 1894

Root face mișcările pe care le-am repetat cu el, dar nu mă pot abține să nu simt că nu gustă *iluzia*. Actorii

joacă un rol, dar publicul este implicat în păcăleală pe tot parcursul ei; spectatorii știu că sub înfățișarea prințului Hamlet este un bărbat care doar își interpretează replicile. Publicul meu trebuie să părăsească teatrul păcălit de ceea ce a văzut! Trebuie să creadă și să nu creadă, în același timp, ceea ce vede cu propriii ochi.

10 ianuarie 1894

I-am dat mâine o zi liberă domnului Root, ca să reflectez. Nu este bine, nu este bine deloc. Olivia, de asemenea, crede că este o greșeală și mă roagă să elimin iluzia lui Borden din programul meu.

Dar Root este un dezastru.

12 ianuarie 1894

Root este minunat! Amândoi aveam nevoie de timp de gândire. Mi-a spus că și-a petrecut ziua cu prietenii, dar, după mirosul său, bănuiesc că a stat tot timpul cu sticla lipită de buze. Nu contează! Mișcările lui sunt bune, sincronizarea este aproape bună și, imediat ce ne vom îmbrăca în costume identice, trucul va fi suficient de reușit pentru a avea succes. Mâine voi merge cu Root și Olivia la Streatham, unde vom inspecta scena și vom face pregătirile finale.

18 ianuarie 1894

Sunt nejustificat de emoționat în legătură cu spectacolul de mâine, chiar dacă Root și cu mine am repetat până când ne-am săturat. În perfecțiune, există un risc; dacă mâine interpretez iluzia lui Borden și o îmbunătățesc – și voi face asta – vestea va ajunge la urechile lui în câteva zile.

În aceste ore liniștite din apropierea miezului nopții, cu Olivia adormită, casa tăcută și gândurile învârtindu-se în mintea mea, știu că încă există un adevăr teribil cu care încă nu m-am confruntat. Și anume că Borden va descoperi imediat metodele prin care am realizat eu iluzia, dar eu încă nu le cunosc pe ale lui.

20 ianuarie 1894

A fost un triumf! Aplauzele au răsunat până în toată sala! Astăzi, în ediția de seară a *Morning Post*, sunt descris ca „probabil cel mai mare iluzionist în viață din Marea Britanie". (Sunt două mici observații aici de care aș putea să mă lipsesc bucuros, dar articolul va fi suficient ca să zgâlțâie mulțumirea de sine a lui Borden!)

Este plăcut. Dar are, de asemenea, o parte amară pe care nu o anticipasem! Cum de nu m-am gândit la asta? În finalul iluziei, în punctul culminant al numărului, sunt, vrând-nevrând, înghesuit în mod rușinos printre rafturile prăbușite ale dulapului meu. În timp ce aplauzele umplu sala, bețivul de Root este cel care pășește în lumina reflectoarelor. El primește ovațiile, el o ține de mână pe Olivia, face reverențe și se apleacă, trimite bezele, îi mulțumește dirijorului, își scoate jobenul și face din nou reverențe și din nou...

Și eu nu pot decât să aștept în întunericul scenei până când se lasă cortina, înainte să plec.

Asta trebuie să se schimbe. Trebuie să aranjăm în așa fel încât *eu* să fiu cel care apare neașteptat din dulap, astfel că schimbul cu Root trebuie făcut înainte ca iluzia să înceapă. Mă voi gândi la o metodă.

21 ianuarie 1894

Observația de ieri din *Post* a avut deja impact și astăzi agentul meu a primit câteva întrebări și trei angajamente ferme pentru spectacolul meu. Iluzia cu schimbul miraculos este cerută de fiecare dată.

L-am recompensat pe Root cu un bonus.

30 iunie 1895

Deja evenimentele întâmplate cu doi ani în urmă seamănă cu un coșmar nedeslușit. Mă întorc la acest jurnal aproape la jumătatea anului pentru a consemna că sunt încă o dată pe val. Olivia și cu mine coexistăm în armonie și, cu toate că ea nu poate fi niciodată spiritul conducător care a fost Julia odată, sprijinul ei tăcut a devenit zidul pe care-mi construiesc viața și cariera.

Intenționez să am o altă discuție cu Root, deoarece ultima a avut prea puțin efect. În ciuda performanței sale excelente, reprezintă o problemă pentru mine și am, în plus, un alt motiv de întoarcere la acest jurnal: să scriu că vom avea o discuție.

7 iulie 1895

Există o regulă de bază în lumea magiei (și dacă nu există una, dați-mi voie să o formulez eu): că nu trebuie să intri în conflict cu asistenții tăi. Asta din cauză că ei cunosc multe dintre secretele tale și, de aceea, au o anumită putere asupra ta. Dacă îl concediez pe Root, mă voi afla la cheremul lui.

Problema pe care o prezintă este în parte dependența lui de alcool și în parte aroganța. S-a aflat de multe ori în stare de ebrietate în timpul spectacolului, lucru pe care nu-l neagă. Pretinde că se descurcă. Problema este că nu există niciun control asupra comportamentului

unui beţiv înrăit şi sunt îngrozit că într-o seară va fi prea beat ca să mai poată participa. Un magician nu ar trebui să lase la voia întâmplării niciun aspect al spectacolului său, dar iată că eu mă aflu în situaţia în care dau cu zarul de fiecare dată când realizez schimbul cu el.

Aroganţa sa este şi mai rea. Este convins că sunt incapabil să mă descurc fără ajutorul său şi, de fiecare dată când se află în preajma mea, fie la repetiţii, în culisele teatrului, fie chiar în propriul meu atelier, trebuie să-i suport potopul de sfaturi bazate pe anii de experienţă ca actor de tragedie.

Seara trecută am avut „discuţia" noastră de mult planificată, deşi el a vorbit cel mai mult. Trebuie să spun că o mare parte din ceea ce a spus a fost obraznic şi chiar ameninţător. A pronunţat cuvintele de care mă temeam cel mai tare, că mi-ar putea dezvălui secretele şi, astfel, ruina cariera.

Şi mai e ceva, mai grav. A aflat cumva de relaţia mea cu Sheila Macpherson, un aspect despre care credeam că este bine ascuns. Sunt şantajat, bineînţeles. Am nevoie de el, iar el ştie asta. Are putere asupra mea şi eu sunt conştient de asta.

Am fost obligat chiar să-i ofer o mărire a onorariilor pentru spectacole şi, bineînţeles, a acceptat cu promptitudine.

19 august 1895

În această seară, m-am întors mai devreme de la atelier, deoarece uitasem ceva acasă (nu mai ştiu ce). Trecând mai întâi pe la Olivia, am fost cel puţin surprins să-l descopăr pe Root cu ea, în salon.

Trebuie să explic faptul că, după ce am cumpărat casa de la numărul 45 în Idmiston Villas, am lăsat-o în

configurația inițială: două apartamente independente. În timpul căsătoriei, eu și Julia ne-am mișcat după bunul plac în cele două, dar de când Olivia este cu mine, locuim separat, dar sub același acoperiș. Motivul – în parte pentru a păstra proprietățile ca atare, dar și fiindcă reflectă natura mai lejeră a legăturii noastre. În timp ce păstrăm gospodării separate, Olivia și cu mine ne vizităm unul pe altul de câte ori avem chef, fără să ne conformăm vreunor reguli.

Am auzit râsete în timp ce urcam scările. Când am deschis ușa apartamentului ei, care dă direct în salon, Olivia și Root râdeau în continuare, bine dispuși. Sunetul s-a stins imediat ce m-au văzut. Olivia părea furioasă. Root a încercat să se ridice, dar s-a clătinat nesigur și s-a așezat la loc. Am observat, spre enervarea mea, că o sticlă de gin pe jumătate goală se afla într-o parte a mesei și o alta, complet goală, lângă masă. Atât Olivia, cât și Root țineau în mână pahare cu băutură.

– Ce înseamnă asta? i-am întrebat.

– Am trecut să vă văd, domnule Angier, a replicat Root.

– Știai că repet la atelier în acestă seară, am ripostat. De ce nu m-ai căutat acolo?

– Dragă, Gerry a trecut să bea un pahar, a spus Olivia.

– Atunci, e timpul să plece!

Am ținut ușa deschisă cu brațul, indicând că ar trebui să dispară, și asta a făcut imediat, în ciuda stării de ebrietate, dar clătinându-se pe picioare. Respirația sa mirosind a gin m-a învăluit când a trecut pe lângă mine.

A urmat o conversație tensionată între mine și Olivia, pe care nu am să o descriu aici în detaliu. Am lăsat-o așa și nu vreau să scriu despre asta. Am sentimentele mele și nu le prezint aici.

24 august 1895

Am aflat astăzi că Borden pleacă cu spectacolul său de magie într-un turneu prin Europa şi Levant şi că va lipsi din Anglia până la sfârşitul anului. Curios, nu va efectua propria sa variantă a iluziei cu cele două dulapuri.

Hesketh Unwin m-a informat despre asta când l-am văzut astăzi, mai devreme. Am glumit spunând că am speranţa că, până ce va ajunge la Paris, franceza lui Borden are să se îmbunătăţească faţă de cum era ultima oară când l-am auzit!

25 august 1895

Mi-a luat douăzeci şi patru de ore să-mi dau seama, dar Borden tocmai mi-a făcut o favoare! În sfârşit, am conştientizat faptul că Borden, fiind plecat din ţară, nu mai era nevoie să realizez iluzia respectivă, aşa că, fără întârziere sau scrupule, l-am concediat pe Root!

Până când Borden se va întoarce din turneul său din străinătate, fie îl voi înlocui pe domnul Root, fie nu voi mai executa deloc iluzia.

14 noiembrie 1895

Olivia şi cu mine am lucrat împreună pe scenă pentru ultima oară în această seară, la o reprezentaţie la Phoenix Theatre, în Charing Cross Road. După aceea am mers împreună acasă, ţinându-ne de mână fericiţi pe bancheta din spate a trăsurii. De când a plecat domnul Root, am fost vizibil mai mulţumiţi. (M-am văzut din ce în ce mai rar cu domnişoara Macpherson.)

Săptămâna viitoare, când voi avea deschiderea pentru un scurt sezon la Royal County Theatre în Reading, asistenta mea va fi o tânără pe care am pregătit-o în ultimele două săptămâni. Numele ei este

Gertrude, e binecuvântată cu un corp suplu și frumos, are atât drăgălășenia, cât și abilitatea psihică a unui bibelou din porțelan și este logodnica celuilalt nou angajat al meu, un tânăr tâmplar și tehnician pe nume Adam Wilson. Îi plătesc pe amândoi bine și sunt mulțumit de contribuțiile pe care le aduc până acum la spectacolul meu.

Adam, trebuie să menționez, aproape că este dublura mea perfectă în ceea ce privește fizicul și, deși nu i-am spus încă, mă gândesc la el ca la un posibil înlocuitor al lui Root.

12 februarie 1896

În această seară am aflat sensul sintagmei „a-ți îngheța sângele în vine".

Executam un truc dintre cele obișnuite cu cărți de joc, în prima jumătate a programului. În timpul acestuia, invit un spectator să aleagă o carte, apoi să-și scrie numele pe ea în fața publicului. După ce face asta, iau cartea și o rup sub privirea lor, aruncând bucățile. Câteva clipe mai târziu, le arăt un canar viu într-o colivie din metal. Când voluntarul ia colivia din mâna mea, aceasta îi cade în mod inexplicabil din mână (pasărea dispare) și-l lasă ținând ceea ce par a fi resturile coliviei, printre care poate fi văzută o singură carte de joc. Când o scoate, descoperă că este exact aceea pe care a scris numele său. Trucul se încheie și voluntarul se întoarce la locul său.

În această seară, la finalul trucului, când m-am aplecat spre public anticipând aplauzele, l-am auzit pe tip spunând: „Hei, asta nu e cartea mea!"

M-am întors către el. Prostul stătea acolo cu resturile coliviei într-o mână și cu cartea de joc în cealaltă. Încerca să citească ce scria pe ea.

– Daţi-mi voie să o văd, domnule, am rostit teatral, simţind că se întâmplase ceva neprevăzut şi pregătindu-mă să acopăr greşeala printr-o apariţie neaşteptată de panglici viu colorate, pe care le ţin pregătite exact pentru acest tip de situaţii.

Am încercat să-i iau cartea din mână, dar calamitatea s-a transformat în dezastru. S-a îndepărtat de mine, strigând triumfător:

– Priviţi, e numele altcuiva scris pe ea!

Bărbatul a spus audienţei, demonstrând cumva, că a bătut magicianul la propriul său joc. Pentru a salva momentul, a trebuit să intru în posesia cărţii şi am făcut asta smulgându-i-o din mână. L-am acoperit cu panglici colorate, l-am salutat pe dirijor şi am îndemnat publicul să aplaude şi să-l cheme pe voluntar la locul său.

Pe fundalul muzicii în crescendo şi al aplauzelor anemice, stăteam transfigurat, privind cuvintele scrise pe cartea de joc: „Ştiu unde te duci cu Sheila Macpherson – Abracadabra! – Alfred Borden."

Cartea era un trei de treflă, cea pe care îl „convinsesem" pe voluntar să o aleagă pentru truc. Pur şi simplu nu ştiu cum am reuşit să duc la bun sfârşit restul spectacolului, dar cumva a trebuit să o fac.

18 februarie 1896

Seara trecută m-am dus singur la Empire Theatre în Cambridge, unde Borden avea spectacol. În timp ce îşi făcea prezentarea aiurită pentru o iluzie convenţională cu un dulap, m-am ridicat de pe scaunul meu din sală şi l-am denunţat. Cât de tare am putut, am informat publicul că o asistentă se afla deja ascunsă în dulap. Am părăsit imediat clădirea teatrului, privind înapoi în timp

ce ieșeam din sală, pentrua mă bucura de imaginea încheierii premature a spectacolului.

Apoi, în mod neașteptat, am descoperit că trebuie să plătesc un preț pentru ceea ce făcusem. Am avut mustrări de conștiință în timpul călătoriei lungi, reci și solitare înapoi spre Londra. În acea noapte întunecată, am putut să reflectez asupra acțiunilor mele. Am regretat amarnic ceea ce făcusem. Ușurința cu care îi tulburasem actul de magie mă înfricoșa. Magia este o iluzie, o suspendare temporară a realității pentru bine-dispunerea publicului. Ce drept aveam eu (sau el, la rândul lui) să distrug acea iluzie?

Odată, cu mult timp în urmă, după ce Julia pierduse primul nostru copil, Borden îmi scrisese și-și ceruse scuze pentru ceea ce făcuse. Prostește – o, cât de prostește! – l-am refuzat cu dispreț. Acum a venit timpul când îmi doresc cu ardoare să punem punct acestei dispute dintre noi. Cât timp au nevoie doi bărbați să se certe în public pentru a încheia o răfuială despre care nimeni nu știe nimic, cu excepția lor, și pe care nici chiar ei n-o mai înțeleg? Da, odată, când Julia fusese rănită de intervenția bufonului, aveam un motiv serios împotriva lui, dar de atunci s-au întâmplat atâtea.

Cât a durat călătoria înfrigurată către gara Liverpool Street, m-am gândit cum s-ar putea realiza acest lucru. Acum, cu douăzeci și patru de ani mai târziu, încă mai reflectez la asta. Am să mă străduiesc să-i scriu, să-i pun capăt vrajbei și să-i sugerez o întâlnire particulară pentru a tranșa orice neînțelegere existentă și pe care el simte nevoia să o rezolvăm.

20 februarie 1896

Astăzi, după ce și-a deschis scrisorile, Olivia a venit la mine și mi-a spus: Așadar, ceea ce mi-a povestit Gerry Root este adevărat!

Am întrebat-o la ce se referă.

– Încă te vezi cu Sheila Macpherson, nu-i așa?

Mai târziu mi-a arătat biletul pe care îl primise, într-un plic adresat „Locatarului de la apartamentul B, 45 Idminston Villas." Era de la Borden!

27 februarie 1896

Am făcut pace cu mine însumi, cu Olivia și cu Borden!

Vreau să subliniez că i-am promis Oliviei că nu mă voi mai întâlni vreodată cu domnișoara Macpherson (și nici nu o voi mai face) și că dragostea mea pentru ea este nemuritoare.

Și am hotărât că nu voi mai provoca niciodată o ceartă cu Alfred Borden, indiferent dacă mă voi simți întărâtat sau nu. Încă mă aștept la o replică în public din partea lui, în urma ieșirii mele necugetate din Cambridge, dar îl voi ignora.

5 martie 1896

Mai repede decât mă așteptam, Borden a încercat cu succes să mă umilească, în timp ce efectuam o bine-cunoscută iluzie numită Trilby. (Este aceea în care asistenta stă întinsă pe o scândură așezată pe spătarele a două scaune, apoi este văzută plutind aparent nesusținută în aer, când scaunele sunt îndepărtate.) Borden se ascunsese cumva în culise.

După ce am mutat al doilea scaun de sub tăblia pe care era așezată Gertrude, cortina ascunsă s-a ridicat

brusc și l-a dezvăluit pe Adam Wilson stând ghemuit în spate și manipulând mecanismul.

Am lăsat cortina și mi-am întrerupt numărul. Nu voi riposta.

31 martie 1896

Un alt incident cu Alfred Borden. Atât de curând după ultimul!

17 martie 1896

Un alt incident cu Alfred Borden.

Aceasta mă șochează, deoarece aflasem că și el avea spectacol în aceeași seară, dar a traversat într-un fel Londra până la Great Western Hotel pentru a-mi sabota mie spectacolul.

Din nou, nu voi riposta.

16 iulie 1896

Nici măcar nu voi mai consemna vreun un incident referitor la Borden, atât de mult îl disprețuiesc. (Încă unul în această seară, da, dar am de gând să nu ripostez.)

4 august 1896

Seara trecută am executat o iluzie relativ nouă în spectacolul meu, care presupune o tablă rotativă pe care scriu cu creta mesaje simple, la dictarea spectatorilor. După ce scriu câteva pe care le vede toată lumea, răsucesc tabla cu rapiditate, pentru a dezvălui că, printr-un aparent miracol, aceleași mesaje sunt deja inscripționate și pe dos!

În această seară, când am întors tabla, am descoperit că mesajele pregătite de mine fuseseră șterse. În locul acestora era următorul text:

ÎNȚELEG CĂ AI RENUNȚAT SĂ ÎNCERCI
SĂ TE TRANSFERI.
ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ ÎNCĂ NU
ȘTII SECRETUL?
VINO SĂ VEZI UN EXPERT!

Totuși, nu mă voi răzbuna. Olivia, care vrând-nevrând cunoaște fiecare detaliu al disputei dintre noi, este de acord că singurul răspuns pe care ar trebui să i-l dau este un dispreț demn.

3 februarie 1897

Un alt incident cu Borden. Cât de plictisitor este să deschid acest jurnal doar pentru a consemna asta!

Devine mai îndrăzneț. Deși Adam și cu mine verificăm cu grijă aparatele înainte și după fiecare spectacol și scotocim culisele teatrului înainte de a continua, în această seară Borden a obținut accesul la mezanin, sub scenă.

Executam un truc cunoscut sub numele de Doamna care Dispare. Este o iluzie atractivă, atât pentru executant, cât și pentru privitor, deoarece dispozitivul este extrem de simplu. Asistenta mea stă pe un scaun din lemn în centrul scenei și o acopăr cu o pânză din bumbac. O întind ușor în jurul ei. Silueta sa încă poate fi văzută clar stând pe scaun, acoperită de pânză. Capul și umerii, în special, pot fi ușor observate ca o dovadă a prezenței ei. Dintr-odată, trag la o parte pânza... și scaunul este gol. Tot ce rămâne pe scenă e scaunul, pânza și cu mine.

În această seară, când am smuls pânza, am descoperit, spre uimirea mea, că Gertrude se afla încă pe scaun,

cu fața transfigurată de confuzie și teroare. Am încremenit, înspăimântat.

Apoi una dintre trapele de sub scenă s-a deschis și de dedesubt a apărut un bărbat. Purta o ținută de seară, cu pălărie din mătase, eșarfă și capă. Calm ca un diavol, Borden (căci el era) și-a scos jobenul în fața publicului și s-a îndreptat calm către culise, lăsând o dâră de fum în urma lui. M-am dus după el, hotărât, în sfârșit, să-l înfrunt, când atenția mi-a fost distrasă de o descărcare puternică de lumină, deasupra capului meu.

O reclamă electrică fusese coborâtă din tavan! Cu litere strălucitoare albastre, luminoase, era scris:

LE PROFESSEUR DE MAGIE
LA ACEST TEATRU –
ÎNTREAGA SĂPTĂMÂNĂ VIITOARE!

O lumină albăstruie a inundat scena. I-am făcut semn administratorului de scenă din culise și, în sfârșit, s-a lăsat cortina, ascunzându-mi disperarea, umilirea, furia.

Când am ajuns acasă și i-am povestit ce se întâmplase, Olivia a spus: „Trebuie să-ți iei revanșa, Robbie. Și ar trebui să o faci ca lumea!"

În sfârșit, sunt și eu de acord cu ea.

18 aprilie 1897

În această seară, pentru prima dată în public, Adam și cu mine am efectuat iluzia schimbării. Am repetat pentru asta mai mult de o săptămână și, tehnic vorbind, reprezentația a fost impecabilă.

Totuși, aplauzele din final au fost mai degrabă politicoase decât entuziaste.

13 mai 1897

După lungi ore de muncă și repetiții, Adam și cu mine am adus rutina cu schimbarea dulapurilor la un standard ce nu mai poate fi îmbunătățit. Adam, după optsprezece luni de muncă alături de mine, îmi poate imita mișcările și gesturile cu o acuratețe extremă. Datorită hainelor identice, câtorva tușe de machiaj și (cel mai scump) o perucă, este dublura mea până în cele mai mici detalii.

Totuși, de fiecare dată când efectuăm iluzia în public, aducem spectacolul până la ceea ce ne imaginăm că va fi punctul culminant, iar spectatorii noștri se dovedesc neimpresionați, aplaudând lipsiți de entuziasm.

Nu știu ce trebuie să fac pentru a îmbunătăți iluzia. Acum doi ani, simpla sugestie că aș fi putut fi convins să o includ în spectacol era suficientă pentru a mi se dubla onorariul. Acum, este aproape irelevantă. Meditez îndelung.

1 iunie 1897

Am auzit niște zvonuri de ceva timp că Borden „și-a îmbunătățit" iluzia cu transferul, dar neavând alte informații, nu le-am luat în seamă. Sunt ani de zile de când nu l-am mai văzut pe scenă, așa că ieri-seară m-am dus împreună cu Adam Wilson la un teatru din Nottingham, unde Borden avusese reprezentații în ultima săptămână. (Am un spectacol în această seară în Sheffield, dar am părăsit Londra cu o zi mai devreme pentru a-l putea vizita pe Borden la lucru.)

M-am deghizat, cu păr cărunt, obraji lăsați, haine dezordonate, o pereche de ochelari de vedere falși, și ne-am așezat la doar două rânduri distanță de scenă. Eram deci la numai câțiva metri depărtare de Borden în timpul trucurilor.

Dintr-odată, totul se explică! Borden a modernizat substanţial versiunea iluziei sale. Nu se mai ascunde în interiorul dulapurilor. Nu mai sunt chestii nefolositoare aruncate pe scenă (cu care eu continui să lucrez şi acum). Şi nu foloseşte o dublură.

Afirm cu certitudine: *Borden nu foloseşte o dublură.* Ştiu tot ce se poate şti despre dubluri. Pot să le disting la fel de uşor cum pot să disting un nor pe cer. Sunt cât se poate de sigur că Borden lucrează singur.

Prima parte a spectacolului său a fost executată în faţa cortinei lăsate pe jumătate, care permitea ca aranjamentul întregii scene să fie văzut din sală. Când a ajuns la numărul principal, cortina a fost ridicată, iar publicul a putut vedea o grămadă de recipiente de chimicale fumegând, dulapuri cu cabluri electrice, tuburi din sticlă şi pipete, iar deasupra tuturor, o mulţime de fire electrice scânteietoare. Era imaginea unui laborator aparţinând unui om de ştiinţă.

Borden, în rolul său penibil de savant, s-a plimbat printre echipamente, prezentând publicului pericolele lucrului cu energia electrică. Din când în când, atingea un fir de altul sau de o sticlă cu gaz şi izbucnea o rază luminoasă ameninţătoare sau un zgomot puternic. Scânteile săreau în jurul lui şi o dâră de fum albăstrui începuse să plutească deasupra capului său.

Când a fost gata de execuţie, a cerut ca orchestra să bată tobele. A luat două fire groase, le-a pus într-un fel teatral unul lângă altul şi a realizat conexiunea electrică.

În lumina scânteietoare care a urmat, a avut loc transferul. Chiar sub privirile noastre, Borden a dispărut de unde stătea (cele două fire groase au căzut şerpuind pe podea, lăsând în urmă o dâră de scântei) şi într-o

clipă a reapărut în cealaltă parte a scenei – la cel puțin șase metri de locul în care se aflase înainte.

E imposibil să fi traversat această distanță prin metode obișnuite. Schimbul fusese prea rapid, perfect. Avea brațele încă îndoite, ca și când abia ar fi împreunat firele, cele care exact în acel moment se răsuceau spectaculos pe scenă.

Borden a pășit în față, în tumultul de aplauze, pentru a-și face reverența. În spatele său, aparatul științific încă spumega și fumega. În timp ce aplauzele continuau, și-a atins buzunarul de la piept, ca și când ar fi vrut să scoată ceva. A zâmbit modest, invitând publicul să-i urmărească ultimul număr de magie. Aplauzele, în consecință, au încetat și, cu un zâmbet larg, Borden și-a vârât mâna în buzunar și a scos... un trandafir din hârtie... un trandafir din hârtie strălucitoare, de culoare roz.

Acesta făcea referire la un truc anterior. Îi ceruse unei doamne din public să aleagă o floare dintr-un buchet multicolor, după care a făcut-o să dispară în mod uimitor. Văzând reapariția trandafirului, publicul a fost fermecat. Borden a ridicat floarea în sus – era, cu siguranță, cea pe care o alesese doamna. După ce a arătat-o suficient, a răsucit-o între degete, pentru a dezvălui partea care fusese arsă ca de niște torțe ale infernului! Cu o privire semnificativă aruncată aparatului din spatele său, Borden a mai făcut o reverență, apoi a părăsit scena.

Aplauzele au continuat mult timp după aceea și trebuie să spun că și palmele mele băteau la fel de tare ca ale tuturor.

De ce trebuie ca acest coleg de breaslă, atât de talentat, atât de înzestrat cu îndemânare și profesionalism, să continue o vrajbă dezgustătoare împotriva mea?

5 martie 1898

Am muncit din greu și am acordat puțin timp jurnalului. Încă o dată, au trecut câteva luni între ultima însemnare și cea de față. Astăzi (sfârșit de săptămână) nu am niciun angajament, așa că am să scriu puțin, pentru a consemna că, din acea seară de la Nottingham, Adam și cu mine nu am mai inclus în spectacol iluzia cu transferul.

Chiar și fără această frumoasă provocare, *așa-zisul* cel mai mare magician în viață m-a învrednicit între timp cu încă două atacuri gratuite în timpul spectacolelor. Ambele au implicat întreruperi potențial riscante ale reprezentației mele. Pe unul am reușit să-l anihilez, dar celălalt s-a aflat la câteva minute de un dezastru.

Ca rezultat, am abandonat fațada de dispreț.

Mi-au rămas două ambiții în aparență irealizabile. Prima este să fac eforturi pentru un fel de reconciliere cu Julia și cu copiii. Știu că am pierdut-o pentru totdeauna, dar distanța pe care o pune între noi este foarte greu de suportat. Cea de a doua este minoră în comparație cu aceasta. Acum, că armistițiul meu unilateral cu Borden s-a încheiat, bineînțeles că doresc să descopăr secretul iluziei sale, pentru a-l putea depăși.

31 iulie 1898

Olivia a venit cu o idee!

Înainte de a o descrie, ar trebui să spun că, în ultimele luni, pasiunea dintre mine și Olivia s-a răcit considerabil. Nu există nici ranchiună, nici gelozie între noi, dar plutește un sentiment de indiferență, ca un giulgiu, deasupra casei. Continuăm să locuim împreună, ea în apartamentul ei, eu în al meu, și uneori ne comportăm ca soț și soție, dar în general nu ne mai prefacem că

ne-am iubi sau că ne-ar păsa de celălalt. Și totuși, mai suntem împreună.

Primul indiciu a venit imediat după cină. Luasem masa împreună în apartamentul meu, dar la sfârșit Olivia s-a ridicat în grabă, luând cu ea o sticlă de gin. Mă obișnuisem cu stilul ei de a bea de una singură și nu mai insist asupra acestui aspect.

Totuși, câteva minute mai târziu, servitoarea ei, Lucy, a venit și m-a întrebat dacă aș putea să cobor la parter pentru câteva minute.

Am găsit-o pe Olivia stând la masa de joc acoperită cu material verde, cu două sau trei sticle și două pahare pe masă și cu un scaun gol așezat față în față cu ea. M-a invitat să iau loc, apoi mi-a turnat în pahar. Mi-am adăugat niște suc de portocale peste gin, pentru a-i schimba gustul.

– Robbie, mi-a spus cu fermitatea ei familiară. Te voi părăsi.

Am bolborosit ceva, în replică. Mă așteptam la un astfel de deznodământ de câteva luni, deși nu știam cum m-aș fi descurcat în caz că se întâmpla cu adevărat.

– Te voi părăsi, a spus din nou, și mă voi întoarce. Vrei să știi de ce?

Am spus că vreau.

– Pentru că este ceva ce-ți dorești mai mult decât pe mine. Mă gândesc că, dacă plec și îți găsesc acest lucru, am o șansă să te fac să mă vrei din nou.

Am asigurat-o că o doresc la fel ca întotdeauna, dar mi-a tăiat-o scurt.

– Știu ce se întâmplă, a afirmat. Tu și acest Alfred Borden sunteți ca doi iubiți care nu se înțeleg. Nu-i așa?

Am încercat să ocolesc adevărul, dar când am văzut hotărârea din privirea ei, am fost de acord.

– Privește! mi-a spus și a fluturat exemplarul ei din *The Stage*. Uită-te aici.

A îndoit foaia și mi-a înmânat-o. Încercuise un anunț din partea de sus a paginii.

– Acesta este prietenul tău, Borden. Vezi ce zice?

Avem nevoie de o tânără și atrăgătoare asistentă de scenă, pentru angajare cu normă întreagă. Trebuie să fie bună dansatoare, puternică și sănătoasă, să fie gata să călătorească și să lucreze mult, atât pe scenă, cât și în afara ei. Înfățișarea este esențială, precum și dorința de a participa la spectacole captivante și solicitante, în fața unui public larg. Vă rog, înscrieți-vă cu referințele adecvate la...

Urma adresa de la sala de repetiții a lui Alfred Borden.

– Dă anunț pentru asistentă de vreo două săptămâni; înseamnă că-i este dificil să găsească una potrivită. Cred că l-aș putea ajuta.

– Vrei să spui că tu...

– Întotdeauna mi-ai spus că am fost cea mai bună asistentă pe care ai avut-o vreodată.

– Dar... Să te duci să lucrezi pentru *el*? Mi-am clătinat capul uluit. Cum poți să-mi faci una ca asta, Olivia?

– Vrei să afli cum realizează trucul, nu-i așa?

După ce mi-am dat seama la ce se referea, am rămas tăcut în fața ei, privind-o și minunându-mă. Dacă îi putea câștiga încrederea, dacă putea să lucreze cu el la repetiții și pe scenă, să se miște liber prin atelierul lui, nu ar fi durat mult până când aș fi aflat secretul lui Borden.

Curând, am pus la punct detaliile.

Eram îngrijorat de posibilitatea ca el să o recunoască, dar Olivia nu era.

– Crezi că aș fi visat la asta, dacă mă gândeam că-mi știe numele? m-a întrebat lungind cuvintele.

Nevoia de a face rost de referințe păruse să reprezinte pentru o perioadă o problemă insurmontabilă, deoarece Olivia nu lucrase pentru nimeni în afară de mine, dar mi-a zis că puteam foarte bine să falsific scrisorile.

Eu unul aveam dubii, nu mă deranjează să recunosc. Gândul că această frumoasă femeie care-mi schimbase viața pentru totdeauna renunțase la viața ei pentru a fi cu mine și împărțise aproape totul cu mine în ultimii cinci ani, gândul că Olivia se pregătea să intre în tabăra celui mai mare dușman al meu era prea greu de suportat.

Trecuseră rapid două ore de când îmi spusese despre ideea ei și începuserăm deja să facem planuri. Am golit sticla de gin, în timp ce Olivia continua să-mi promită:

– Am să aflu secretul pentru tine, Robbie. Asta vrei să fac, nu-i așa?

Iar eu am spus că da, dar că nu vroiam să o pierd.

Spectrul cruzimii lui Borden plana deasupra noastră. Eram sfâșiat între euforia de a-i da o ultimă lovitură și perspectiva ca el să-și ia o revanșă și mai mare, în cazul în care își dădea seama că Olivia era a mea. Am dat glas acestor temeri. Ea a replicat:

– Am să mă întorc la tine, Robbie, și-ți voi aduce secretul lui Borden...

În scurt timp eram amândoi amețiți, veseli și afectuoși și nu m-am întors în propriul meu apartament până după micul dejun din această dimineață!

Acum, ea se află în apartamentul ei, concepând scrisoarea de intenție pentru Alfred Borden. Trebuie să falsific una sau două recomandări. Folosim adresa

servitoarei ei pentru post restant; ca un subterfugiu suplimentar, își va lua numele de domnișoară al mamei ei.

7 august 1898

A trecut o săptămână de când Olivia s-a înscris pentru postul de asistentă a lui Borden și nu a primit niciun răspuns. În unele privințe, nu mai este relevant, deoarece de când a avut ideea aceea, Olivia și cu mine suntem la fel de tandri și de iubitori unul față de altul cum eram în acele săptămâni ameţitoare ale turneului meu american. Pare mult mai drăguță decât a fost de luni bune și a renunțat complet la gin.

14 august 1898

Borden a răspuns (sau mai bine zis un asistent pe nume T. Elbourne a răspuns în numele său), propunând un interviu pentru săptămâna viitoare.

Sunt, dintr-odată, împotriva ideii, descoperind în ultimele două zile o reînnoire a fericirii alături de Olivia și nu-mi place deloc gândul de a o vedea căzând în mrejele lui Borden, chiar dacă ţelul e unul la care am visat împreună.

Olivia încă vrea să facă acest lucru. Eu sunt împotrivă. Minimizez importanța trucului, las deoparte seriozitatea certei, încerc să iau în râs întreaga situație. Mă tem însă că în trecut i-am oferit Oliviei prea multe luni și ani în care să reflecteze de una singură.

18 august 1898

Olivia a fost la interviu și s-a întors spunând că a obținut slujba. Cât a lipsit, am fost năpădit de temeri și regrete! Atât sunt de suspicios în ceea ce-l privește pe Borden, încât în momentul în care ea a plecat, mi-am

imaginat că el dăduse anunțul în încercarea de a o prinde în capcană și a trebuit să mă abțin să nu merg după ea. Am fost la atelier și am încercat să-mi distrag atenția exersând trucul cu oglinzi, dar până la urmă am venit acasă și m-am învârtit din nou prin cameră.

Olivia a fost plecată mult mai mult decât mă așteptasem și tocmai mă întrebam serios ce ar trebui să fac, când s-a întors pe neașteptate. Era vie și nevătămată, în culmea fericirii și emoționată.

Da, slujba era a ei. Da, Borden a citit referințele pe care le scrisesem și le crezuse reale. Nu, nu avea nicio suspiciune față de mine și nu, nu bănuia că ar exista vreo legătură între noi.

Mi-a spus despre câteva aparate pe care le văzuse la atelier, dar toate erau dezamăgitor de banale.

– A zis ceva despre iluzia cu transferul? am întrebat-o.

– Niciun cuvânt. Dar mi-a spus că sunt câteva trucuri pe care le execută singur, pentru care nu are nevoie de o asistentă pe scenă.

Mai târziu, pretextând că e obosită, s-a retras în apartamentul ei să se culce și acum iată-mă, din nou, singur. Trebuie să încerc să înțeleg; este obositor să mergi la o audiție, indiferent de circumstanțe.

19 august 1898

Se pare că Olivia a început munca împreună cu Borden imediat. Când am bătut la ușa apartamentului ei de dimineață, servitoarea mi-a spus că Olivia plecase devreme și nu va veni acasă până după-amiază.

20 august 1898

Olivia a venit la ora 17:00 ieri și, cu toate că s-a dus în apartamentul ei, m-a primit când am bătut la ușă.

Arăta din nou obosită. Eram nerăbdător să aflu veşti, dar tot ce mi-a spus a fost că Borden îşi petrecuse ziua prezentându-i iluziile în care avea nevoie de ea şi le repetaseră intens.

Mai târziu am luat cina împreună, dar era foarte istovită şi s-a dus din nou să doarmă singură în apartamentul ei. În această dimineaţă a plecat la o oră matinală.

21 august 1898

Este duminică şi nici chiar Borden nu lucrează. Acasă, împreună cu mine o zi întreagă, Olivia are buzele pecetluite despre ceea ce face şi vede la atelierul lui şi asta mă uimeşte. Am întrebat-o dacă se simte constrânsă de etica profesională, dacă simte cumva că nu trebuie să-mi dezvăluie modul în care îşi execută el numerele de magie, dar a negat. Pentru câteva secunde a părut să redevină aşa cum era în urmă cu două săptămâni. A râs şi mi-a spus că desigur îşi dă seama cui trebuie să-i fie loială.

Ştiu că pot avea încredere în ea, oricât de dificil ar fi de demonstrat, şi am lăsat subiectul de-o parte tot restul zilei. Drept urmare, ne-am bucurat de o zi liniştită, plăcută, plecând să ne plimbăm sub soarele călduţ pe Hampstead Heath.

27 august 1898

Sfârşitul unei alte săptămâni şi Olivia nu are încă nicio informaţie pentru mine. Nu pare că doreşte să vorbească despre asta.

În această seară mi-a dat o invitaţie la următoarea serie de spectacole a lui Borden. Cu un preţ „extravagant", spectacolul lui va ocupa Leicester Square Theatre pentru două săptămâni. Olivia va fi alături de el pe scenă la fiecare reprezentaţie.

3 septembrie 1898

Olivia nu s-a întors acasă în această seară. Sunt uimit, alarmat și plin de presimțiri rele.

4 septembrie 1898

Am trimis un băiat cu un mesaj la atelierul lui Borden, dar acesta s-a întors spunând că locul era închis, încuiat și, aparent, pustiu.

6 septembrie 1898

Renunțând la orice subterfugii, am plecat în căutarea Oliviei. Mai întâi la atelierul lui Borden, unde nu era nimeni, așa cum mi se spusese, apoi la locuința lui din St Johns Wood, și am găsit o cafenea bine amplasată, de unde puteam observa intrarea în clădire. Am stat acolo cât am putut, dar n-am văzut nimic semnificativ.

L-am zărit, totuși, pe Borden însuși, plecând de acasă cu o femeie care cred că era soția lui. A sosit o trăsură în fața casei la ora 14.00 și, după scurt timp, Borden și femeia au apărut și s-au urcat în trăsură. Imediat, aceasta a pornit în direcția West End.

După ce am stat zece minute pentru a fi sigur că plecase de-a binelea, m-am dus agitat la intrare și am sunat la sonerie. A răspuns un servitor. L-am întrebat direct:

– Olivia Svenson este aici?

Bărbatul a părut surprins.

– Cred că este o greșeală, domnule. Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

– Îmi pare rău, am replicat, amintindu-mi la timp că stabilisem să folosească numele de domnișoară al mamei ei. Vroiam să întreb de domnișoara Wenscombe. Este cumva aici?

Din nou, omul a clătinat politicos capul.

– Nu este nicio domnișoară Wenscombe aici, domnule. Poate ar trebui să întrebați la oficiul poștal din High Street.

– Da, probabil că ar trebui, am răspuns și, nevrând să mai atrag atenția asupra mea, am bătut în retragere.

M-am întors la postul de observație de la cafenea și am mai așteptat o oră, la finalul căreia Borden și soția lui s-au întors acasă.

12 septembrie 1898

Neprimind niciun semn de la Olivia, am folosit invitația pe care mi-o dăduse și am mers la casa de bilete din Leicester Square. Acolo am cerut un bilet pentru spectacolul lui Borden. Mi-am ales intenționat un loc în rândurile din spate, pentru ca prezența mea să nu poată fi observată de pe scenă.

După numărul său obișnuit din deschidere cu Inelele Chinezești, a urmat apariția asistentei sale dintr-un dulap. Era, bineînțeles, Olivia mea, strălucitoare într-o rochie cu paiete care scânteiau în lumina electrică. S-a îndreptat cu eleganță spre culise, de unde a apărut câteva momente mai târziu, înveșmântată într-un costum atrăgător, mulat. Voluptatea ostentativă a apariției sale mi-a accelerat pulsul, în ciuda sentimentului meu intens de pierdere.

Borden și-a încununat spectacolul cu iluzia sa electrizantă cu transferul, executând-o cu un talent care m-a aruncat și mai adânc în depresie. Când Olivia s-a întors pe scenă să facă reverența de final împreună cu el, prăbușirea mea a fost completă. Era frumoasă, fericită și emoționată și mi s-a părut că, la primirea aplauzelor, Borden o ținea de mână cu o afecțiune inutilă.

Hotărât să aflu totul, am fugit din sală și m-am grăbit spre intrarea actorilor. Deși am așteptat până când

au plecat toți actorii, până când portarul a închis ușa și a stins luminile, nu i-am văzut nici pe Borden și nici pe Olivia părăsind clădirea.

18 septembrie 1898

Astăzi, servitoarea Oliviei, pe care am reținut-o momentan pentru treburile gospodăriei în cazul în care Olivia s-ar întoarce, mi-a adus o scrisoare pe care o primise de la stăpâna ei. Am citit-o nerăbdător, agățându-mă de speranța că ar putea conține un indiciu despre cele întâmplate, dar în ea scria doar:

> Lucy ...
>
> Te rog să-mi pregătești bagajele și valiza cu toate lucrurile mele și să mi le trimiți, cât mai curând posibil, la intrarea actorilor de la Strand Theatre.
>
> Te rog să te asiguri că totul este etichetat cu numele meu, iar eu voi trimite pe cineva să le ridice.
>
> Includ o sumă pentru a acoperi costurile și ceea ce rămâne poți păstra. Dacă ai nevoie de o referință pentru următoarea ta slujbă, domnul Angier, bineînțeles, ți-o va scrie.
>
> Mulțumesc &c
> Olivia Svenson.

A trebuit să-i citesc fetei această scrisoare cu voce tare și să-i explic ce trebuia să facă cu bancnota de cinci lire pe care o atașase Olivia.

4 decembrie 1898

Sunt momentan angajat pentru un sezon de spectacole la Plaza Theatre în Richmond, pe malul Tamisei. În această seară, mă relaxam în cabina mea între primul

și al doilea spectacol, chiar înainte de a lua masa formată din sandvișuri împreună cu Adam și Gertrude. Cineva a bătut la ușă.

Era Olivia. I-am dat voie să intre, aproape negândindu-mă ce făceam. Era frumoasă, dar obosită, și mi-a spus că încercase întreaga zi să mă găsească.

– Robbie, ți-am adus informația pe care o dorești, mi-a spus și a scos un plic sigilat. Ți-am adus asta, dar trebuie să înțelegi că nu mă voi mai întoarce la tine. Trebuie să-mi promiți că vrajba cu Alfred Borden se va încheia imediat. Dacă ești de acord, îți voi da plicul.

I-am spus că, în ceea ce mă privea, vrajba deja luase sfârșit.

– Atunci, de ce mai ai nevoie de acest secret?

– Cu siguranță știi de ce, am răspuns.

– Doar ca să continui vrajba!

Știam că acesta era adevărul, dar am afirmat:

– Sunt doar curios.

Era grăbită să plece, spunând că Borden era probabil deja suspicios datorită absenței ei îndelungate. Nu i-am amintit de așteptarea similară pe care trebuise să o îndur eu când începuse acest calvar.

Am întrebat-o de ce scrisese explicația, când ar fi putut să mi-o spună prin viu grai. Mi-a răspuns că era prea complicat și că ea copiase informația după notițele lui Borden. În sfârșit, mi-a înmânat plicul.

Ținându-l în mână, am întrebat:

– Este cu adevărat sfârșitul misterului pentru mine?

– Cred că da.

S-a întors să plece și a deschis ușa.

– Pot să te întreb ceva, Olivia?

– Ce anume?

– Este Borden un singur om sau doi?

A zâmbit și am înnebunit văzându-i surâsul de femeie care se gândește la iubitul ei.

– Este un singur om, te asigur.

Am urmat-o pe coridor, unde personalul tehnic zăbovea, așteptând.

– Ești fericită acum? am întrebat-o.

– Da, sunt. Îmi pare rău că te-am rănit, Robbie.

M-a părăsit așa, fără nicio îmbrățișare, fără un zâmbet sau o strângere de mână. Mă întărisem împotriva ei în ultimele săptămâni, dar chiar și așa era dureros să mă aflu în această situație.

M-am întors în cabină, am închis ușa și m-am sprijinit de ea. Am desfăcut plicul imediat. Conținea o bucată de hârtie pe care Olivia scrisese un singur cuvânt.

Tesla.

UNDEVA ÎN ILLINOIS *3 iulie 1900*

Am plecat din gara Chicago Union Street la ora 9.00 fix și, după o porțiune lentă prin zona industrială obișnuită, aflată la marginea tuturor orașelor mari, ne îndreptăm în cea mai mare viteză spre vest.

Am o cabină de dormit splendidă și un loc permanent rezervat pentru mine în salonul de clasa întâi. Trenurile americane sunt somptuoase și extraordinar de confortabile pentru călătorii. Mesele, pregătite într-un vagon special amenajat, sunt bogate, gustoase și foarte frumos servite. Călătoresc de cinci săptămâni pe căile ferate americane și rar am fost mai fericit și mai bine hrănit. Sper să nu mă îngraș! Simt că mă acomodez în marea lume americană a comodității, abundenței și politeții, în timp ce minunatul teritoriu american îmi trece prin fața ferestrei.

Colegii mei de călătorie sunt toți americani, o amestecătură din punct de vedere al înfățișării, prietenoși

față de mine și curioși în egală măsură. Cam o treime dintre ei, mă aventurez să spun, sunt comercianți de condiție bună și alți câțiva par a fi implicați în afaceri într-un fel sau altul. În plus, mai sunt doi cartofori profesioniști, un preot prezbiterian, patru tineri care se întorc în Denver de la colegiul din Chicago, câțiva fermieri înstăriți și încă unul sau doi inși pe care încă nu am reușit să-i încadrez exact. În stilul american, toți ne-am spus pe numele mic din momentul în care ne-am cunoscut. Aflasem cu mult timp în urmă că numele de Rupert atrage o curiozitate amuzantă, așa că, atunci când sunt în Statele Unite, mă prezint Rob sau Robbie.

4 iulie 1900

Trenul s-a oprit noaptea trecută în Galesburg, Illinois. Deoarece astăzi este ziua independenței la americani, compania de căi ferate le-a oferit pasagerilor de la clasa întâi posibilitatea de a rămâne în cabine sau de a petrece noaptea la cel mai mare hotel din oraș. De vreme ce dormisem numai în tren în ultimele săptămâni, am optat pentru hotel.

Am reușit să fac un mic tur al orașului înainte să merg la culcare. Este un loc atrăgător și are un teatru mare. Săptămâna asta se joacă o piesă, dar mi s-a spus că spectacolele de varietăți („vodevilurile") sunt frecvente și populare. Numere de magie apar des. Mi-am lăsat cartea de vizită la administrator, sperând că voi primi un angajament la un moment dat.

Trebuie să menționez faptul că teatrul, hotelul și străzile orașului Galesburg sunt iluminate electric. La hotel am aflat că majoritatea orașelor americane și a localităților însemnate sunt astfel dotate. Singur în camera mea de hotel, am experimentat personal aprinderea și

stingerea becului incandescent aflat în mijlocul tavanului. Aș îndrăzni să spun ca o noutate că aceasta va păli și va deveni un lucru banal, dar lumina răspândită de electricitate e strălucitoare, neîntreruptă și veselă. În afară de becuri, am văzut multe alte produse electrice de vânzare: ventilatoare, fiare de călcat, aparate de încălzit, chiar și o perie de păr acționată electric. Imediat ce mă voi întoarce la Londra, voi întreprinde cercetări referitoare la posibilitatea de a-mi instala acasă curent electric.

TRAVERSÂND IOWA *5 iulie 1900*

Privesc pentru lungi perioade de timp pe fereastra vagonului, sperând să apară ceva care să întrerupă monotonia, dar terenul agricol se întinde în toate direcțiile cât vezi cu ochii. Cerul este de un albastru luminos și îți rănește ochii dacă privești mai mult de câteva secunde. Norii se îngrămădesc undeva la sud de noi, dar par să nu-și schimbe deloc poziția sau forma, indiferent cât de mult ne îndepărtăm.

Un domn pe nume Bob Tannhouse, un coleg de călătorie din tren, este, printr-o coincidență, vicepreședintele departamentului de vânzări al unei companii producătoare de tot felul de aparate electrice care mi-au captat atenția. El îmi confirmă că, în pragul secolului douăzeci, nu există nicio limită pentru că ce așteptăm de la electricitate se face pentru viețile noastr.. El a prezis că vom călători pe mare în nave electrice, vom dormi în paturi electrice, vom zbura în mașini electrice mai grele decât aerul, vom mânca hrană gătită electric... chiar ne vom rade bărbile cu briciuri electrice! Bob este un fantezist și un agent de vânzări, dar îmi transmite o speranță nemaipomenită. Cred că în această țară

captivantă, acum, în zorii noului secol, orice este posibil sau va deveni posibil. Expediția mea actuală în inima acestui tărâm necunoscut îmi oferă secretele după care tânjesc.

DENVER, COLORADO *7 iulie 1900*

În ciuda luxului din tren, este fără îndoială o binecuvântare să nu mai călătoresc. Intenționez să rămân în acest oraș o zi sau două înainte de a-mi continua drumul. Este cea mai lungă pauză pe care am făcut-o vreodată în domeniul magiei: nici un spectacol, niciun exercițiu, nicio discuție cu *ingénieur*-ul meu, nici audiții sau repetiții.

DENVER, COLORADO *8 iulie 1900*

La est de Denver se întinde o câmpie vastă, pe care am traversat-o în timp ce veneam dinspre Chicago. Am văzut destul din Nebraska să-mi ajungă până la sfârșitul zilelor; amintirile priveliștii plictisitoare încă mă descurajează. Toată ziua de ieri a bătut vântul din nord-est, cald și uscat și încărcat cu praf. Personalul de la hotel se plânge că vine dinspre zonele aride din statele învecinate precum Oklahoma, dar, indiferent de sursa lui, plimbările mele în oraș au fost călduroase și neplăcute. Le-am scurtat și m-am întors la hotel. Oricum, înainte de asta, când ceața s-a mai limpezit, am văzut ce se afla imediat la vest de Denver: minunatul perete zimțat al Munților Stâncoși. Mai târziu, când s-a făcut mai răcoare, am ieșit pe balconul camerei mele și am privit soarele apunând în spatele acestor vârfuri uluitoare. Presupun că asfințitul trebuie să dureze cu o jumătate de oră mai mult decât în altă parte, din cauza umbrei proiectate de Stâncoși.

COLORADO SPRINGS, COLORADO *10 iulie 1900*

Acest oraș este la aproape șaptezeci de mile sud de Denver, dar călătoria a durat o zi întreagă într-un omnibuz tras de cai. Acesta a făcut opriri frecvente ca să ia sau să lase pasageri, să schimbe caii, să schimbe birjarii. Mă simțeam incomod, înghesuit și obosit de călătorie. Înfățișarea mea era probabil ridicolă, judecând după expresia fermierilor care călătoreau împreună cu mine. Oricum, am sosit viu și nevătămat și am fost imediat fermecat de locul în care am ajuns. Nu este nici pe departe atât de mare ca Denver, dar demonstrează din belșug grija și afecțiunea pe care americanii o dăruiesc orașelor mai mici.

Am găsit un hotel modest, dar atrăgător, potrivit nevoilor mele și, fiindcă mi-a plăcut camera, am închiriat-o pentru o săptămână, cu posibilitate de prelungire, dacă va fi necesar. De la fereastra camerei mele pot vedea două sau trei dintre aspectele care m-au adus aici. Întregul oraș este învăluit în strălucirea luminii electrice după asfințitul soarelui; străzile au lampadare înalte, fiecare casă are ferestre viu luminate, iar în zona „centrului" pe care o pot vedea din camera mea, multe dintre magazine, birouri și restaurante au firme orbitoare, care scânteiază și strălucesc în noaptea caldă.

În spatele lor, înălțându-se spre cerul întunecat, se află masivul negru al faimoșilor munți care se ridică în apropierea orașului: Pike's Peak, de aproape 4580 metri înălțime. Mâine voi urca pentru prima oară pantele de la poalele sale și voi căuta cea de-a treia trăsătură distinctivă ce m-a adus în acest oraș.

12 iulie 1900

Am fost prea obosit să scriu în jurnal ieri-seară și trebuie, vrând-nevrând, să-mi petrec ziua de astăzi

singur aici, în oraș, așa că am timp suficient să relatez ce s-a întâmplat.

M-am trezit la o oră matinală, mi-am luat micul dejun la hotel și m-am dus rapid în piața centrală a orașului, unde ar fi trebuit să mă aștepte trăsura. Era ceva ce aranjasem prin corespondență înainte de a pleca din Londra și, deși totul fusese confirmat, nu aveam cum să fiu sigur că omul meu se va afla acolo. Spre surprinderea mea, era prezent.

În stilul american obișnuit, am devenit imediat cei mai buni prieteni. Numele său este Randall D. Gilpin, de fel din Colorado. Eu îi spun Randy, iar el îmi spune Robbie. Este mic de statură și rotofei, cu niște favoriți cărunți și stufoși care-i încadrează fața veselă. Are ochii albaștri, fața îi este arsă de soare, iar părul, ca și favoriții, gri-argintiu. Poartă o pălărie din piele și pantalonii cei mai murdari pe care i-am văzut vreodată. Îi lipsește un deget de la mâna stângă. Are o pușcă sub capra de pe care mână caii și mi-a spus că o ține încărcată.

Deși politicos și extrem de prietenos, Randy are o rezervă în ceea ce mă privește, de care am reușit să-mi dau seama având în vedere că am petrecut atât de multe săptămâni în SUA. Mi-a luat cea mai mare parte a călătoriei spre Pike's Peak să-i identific cauza. Mi s-a părut a fi o combinație de aspecte. Din scrisorile mele, presupusese că, la fel ca mulți alții care vin în această regiune, eram căutător de aur (astfel am aflat că în acei munți se află mult minereu de aur). Când a devenit mai vorbăreț, mi-a spus că, atunci când m-a văzut traversând piața, a presupus după hainele și comportamentul meu că eram preot. Partea cu aurul o putea înțelege, preotul putea să-l încadreze într-o schemă, dar nu și combinația dintre ele. Iar faptul că englezul ciudat îi ceruse

să-l ducă la celebrul laborator de pe munte a intensificat și mai mult misterul. De aici a apărut precauția lui Randy față de mine. Nu puteam face mare lucru pentru a o diminua, deoarece scopul și identitatea mea reală ar fi fost la fel de neînțeles pentru el.

Drumul spre laboratorul lui Nikola Tesla este un urcuș pieptiș pe versantul estic al muntelui, terenul este des împădurit în prima parte a traseului, la ieșirea din oraș, dar curând se transformă în pământ stâncos și gol, pe care cresc doar brazi imenși și rari. Vederea spre est e vastă, dar panorama în această regiune este atât de aridă și de uniformă, încât nu ai mare lucru de admirat.

După o oră și jumătate am ajuns pe un platou, pe versantul de nord-est al muntelui, iar acolo nu creștea niciun copac. Am observat multe cioturi proaspete, indicând că acei câțiva copaci care crescuseră odată în locul respectiv fuseseră tăiați recent.

În mijlocul acestei mici platforme se afla laboratorul lui Tesla, care nu era nici pe departe atât de mare cum crezusem.

– Ai treburi aici, Robbie? m-a întrebat Randy. Vezi ce faci. Poate fi periculos aici sus, după cum spun oamenii.

– Cunosc riscurile, am afirmat.

Am negociat cu el rapid, fiindcă nu știam ce aranjamente avea Tesla pentru a coborî spre oraș și doream să mă asigur că puteam să mă întorc mai târziu fără probleme la hotel. Randy mi-a spus că avea niște treburi de rezolvat, dar că se va întoarce la laborator după-amiază și mă va aștepta.

Am observat că nu voia să se apropie prea mult de clădire și a trebuit să merg pe jos ultimii patru sau cinci sute de metri.

Laboratorul era o construcţie pătrată, cu acoperişuri în pantă, din lemn nevopsit, croită parcă la repezeală. Părea că diverse mici extensii fuseseră adăugate după ce se ridicase structura de bază, deoarece acoperişurile nu erau toate din aceeaşi esenţă şi în unele locuri erau îmbinate astfel încât formau nişte unghiuri ciudate. O turlă mare din lemn fusese construită pe (sau prin) acoperişul principal şi alta, mai mică, era ridicată pe o parte a acoperişurilor înclinate.

În centrul clădirii, stând vertical, era un stâlp înalt din metal care se îngusta treptat spre capăt; vârful nu era vizibil fiindcă deasupra lui se afla o sferă mare, tot din metal. Aceasta strălucea în soarele dimineţii şi se legăna uşor înainte şi înapoi, în adierea proaspătă a vântului.

Pe fiecare parte a cărării se aflau aşezate numeroase instrumente tehnice cu scopuri necunoscute. Erau mulţi stâlpi din metal înfipţi în terenul stâncos şi majoritatea erau legaţi unul de altul prin fire izolate. Mai aproape de latura clădirii principale se afla un cadru din lemn cu un perete din sticlă, în interiorul căruia am văzut câteva instrumente de măsurat sau contoare.

Am auzit un trosnet neaşteptat şi violent, iar din interiorul clădirii au izbucnit o serie de lumini strălucitoare albe, bleu-albicioase, roz-albicioase, repetându-se neregulat, dar rapid. Erau atât de puternice acele explozii de lumină, încât nu numai că se reflectau în una sau două ferestre din cercul meu vizual, ci dezvăluiau chiar crăpăturile fine şi orificiile din tencuiala pereţilor.

Recunosc faptul că în acel moment hotărârea mea a căzut dintr-odată şi chiar am privit înapoi să văd dacă Randy mai era la o distanţă destul de mică încât să mă poată auzi. (Nici urmă de el!) Inima mea slabă s-a

înfricoșat și mai tare când, ajungând la ultimele două sau trei trepte, am observat o inscripție scrisă de mână pe perete, lângă ușa principală:

PERICOL MARE
NU VĂ APROPIAȚI!

În timp ce citeam, descărcările electrice din interior s-au stins la fel de rapid cum începuseră și liniștea mi s-a părut de bun augur. Am bătut cu pumnul în ușă. După câteva momente de așteptare, mi-a deschis ușa Nikola Tesla în persoană. Expresia lui era absentă, a unui om care fusese întrerupt în mod supărător dintr-o anumită activitate. Nu era un început bun, dar am făcut tot ce am putut ca să îndrept situația.

– Domnul Tesla? am spus. Numele meu este Rupert Angier. Mă întreb dacă vă mai amintiți de corespondența noastră. V-am scris din Anglia.

– Nu cunosc pe nimeni în Anglia! replică el privind în spatele meu, ca și cum s-ar fi întrebat câți alți englezi mai veniseră împreună cu mine. Îmi mai spuneți o dată numele dumneavoastră, bunule domn?

– Numele meu este Rupert Angier. Am fost prezent la o demonstrație pe care ați susținut-o în Londra și sunt foarte interesat...

– Sunteți magicianul! Cel despre care domnul Alley știe totul?

– Eu sunt magicianul, am confirmat, deși sensul celei de-a doua întrebări mi-a scăpat pe moment.

– Puteți intra.

Primul lucru care m-a frapat la el a fost fața. Era suptă, inteligentă și atrăgătoare, cu maxilare puternice, care trădau originea slavă. Purta o mustață subțire, iar

părul lung era pieptănat cu cărare pe mijloc. Înfățișarea lui era, în general, neîngrijită, aceea a unui om care lucrase mult și se culcase abia când oboseala îl doborâse din picioare.

Tesla are o memorie extraordinară. Odată ce i-a fost clară identitatea mea, și-a amintit nu numai scurta noastră corespondență, dar și ceea ce îi scrisesem înainte, cu vreo opt ani în urmă, când îi cerusem o copie după notițele sale.

În interiorul laboratorului mi-a făcut cunoștință cu asistentul său, domnul Alley. Acest om interesant pare a îndeplini mai multe roluri în viața lui Tesla, de la asistent științific și colaborator, la majordom și prieten. Domnul Alley s-a declarat a fi un admirator al activității mele! Fusese prezent la spectacolul meu din Kansas City, în 1893. și a vorbit puțin, dar la obiect, despre magie.

După toate aparențele, cei doi lucrează singuri în laborator, doar cu uimitorul echipament de cercetare drept companie. Atribui această calitate aproape umană aparatelor sale, deoarece Tesla însuși are obiceiul de a se referi la ele ca și când ar fi înzestrate cu gânduri și instincte. O dată, ieri, l-am auzit spunându-i lui Alley: „Simte că vine furtuna"; și într-un alt moment a spus: „Cred că așteaptă să începem din nou."

Tesla părea relaxat în compania mea și scurta ostilitate pe care o resimțisem la ușă nu a mai fost sesizabilă în restul timpului petrecut alături de el. A afirmat că el și Alley trebuie să se întrerupă în curând din lucru pentru prânz și toți trei am luat o masă formată din alimente simple, dar hrănitoare, pe care Alley le adusese rapid dintr-o cameră laterală. Tesla s-a așezat separat de noi și am observat că avea un stil pretențios de a mânca,

ridicând fiecare dumicat și analizându-l înainte de a-l băga în gură și aruncând tot atâta mâncare câtă înghițea. Își ștergea mâinile și-și tampona buzele cu un șervet mic după fiecare îmbucătură. Înainte să ni se alăture din nou, a aruncat resturile într-un coș de gunoi din afara clădirii, apoi și-a spălat cu scrupulozitate și și-a șters tacâmurile, înainte să le așeze într-un sertar pe care l-a încuiat.

Alăturându-se lui Alley și mie, Tesla m-a întrebat despre folosirea electricității în Marea Britanie, care era planul pe termen lung al guvernului cu privire la generarea și transportul energiei, care erau modalitățile de transport luate în calcul și scopurile în care era folosită. Din fericire, deoarece plănuisem să am această întâlnire cu Tesla, îmi făcusem temele pe acest subiect înainte de a părăsi Anglia și am fost capabil să discut cu el la un nivel suficient de informat, lucru pe care l-a apreciat. A fost în special mulțumit să afle că multe instalații britanice păreau să favorizeze sistemul său multifazic, ceea ce nu se întâmpla aici, în SUA. „Multe orașe încă preferă sistemul lui Edison", a bombănit și a început o prezentare tehnică a erorilor metodei rivalului său. Am simțit că repetase aceste idei de multe ori în trecut și altor ascultători mai bine pregătiți decât mine pentru a le înțelege. Esența nemulțumirii sale era că, până la urmă, oamenii se vor îndrepta către sistemul său de curent alternativ, dar până atunci iroseau timp și o grămadă oportunități. În ceea ce privește aceste subiecte și alte câteva legate de munca sa, părea lipsit de umor și amenințător, dar alteori îl găseam o companie încântătoare și amuzantă.

În final, întrebările sale s-au concentrat asupra mea, a carierei mele, a interesului meu față de electricitate și de modalitățile ei de utilizare.

Înainte de a pleca din Anglia, m-am gândit că, dacă va întreba despre secretele iluziilor mele, ar fi singura persoană față de care aș face o excepție și i le-aș dezvălui. Așa ar fi fost corect. Când am asistat la prelegerea sa din Londra, am văzut că demonstra toate calitățile unui membru al breslei mele, având aceeași plăcere în a surprinde și înșela publicul, dar spre deosebire de un magician, fiind mai mult decât doritor, chiar nerăbdător să-și dezvăluie și să-și împărtășească secretele.

S-a dovedit totuși că nu interesează secretele mele. Mi-am dat seama că nu aș câștiga nimic dacă aș reveni asupra subiectului. În schimb, l-am lăsat să direcționeze conversația și, timp de o oră sau cam așa, a vorbit despre conflictele sale cu Edison, despre luptele sale împotriva birocrației științifice și despre cele mai multe dintre succesele sale. Laboratorul său actual fusese fondat prin munca din ultimii câțiva ani. Instalase primul generator electric care folosea puterea apei și care dădea energie unui oraș întreg; stația de generare era la Cascada Niagara și orașul beneficiar era Buffalo. Tesla își făcuse averea cu ajutorul Cascadei Niagara, dar la fel ca mulți oameni îmbogățiți rapid, se gândea cât timp putea dura ceea ce avea.

Cât de politicos am putut, am menținut conversația concentrată asupra banilor, deoarece acesta este unul dintre puținele subiecte asupra cărora se intersectează interesele noastre. Bineînțeles că nu mi-ar împărtăși detalii despre finanțele sale, eu fiind realmente un străin, dar partea materială este în mod clar o preocupare pentru el. L-a menționat pe J. Pierpoint Morgan, actualul său sponsor, de mai multe ori.

Nu am vorbit nimic care să atingă direct motivul vizitei mele aici, dar va fi timp suficient în zilele următoare.

Ieri am discutat doar pentru a ne cunoaște și a afla care ne sunt interesele.

Am spus puține despre caracteristica principală a laboratorului său. Pe toată durata mesei și în timpul conversației lungi care a urmat, am fost străjuiți de imensa Bobină Experimentală. Până la urmă, se poate spune că întregul laborator *este* de fapt Bobina, deoarece mai sunt foarte puține alte lucruri acolo, cu excepția aparatelor de înregistrare și calibrare.

Bobina este imensă. Tesla a spus că diametrul ei depășește cincisprezece metri, ceea ce cred. Deoarece interiorul laboratorului nu este suficient iluminat, Bobina e o prezență întunecată, misterioasă, cel puțin atât timp cât nu este folosită. Construită în jurul unui miez central (baza stâlpului înalt din metal pe care îl văzusem ieșind prin acoperiș), Bobina se răsucește în jurul unui număr mare de șipci din lemn și metal, cu o complexitate care crește cu cât te apropii de mijloc. Cu privirea mea de necunoscător, nu-mi puteam da seama de rostul ei. Rezultatul era, în mare măsură, asemănător cu o colivie bizară. Totul legat de ea și din jurul ei părea alandala. De exemplu, existau câteva scaune obișnuite, din lemn, în laborator și unele dintre acestea se aflau în imediata apropiere a Bobinei. În plus, existau acolo multe alte mărunțișuri: hârtii, instrumente, bucăți de mâncare căzută și uitată, chiar și o batistă murdară. M-am minunat cu privire la Bobină, în timp ce Tesla m-a condus în jurul ei, dar mi-a fost imposibil să înțeleg ce rol avea. Tot ce am priceput a fost că putea folosi sau transforma cantități enorme de electricitate. Energia necesară este trimisă de la Colorado Springs, din vale; Tesla plătise pentru ea prin instalarea generatoarelor din oraș.

– Am toată energia electrică de care am nevoie! a spus la un moment dat. După cum vă veți da probabil seama pe parcurs.

L-am întrebat ce vroia să spună.

– Veți observa că, din când în când, luminile orașului se micșorează timp de o clipă. Uneori, chiar se sting pentru câteva secunde. Înseamnă că noi muncim aici, sus! Haideți să vă arăt.

M-a condus afară din clădirea dărăpănată, pe terenul accidentat. După o scurtă plimbare, am ajuns într-un loc în care versantul se prăbușise abrupt și acolo, cu mult mai jos, se vedea panorama orașului Colorado Springs, tremurând în arșița verii.

– Dacă veniți aici sus, într-o noapte, am să vă demonstrez, mi-a promis. Trăgând de o manetă, pot cufunda întregul oraș în întuneric.

În timp ce ne întorceam, mi-a reamintit:

– Trebuie să mă vizitați într-o noapte. Atunci este cel mai frumos în munți. După cum ați observat, fără îndoială, aici peisajul e vast, dar lipsit de atractivitate. Într-o parte, numai vârfuri stâncoase, în cealaltă, teren întins, ca tăblia unei mese. Este o greșeală să privești în jos sau în jur. Adevăratul punct de atracție este deasupra noastră! a întărit el ridicându-și ochii spre cer. Nu am văzut niciodată așa o claritate a aerului, o astfel de lumină a lunii. Am ales acest loc datorită frecvenței furtunilor. Va veni una chiar acum.

M-am uitat în jurul meu, căutând imaginea familiară a unui nor cumulus în depărtare sau, mai aproape, a plafonului de nori negri purtători de ploaie care întunecă cerul în clipele dinaintea furtunii, dar cerul era senin în toate direcțiile. Aerul, de asemenea, rămânea cald

și plăcut, fără niciun semn de zăpușeală care întotdeauna precede o ploaie torențială.

– Furtuna va veni după 7 în seara asta; de fapt, stați să-mi examinez detectorul de la care pot afla ora exactă.

Ne-am îndreptat spre laborator. Între timp, am observat că Randy Gilpin sosise cu trăsura lui și se oprise destul de departe de locul în care ne aflam noi. Randy a fluturat mâna spre mine și i-am răspuns cu același gest.

Tesla mi-a indicat unul dintre instrumentele pe care le văzusem mai devreme.

– Acesta semnalează că o furtună se află în acest moment în regiunea Central City, la aproximativ 80 de mile nord de noi. Priviți.

Mi-a arătat o parte a aparatului care putea fi văzută printr-o lentilă amplificatoare. M-am uitat atent și, după o vreme, am observat ce voia să-mi indice – o scânteie electrică străbătea spațiul dintre două cuie metalice.

– De fiecare dată când scânteiază, înregistrează lumina unui fulger, mi-a explicat Tesla. Uneori, observ descărcarea aici și o oră mai târziu aud tunetul bubuind în depărtare.

Era cât pe ce să-mi exprim neîncrederea, dar mi-am dat seama de seriozitatea lui. Trecuse deja la un alt instrument și notă două sau trei cifre. L-am urmat.

– Da, a spus. Domnule Angier, sunteți drăguț să vă uitați la ceas în această seară și să notați momentul în care se întâmplă să vedeți primul fulger? După calculele mele, ar trebui să fie între 19.15 și 19.20.

– Puteți prevedea momentul exact?

– Cu o marjă de eroare de cinci minute.

– Atunci aţi putea să faceţi o avere doar din asta! am exclamat.

– Averea e neimportantă. Munca mea este pur experimentală şi preocuparea mea cea mai mare este să ştiu când se dezlănţuie furtuna, astfel încât să o pot folosi la capacitate maximă. S-a uitat spre locul în care aştepta Gilpin şi a adăugat: Văd că vi s-a întors trăsura, domnule Angier. Intenţionaţi să mă mai vizitaţi?

– Am venit la Colorado Springs dintr-un singur motiv, am spus. Ca să vă fac o propunere de afaceri.

– Cel mai bun gen de propunere, după părerea mea, a replicat Tesla. Vă aştept poimâine.

Mi-a explicat că în ziua următoare va face un drum la gară, pentru a descărca nişte echipamente. Acestea fiind spuse, am plecat şi m-am întors cu Gilpin în oraş.

Trebuie să consemnez că la 19.19 fix s-a văzut primul fulger în oraş, urmat curând de un bubuit de tunet. Apoi a început una dintre cele mai spectaculoase furtuni pe care le-am văzut vreodată. În timpul acesteia, am ieşit pe balconul camerei de hotel şi am privit spre Pike's Peak, să văd laboratorul lui Tesla. Era cufundat în întuneric.

13 iulie 1900

Astăzi, Tesla mi-a făcut o demonstraţie a modului în care funcţionează Bobina.

La început, m-a întrebat dacă sunt neliniştit şi i-am răspuns că nu. Mi-a dat să ţin o bară din fier, legată de podea printr-un lanţ lung. A adus un recipient mare din sticlă, plin cu fum sau gaz, şi l-a pus pe masă, în faţa mea. În timp ce am continuat să ţin în mâna stângă bara din fier, am aşezat, la rugămintea lui, palma dreaptă pe vasul din sticlă. Imediat, a apărut o lumină strălucitoare

în interiorul vasului și am simțit că mi se zbârlește părul pe mână. Am retras-o speriat, iar lumina a dispărut ca prin farmec. Observând zâmbetul amuzat al lui Tesla, am pus din nou mâna pe recipient și am ținut-o acolo liniștit, în timp ce lumina stranie a apărut încă o dată.

Au urmat mai multe astfel de experiențe, dintre care unele pe care le văzusem la Londra. Hotărât să nu-mi manifest nervozitatea, am îndurat cu stoicism descărcările electrice ale fiecărui aparat. În final, Tesla m-a întrebat dacă m-ar deranja să stau în câmpul Bobinei Experimentale, în timp ce el ridica tensiunea la douăzeci de milioane de volți.

– Sunt în deplină siguranță? am întrebat, împingându-mi maxilarul în față, ca și când aș fi fost obișnuit cu riscurile.

– Aveți cuvântul meu, domnule. Nu de aceea ați venit să mă vizitați?

– De fapt, așa este, am confirmat.

Tesla mi-a arătat că trebuia să stau pe un scaun din lemn și așa am făcut. Domnul Alley ni s-a alăturat. A adus unul dintre celelalte scaune și s-a așezat lângă mine. Mi-a înmânat o foaie de hârtie.

– Vedeți dacă puteți citi la lumina nepământeană! mi-a spus și, atât el, cât și Tesla, au chicotit.

Am zâmbit și eu, iar Tesla a lăsat în jos un mâner și, cu un zgomot asurzitor, s-a produs o descărcare electrică. A izbucnit din spiralele de fire de deasupra capului meu, desfăcându-se ca petalele unei crizanteme imense și mortale. Am privit cu stupoare aceste arcuri electrice mișcătoare ce s-au curbat mai întâi deasupra, apoi în jurul bobinei, începând după aceea să coboare spre Alley și spre mine ca și când am fi fost prada pe care o căuta. Alley a rămas nemișcat lângă

mine, așa că m-am forțat să nu mă mișc nici eu. Dintr-odată, una dintre limbile electrice m-a atins și s-a plimbat în sus și-n jos pe toată lungimea corpului meu, ca și când îmi schița conturul. Din nou mi se făcuse pielea de găină și eram orbit de lumină, dar altfel nu simțeam nicio durere, nicio senzație de arsură, niciun șoc electric.

Alley mi-a arătat ziarul pe care încă îl mai țineam în mână și pe care l-am privit descoperind că lumina emanată de electricitate era mai mult decât suficientă pentru a citi. În timp ce țineam pagina în fața ochilor, două scântei s-au intersectat pe suprafața ei, aproape ca într-o încercare de a o mistui. Uimitor, miraculos, hârtia nu a luat foc.

După aceea, Tesla mi-a sugerat să mai fac o scurtă plimbare cu el și, imediat ce am ieșit la aer, a spus:

– Domnule, dați-mi voie să vă felicit. Sunteți curajos.

Mi-a explicat că multor vizitatori ai laboratorului său le propusese să facă aceleași demonstrații, dar că foarte puțini dintre ei fuseseră dispuși să se supună la imaginarele pericole ale descărcărilor electrice.

– Poate că nu au asistat la prezentările dumneavoastră, am sugerat. Știu că nu v-ați risca propria viață și nici pe a cuiva care a călătorit tocmai din Marea Britanie ca să vă facă o ofertă de afaceri.

– Cu siguranță nu, a spus Tesla. Probabil acum este momentul să discutăm liniștiți despre afaceri. Îmi puteți spune la ce vă gândiți?

– Încă nu sunt foarte sigur..., am început și m-am oprit, încercând să-mi găsesc cuvintele.

– Îmi propuneți să investiți în cercetările mele?

– Nu, domnule, nu. Știu că ați avut destule experiențe cu investitorii.

– Chiar așa. Sunt considerat de unii o persoană cu care e dificil să lucrezi și ceea ce am în minte nu se poate transforma pe termen scurt în profit pentru un investitor. Este ceva care în trecut a dus la deteriorarea unor relații.

– Și în prezent se întâmplă la fel, îndrăznesc să spun? Vă gândeați, cu siguranță, la domnul Morgan, când am vorbit alaltăieri.

– Domnul J.P. Morgan reprezintă, într-adevăr, o preocupare de actualitate.

– Atunci, dați-mi voie să vă spun sincer că sunt un om bogat, domnule Tesla. Sper să vă pot susține.

– Dar nu printr-o investiție, spuneți.

– Printr-o achiziție, am răspuns. Vreau să-mi construiți un aparat electric și, dacă am putea cădea de acord asupra unui preț, vă voi plăti pentru el.

Ne plimbam pe platoul pustiu pe care se afla laboratorul, dar Tesla se opri brusc. Adoptase o atitudine afectată, privind insistent spre copacii care acopereau versantul din fața noastră.

– Ce element al aparatului ați dori? a întrebat. După cum ați văzut, lucrările mele sunt teoretice, experimentale. Niciuna dintre ele nu este de vânzare și tot ce folosesc în prezent este inestimabil pentru mine.

– Înainte de a pleca din Anglia, am citit în *The Times* un nou articol despre activitatea dumneavoastră. Acolo se spunea că ați stabilit în mod teoretic că electricitatea poate fi transmisă prin aer și că v-ați propus să demonstrați acest principiu în viitorul apropiat. Mulți dintre colegii din domeniul științific se pare că au afirmat că nu este posibil, dar dumneavoastră aveți încredere în ceea ce faceți. Este adevărat?

M-am uitat direct în ochii lui când i-am adresat ultima întrebare și l-am văzut transfigurându-se. Acum, mimica și gesturile sale deveniseră animate și expresive.

– Da, este în totalitate adevărat! a strigat și, dintr-odată, s-a lansat într-o sălbatică și (pentru mine) de neînțeles prezentare a ceea ce intenționa să facă.

Odată ce începuse, era de neoprit! Și-a continuat drumul, vorbind repede și agitat, făcându-mă să alerg ca să pot ține pasul cu el. Ne tot învârteam în jurul laboratorului, străjuiți de globul de pe acoperiș. Tesla a gesticulat spre el de câteva ori în timp ce vorbea.

În esență, mi-a spus că trecuse mult timp de când stabilise că modul cel mai eficient de transmitere a curentului electric multifazic era să-l ridice la voltaje mari și să-l direcționeze prin cabluri de înaltă tensiune. Acum putea să demonstreze că, la o tensiune foarte mare, curentul atingea o frecvență înaltă și nu mai necesita cabluri. Energia ar fi transmisă, emisă, aruncată în eter, de unde, printr-o serie de detectoare sau receptoare, putea fi captată din nou și folosită.

– Imaginați-vă oportunitățile, domnule Angier! a strigat el. Orice aparat, orice dispozitiv cunoscut sau imaginat de om ar fi acționat de electricitatea care provine din aer!

Apoi, într-un fel care-mi amintea într-un mod curios de colegul meu de călătorie, Bob Tannhouse, Tesla a început să enumere posibilitățile: lumină, căldură, băi cu apă caldă, mâncare, case, distracție, automobile... toate ar fi acționate electric într-un fel misterios și încă neștiut.

– Ați lucrat la asta?

– Fără îndoială! Experimental, înțelegeți, dar experimentele sunt repetabile de alții, dacă cineva s-ar

învrednici să încerce. Asta nu e o fantasmă! În câțiva ani, voi genera energie pentru întreaga lume, la fel cum o transmit orașului Buffalo!

A înconjurat zona de două ori în timp ce vorbea și m-am ținut după el, hotărât să las acest discurs științific să-și urmeze cursul. Știam că, prin imensa lui inteligență, se va întoarce până la urmă la primul aspect pe care-l atacasem. Într-un final, a făcut-o.

– Înțeleg că vreți să cumpărați acest aparat de la mine, domnule Angier?

– Nu, domnule, am răspuns. Mă aflu aici să vă solicit o altă achiziție.

– Sunt ocupat cu lucrarea pe care v-am descris-o.

– Înțeleg asta, domnule Tesla. Eu caut ceva nou. Spuneți-mi, dacă energia electrică poate fi transmisă, materia poate fi și ea transferată dintr-un loc în altul?

Fermitatea răspunsului său m-a surprins. A spus:

– Energia și materia nu sunt decât două manifestări ale aceleiași forțe. Sigur vă dați seama de asta.

– Da, domnule.

– Atunci, cunoașteți deja răspunsul. Deși trebuie să adaug că nu pot pricepe motivul pentru care cineva ar dori să transfere materie.

– Dar puteți să-mi construiți aparatul care ar realiza acest lucru?

– Cât de multă materie ar fi implicată? Ce greutate ar avea? Ce mărime are obiectul?

– Nu mai mult de nouăzeci de kilograme, am spus. Și mărimea... să zicem cel mult doi metri înălțime.

Și-a fluturat mâna, nepăsător.

– -Ce sumă îmi oferiți?

– Ce sumă solicitați?

– Am nevoie disperată de opt mii de dolari, domnule Angier.

Nu am putut să mă abţin să nu izbucnesc în râs. Era mai mult decât îmi propusesem, dar se încadra încă în posibilităţile mele. Tesla m-a privit neliniştit, crezându-mă probabil nebun, şi s-a îndepărtat puţin de mine... dar câteva momente mai târziu ne îmbrăţişam pe acel platou sălbatic, bătându-ne unul pe altul pe umeri – două nevoi întâlnindu-se la momentul potrivit.

Când ne-am despărţit şi ne-am strâns mâinile, un bubuit puternic de tunet a răsunat undeva în munţi, găsindu-şi ecou în trecătorile din apropiere.

14 iulie 1900

Tesla negociază mai dur decât mă aşteptam. Trebuie să-i plătesc nu opt, ci zece mii de dolari – o mică avere. Se pare că s-a gândit bine peste noapte, ca orice om, şi s-a trezit în această dimineaţă dându-şi seama că opt mii de dolari ar acoperi doar deficitul pe care îl avea înainte de sosirea mea. Aparatul meu va costa mai mult. Pe lângă asta, mi-a cerut să-i plătesc o mare parte în bani lichizi şi în avans. Am trei mii de dolari disponibili şi pot scoate încă trei din titlurile de valoare la purtător pe care le-am adus cu mine, dar restul sumei trebuie să-mi fie trimis din Anglia. Tesla a fost de acord imediat cu încheierea unui contract.

Astăzi m-a întrebat mai multe despre ceea ce vroiam de la el. Nu-l interesează efectul magic la care vreau să ajung, în schimb îl preocupă aspectele practice. Mărimea aparatului, sursa de energie pentru acesta, greutatea pe care să o aibă, gradul de portabilitate solicitat.

Îi admir mintea analitică. Portabilitatea este unul dintre aspectele la care nu m-am gândit deloc, dar,

bineînțeles, reprezintă un factor important pentru un magician care pleacă des în turnee.

A elaborat deja planurile inițiale și m-a trimis să descopăr atracțiile din Colorado Springs pentru două zile, timp în care el va pleca la Denver să achiziționeze piesele necesare.

Reacția lui Tesla față de proiectul meu m-a convins, în sfârșit, de ceva ce până acum doar bănuiam. Borden nu a fost la Tesla! Îmi studiez încă vechiul meu adversar. Prin Olivia, a încercat să mă direcționeze spre o pistă falsă. Iluzia sa folosește doar efecte bombastice, despre care oamenii obișnuiți cred că stau în puterea electricității, dar care de fapt nu sunt nimic mai mult decât niște trucuri banale. Credea că mă va trimite după cai verzi pe pereți, dar Tesla și cu mine investigăm esența însăși a energiei ascunse.

Tesla lucrează însă încet! Sunt îngrijorat de trecerea timpului. Naiv, am crezut că, odată ce i-am spus ce doresc, va fi o chestiune de ore până la realizarea mecanismului pe care i l-am solicitat. Îmi dau seama, după expresia absentă pe care o are în timp ce mormăie singur, că am declanșat un proces inventiv care ar putea să nu aibă niciun final practic. (Într-o discuție particulară, domnul Alley mi-a confirmat că Tesla se chinuie câteodată cu o problemă luni de zile.)

Am angajamente ferme în Anglia în octombrie și noiembrie și trebuie să fiu acasă cu mult înainte de primul dintre ele.

Mai sunt două zile în care nu am nimic de făcut, până la întoarcerea lui Tesla, și presupun că mi-aș putea folosi timpul cercetând mersul trenurilor și al vapoarelor. Am descoperit că America, o țară minunată

din multe puncte de vedere, nu-ţi poate oferi astfel de informaţii de calitate.

21 iulie 1900

Munca lui Tesla se pare că desfăşoară satisfăcător. Am voie să-l vizitez în laborator la fiecare două zile şi, deşi am văzut ceva din aparat acolo, încă nu se pune problema unei demonstraţii. Astăzi l-am găsit ocupându-se de experimentele lui de cercetare. Părea absorbit de ele, pe de o parte iritat şi pe de alta uimit să mă vadă.

4 august 1900

Furtuni violente s-au abătut asupra vârfului de munte timp de trei zile, aruncându-mă într-o stare de frustrare. Ştiu că Tesla se ocupă de propriile lui experimente, nu de al meu. Zilele trec. Trebuie să plec din Denver înainte de sfârşitul acestei luni.

8 august 1900

Tesla mi-a spus când am sosit în laborator, azi de dimineaţă, că aparatul meu este pregătit pentru demonstraţie şi, într-o stare de mare exaltare, m-am pregătit s-o văd. Totuşi, echipamentul a refuzat să funcţioneze şi, după ce l-am privit pe Tesla manevrând nişte fire mai mult de trei ore, m-am întors aici, la hotel.

Mi s-a spus de la Banca First Colorado că mai mulţi bani îmi vor fi disponibili peste o zi sau două. Poate asta îl va determina pe Tesla să depună eforturi mai mari.

12 august 1900

O altă demonstraţie nereuşită azi. Am fost dezamăgit de rezultat. Tesla a părut uimit, susţinând că socotelile sale nu puteau fi greşite.

Eșecul este înregistrat pe scurt. Aparatul prototip este versiunea mai mică a Bobinei lui, cu firele dispuse în alt mod. După o prezentare prelungită despre principii (din care nu am înțeles nimic și care, mi-am dat seama curând, era doar un fel de a gândi cu voce tare), Tesla mi-a arătat o vergea din metal pe care el sau domnul Alley o vopsise într-o culoare portocalie. A așezat-o pe o platformă, sub un fel de con răsturnat format din fire electrice; vârful conului era îndreptat direct spre vergea.

Când, sub îndrumarea lui Tesla, domnul Alley a acționat un mâner aproape de Bobina originală, am auzit izbucnirea zgomotoasă, dar deja familiară, a descărcării electrice. Aproape imediat, vergeaua portocalie a fost înconjurată de un foc albăstrui-albicios, care șerpuia în jurul ei într-un fel înspăimântător. Eu, gândindu-mă la iluzia pe care doream să o execut pe scenă, eram destul de mulțumit de imaginea lui. Zgomotul și incandescența s-au intensificat rapid și curând părea ca și cum particule lichide din veregea se împrăștiau pe podea; faptul că nu era așa a fost demonstrat de forma neschimbată a vergelei

După câteva secunde, Tesla a făcut un semn cu mâinile, domul Alley a tras înapoi maneta de control, electricitatea s-a oprit, iar vergeaua a rămas în același loc.

Tesla a devenit imediat absorbit de mister și, cum se întâmplase și înainte, prezența mea a fost ignorată. Domnul Alley mi-a recomandat să stau departe de laborator câteva zile, dar resimt acut trecerea timpului. Mă întreb dacă asta îl impresionează pe domnul Tesla.

18 august 1900

Astăzi este o zi notabilă mai puțin pentru faptul că a avut loc o a doua demonstrație ratată, cât pentru că

Tesla și cu mine ne-am certat cu năduf. Această sfadă s-a întâmplat imediat după ce mașinăria nu a funcționat, așa că eram amândoi nervoși, eu din cauza dezamăgirii, Tesla din cauza frustrării.

După ce vergeaua portocalie a rămas din nou nemișcată, Tesla a ridicat-o și mi-a dat-o să o țin în mână. Cu câteva secunde înainte fusese scăldată într-o lumină strălucitoare, cu scântei împrăștiindu-se în toate direcțiile. Am luat-o de la el cu precauție, așteptând-mă să-mi ardă degetele. Cu toate acestea, era rece. Acesta este un lucru ciudat: nu doar că era rece, în sensul că nu fusese încălzită, ci efectiv înghețată, ca și când ar fi stat în gheață. Am cântărit vergeaua în mână.

– Încă un eșec precum acesta, domnule Angier, a spus Tesla pe un ton suficient de prietenos, și voi fi obligat să vă las asta ca amintire.

– Am să o iau, am replicat. Deși aș prefera să iau cu mine ceea ce am venit să cumpăr.

– Dacă aș avea timp suficient, aș putea muta Pământul.

– Timp nu am prea mult la dispoziție, am ripostat, aruncând vergeaua pe podea. Și nu vreau să mut Pământul. Nici acest băț din metal.

– Atunci, vă rog să numiți obiectul dumneavoastră preferat, a spus Tesla cu sarcasm. Mă voi concentra pe acela.

– Domnule Tesla, am stat aici în timp ce ați folosit această bucată din metal, presupunând că aveați nevoie de ea în scop experimental. Înțeleg în acest moment, deși târziu, că ați fi putut folosi altceva în schimb.

– În anumite limite, da.

– Atunci, de ce nu construiți aparatul care să facă exact ce vreau eu?

– Deoarece, domnule, nu v-ați exprimat clar dorințele!

– Acestea nu presupuneau transferul unui băț metalic, am spus înfierbântat. Chiar dacă invenția ar lucra în felul în care am specificat eu, tot nu mi-ar fi de folos. Vreau să transfer o ființă vie! Un om!

– Așadar, doriți să-mi efectuez testele nu pe o vergea din fier, ci pe o ființă umană? Pe cine nominalizați pentru acest experiment periculos?

– De ce ar fi periculos?

– Pentru că orice experiment este riscant.

– Eu sunt cel care îl va folosi.

– Vreți să-l testez pe *dumneavoastră înșivă?* Tesla a râs amenințător. Domnule, vă voi solicita restul de bani înainte să încep experimentele asupra dumnevoastră.

– Este timpul să plec, am spus și m-am întors, furios și neputincios.

I-am împins pe el și pe Alley și am ieșit din laborator. Randy Gilpin nu se vedea nicăieri, dar am plecat oricum, fiind hotărât, dacă era necesar, să merg pe jos până în oraș.

– Domnule Angier! m-a strigat Tesla din ușă. Haideți să nu ne spunem cuvinte nechibzuite. Ar fi trebuit să vă explic, e adevărat. Dacă aș fi știut că vreți să transferați ființe vii, nu mi-ar fi pus asemenea probleme. Este mai dificil să folosești compuși anorganici solizi. Țesutul viu nu prezintă aceeași problemă.

– Ce vreți să spuneți, domnule profesor? am întrebat.

– Dacă vreți să transfer un organism, vă rog să reveniți mâine. Aparatul va fi gata.

Am confirmat printr-o mișcare a capului și apoi mi-am continuat drumul, pășind pe cărarea care cobora. Mă așteptam să-l întâlnesc pe Gilpin în drum, dar chiar dacă nu ar fi apărut, eram hotărât să cobor singur.

Drumul șerpuia într-o serie de cotituri abrupte, deseori pe marginea unui hău adânc.

După ce mersesem cam o jumătate de milă, atenția mi-a fost captată de un obiect colorat aflat în iarba înaltă de lângă potecă și m-am oprit să-l cercetez. Era o vergea scurtă din metal, vopsită în portocaliu, identică la înfățișare cu aceea pe care o folosise Tesla. Gândindu-mă că, până la urmă, aș putea să o păstrez ca amintire a extraordinarei mele întâlniri cu Tesla, am luat-o cu mine.

19 august 1900

L-am găsit pe Tesla într-o stare de disperare când Gilpin m-a adus în această dimineață la laborator.

– Mă tem că vă voi dezamăgi, mi-a spus când am intrat. Mai e mult de muncă și știu cât este de presantă întoarcerea dumneavoastră în Anglia.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, fericit că mânia care izbucnise între noi ieri era de domeniul trecutului.

– Credeam că este o problemă simplă cu organismele vii. Structura este mult mai puțin complexă decât în cazul materei anorganice. Organismele vii conțin mult mai multă electricitate. Lucram bazându-mă pe faptul că tot ce aveam de făcut era să intensific acea energie. Sunt dezorientat deoarece nu știu ce nu a funcționat! Calculele au ieșit exact. Haideți să vedeți singur dovada.

Înăuntrul laboratorului, l-am observat pe domnul Alley adoptând o atitudine pe care nu o asociasem cu el înainte. Stătea într-o poziție războinică, ținându-și brațele încrucișate la piept, cu buzele răsfrânte – un om nervos și defensiv, într-un cuvânt. În spatele său, pe o bancă, era o cușcă mică din lemn în care se afla un pisoi negru cu mustăți și lăbuțe albe, momentan adormit.

Deoarece privirea îi era îndreptată spre mine când am intrat, i-am spus:

– Bună dimineața, domnule Alley!

– Sper că nu veți participa la așa ceva, domnule Angier! a strigat el. Am adus pisoiul copiilor mei la promisiunea fermă că nu va fi rănit. Domnul Tesla m-a asigurat seara trecută. Acum insistă să folosim biata creatură într-un experiment care, fără îndoială, o va ucide!

– Nu-mi place acest lucru, i-am spus lui Tesla.

– Nici mie. Credeți că sunt inuman, capabil să torturez una dintre creațiile cele mai frumoase ale lui Dumnezeu? Veniți să vedeți singur.

M-a condus la aparat care, după cum am observat imediat, fusese complet reconstruit peste noapte. Când mă aflam la o distanță de vreo jumătate de metru, m-am retras oripilat! Cam o duzină de gândaci negri și lucioși, cu antene lungi, erau împrăștiați peste tot. Erau cele mai respingătoare creaturi pe care le văzusem vreodată.

– Sunt morți, a spus Tesla, observându-mi reacția. Nu vă pot face niciun rău.

– Da, morți! a întărit Alley. Și asta e chestia! Vrea ca eu să pun pisica în același pericol.

Am privit în jos, spre insectele dezgustătoare, îngrijorat să nu dea vreun semn de viață. M-am mai tras un pas înapoi când Tesla a înghiontit unul cu vârful ghetei și l-a întors invers pentru a-l vedea.

– Se pare că am construit o mașină care omoară insecte, a murmurat el încet. Sunt și ele creaturile Domnului și sunt deprimat din cauza asta. Nu am intenționat ca echipamentul să ia vieți.

– Ce nu funcționează bine? am întrebat. Ieri păreați sigur.

– Am calculat și am recalculat de nenumărate ori. Alley a verificat, de asemenea, socotelile. Acesta e coșmarul oricărui om de știință care face experimente: o dihotomie inexplicabilă între teorie și rezultatele practice. Admit că sunt confuz. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

– Pot să văd calculele?

– Bineînțeles că puteți, dar dacă nu sunteți matematician, mă tem că nu vă vor spune prea multe.

El și Alley au adus o grămadă de foi și, împreună, le-am cercetat multă vreme. Tesla mi-a explicat cât mai pe înțelesul meu principiul pe care se bazau calculele. Am dat din cap cu aerul că pricep, dar numai în final, când am lăsat calculele la o parte m-am concentrat asupra rezultatelor și am început să înțeleg câte ceva.

– Spuneți că asta determină distanța? am întrebat.

– Aceea este o variabilă. În scopul experimentului, am folosit o valoare de o sută de metri, dar o astfel de distanță este teoretică, de vreme ce, după cum vedeți, nimic din ce încerc să transfer nu se deplasează.

– Și valoarea de aici? am întrebat, arătând cu degetul un alt rând.

– Unghiul. Am folosit punctele cardinale. Va direcționa în oricare din cele trei sute șaizeci de grade din extremitatea vortexului energetic. Repet însă, momentan este o valoare pur teoretică.

– Aveți o ajustare a înălțimii? am întrebat.

– Nu o folosesc. Până când aparatul nu va funcționa perfect, îl direcționez numai în spațiul liber din estul laboratorului. Trebuie să fiu atent să nu determin o rematerializare într-o poziție deja ocupată de un alt corp. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla.

Am analizat cu atenție cifrele scrise îngrijit. Nu știu procesul prin care s-a întâmplat, dar dintr-odată am fost lovit de inspirație! Am ieșit repede din laborator și am privit din ușă spre est. După cum spusese Tesla, în partea aceea nu era decât spațiu gol, deoarece într-acolo platoul avea cea mai mică îngustime și terenul începea să se surpe la zece metri de potecă. Am traversat rapid și m-am uitat în jos. Sub mine, am putut vedea printre copaci cărarea șerpuind în jos.

Când m-am întors în laborator, m-am dus direct spre geanta mea și am scos vergeaua din fier pe care o găsisem lângă potecă, ieri seară. I-am arătat-o lui Tesla.

– Obiectul dumneavoastră experimental, cred? am spus.

– Da, acesta este.

I-am spus unde și când îl găsisem. S-a grăbit spre aparat, unde se afla și cealaltă vergea, părăsită în favoarea nefericiților gândaci de bucătărie. Le-a pus una lângă alta și Alley și cu mine ne-am dus alături de el, minunându-ne de înfățișarea lor identică.

– Aceste semne, domnule Angier! gâfâi el copleșit, arătându-mi un marcaj în zigzag gravat clar în metal. Le-am făcut pentru a putea demonstra că acest obiect a fost transmis prin eter. Dar...

– A făcut copie după el însuși! a exclamat Alley.

– Unde spuneți că ați găsit asta, domnule? a întrebat Tesla.

I-am condus pe cei doi afară și le-am explicat, arătând în jos, pe munte. Tesla a privit gânditor. Apoi a spus:

– Trebuie să văd locul! Arătați-mi-l! Iar, întorcându-se către Alley, adăugă: Adu-mi teodolitul și câteva sfori pentru a măsura! Cât de repede poți!

După aceea a coborât cărarea abruptă, strângându-mă de braţ, implorându-mă să-i arăt locul exact al acestei descoperiri. Am crezut că îl voi putea conduce chiar acolo, dar, în timp ce mergeam, n-am mai fost sigur. Copacii uriaşi, stâncile sparte, tufişurile, toate arătau la fel. Cu Tesla gesticulând spre mine şi bombănindu-mi în ureche, îmi era aproape imposibil să mă concentrez.

Până la urmă, am ajuns la o cotitură mai deosebită a cărării şi m-am oprit în faţa ei. Alley, care alerga după noi, în curând ne-a ajuns din urmă şi, la indicaţiile lui Tesla, a fixat teodolitul. Câteva măsurători atente au fost suficiente pentru ca Tesla să respingă acel loc.

După aproape o jumătate de oră, am căzut de acord asupra unui alt loc. Era chiar în estul laboratorului deşi, bineînţeles, la o distanţă substanţială sub el. Când am luat în considerare caracterul abrupt al muntelui şi faptul că vergeaua din metal ar fi putut să sară şi să se rostogolească în momentul lovirii de pământ, aceasta părea a fi, într-adevăr, poziţia în care s-ar fi oprit. Tesla era mulţumit şi adâncit în gânduri când am urcat muntele înapoi, spre laboratorul său.

Şi eu mă gândeam intens şi, imediat ce am ajuns înăuntru din nou, am spus:

– Pot face o sugestie?

– Vă sunt deja foarte îndatorat, domnule, mi-a replicat Tesla. Spuneţi-mi ce vreţi.

– Din moment ce puteţi calibra echipamentul foarte uşor, nu aţi putea ca în loc să îndreptaţi experimentele în spaţiul din estul nostru, să le trimiteţi la o distanţă mai mică? Poate chiar în laborator sau în zona din apropierea clădirii?

– Evident, gândim la fel, domnule Angier!

În toată perioada pe care o petrecusem alături de el, nu-l văzusem niciodată atât de vesel, iar el și Alley s-au apucat imediat de treabă. Din nou eram în plus și m-am dus să aștept tăcut în spatele laboratorului. Mi-am făcut de mult un obicei din a-mi lua cu mine ceva de mâncare la laborator (Tesla și Alley aveau cele mai neglijente obișnuințe alimentare când erau absorbiți de muncă), așa că am început să mănânc sandvișurile pregătite pentru mine de personalul hotelului.

După o perioadă mai lungă și mai plictisitoare decât pot să descriu aici, Tesla a spus, în sfârșit:

– Domnule Angier, cred că suntem gata.

M-am dus să examinez aparatul ca un spectator la teatru, invitat pe scenă să cerceteze dulapul magicianului. Împreună cu Tesla, am ieșit și am stabilit fără niciun dubiu că în zona desemnată nu exista nicio vergea din metal. Când a introdus vergeaua experimentală și a tras de mâner, un zgomot mulțumitor a prevestit încheierea cu succes a experimentului. Toți trei ne-am grăbit să mergem afară și, evident, acolo pe iarbă se afla vergeaua familiară vopsită în portocaliu.

Întorși în laborator, am analizat cu toții piesa „originală". Era rece ca piatra, dar fără îndoială identică cu aceea – copia ei – găsită pe terenul viran.

– Mâine, domnule, mi-a spus Tesla, cu consimțământul nobilului meu asistent aici de față, vom încerca să transferăm în siguranță pisica dintr-un loc în altul. Dacă putem realiza asta, veți fi mulțumit?

– Firește, domnule Tesla, i-am spus cu căldură. Firește.

20 august 1900

Și bineînțeles că s-a realizat. Pisica a traversat eterul nevătămată.

Mai era o mică piedică, totuși, și Tesla s-a întors la preocupările profesiei sale, astfel că din nou sunt exilat la hotel și din nou sunt neliniștit din cauza timpului care se scurge.

Tesla mi-a promis o nouă demonstrație mâine și, de această dată, m-a asigurat că nu vor mai fi probleme. Am simțit în glasul lui nerăbdarea de a-și primi și restul onorariului.

CALDLOW HOUSE, DERBYSHIRE *11 octombrie 1900*

Nu mă așteptam să trăiesc ca să scriu aceste rânduri. În urma decesului neașteptat al fratelui meu mai mare, Henry și, din cauză că el nu lăsase nicio altă instrucțiune, am primit în sfârșit titlul și proprietățile tatălui meu.

Acum stau în permanență la reședința familiei și mi-am abandonat cariera de iluzionist. Programul meu zilnic este ocupat cu administrarea domeniului, fiind nevoit să rezolv numeroase probleme practice create de capriciile, greșelile și deciziile financiare eronate ale lui Henry.

Acum mă semnez

Rupert, al paisprezecelea Conte de Colderdale.

12 noiembrie 1900

Tocmai m-am întors dintr-o vizită de câteva zile la vechea reședință din Londra. Intenția mea era să fac curat acolo și la fostul meu atelier și să vând ambele proprietăți prin licitație publică. Domeniul Caldlow se află pe punctul de a da faliment și sunt grăbit să strâng ceva bani lichizi pentru reparațiile urgente atât la casă, cât și la câteva clădiri de pe domeniu. Firește, m-am blestemat pentru că am cheltuit cu Tesla practic toată averea acumulată ca iluzionist. Chiar înainte de plecarea din

Colorado, deoarece m-am întors rapid în Anglia la aflarea veștii despre moartea lui Henry, trebuia să-i înmânez și restul onorariului. Nu mi-am dat seama atunci cât avea să se schimbe viața mea în urma primirii acestei vești.

Întoarcerea la Idmiston Villas a avut totuși un efect neprevăzut asupra mea. Am găsit-o plină de amintiri, bineînțeles, și acestea erau amestecate, așa cum sunt toate amintirile, dar în primul rând m-au revenit în minte primele mele zile în Londra. Atunci nu eram decât un băiețandru dezmoștenit, novice în ceea ce privește lumea, cu educația incompletă, nepregătit în nicio meserie sau profesie. Totuși, mi-am construit o viață și un mod de a trăi propriu, în ciuda tuturor greutăților și, până la urmă, am devenit suficient de bogat și faimos. Eram, și presupun că încă mai sunt, la apogeul carierei în magie. Și, departe de a mă culca pe laurii victoriei, investisem cea mai mare parte a banilor într-un aparat magic nou și inovator, prin folosirea căruia cariera mea, fără nicio îndoială, ar fi ajuns într-o nouă etapă.

Am rămas într-o stare de nostalgie timp de două zile și, până la urmă, am trimis un bilet pe adresa Juliei. Era prezentă în gândurile mele, deoarece, în ciuda faptului că ne despărțisem cu mulți ani în urmă, încă îmi identific primele mele planuri și visuri cu perioada în care m-am îndrăgostit de ea.

Spre surpriza mea, dar producându-mi o imensă plăcere, a fost de acord să ne întâlnim și acum două zile am petrecut o după-amiază împreună cu ea și cu copiii, acasă la una dintre prietenele ei.

Să-mi văd din nou familia în astfel de circumstanțe a fost copleșitor din punct de vedere emoțional și orice planuri pe care le-aș fi făcut înainte pentru a rezolva

diverse aspecte practice au fost abandonate. Julia, la început rece și distantă, a fost foarte afectată de manifestările mele de uimire și emoție (Edward, în vârstă de șaisprezece ani, este atât de înalt și de arătos; Lydia și Florence sunt atât de frumoase și de elegante; nu mi-am putut lua ochii de la ei întreaga după-amiază) și nu după mult timp îmi vorbea blând și cu căldură.

I-am spus după aceea noutățile. Nici chiar atunci când eram căsătoriți și locuiam împreună, nu-i dezvăluisem trecutul meu, așa încât, ce am avut să-i spun acum a fost pentru ea o triplă surpriză. Mai întâi, a trebuit să-i mărturisesc că odată renunțasem la o familie și o avere de care ea nu auzise niciodată, în al doilea rând că acum mă întorsesem la ele și în al treilea rând că, în consecință, hotărâsem să-mi abandonez cariera.

După cum ar fi trebuit să mă aștept, Julia părea să primească aceste vești cu calm (doar când am adăugat că ar trebui ca de acum încolo să i se spună Lady Julia, a avut un moment de agitație). Puțin mai târziu, m-a întrebat dacă eram sigur că trebuia să-mi abandonez cariera. I-am spus că nu vedeam o altă soluție. Mi-a zis că, deși am fost despărțiți, continuase să-mi urmărească ascensiunea în carieră cu admirație, regretând doar că nu mai făcea parte din ea.

În timp ce vorbeam, am simțit dezvoltându-se în interiorul meu, sau mai corect izbucnind în mine, un sentiment de disperare fiindcă îmi abandonasem soția și, mai de neiertat, copiii mei superbi, de dragul unei americance.

Ieri, înainte să plec din Londra, am căutat-o pe Julia pentru a doua oară. De această dată, copiii nu erau cu ea.

M-am lăsat la mila ei și i-am implorat iertarea pentru toate păcatele pe care le comisesem împotriva ei. Am rugat-o să se întoarcă acasă și să locuiască din nou

cu mine, ca soție a mea. I-am promis orice îmi stătea în putere, numai să accepte. A refuzat, dar a spus că se va gândi cu atenție. Nici nu merit mai mult.

Mai târziu, în ziua respectivă, am prins trenul de noapte către Sheffield. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la o împăcare cu Julia.

14 noiembrie 1900

Oricum, sunt obligat să nu mă gândesc la nimic altceva în afară de bani, confruntat încă o dată cu realitățile acestei case dărăpănate. Este ridicol să fiu incomodat din lipsă de bani atât de curând după ce am cheltuit acea sumă fabuloasă, așa încât i-am scris lui Tesla și i-am cerut să-mi ramburseze tot ce îi plătisem. Au trecut aproape trei luni de când am părăsit Colorado Springs și nu am primit nicio veste de la el. Va trebui să-mi plătească, indiferent de circumstanțe, deoarece în același timp am scris unui cabinet de avocatură din New York, care m-a ajutat într-o mică problemă juridică în timpul ultimului meu turneu. Le-am dat instrucțiuni să înceapă procedurile împotriva lui din prima zi a lunii următoare. Dacă îmi rambursează banii imediat ce primește citația, îmi voi retrage plângerea, dar va trebui să-și asume consecințele dacă nu procedează astfel.

15 noiembrie 1900

Sunt pe punctul de a mă întoarce la Londra.

17 noiembrie 1900

M-am întors la Derbyshire, obosit din cauza călătoriei cu trenul. Nu sunt, totuși, obosit de viață.

Julia mi-a făcut o propunere privind modul în care am putea fi împreună în viitor. Totul se reduce la a lua

o simplă decizie. Spune că se va întoarce la mine, va locui cu mine din nou ca soție a mea, cu condiția să-mi reiau cariera în domeniul magiei. Dorește să părăsesc Caldlow și să mă întorc la Idmiston Villas. Spune că ea și copiii nu vor să se mute într-o regiune îndepărtată și pentru ei necunoscută, din Derbyshire. Mi-a spus asta în termeni atât de clari, încât știu că nu sunt negociabili.

Pentru a încerca să mă convingă că propunerea este, de asemenea, spre binele meu, adaugă patru argumente generale.

În primul rând, spune că are scena în sânge ca și mine și, deși consideră acum copiii ca fiind principala ei îndatorire, ar vrea să se implice total în viitoarele proiecte de scenă. (Cred că prin asta vrea să spună că nu-mi va da voie să plec în turnee în străinătate fără ea, ca să nu mai apară o altă Olivia Svenson care să intervină între noi.)

La începutul acestui an, argumentează ea în continuare, m-am aflat la apogeul carierei mele, dar, din cauza absenței, nenorocitul de Borden este pe cale să adune toți laurii. Evident, el continuă să execute versiunea sa a iluziei cu transferul.

În final, subliniază că nu-mi voi pierde moștenirea continuând să muncesc în Londra, iar casa și tot ce se află pe domeniu mă vor aștepta când voi ieși la pensie. Problemele urgente, precum reparațiile, pot fi administrate din Londra la fel de ușor ca și de acasă.

Așa că m-am întors la Derbyshire, oficial ca să mă ocup de problemele de acolo, dar de fapt fiindcă aveam nevoie să petrec un timp singur pentru a reflecta.

Nu pot fugi de responsabilitățile pe care le am la Caldlow House. Sunt arendașii, personalul gospodăriei, îndatoririle pe care familia le are în mod tradițional în

fața consiliului local, a bisericii, a enoriașilor și așa mai departe. Am descoperit că iau aceste probleme în serios, așa că presupun că le-am avut mereu în suflet, ascunse până acum.

Dar ce utilitate practică voi putea avea în oricare dintre aceste funcții, dacă voi deveni, după toate probabilitățile, falit?

19 noiembrie 1900

Ceea ce vreau cu adevărat este să fiu cu Julia și cu familia mea, dar pentru asta trebuie să accept termenii impuși de ea. Să mă mut înapoi la Londra nu ar fi dificil, dar simt o rezistență extraordinară la ideea de a mă întoarce pe scenă.

Am fost departe de ea doar câteva săptămâni, dar mi-am dat seama ce povară devenise totul. Îmi amintesc ziua când eram în Colorado Springs și am primit cu întârziere vestea morții lui Henry. Nu m-am gândit deloc la Henry sau la moartea sa umilitoare la Paris. Ce am simțit a fost un sentiment de eliberare, o eliberare adevărată și înălțătoare.

Aș fi liber în sfârșit de stresul psihic și tensiunea asociată cu iluziile pe scenă. Ar fi un final, un final fericit al orelor zilnice de repetiții. Nicio ședere peste noapte în hoteluri provinciale sau în pensiuni pe malul mării. Nicio călătorie plictisitoare cu trenul. Aș fi eliberat de atenția continuă acordată aspectelor practice; să fiu sigur că echipamentele și costumele vor sosi în același loc cu mine și în același timp, să verific zona din culise a teatrelor pentru ca echipamentele să fie bine pregătite, să angajez și să plătesc personalul, alte sute de sarcini mărunte. Toate acestea dispăruseră brusc din viața mea.

Și m-am gândit, de asemenea, la Borden. Era inamicul meu de nezdruncinat, care se ascundea în lumea magiei, gata să-și reînceapă campania sa de atacuri la adresa mea.

Dacă nu m-aș mai întoarce, nu mi-ar lipsi nimic din toate acestea. Nu-mi dădeam seama cum se dezvoltaseră toate aceste frustrări în interiorul mei.

Dar Julia mă tentează.

Există un râs fericit al publicului când reușesc un efect surprinzător, strălucirea luminilor aureolându-mă, prietenia altor artiști pe care i-am întâlnit în spectacolele zilnice, aplauzele de la sfârșitul reprezentației. Inevitabil, există de asemenea faima, privirile admirative pe stradă, aprecierea respectuoasă a contemporanilor, recunoașterea la nivelul cel mai înalt a societății. Niciun om sincer nu poate spune că toate acestea nu înseamnă nimic pentru el.

Și banii. Cât îmi doresc banii!

Problema nu mai este deja ce anume voi hotărî, ci cât de curând mă voi convinge pe mine însumi că trebuie să o fac.

20 noiembrie 1900

Către Londra, încă o dată, cu trenul.

21 noiembrie 1900

Mă aflu la Idmiston Villas și aici am găsit o scrisoare din partea lui Alley, asistentul lui Nikola Tesla. Urmează transcrierea acesteia, mai jos.

27 septembrie 1900

Domnule Angier,

Nu cred că ați auzit, dar Nikola Tesla a plecat deja din Colorado și se zvonește că și-a mutat afacerile

în est, probabil la New York sau New Jersey. Laboratorul său de aici a fost confiscat de creditori și se caută momentan cumpărători. Am fost abandonat, cu datorii care nu mi-au fost plătite de mai mult de o lună.

Trebuie să știți, oricum, că în unele privințe Nikola Tesla este un om de onoare și înainte ca activitatea noastră aici să se încheie, echipamentul dumneavoastră a fost îmbarcat cu instrucțiuni cu tot și trimis către atelierul dumneavoastră.

Odată ce aparatul va fi asamblat (am scris eu însumi instrucțiunile de asamblare), veți vedea că funcționează perfect și exact cum s-a convenit în specificațiile tehnice. Echipamentul se autoreglează și poate continua să funcționeze fără ajustări sau reparații pentru mulți ani. Tot ce trebuie să faceți este să-l mențineți curat, să lustruiți contactele electrice dacă vor deveni mate și să vă asigurați că nicio defecțiune materială nu rămâne nereparată. (Domnul Tesla a inclus și un set de piese de schimb pentru acele elemente care, în mod obișnuit, presupun înlocuirea. Toate celelalte părți, precum stâlpii din lemn, pot fi înlocuite prin metode obișnuite.)

Ar fi, bineînțeles, fascinant să aflu ce iluzii efectuați cu această invenție extraordinară pentru că sunt, după cum știți, unul dintre cei mai mari admiratori ai dumneavoastră. Chiar dacă nu ați fost aici să vedeți cu propriii dumneavoastră ochi, pot să depun mărturie că Snowshoes (numele puiului de pisică) a fost transferat în siguranță de câteva ori cu ajutorul acestui echipament, dar s-a întors în familia noastră ca animal domestic.

Vreau să adaug o concluzie, domnule, că am fost onorat să joc un rol, indiferent cât de mic, în construirea acestui aparat pentru dumneavoastră.

Al dumneavoastră, sincer,
Fareham K. Alley, Dip. Eng.

P.S. Ați fost o dată destul de amabil să-mi admirați și să pretindeți că ați fost păcălit de micile trucuri pe care am îndrăznit să vi le prezint. Din moment ce mi-ați cerut o explicație, probabil ați vrea să știți că mica mea iluzie cu cinci cărți de joc și dolarii de argint care dispăreau a fost realizată printr-o combinație de palmare clasică și forțare a cărții. Am fost foarte recunoscător pentru reacția dumneavoastră la acest truc și aș fi încântat să vă trimit instrucțiunile detaliate despre fiecare mișcare în parte, dacă veți dori.

F.K.A.

Imediat ce am citit scrisoarea, m-am grăbit să ajung la atelier. I-am întrebat pe vecinii de acolo dacă fusese livrat în ultima vreme un colet de mari dimensiuni, dar nu știau nimic.

22 noiembrie 1900

I-am arătat Juliei scrisoarea de la Alley în această dimineață, aproape uitând că nu-i spusesem încă despre recenta mea călătorie în SUA și despre scopul ei. Bineînțeles că i-am trezit curiozitatea și a trebuit să-i explic.

– Așadar, acolo s-au dus toți banii tăi?

– Da.

– Și Tesla se pare că a dispărut, iar noi nu avem decât această scrisoare?

Am asigurat-o că Alley era de încredere și am subliniat că scrisese acest bilet fără ca eu să-i fi solicitat asta.

Un timp, am discutat despre ce ar fi putut să i se întâmple coletului în drum spre mine, unde ar putea fi și cum l-am putea recupera.

Apoi, Julia a spus:

– Ce este atât de deosebit la această iluzie?

– Nu iluzia în sine e deosebită. Este vorba despre metoda prin care este realizată.

– Domnul Borden are de-a face cu asta?

– Văd că nu ai uitat de domnul Borden.

– Dragul meu, Alfred Borden a fost cel care a aruncat prima săgeată între noi. Am avut mulți ani în care să reflectez și mi-am dat seama că totul s-a stricat între noi din ziua în care m-a atacat. Au început să-i curgă lacrimi din ochi, făcându-i să strălucească îndureraţi, dar vorbea cu o furie potolită și fără urmă de autocompătimire. Dacă nu m-ar fi rănit și nu aș fi pierdut primul nostru copil, nici consecințele, în care am simțit un mare gol deschizându-se între noi, nu ar fi apărut. Neliniștea ta a început atunci. Chiar și dragii noștri copii care au urmat nu au putut compensa cruzimea și prostia a ceea ce a făcut Borden în acea zi, iar faptul că vrajba dintre voi continuă este o dovadă a jignirii pe care trebuie să o resimți și azi.

– Nu am vorbit niciodată cu tine despre asta, am spus. De unde știi?

– Pentru că nu sunt proastă, Rupert și am văzut remarcile ocazionale din revistele de specialitate. Nu știam că ea continuase să se aboneze la ele. Încă ești primul pe lista priorităților mele, a spus ea. Mă întreb doar de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre aceste atacuri.

– Pentru că îmi este, cred, rușine de această vrajbă.

– Dar el este agresorul!

– Iar eu a trebuit să mă apăr, am răspuns.

I-am povestit despre investigațiile asupra trecutului său și despre încercările de a descoperi cum își realiza iluzia. Apoi i-am descris speranțele pe care le aveam față de echipamentul construit de Tesla.

– Borden se bazează pe un truc standard de scenă, i-am explicat. Folosește dulapuri, lumini și machiaj, și când se transferă dintr-o parte în alta a scenei, o face pe furiș. El intră într-un aparat, dar iese din altul. Trucul e extraordinar realizat, însă misterul nu numai că este ascuns de recuzită, dar este și banalizat de ea. Frumusețea echipamentului construit de Tesla este că trucul poate fi executat în aer liber, iar materializarea nu folosește deloc recuzita! Dacă funcționează, mă voi transfera instantaneu în orice loc vreau; în orice parte liberă a scenei, în sală, în fața arenei, chiar și într-un spațiu neocupat, printre scaune! Oriunde, până la urmă, ca să produc cel mai mare impact asupra publicului.

– Vorbești ca și când toate astea ar urma să se întâmple, a spus Julia. Vrei să spui că încă îți mai faci planuri?

– După cum spune Alley, aparatul a fost trimis... dar nu l-am primit încă!

Julia era publicul perfect pentru entuziasmul meu față de mașinăria lui Tesla și mai mult de o oră am discutat toate posibilitățile pe care le aveam. Julia a identificat rapid esența: dacă aș fi executat această iluzie pe orice scenă, l-ar fi înfrânt pe Borden pentru totdeauna!

În cazul în care mai aveam dubii în legătură cu ceea ce urma să fac, Julia mi le-a înlăturat pentru totdeauna. Văzând-o atât de emoționată, am început imediat să cercetăm programele companiilor de transport.

Am spus, mohorât, că mi-ar trebui câteva săptămâni să fac un tur pe la birourile numeroaselor agenții de

expediție din Londra, încercând să localizez un pachet nelivrat. Dar Julia a replicat, în felul ei familiar de a tăia nodul gordian: de ce să nu ne începem cercetările cu Poșta? Așa încât, două ore mai târziu, am localizat două lăzi mari adresate mie, așteptând în siguranță în camera cu colete nelivrate la destinație de la Biroul de Sortare din Mount Pleasant.

15 decembrie 1900

Cea mai mare parte din ultimele trei săptămâni am fost o întruchipare a frustrării, deoarece am așteptat să-mi fie instalat curent electric la atelier. Eram ca un băiețel față de o jucărie cu care nu se poate juca. Aparatul lui Tesla a fost ridicat imediat de la Mount Pleasant, dar fără sursă de curent este nefolositor. Am citit de mii de ori instrucțiunile scrise de domnul Alley! Oricum, după sesizările mele frecvente și după amenințări, Compania de Electricitate londoneză a făcut, în sfârșit, ceea ce trebuia să facă.

De atunci, repet mereu, istovit psihic și emoțional de cerințele pe care mi le impune acest aparat extraordinar. Iată, fără o ordine anume, despre ce este vorba.

Se află în perfectă stare de funcționare și este proiectat într-un mod ingenios, astfel încât să se potrivească cu toate versiuniler cunoscute în prezent de surse de energie electrică. Aceasta înseamnă că pot călători cu spectacolul meu chiar și în Europa, în SUA și (susține Alley în instrucțiunile sale) în Orientul Îndepărtat.

Oricum, nu pot să-mi susțin spectacolul decât cu condiția ca teatrele să aibă curent electric instalat. În viitor, va trebui să verific asta înainte să accept orice nou angajament, precum și alte aspecte.

Portabilitatea. Știu că Tesla a făcut tot ce a putut. Dar echipamentul este al naibii de greu. De acum înainte, planificarea livrării, a despachetării și a montării aparatului reprezintă o prioritate. Asta înseamnă, de exemplu, că simpla familiaritate a unei călătorii cu trenul la unul dintre spectacolele mele este un lucru care aparține trecutului, cel puțin dacă vreau să execut iluzia lui Tesla.

Repetiții tehnice. Aparatul trebuie să fie asamblat de două ori. O dată pentru testare în dimineața spectacolului, apoi, în timp ce cortina este lăsată și un alt număr este în desfășurare, pentru reprezentația propriu-zisă. Admirabilul domn Alley a inclus și sugestii referitoare la modul în care poate fi transportat rapid și fără zgomot, dar chiar și așa va fi o muncă dificilă. Va fi nevoie de multe repetiții și voi angaja mai mulți asistenți.

Planul general al teatrelor. Eu sau Adam Wilson va trebui să mergem în recunoaștere înainte de spectacol.

Camuflarea pe scenă. Este posibilă, dar în multe teatre acest lucru îi contrariază pe angajații din culise care, din anumite motive, cred că au dreptul automat de a li se dezvălui ceea ce se consideră a fi secrete profesionale. În acest caz, nici nu se pune problema ca alții să vadă cum procedez. Din nou, va fi nevoie de mai multă muncă pregătitoare decât înainte.

Sigilarea aparatului după spectacol și dezasamblarea în particular sunt, de asemenea, proceduri pline de riscuri. Nu pot accepta niciun angajament până când aceste proceduri nu sunt efectuate și problemele ulterioare rezolvate.

Atâta pregătire specială! Oricum, planificarea atentă și repetiția se află la baza succesului magiei pe scenă și nu sunt străin de niciuna dintre ele.

Un mic pas înainte. Toate iluziile de scenă sunt denumite după inventatorii lor și astfel devin cunoscute în domeniu. Cele Trei Grații, Decapitarea, Propaganda Cassadaga – iată trei iluzii de succes în acest moment în sălile de spectacol. Borden, în mod stupid, și-a denumit versiunea de mâna a doua a trucului său Noul Om Transferat (nume pe care eu nu l-am utilizat niciodată, nici chiar atunci când i-am folosit metodele). După ce m-am gândit, am hotărât să numesc invenția lui Tesla Într-o Clipită și sub acest nume va deveni cunoscută.

Profit, de asemenea, de această ocazie pentru a consemna că, de luna trecută, din 10 decembrie, Julia și copiii s-au întors și locuiesc împreună cu mine la Idmiston Villas. Vor vedea pentru prima oară Caldlow House când vom petrece vacanța de Crăciun acolo.

La Caldlow House *29 decembrie 1900*

Sunt un om fericit, deoarece am primit o a doua șansă. Nu pot suporta să mă gândesc la Crăciunurile trecute, când eram înstrăinat de familia mea, nici la faptul că că aș putea să mai pierd cumva această bucurie.

De aceea, sunt ocupat pregătindu-mă pentru ceea ce urmează, pentru a evita ceea ce ar putea altfel să se întâmple. Spun asta cu o intenționată neclaritate, deoarece am repetat deja Într-o Clipită de vreo două ori și mi-am dat seama cum funcționează și trebuie să fiu circumspect cu secretul său, chiar și aici.

Când copiii dorm, iar Julia mă încurajează să mă ocup de afaceri, mă concentrez asupra activităților cu privire la domeniu. Sunt hotărât să remediez neglijențele pe care le-a permis fratele meu.

31 decembrie 1900

Scriu aceste cuvinte când secolul al nouăsprezecelea se apropie de sfârșit. Peste o oră voi coborî în salon, unde Julia și copiii mă așteaptă, și împreună vom păși în Noul An și în Noul Secol. Este o noapte plină de urări de bine pentru viitor, cu amintiri inevitabile din trecut.

Deoarece caracterul secret nu-mi permite mai multe, trebuie să spun doar că lucrul pe care Hutton și cu mine l-am făcut mai devreme în această seară trebuia făcut.

Ceea ce sunt pe cale să consemnez va fi scris de o mână tremurândă încă din cauza temerilor primitive care au apărut în sufletul meu. M-am gândit mult la ceea ce pot să notez din experiența respectivă și am hotărât că o descriere sinceră, simplă, a ceea ce s-a întâmplat este singura soluție.

În această seară, puțin după asfințit, în timp ce copiii se odihneau pentru a putea sta treji până mai târziu la intrarea în noul secol, i-am spus Juliei ce intenționam să fac și am lăsat-o să mă aștepte în camera de zi.

L-am găsit pe Hutton, am plecat împreună de acasă și am travesat East Lawn, spre capela familiei. Am transportat materialele cu un cărucior pe care îl folosesc uneori grădinarii. Aveam cu noi două felinare și descuierea lacătului de la poartă a durat câteva minute; era înțepenit din cauza nefolosirii. Când s-a deschis poarta din lemn, Hutton și-a exprimat sentimentul de neliniște. Am simțit o solidaritate extraordinară cu el. Am spus:

– Hutton, nu mă aștept să mergi cu mine până la capăt. Poți să rămâi aici, dacă vrei. Sau poți să te întorci acasă și voi continua singur.

– Nu, domnule, mi-a răspuns în stilul său sincer. Am fost de acord cu asta. Să fiu cinstit, nu aș intra singur acolo și, îndrăznesc să spun, nici dumneavoastră. Dar, în afară de imaginația noastră, nu este nimic altceva de care să ne fie teamă.

Lăsând căruciorul la intrare, ne-am aventurat înăuntru. Țineam felinarele ridicate, cât puteam întinde brațele. Grinzile de deasupra nu ne dezvăluiau prea multe, dar umbrele noastre uriașe se proiectau pe pereții din spate. Amintirea mea despre capelă era vagă, deoarece n-am fost înăuntru decât o singură dată, când eram doar un băiețel. Șirul scurt de trepte tăiate neregulat în piatră conducea în jos sub deal, iar la bază, unde se afla o a doua ușă, caverna se lărgea puțin. Ușa interioară era descuiată, dar înțepenită și greu de urnit. Am împins-o cu greu și am intrat în spațiul de un întuneric abisal din spatele ei. Am putut simți, mai degrabă decât să văd, cripta întinzându-se în fața noastră. Felinarele noastre de-abia străpungeau bezna.

Era un miros înțepător în aer, atât de usturător, încât aproape că-i simțeam gustul. Am lăsat felinarul jos și i-am potrivit fitilul, sperând să difuzeze un pic mai multă lumină. Intrarea noastră în acel loc eliberase un milion de particule de praf, care se învârteau în jurul nostru. Hutton vorbi în spatele meu, cu vocea amortizată de acustica sufocantă a încăperii subterane:

– Domnule, ar trebui să iau recuzita?

Am putut doar să-i intuiesc trăsăturile în lumina felinarului.

– Da, cred că da. Vrei să te ajut?

– Mai bine ați aștepta la capătul scărilor, domnule.

A urcat repede treptele și mi-am dat seama că vroia să terminăm cât mai curând. În timp ce lumina se îndepărta,

mă simţeam tot mai profund însingurat, vulnerabil la spaima copilărească de întuneric şi de moarte.

Aici, în acest loc, erau cei mai mulţi dintre strămoşii mei, aşezaţi pe lespezi, acum doar oase sau fragmente de oase, zăcând în sicrie şi linţolii, în praf şi haine zdrenţuite. Când am cercetat la lumina felinarului, am putut observa forme întunecate pe unele dintre lespezile mai apropiate. Undeva, dedesubt, în afara razei felinarului, am auzit zgomotul făcut de un şobolan. M-am mişcat spre dreapta, pipăind cu mâna, şi am simţit o lespede aproximativ la înălţimea mijlocului meu. Am simţit obiecte ascuţite, nedesluşite la atingere. Mirosul urât s-a intensificat imediat şi am simţit că mă sufoc. M-am îndepărtat, zărind resturile oribile ale ceea ce fusese odinioară o viaţă omenească. Am ridicat felinarul, forţându-mă să mă uit la ceea ce era acolo. Ştiam că realitatea nu avea cum să fie atât de neplăcută precum imaginaţia! Mi s-a părut că aceşti strămoşi morţi de mult fuseseră deranjaţi de sosirea mea şi îşi schimbau acum poziţiile, ridicând un cap sinistru sau o mână scheletică.

Una dintre aceste nişe de piatră adăpostea sicriul tatălui meu.

Eram sfâşiat de temeri. Vroiam să-l urmez pe Hutton deasupra, la aer, deşi ştiam că trebuia să mă afund mai departe în adâncurile criptei. Nu puteam face nicio mişcare, deoarece groaza mă ţintuia în locul unde stăteam. Sunt un om raţional care caută explicaţii şi salută metodele ştiinţifice; totuşi, în acele câteva secunde cât Hutton lipsea de lângă mine, eram chinuit de fantasme ilogice.

Apoi l-am auzit din nou pe trepte, aducând primul dintre sacii voluminoşi care conţineau recuzita. Eram

bucuros să mă întorc și să-l ajut, deși părea capabil să se descurce singur. A trebuit să-mi pun jos felinarul ca să scoatem sacul pe ușă și, deoarece Hutton își lăsase sursa lui de lumină la cărucior, lucram aproape în întuneric total. I-am spus:

– Îți sunt profund recunoscător că ești aici să mă ajuți, Hutton.

– Îmi dau seama, stăpâne. Nu aș fi făcut treaba asta singur.

– Acum, hai să terminăm iute.

De această dată, ne-am întors la cărucior amândoi și am târât al doilea sac.

Planul meu inițial era să explorăm cripta în întregime, căutând cel mai bun loc în care să depozităm materialele, dar acum, că mă aflam aici, îmi dispăruse orice dorință de a mai face acest lucru. Deoarece sursele noastre de lumină erau atât de slabe pentru a străpunge întunericul, știam că toată căutarea trebuia să fie făcută din aproape în aproape. Mă înfioram la gândul că trebuia să examinez toate acele nișe și lespezi pe care le zărisem în treacăt. Erau în jurul meu pe ambele părți și caverna se întindea mult mai departe. Era plină de moarte, plină de morți, sugerând sfârșitul, viața abandonată în ghearele șobolanilor.

– Vom lăsa aici sacii, am spus. Cât mai în interior posibil. Voi veni din nou mâine, pe zi. Cu o lumină mai bună.

– Înțeleg perfect, domnule.

Am mers împreună la peretele din stânga și am localizat încă una dintre lespezi. Luându-mi curaj, am pipăit pe ea. Părea că nu era nimic important acolo, așa încât, cu ajutorul lui Hutton, am ridicat cei doi saci cu materiale. După ce am făcut asta, și fără a ne mai spune

niciun alt cuvânt, ne-am întors în grabă la suprafață și am trântit ușa după noi. M-am cutremurat.

În aerul rece al grădinii pe timp de noapte, Hutton și cu mine ne-am strâns mâinile.

– Mulțumesc pentru ajutor, Hutton, am spus. Nu aveam nicio idee despre cum era acolo jos.

– Nici eu, stăpâne. Mai aveți nevoie de mine în această seară?

Am stat puțin pe gânduri.

– Ai vrea să vii, împreună cu soția, la mine și la Lady Colderdale la miezul nopții? Să trecem împreună în noul an?

– Mulțumesc, domnule. Sunt onorat de invitație.

Și astfel s-a încheiat expediția noastră. Hutton a tras căruciorul departe, spre magazia din grădină, și am traversat East Lawn, apoi am ocolit casa către intrarea principală. Am venit direct în această cameră, să-mi scriu gândurile cât îmi sunt încă proaspete în memorie evenimentele.

Oricum, am avut altceva de făcut înainte de a începe. Când am intrat în încăpere, mi-am surprins imaginea în oglinda de la dulap și m-am oprit să mă privesc.

Un praf alb și gros era depus pe ghetele și pe gleznele mele. Pânze de păianjen îmi atârnau pe umeri și pe piept. Părul devenise încâlcit, acoperit de un strat gros de mizerie gri, și aceeași murdărie îmi acoperea fața. Ochii, înroșiți, se holbau de pe o mască înfricoșătoare în care se transformase fața mea și, pentru câteva momente, am stat acolo transfigurat de propria mea imagine. Mi se părea că fusesem transformat într-un mod hidos de vizita în mormântul familiei, că începusem să semăn cu cei din interiorul lui. Am alungat gândul

împreună cu hainele murdare, m-am urcat în cada plină cu apă care mă aștepta și m-am curățat de mizerie.

Acum, această relatare a fost scrisă și este aproape miezul nopții. Este timpul să-mi văd de familie și gospodărie pentru ceremonia simplă și familiară care celebrează sfârșitul unui an și, în acest caz, al unui secol, salutându-l pe următorul.

Secolul douăzeci este cel în care copiii mei se vor maturiza și vor prospera, iar eu, aparținând secolului trecut, va trebui să li-l cedez lor. Dar înainte să plec, intenționez să-mi las amprenta.

1 ianuarie 1901

M-am întors în criptă și am mutat materialele într-un loc mai bun. Hutton și cu mine am pus niște otravă pentru șobolani, dar în viitor va trebui să găsesc ceva mai sigur decât sacii din pânză pentru a-mi depozita recuzita.

IDMISTON VILLAS *15 ianuarie 1901*

Hesketh Unwin mă informează că a primit trei angajamente pentru mine. Două dintre ele sunt deja confirmate, iar celălalt este condiționat de includerea numărului Într-o Clipită (care acum este descris tentant în propunerea standard a lui Unwin). Am fost de acord, așa că toate cele trei angajamente pot fi considerate sigure. Un total de trei sute cincizeci de guinee!

Ieri, aparatul Tesla a sosit din Derbyshire și, cu asistența lui Adam Wilson, l-am despachetat și montat imediat. După ceasul meu, a durat mai puțin de cincisprezece minute. Trebuie să fim siguri că facem asta în zece minute, când ne desfășurăm activitatea într-un teatru. Foaia cu instrucțiuni de la domnul Alley susține

că, atunci când el și Tesla îi testau portabilitatea, reușeau să monteze toată mașinăria în mai puțin de douăsprezece minute.

Adam Wilson știe secretul iluziei, așa cum și trebuie. Adam lucrează pentru mine de mai bine de cinci ani și cred că pot avea încredere în el. Pentru a fi cât se poate de sigur, i-am oferit un bonus de confidențialitate de zece lire, care să fie plătit într-un fond de depozit pe numele lui, după fiecare spectacol de succes. El și Gertrude așteaptă al doilea copil.

Am adăugat mai multe eforturi la prezentarea de scenă a numărului Într-o Clipită, precum și la repetițiile câtorva dintre celelalte iluzii ale mele. Deoarece au trecut câteva luni de la ultima mea apariție în public, sunt un pic agitat. Mărturisesc că am început o astfel de muncă de rutină fără entuziasm, dar odată ce am organizat-o, am început să mă simt mai bine.

2 februarie 1901

În această seară, am avut un spectacol la Finsbury Park Empire, dar nu a cuprins Într-o Clipită. Am acceptat propunerea ca un mod de a încerca apele, pentru a experimenta din nou sentimentul de a interpreta în fața unui public viu.

Versiunea mea a Pianului care dispare a mers extraordinar de bine și am fost aplaudat îndelung și puternic; dar la finalul numărului m-am simțit frustrat și nesatisfăcut.

Tânjeam să pun în scenă iluzia lui Tesla.

14 februarie 1901

Am repetat Într-o Clipită de două ori ieri și o voi repeta și mâine de două ori! O voi executa sâmbătă

seara la Trocadero, în Holloway Road, apoi cel puţin o dată în săptămâna următoare. Cred că, dacă o pot pune în scenă destul de des, repetiţiile suplimentare nu vor mai fi necesare.

Tesla mă avertizase că ar putea apărea efecte ulterioare şi acestea riscă să fie chiar grave. Utilizarea aparatului nu este o procedură simplă. De fiecare dată când trec prin el, sufăr.

În primul rând, e vorba de durerea fizică. Trupul meu este rupt în bucăţi, dezasamblat. Fiecare particulă din mine este aruncată, devenind una cu eterul. Într-o fracţiune de secundă, o fracţiune atât de mică încât nu poate fi măsurată corpul meu este transformat în unde electrice. Este difuzat prin spaţiu şi reasamblat în locul desemnat.

Trosc! Sunt rupt în bucăţi! Trosc! Sunt apoi reconstruit!

Este un şoc violent care explodează în fiecare parte a corpului meu, în toare direcţiile. Imaginaţi-vă o bară de oţel izbind în palma dumneavoastră. Acum, imaginaţi-vă că alte zece sau douăzeci izbesc în acelaşi loc, din unghiuri diferite. Mai multă intensitate pe degete, pe încheieturi. Încă o sută lovesc dosul mâinii. Vârfurile degetelor. Fiecare unghie. Mai multe explodează din interiorul corpului. Acum imaginaţi-vă că durerea se extinde în întregul trup, în interior şi exterior.

Trosc!

O miime de secundă de agonie totală!

Aşa se resimte.

Totuşi, am ajuns la locul desemnat, dar sunt exact cum eram înainte de acea fracţiune de secundă. Sunt în întregime eu însumi, identic, dar sunt sub şocul unei dureri cumplite.

Prima dată când am folosit aparatul Tesla, în subsolul de la Caldlow House, fără niciun avertisment a ceea ce urma să experimentez, am leșinat pe podea, crezând că am murit. Nu părea posibil ca inima, creierul să fi putut supraviețui unei astfel de explozii de durere. Nu mai aveam niciun gând, nicio reacție emoțională. Părea ca și când murisem și mă comportam ca și când eram mort.

Când m-am prăbușit, Julia, care bineînțeles îmi era alături, a alergat spre mine. Prima mea amintire lucidă din lumea de după moarte era aceea a mâinilor ei blânde care mă palpau pe sub cămașă, să caute un semn de viață. Am deschis ochii, șocat și uimit, fericit dincolo de cuvinte că era lângă mine și-i simțeam tandrețea. Imediat m-am ridicat pentru a o asigura că eram bine, ca s-o țin în brațe și s-o sărut; să fiu eu însumi încă o dată.

Adevărat, recuperarea fizică după această experiență brutală este în sine rapidă, dar consecințele la nivel psihic sunt formidabile.

În ziua primului test în Derbyshire, m-am forțat să repet încercarea după-amiază, dar, drept rezultat, am fost aruncat în cel mai adânc întuneric pentru cea mai mare parte din perioada Crăciunului. Am murit de două ori. Am devenit un mort viu, un suflet blestemat.

Ieri, aici în Londra, în strălucirea electrică și familiaritatea atelierului meu, cu echipamentul Tesla reasamblat, am simțit că trebuia să mai fac două repetiții. Sunt un artist, un profesionist. Trebuie să creez o imagine a ceea ce fac, să-i dau strălucire și formă. Trebuie să mă proiectez în sala de spectacol într-o clipită, iar în momentul apariției trebuie să par a fi un magician care a realizat cu succes imposibilul.

Să cad în genunchi, ca și când aș fi fost retezat cu securea, este în afara oricărei discuții! Să dezvălui chiar și un crâmpei din miimea de secundă de agonie pe care am îndurat-o ar fi de asemenea, de neconceput. Ideea este că trebuie să transmit un dublu nivel de subterfugiu. Un magician, de obicei, dezvăluie un efect care este „imposibil": un pian pare că dispare, o minge de biliard reapare în chip magic, o doamnă trece printr-o oglindă. Publicul știe, bineînțeles, că imposibilul nu a devenit posibil.

Într-o Clipită, prin metoda științifică, de fapt reușește ceea ce până acum era imposibil. Ceea ce vede publicul este, de fapt, exact ce s-a întâmplat! Dar nu pot permite ca acest lucru să fie cunoscut vreodată, deoarece în acest caz știința a înlocuit magia. Trebuie, cu mare artă, să fac miracolul meu mai puțin miraculos. Trebuie să apar ca și când *nu* aș fi fost dezintegrat și reasamblat.

Așa că am învățat cum să mă pregătesc împotriva durerii, cum să reacționez la durere fără să îngenunchiez, cum să pot înainta cu brațele ridicate și un zâmbet strălucitor, pentru a-mi face reverența și a primi aplauzele. Pentru a păcăli publicul suficient, dar nu prea mult.

Scriu acum despre ce s-a întâmplat ieri deoarece seara trecută, când m-am întors acasă, eram prea disperat să mă mai gândesc să consemnez ce s-a petrecut. Acum este după-amiază și sunt, mai mult sau mai puțin, eu însumi din nou, dar deja perspectiva a încă două repetiții mâine este descurajantă și mă deprimă.

16 februarie 1901

Sunt agitat în legătură cu spectacolul de diseară de la Trocadero. Am petrecut dimineața la teatru, pregătind

aparatul, testându-l, demontându-l, apoi încuindu-l din nou, în siguranţă, în cutiile sale.

După aceea, cum am anticipat, au urmat negocierile prelungite cu recuziterii, ostili intenţiilor mele de a pune un paravan pe scenă. În final, o tranzacţie financiară directă a rezolvat problema, iar dorinţa mea a triumfat, dar a însemnat o pierdere mare din venitul alocat pentru spectacol. Această iluzie este în mod clar deosebită, dacă pot cere pentru ea onorarii mult mai mari decât tot ceea ce am cerut înainte. Multe depind de spectacolul din seara aceasta.

Acum am o oră sau două libere, înainte să mă întorc la Holloway Road. Intenţionez să-mi petrec puţin timp cu Julia şi copiii şi să încerc apoi să trag un pui de somn. Sunt însă atât de înflăcărat, încât somnul este foarte departe.

17 februarie 1901

Seara trecută, am traversat în siguranţă eterul de pe scena de la Trocadero până în loja regală. Echipamentul a funcţionat perfect. Dar publicul nu a aplaudat, pentru că nu a văzut ce se întâmplase! Când au izbucnit, în sfârşit, aplauzele au fost mai mult de uimire decât de entuziasm.

Trucul are nevoie de o construcţie mai laborioasă, de un sentiment al pericolului mai mare. Iar momentul apariţiei trebuie scos în evidenţă cu ajutorul reflectoarelor, pentru a atrage atenţia asupra locului în care mă aflu când mă materializez. Am vorbit cu Adam despre asta şi el sugerează, în mod ingenios, că aş putea să trag un fir electric de la aparat, astfel încât grija aprinderii luminilor să nu fie lăsată în seama recuziterilor de pe scenă. Magia se îmbunătăţeşte mereu.

Vom juca din nou marți, la același teatru.

Am lăsat partea cea mai bună pentru final... Am reușit să ascund complet șocul impactului asupra mea. Atât Julia, care a văzut spectacolul din public, cât și Adam, care privea din culise printr-o mică fantă în paravan, au observat că revenirea mea a fost aproape ireproșabilă. În acest caz, este în avantajul meu că publicul nu a fost perfect atent, deoarece numai ei doi au observat singura slăbiciune care a apărut (am făcut un pas înapoi).

În ceea ce mă privește, pot spune că lucrul cu aparatul, care a însemnat inițial un șoc teribil, nu mai este nici pe departe atât de groaznic precum era înainte. Și a început să se îmbunătățească de fiecare dată când îl încerc. Prevăd că într-o lună sau cam așa ceva, voi reuși să-i suport efectele fără a lăsa nimic să transpară.

Consemnez, de asemenea, că starea de spirit sumbră care mă cuprinde după transfer este mult mai diminuată decât după primele încercări.

ÎN DERBYSHIRE *23 februarie 1901*

Spectacolul meu de marți, mult perfecționat după lecțiile sfârșitului de săptămână, mi-a adus o cronică apreciativă în *The Stage* – un rezultat mai favorabil decât mi-aș fi imaginat! Ieri, în tren, eu și Julia ne-am citit articolul unul altuia, mândrindu-ne cu efectul indiscutabil pe care îl va avea asupra carierei mele. În timpul exilului nostru temporar aici, în Derbyshire, nu vom putea afla rezultatele reale până ce nu ne vom întoarce în Londra, la începutul săptămânii viitoare, când ne vom termina treburile aici. Pot aștepta încântat. Copiii sunt cu noi; vremea este rece și senină, iar ținutul mlăștinos ne încântă prin culorile sale pastelate.

Simt că, în sfârșit, am ajuns la apogeul carierei mele.

ÎN LONDRA *2 martie 1901*

Am un număr fără precedent, de *treizeci și cinci* de angajamente confirmate în agendă, acceptate pentru următoarele patru luni. Trei dintre acestea sunt pentru spectacole purtând numele meu de scenă, iar unul se numește *Marele Danton vă binedispune;* în șaptesprezece teatre voi fi în fruntea afișului; restul apariţiilor compensează în privința banilor ceea ce nu oferă din punct de vedere al faimei.

Cu această varietate de alegere, am putut solicita detalii ale specificaţiilor tehnice din culise înainte de a accepta, iar chestiunea cu paravanul pe care îl vreau pe scenă nu a mai ridicat nici o problemă. Am introdus o prevedere standard în contract, prin care mi se oferă un plan detaliat al sălii, precum și promisiuni ferme în legătură cu stabilitatea și siguranța rețelelor electrice. În două cazuri, conducerea teatrelor era atât de nerăbdătoare să mă atragă spre sălile lor, încât au garantat că-și vor instala curent electric special pentru spectacolul meu.

Voi străbate țara. Brighton, Exeter, Kidderminster, Portsmouth, Ayr, Folkestone, Manchester, Sheffield, Aberystwyth, York, toate acestea și multe altele mă vor aclama în primul meu turneu, precum și capitala însăși, unde am câteva programări.

În ciuda călătoriei (pe care o voi face în trenuri și vagoane clasa întâi plătite de alţii), programul este relativ aerisit și, în timp ce micul meu turneu va traversa țara, vom avea ocazii dese să facem vizitele necesare la Caldlow House.

Agentul deja vorbește de turnee în străinătate, cu încă o deplasare în SUA în perspectivă. (Vor exista ceva probleme aici, dar niciuna nu poate depăși isteţimea unui magician aflat la apogeul carierei!)

Totul este extrem de mulţumitor şi sper că voi fi iertat că notez acest lucru cu o nedisimulată satisfacţie de sine.

ÎN SOUTHAMPTON *10 iulie 1901*

Mă aflu la mijlocul săptămânii de spectacole de la Duchess Theatre, din Southampton. Julia a venit să mă viziteze ieri, aducând cu ea, la sugestia mea, servieta cu hârtii şi documente şi, din moment ce am acces la acest jurnal, mi se pare un moment bun să fac una dintre însemnările mele periodice.

Revizuiesc şi repet permanent Într-o Clipită de câteva luni şi acum este, mai mult sau mai puţin, un număr aproape perfect. Toate speranţele mele anterioare în ceea ce priveşte acest truc s-au materializat. Pot trece prin eter fără să înregistrez vreo reacţie la traumele fizice pe care le îndur. Tranziţia este uşoară şi rapidă, iar din punctul de vedere al publicului, imposibil de explicat.

Nici efectele ulterioare la nivel psihic, deranjante la început, nu mai reprezintă o problemă. Nu mai sufăr de depresii sau neîncredere în mine. Dimpotrivă (şi nu mărturisesc asta nimănui şi nu notez nicăieri decât în acest jurnal secret care stă încuiat), transferul trupului meu a devenit o plăcere de care sunt aproape dependent. La început, am fost descurajat de perspectiva morţii, de a trăi viaţa de după, dar acum experimentez în fiecare seară transferul ca pe o reînnoire în profunzime a sinelui. În primele zile eram îngrijorat că trebuie să execut numărul de multe ori pentru a mă menţine în formă, dar acum, imediat ce am încheiat un spectacol, de-abia îl aştept pe următorul.

Acum trei săptămâni, în timpul unei pauze temporare în şirul angajamentelor, am scos echipamentul Tesla

în atelier și am refăcut numărul. Nu pentru a încerca noi tehnici, nici pentru a le perfecționa pe cele existente, ci pur și simplu pentru plăcerea fizică a experimentului.

Distrugerea reziduurilor produse la fiecare spectacol reprezintă încă o problemă, dar după toate aceste săptămâni, am dezvoltat câteva rutine, astfel încât treaba este făcută cu un minimum de agitație.

Cele mai multe dintre îmbunătățirile pe care le-am realizat au fost în ceea ce privește tehnica de execuție. Greșeala mea, la început, era să cred că splendoarea extraordinară a efectului va fi suficientă ca să orbească publicul. Ceea ce neglijam era una dintre cele mai vechi axiome ale magiei, că miracolul trucului trebuie să fie expus clar în prezentare. Publicul nu este ușor de păcălit, așa că un magician trebuie să incite interesul, să-l mențină, apoi să înșele orice așteptare realizând aparent imposibilul.

Adăugând aparatului Tesla câteva efecte și tehnici magice obișnuite (multe dintre ele familiare iluzioniștilor de profesie), prezentarea numărului devine terifiantă și, în cele din urmă, derutantă. Nu folosesc toate efectele la fiecare spectacol și, intenționat, variez reprezentația pentru a menține un nivel de noutate și pentru a-i induce în eroare pe rivalii mei. Dar iată câteva metode pe care le folosesc ca să îmi păcălesc spectatorii.

Permit inspectarea aparatului înainte de a fi folosit și, în unele ocazii și la unele teatre, *după* ce a fost folosit.

Invit, ocazional, un grup de martori din public pe scenă.

Reușesc să prezint un obiect personal, primit anterior de la un spectator și identificabil de public, după ce l-am luat cu mine pe parcursul transferului.

Permit să fiu marcat cu făină sau cretă sau ceva asemănător, astfel încât atunci când reapar, în locul pe care l-am ales, publicul să se poată convinge că sunt, fără nicio îndoială, același om care înainte se aflase pe scenă.

Mă proiectez în diverse colțuri ale teatrului, pe de o parte în funcție de planul fizic al clădirii, pe de alta de nivelul efectului pe care vreau să-l ating. Pot ajunge imediat în centrul sau în spatele sălii, la balcoane sau într-una dintre loje.

Pot stabili să fiu transferat lângă piese de recuzită de pe scenă, plasate la vedere în acest scop. Uneori, de exemplu, mă materializez într-o plasă imensă care se leagănă goală, prinsă de tavanul sălii, pe toată durata spectacolului. Un alt efect popular este să mă proiectez într-o cutie sau o ladă sigilată, așezată în văzul publicului și înconjurată de un grup de spectatori, astfel încât să fie siguri că n-am putut intra printr-o ușă sau trapă ascunse.

Oricum, această libertate m-a făcut cam neglijent. Într-o seară, dintr-o fantezie, m-am proiectat într-un acvariu cu apă așezat pe scenă. Aceasta a fost o greșeală gravă, deoarece am comis păcatul capital al unui magician... nu repetasem efectul și l-am lăsat în mare parte la voia întâmplării. Deși apariția mea acvatică senzațională și explozivă a ridicat publicul în picioare de emoție, în același timp aproape ca m-a ucis. Plămânii mi s-au umplut pe loc cu apă și, în câteva secunde, mă zbăteam să rămân în viață. Doar intervenția rapidă a lui Adam Wilson m-a salvat de la moarte. A fost o reamintire groaznică a unuia dintre atacurile lui Borden asupra mea.

După această experiență neplăcută de rematerializare, dacă sunt tentat să încerc un efect nou, repet înainte până în cele mai mici detalii.

Bineînțeles, spectacolul meu este format în principal din iluzii convenționale. Am un repertoriu imens de trucuri și, ori de câte ori am deschiderea la un teatru nou, îmi schimb programul. Prezint întotdeauna un spectacol variat, începând cu una dintre prestidigitațiile cunoscute, precum Cupe și Mingi sau Sticlele de vin misterioase. Urmează apoi câteva trucuri cu cărți de joc, apoi efectuez o serie de iluzii cu mătăsuri, steaguri, flori din hârtie sau batiste. Ajung la punctul culminant al reprezentației prin două sau trei numere cu mese, dulapuri și oglinzi, folosind frecvent voluntari din public. Într-o Clipită încheie, invariabil, spectacolul.

ÎN DERBYSHIRE *14 iunie 1902*

Sunt mai ocupat ca niciodată. Am avut turneul britanic în august-octombrie 1901. A urmat o altă excursie în SUA din noiembrie anul trecut până în februarie anul acesta. Până în luna mai am fost în Europa și în prezent sunt angajat pentru un turneu extins în teatrele britanice, de această dată concentrându-mă asupra acelora aflate în stațiuni de la mare.

Planuri pentru viitor:

Intenționez să iau o pauză lungă și să petrec cât mai mult timp alături de familie. Cea mai mare parte din luna septembrie este liberă în acest scop, ca și prima parte din octombrie.

În timp ce mă aflam în SUA, am încercat să-l găsesc pe Nikola Tesla. Am anumite întrebări despre aparatul său și sugestii pentru a-i îmbunătăți performanțele. De asemenea, eram sigur că ar fi fost interesat să știe cât de bine mă slujise dispozitivul lui până acum. Oricum, Tesla dispăruse. Se zvonește că ar fi falimentar și se ascunde de creditori.

În Londra *3 septembrie 1902*

O revelație spectaculoasă!

Ieri-seară devreme, în timp ce mă odihneam între spectacole, la Daly's Theatre în Islington un bărbat a venit la intrarea actorilor, să mă vadă. Când i-am văzut cartea de vizită, i-am transmis să vină imediat la cabina mea. Era domnul Arthur Koenig, tânărul ziarist de la *Evening Star* care-mi dăduse atâtea informații despre Borden. Nu am fost surprins să aflu că domnul Koenig ocupă acum funcția de redactor adjunct al ziarului. Anii i-au adăugat câteva fire de păr alb în perciunii care-i împodobesc fața și câțiva centimetri în plus în circumferința abdomenului. A intrat cordial, mi-a strâns mâna și m-a cuprins pe după umeri.

– Tocmai v-am urmărit spectacolul de la matineu, domnule Danton! Felicitările mele sincere. Măcar o dată, criticile de specialitate fac dreptate unui spectacol de varieteu. Mărturisesc faptul că am fost uimit și amuzat în egală măsură.

– Sunt încântat să aud asta, am spus și i-am făcut semn menajerei să-i toarne un păhărel de whisky. Când a terminat, am rugat-o să ne lase singuri și să se întoarcă peste cincisprezece minute.

– În sănătatea dumneavoastră, domnule! a spus Koenig, ridicându-și paharul. Sau ar trebui să folosesc formula *my Lord*?

M-am uitat la el cu surprindere.

– De unde dracu' știți despre asta?

– De ce credeți că nu ar trebui să știu? Veștile despre moartea fratelui dumneavoastră au ajuns în presă în felul obișnuit și au fost prezentate corect.

– Am văzut acele articole. Niciunul dintre ele nu-mi menționa numele.

– Cred că asta poate fi doar din cauză că puțini din Fleet Street vă știu altfel decât după pseudonimul de scenă. Dar un admirator adevărat a făcut legătura imediat între dumneavoastră și Henry Angier.

– Nu vă scapă nimic, nu-i așa? am spus cu o admirație plină de invidie.

– Nu o astfel de informație, domnule. Nu vă faceți griji, secretul dumneavoastră e în siguranță cu mine. Presupun că *este* un secret?

– Întotdeauna am ținut cele două aspecte ale vieții mele separate. În acest sens, este un secret și aș fi bucuros dacă l-ați considera ca atare.

– Aveți cuvântul meu, *my Lord*. Vă sunt recunoscător că sunteți sincer cu mine. Știu că secretele sunt esența muncii dumneavoastră și nu doresc nici să le descopăr, nici să le expun.

– Nu s-a întâmplat așa întotdeauna, am subliniat. Când ne-am întâlnit ultima oară...

– Domnul Borden, da, într-adevăr. Acesta este, recunosc, un caz ușor diferit. Simțeam că mă *stimula* taina lui.

– Știu ce vreți să spuneți.

– Da, domnule, cred că știți.

– Spuneți-mi, domnule Koenig, mi-ați văzut spectacolul de azi; ce credeți despre numărul din final?

– Ați perfecționat ceea ce domnul Borden abia a schițat.

Aceasta era o muzică suavă pentru urechile mele, dar l-am întrebat:

– Vrei să spui că ai fost nedumerit de iluzie, dar nu te simți cucerit de ea, nu-i așa?

– Nu. Sensul misterului pe care îl provocați este unul pe care-l consider familiar. Când privești un maestru

iluzionist la lucru ești curios cu privire la modul în care a realizat magia, dar îți dai seama, de asemenea, de marea dezamăgire care ar urma dacă ți-ar fi oferită o explicație.

Zâmbi în timp ce vorbea, apoi sorbi în tăcere din whisky.

– Pot să vă întreb cărui fapt îți datorez plăcerea acestei vizite?

– Am venit să-mi cer scuze în chestiunea referitoare la domnul Borden, rivalul dumneavoastră. Recunosc că teoriile mele despre el erau eronate, în timp ce părerea dumneavoastră, directă și simplă, a fost corectă.

– Nu vă înțeleg, am spus.

– Când am venit să vă văd mai de mult, vă amintiți că aveam o teorie bombastică despre domnul Borden, că executa o magie mai bună decât tot ce existase înainte.

– Îmi amintesc, am spus. M-ați convins cu inteligență de acest lucru. V-am fost recunoscător...

– Dumneavoastră, oricum, ați avut o explicație mai clară. Borden nu este unul, ci doi, ați spus dumneavoastră. Gemeni. Gemeni identici, care se substituie unul pe altul.

– Dar ați demonstrat...

– Ați avut dreptate, domnule! Numărul domnului Borden se bazează, până la urmă, pe gemeni. Alfred Borden este un nume combinat din două: Albert și Frederick, frați gemeni, care apar pe scenă ca unul singur.

– Nu este adevărat!

– Dar era propria dumneavoastră teorie!

– În lipsa alteia mai bune, am explicat. Dar mi-ați deschis ochii rapid. Aveai dovezi...

– Multe dintre ele s-au dovedit a fi circumstanțiale, restul au fost falsificate. Eram un reporter tânăr, incomplet pregătit în profesia mea. De atunci, am învățat să verific datele, să le reverific și să le mai verific încă o dată.

– Dar am cercetat problema eu însumi, am spus. Am cercetat înregistrările de la spital ale naşterii sale, registrul de la şcoala în care a învăţat...

– Falsificate cu mult înainte, domnule Angier. S-a uitat la mine întrebător, ca şi cum vroia să fie sigur că mi se adresa corect. Am dat din cap şi el a continuat: Bordenii şi-au croit viaţa în jurul acestei iluzii. Nimic în legătură cu ei nu poate fi crezut ca atare.

– Am investigat cu cea mai mare atenţie, am insistat eu. Am aflat că sunt doi fraţi cu aceste nume, însă unul este cu doi ani mai mic decât celălalt!

– Printr-o coincidenţă, amândoi născuţi în mai, din câte îmi amintesc. Nu este mare greutate să schimbi înregistrarea unei naşteri din 8 mai 1856 în 18 mai 1858.

– Există o fotografie a celor doi fraţi împreună!

– Da, una pe care o găseşti foarte uşor! Trebuie să fi fost lăsată ca să distragă atenţia, pentru ca unii ca dumneavoastră sau ca mine să se împotmolească. Aşa cum am şi făcut.

– Dar cei doi fraţi nu semănau deloc. Am văzut portretul cu ochii mei.

– Şi eu. Chiar am o copie la mine, la birou. Diferenţa dintre trăsăturile lor faciale este remarcabilă. Dar, cu siguranţă, dintre toţi oamenii, dumneavoastră înţelegeţi cel mai bine utilizarea machiajului pentru a induce în eroare.

Eram consternat de aceste veşti şi priveam în podea, incapabil să gândesc limpede.

– Enervant şi stimulant, nu-i aşa? a spus Koenig. Probabil că şi dumneavoastră simţiţi la fel. Am fost amândoi traşi pe sfoară de acest truc.

– Sunteţi sigur de asta? am întrebat. Perfect sigur? De exemplu, i-aţi văzut pe cei doi fraţi împreună?

– Acest fapt stă la baza certitudinii mele. Doar o dată, și atunci rapid, s-au întâlnit în prezența mea.

– Îi urmăreați?

– Îl urmăream pe unul dintre ei, m-a corectat Koenig. L-am urmărit pe domnul Borden plecând de acasă într-o seară, în august. Mergea singur prin Regents Park, aparent plimbându-se liniștit. Îl urmăream de la o distanță de aproximativ o sută de metri. În timp ce mergea pe Inner Circle, un bărbat s-a apropiat de el din sens opus. Când s-au întâlnit, s-au oprit timp de trei secunde și au vorbit. Apoi și-au continuat drumul. Acum, totuși, Borden ducea în mână o geantă mică din piele. Bărbatul cu care vorbise a trecut în curând pe lângă mine și atunci am putut vedea semăna perfect cu Borden.

Îl priveam pe Koenig gânditor.

– De unde știți...? am întrebat analizând cu atenție posibilitatea unei erori. De unde știți că omul care a continuat să se plimbe, acum ducând geanta, nu era cel care vorbise cu Borden? Putea, pur și simplu să se întoarcă pe drumul pe care venise. Și dacă ar fi fost așa, nu ar fi putut fi Borden cel care a trecut pe lângă dumneavoastră?

– Știu ce am văzut, domnul meu. Purtau haine diferite, probabil din motive de subterfugiu, dar acest lucru a făcut posibilă distingerea lor. S-au întâlnit, au trecut mai departe, erau identici.

Mintea mea lucra febril. Mă gândeam cu iuțeală la tehnicile montării unui spectacol de magie. Dacă era adevărat că erau gemeni, atunci ambii frați ar fi trebuit să fie prezenți la fiecare reprezentație. Aceasta ar însemna că personalul din culise ar cunoaște, în mod automat, secretul. Deja știam că Borden nu camufla scena și că tot timpul diverși oameni se perindă prin

culise în timpul spectacolului său, văzând prea mult pentru binele lor. Tot timpul cât interpretasem iluzia schimbării cu o dublură, eram conştient de asta. Dar secretul lui Borden, dacă era să-l cred pe Koenig, rămăsese intact de atâţia ani. Dacă numărul lui se baza pe gemeni identici, nu ar fi răsuflat oare secretul cu ani în urmă?

Dar altfel, care să fie explicaţia? Se putea ca taina să fie menţinută atât înainte, cât şi după spectacol. Că Borden-1, să zicem aşa, ar veni la teatru cu recuzita sa şi cu Borden-2 deja ascuns într-una din piese. Borden-2 şi-ar face apariţia cum se cuvine în spectacol, în timp ce Borden-1 s-ar ascunde în materialele de recuzită de pe scenă.

Era posibil şi, dacă aşa stăteau lucrurile, aş putea accepta explicaţia. Dar mulţi ani de turnee dintr-un loc în altul, încărcat cu bagaje pentru călătorii lungi, angajarea asistenţilor, închirierea teatrelor şi aşa mai departe – toate mă făceau să-mi pun întrebări. Borden trebuia să aibă o echipă care să muncească împreună cu el, un *ingénieur* bineînţeles, una sau mai multe asistente care apăreau pe scenă, câţiva hamali şi un agent. Dacă aceşti oameni erau părtaşi la secretul său, atunci capacitatea lor de a păstra tăcerea era remarcabilă.

Pe de altă parte şi mai probabil din punct de vedere al naturii umane, dacă *nu* erau de încredere, Borden-1 şi Borden-2 ar fi trebuit să se implice într-o procedură complicată de ascundere.

Pe lângă asta, mai erau realităţile de zi cu zi ale lumii teatrale. De exemplu, în zilele când existau spectacole la matineu, ce făcea Borden-2 între spectacole (cel ascuns în recuzită)? Rămânea ascuns în timp ce fratele său se relaxa în culise cu ceilalţi artişti? Ieşea

în secret, apoi stătea ascuns în cabină până la ora următorului spectacol?

Cum intrau și ieșeau amândoi din clădirile teatrelor fără să fie observați? Portarii sunt extrem de vigilenți, iar în unele teatre ușierul este atât de scrupulos în verificarea identității și activității fiecăruia, încât se spune că chiar și actorii faimoși tremură la gândul de a întârzia sau de a-și introduce clandestin iubitele. Există întotdeauna căi de acces alternative în clădire, mai ales prin camera decorurilor sau pe intrarea principală, dar, din nou, aceasta presupune nevoia unui secret permanent și disponibilitatea de a te confrunta cu un disconfort considerabil.

– Văd că v-am dat un subiect de meditație, a spus Koenig, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Ținea în mână paharul gol de whisky ca și când vroia să i-l umplu din nou, dar deoarece aveam nevoie de timp de reflecție, i l-am luat destul de brusc.

– Sunteți sigur de această dată? am întrebat.

– Sigur din toate punctele de vedere, domnule. Aveți cuvântul meu.

– Ultima oară mi-ați dat niște piste pe care să le verific. Îmi propuneți și acum ceva asemănător?

– Nu... Vă dau doar cuvântul meu. I-am văzut personal pe cei doi bărbați împreună și, în ceea ce mă privește, nu mai este nevoie de altă dovadă.

– Pentru dumneavoastră nu, probabil.

M-am ridicat pentru a-i arăta că interviul se încheiase. Koenig și-a luat pălăria și haina și s-a îndreptat spre ușă, pe care o țineam deschisă. L-am întrebat, pe un ton nepăsător:

– Nu aveți nicio curiozitate față de felul în care îmi realizez iluzia?

– O iau ca pe o magie, domnule.

– Atunci, înseamnă că nu mă suspectați că aș avea un frate.

– Știu că nu aveți.

– Deci, chiar m-ați investigat, am spus. Dar Borden? Nu se întreabă cum realizez efectul?

Domnul Koenig mi-a făcut cu ochiul.

– Sunt convins că el și fratele său nu ar vrea ca dumneavoastră să știți că ei își fac sânge rău din cauza curiozității în ceea ce vă privește, domnule. Din nou, felicitările mele. Dacă pot spune asta, mă bucur să vă văd într-o stare de sănătate atât de bună.

Plecă înainte să-i pot răspunde, dar cred că știu ce vroia să spună.

ÎN LONDRA *7 septembrie 1902*

Scurtul meu sezon la Daly s-a încheiat, pot să-mi ordonez afacerile din Londra pentru o perioadă și să-mi petrec anticipata lună de pauză împreună cu Julia și copiii la Derbyshire. Mâine mă voi îndrepta spre nord; Wilson a plecat înaintea mea să facă pregătirile necesare pentru materiale.

În această dimineață, am închis în siguranță aparatul Tesla în atelierul meu, mi-am plătit asistenții pentru următoarele câteva săptămâni, mi-am pus în ordine facturile existente și am vorbit puțin cu Unwin despre aranjamentele pentru toamnă și iarnă. Deja se pare că voi fi foarte ocupat de la mijlocul lui octombrie până în martie sau aprilie anul viitor. Venitul meu estimat pentru aceste spectacole, chiar și după ce toate cheltuielile de regie vor fi deduse, mă va face mai bogat decât credeam în cele mai bune vise ale mele din tinerețe. Până la sfârșitul anului viitor, probabil nu voi mai avea nevoie să muncesc mai departe.

Ceea ce mă obligă să dau o explicaţie la remarca făcută de Koenig în momentul plecării.

Acum câteva luni, când eram în graba pregătirii numărului Într-o Clipită, m-am gândit la un final inedit al iluziei. Ceea ce mi l-a adus în minte a fost acel sentiment iniţial sumbru că, într-un fel, supravieţuisem dincolo de moarte. Am aranjat, printr-o combinare de lumini poziţionate cu atenţie şi prin folosirea machiajului, ca în finalul numărului, după ce treceam prin eter, să arăt mai slăbit decât înainte. Să par epuizat de execuţia transferării. Să fiu un om care a flirtat cu moartea, iar aceasta îşi lăsase asupra lui urmele evidente.

Acest efect a devenit o obişnuinţă în spectacolul meu. Pe tot parcursul reprezentaţiei mă mişc atent, ca şi cum îmi protejez braţele să nu mă doară, mă întorc cu o uşoară rigiditate a mijlocului şi spatelui, merg cu umerii aplecaţi. Mă resemnez cu condiţia mea, comportându-mă ca şi cum nu-mi pasă. După ce Într-o Clipită ia sfârşit şi odată ce am fost văzut reapărând intact, las lumina să-şi facă treaba înspăimântătoare. Când cade cortina finală, pentru cea mai mare parte din public eu par a nu mai aparţine acestei lumi.

Cu excepţia acestui efect, mi-am propus o strategie pe termen lung. Ca s-o spun deschis, îmi plănuiesc şi îmi pregătesc propria moarte. Nu sunt, până la urmă, străin de acest concept. Timp de mulţi ani am interpretat rolul mortului, iar Julia pe cel al văduvei. Şi, după atâtea tranziţii prin echipamentul infernal al lui Tesla, ideea de a-mi regiza propria moarte vine de la sine.

Anul viitor vreau să mă retrag de pe scenă definitiv. Vreau să mă eliberez de turneele nesfârşite şi de călătoriile lungi, de nopţile petrecute în teatre, de disputele cu conducerile acestora. M-am săturat de secretul activităţii

mele și întotdeauna mă tem de o nouă rundă de atacuri din partea lui Borden.

Mai presus de toate, copiii mei cresc și vreau să fiu lângă ei în aceste momente. În curând, Edward va pleca la universitate, iar fetele, fără îndoială, se vor căsători.

Pe vremea asta la anul, voi fi independent din punct de vedere financiar și investițiile prudente în domeniul Caldlow ar trebui să poată asigura viitorul familiei mele pentru tot restul vieții noastre. În ceea ce privește lumea în general, viața Marelui Danton, a lui Rupert Angier, va fi răpusă de cancer, boală cauzată de rigorile carierei sale, cândva în toamna anului 1903. Cam în aceeași perioadă, fără tam-tam sau anunț public, al paisprezecelea conte de Colderdale își va prelua moștenirea.

De aici, explicația remarcii lui Koenig despre „surprinzătoarea" mea formă bună. Este un om inteligent, care știe despre mine mai multe decât aș vrea.

Legat de acest subiect, m-am gândit foarte mult la teoria lui conform căreia nu există un singur Borden, ci doi. Sunt neconvins.

Asta nu pentru că ideea în sine nu este plauzibilă – omul meu, Cutter, a reușit – ci din cauza ramificațiilor nesfârșite ale vieții trăite în minciună și ascunzișuri. M-am gândit deja la câteva dintre aceste aspecte când Koenig se afla în cabina mea.

Cum rămânea cu viața de zi cu zi? Niciun artist nu e constant în activitate sau nu are o carieră de succes continuu. Există perioade de odihnă, atât voluntare, cât și involuntare. Există spații goale între angajamente. Spectacolele și turneele pot fi anulate chiar înainte de a începe. Există vacanțe, boli, probleme de familie.

Dacă Borden nu este unul, ci sunt doi, și unul dintre ei se ascunde mereu astfel încât celălalt să pară a fi

„singurul", unde și cum fac asta? Ce se întâmplă în viața celui care se ascunde în timp ce se ascunde? Cum ia legătura cu fratele lui? Se întâlnesc vreodată și, dacă da, cum fac astfel încât să nu-i vadă nimeni? Câți dintre ceilalți oameni știu despre înșelătorie și cum poate Borden să fie sigur că secretul lui este în siguranță?

Și fiindcă a venit vorba, ce se întâmplă cu soția lui Borden? Cu copiii lui?

Dacă există doi Borden, nu pot fi amândoi soții femeii și nici tații copiilor. Care dintre ei este soțul și care tatăl? Soția lui Borden este o femeie de familie bună și, după toate aparențele, nu e proastă. Nici ea nu cunoaște adevărata lui identitate?

Este posibil ca secretul și minciuna să fie folosite și în căminul conjugal, în patul conjugal? Ea nu suspectează nimic, nu face nicio diferență între cei doi bărbați?

Dar secretele de familie, glumele intime și observațiile, amintirile personale comune, aspecte legate de intimitatea fizică?

Este posibil ca acești doi bărbați să colaboreze într-o asemenea măsură încât până și problemele personale să fie incluse în precauțiile și secretele țesute în jurul unei simple iluzii de scenă?

Contrariul este și mai greu de crezut – că soția lui Borden cunoaște adevărul asupra chestiunii și este pregătită, din anumite motive, să-l accepte. Dacă ar fi adevărat, aranjamentul s-ar fi deteriorat fără îndoială cu ani în urmă.

Unul dintre cei doi frați ar fi fost inevitabil privit ca partenerul mai slab al menajului; unul dintre ei (permiteți-mi să-l numesc din nou Borden-2) ar fi cel care nu s-a căsătorit cu ea. De aceea, ar fi în ochii ei mai puțin soț decât Borden-1; ce s-ar întâmpla deci în privința chestiunilor conjugale?

Dezvoltând mai departe, Borden-2 nu ar fi tatăl real al copiilor. (Presupun, de dragul bunei-cuviinţe, că Borden-2, care nu s-a căsătorit, este totodată şi cel care nu a zămislit copiii.) Borden-2 ar fi, prin urmare, unchiul lor, îndepărtat emoţional şi fizic de ei. Soţia, mama copiilor, nu se poate abţine să nu facă diferenţe între cei doi Borden.

Situaţia ar fi instabilă.

Ambele explicaţii sunt atât de improbabile, încât sunt obligat să cred într-o a treia. Fraţii Borden nu i-au spus soţiei adevărul şi au încercat să o păcălească, dar ea însăşi a făcut ca înşelătoria să nu aibă importanţă. Cu alte cuvinte, a aflat ce se întâmplă (cum se putea să nu-şi dea seama?), dar din propriile ei motive, a hotărât să accepte situaţia.

În ciuda faptului că această teorie conţine propriile ei mistere, cred că este cea mai plauzibilă explicaţie, dar chiar şi aşa, întreaga poveste nu este prea credibilă.

Eu însumi merg, şi chiar merg, destul de departe pentru a-mi proteja secretele, dar nu aş lăsa ca secretul să devină o obsesie. S-ar putea ca Borden şi presupusul lui frate să fie atât de obsedaţi cum i-a prezentat Koenig?

Încă mai am dubii în această privinţă!

Până la urmă, nu contează, deoarece un truc rămâne un truc şi toţi cei care îl văd ştiu că se bazează pe o înşelătorie. Dar Julia a suferit îngrozitor în urma disputei, iar viaţa mea a fost în pericol din acelaşi motiv. Cred că Borden *este* un om care face din secretele sale un fetiş şi a fost ghinionul meu că am avut de-a face cu el.

În acelaşi timp a fost însă şi norocul meu, ideea iluziei care m-a îmbogăţit fiind o consecinţă directă a certei dintre noi!

UNDEVA ÎNTRE WAKEFIELD
ȘI LEEDS *27 noiembrie 1902*

După o vacanță lungă și benefică în Derbyshire cu Julia și copiii, încep un nou turneu. Mâine am deschiderea la King William Theatre în Leeds, unde voi avea spectacole de două ori pe seară până la sfârșitul săptămânii viitoare.

De aici plec la Dover, unde sunt în fruntea afișului la Overcliff Theatre. Iar de acolo mă duc la Portsmouth, în săptămâna anterioară Crăciunului.

Sunt un om obosit, dar fericit.

Uneori, oamenii observă înfățișarea mea și comentează într-un fel bine intenționat, menționând cât de rău arăt. Sunt mândru de asta.

1 ianuarie 1903

Așa am ajuns în anul în care Rupert Angier trebuie să părăsească această viață. Nu am ales încă o dată certă pentru decesul meu, dar nu se va întâmpla până la încheierea turneului american.

Pornim din Liverpool spre New York de mâine în trei săptămâni și vom fi plecați până în aprilie. Problema materialelor a fost rezolvată doar parțial, dar la simplificarea ei a ajutat faptul că voi interpreta Într-o Clipită doar o dată pe săptămână. Dacă este nevoie, voi proceda cum am mai făcut și înainte, dar Wilson afirmă că a găsit o soluție. În orice caz, spectacolul va continua.

Julia și copiii vor fi alături de mine în această perioadă care va deveni cunoscută sub numele de turneul meu de adio.

30 aprilie 1903

I-am spus lui Unwin să accepte în continuare angajamente până la sfârșitul anului și pentru primele luni ale lui 1904. Oricum, voi fi mort până la sfârșitul lui septembrie. Probabil se va întâmpla sâmbătă, 19 septembrie.

ÎN LOWESTOFT *15 mai 1903*

După experiența ameţitoare din New York, Washington DC, Baltimore, Richmond, St Louis, Chicago, Denver, San Francisco, Los Angeles... mă aflu în Lowestoft, Suffolk. În SUA aș putea face avere, dar în locuri precum Pavilion Theatre din Lowestoft îmi câștig existența.

Deschid mâine seria de spectacole de o săptămână.

20 mai 1903

Mi-am anulat ambele reprezentaţii din această seară, cele de mâine sunt în pericol, iar în timp ce scriu aceste cuvinte, o aștept nerăbdător pe Julia să se întoarcă.

Sunt un prost, un *prost* blestemat și nenorocit!

Seara trecută, la al doilea spectacol, la jumătate. (Abia pot sta pe scaun să scriu.) Am adăugat recent un nou truc cu cărţi de joc în repertoriul meu. În timpul acestuia, un spectator este invitat pe scenă. Ia o carte și își scrie numele pe fața ei. Eu rup un colţ al cărţii și i-l dau voluntarului să îl păstreze. Restul este pus într-un plic din hârtie, care este ars. Când flăcările dispar, scot ca prin farmec o portocală mare. O tai în jumătate și descopăr că înăuntru se află cartea însemnată, iar colţul rupt, bineînţeles, încă se potrivește.

Seara trecută, voluntarul meu era, după cum am crezut, un localnic; înalt și solid, era roșu la față și avea accent din Suffolk. Îl zărisem mai devreme în timpul

spectacolului, stând în mijlocul primului rând și, observându-i fața amabilă și lipsită de inteligență, l-am ales drept voluntar. De fapt, s-a oferit imediat ce am solicitat să vină cineva pe scenă, lucru care ar fi trebuit să mă atenționeze că voi avea probleme. Oricum, în timp ce mi-am executat numărul, a fost un ajutor perfect și chiar a provocat un hohot sau două de râs din partea publicului, cu simțul observațiilor sale banale. („Ia o carte," am spus eu. „Ce, vreți să o iau acasă, domnule?" a întrebat omul, mirat și dorind a fi pe placul meu.)

Cum de nu mi-am dat seama că era Borden?! Mi-a dat chiar și un indiciu, deoarece numele pe care l-a scris pe carte era *Alf Redbone*, o semianagramă vizibil; totuși, fiind preocupat, am crezut că era numele lui real.

După ce am încheiat trucul respectiv, i-am strâns mâna, i-am mulțumit și l-am aplaudat alături de public, în timp ce era condus de Hester, asistenta mea actuală, în sală. Nu am observat că locul lui era încă neocupat câteva minute mai târziu, când mă pregăteam să încep Într-o Clipită.

În tensiunea anterioară acestui număr, absența sa a fost înregistrată doar în subconștientul meu; știam că era ceva în neregulă, dar pe moment nu puteam spune exact ce. Când electricitatea a început să curgă prin aparatul Tesla, limbile lungi ale descărcărilor electrice șerpuiau în jurul meu, iar emoția publicului era la apogeu, am observat, în sfârșit absența lui. Semnificația acestui lucru m-a lovit ca un trăsnet.

Era însă prea târziu; aparatul funcționa, iar eu trebuia să finalizez trucul.

În acest moment al spectacolului, nimic nu mai poate fi modificat. Chiar și zona-țintă este deja stabilită; fixarea coordonatelor este prea complicată și durează

prea mult pentru a fi realizată în alt moment decât înaintea spectacolului. Seara trecută aranjasem aparatul pentru ambele spectacole, astfel încât să pot apărea în loja cea mai înaltă din stânga scenei, care, așa cum convenisem cu conducerea teatrului, era păstrată liberă pentru ambele reprezentații. Loja era aproximativ la aceeași înălțime ca balconul principal și putea fi văzută aproape de pretutindeni în sală.

Aranjasem așa încât să mă materializez chiar pe balustrada lojei, luminat de reflectoare, privind dedesubt spre sală, aparent străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul, cu brațele legănându-se, corpul balansându-se puternic, și așa mai departe. Totul a decurs conform planului în timpul primului spectacol, iar transferul mea magic a produs țipete, strigăte de atenționare și urlete de alarmă din partea publicului, urmate de aplauze frenetice în timp ce coboram pe scenă pe frânghia aruncată de Hester.

Pentru a ajunge pe balustrada lojei cu fața spre public, trebuia să stau în interiorul aparatului Tesla cu spatele către lojă. Publicul nu are de unde să știe, bineînțeles, dar poziția în care îmi fixez corpul este recreată în momentul apariției. Din locul meu în interiorul aparatului nu puteam vedea deci unde voi ajunge.

Cu Borden undeva prin preajmă, mi-a trecut prin minte bănuiala teribilă că era pe cale să mă saboteze din nou! Dacă se ascunsese în interiorul lojei și vroia să mă împingă în momentul apariției? Am simțit tensiunea electrică urcând inevitabil în jurul meu. Nu m-am putut abține să nu mă întorc și să mă uit în sus, spre lojă. Abia am putut zări ceva prin scânteierile mortale albăstrii-alburii. Totul părea în regulă; nu era nimic acolo care să-mi blocheze sosirea și, cu toate că

nu puteam vedea în lojă, printre scaune, părea că nu se află nimeni acolo.

Intenția lui Borden era mult mai sinistră și, un moment mai târziu, am aflat despre ce era vorba. În aceeași clipă în care m-am întors să mă uit către lojă, s-au întâmplat două lucruri.

Primul a fost că transmisia corpului meu deja începuse.

Al doilea – că alimentarea cu energie a aparatului fusesest întreruptă. Flăcările albastre au dispărut, câmpul electric s-a stins.

Am rămas pe scenă, înăuntrul coliviei din lemn a aparatului, în raza vizuală a publicului. Mă uitam peste umăr, spre lojă. Transferul fusese întrerupt! Dar începuse deja și acum puteam vedea o imagine a mea pe balustradă; era fantoma mea, *un dopplegänger*, momentan împietrit în poziția pe care o luasem când m-am întors să mă uit, pe jumătate răsucit, pe jumătate ghemuit, privind în spate. *Era o copie subțire, insubstanțială, a mea, un truc parțial.* Chiar în timp ce o priveam, această imagine a mea s-a înălțat speriată, ridicându-și brațele și a căzut pe spate în interiorul lojei!

Îngrozit de ceea ce văzusem, am ieșit din colivia aparatului Tesla. Am rămas singur, în picioare, pe scenă. Iluzia mea era ruinată.

– Cortina! am strigat spre culise. Coborâți cortina!

Mi s-a părut că a durat o eternitate, dar în sfârșit tehnicianul m-a auzit și a lăsat cortina, separându-mă de public. Hester a apărut grăbită; în mod normal, ea revenea pe scenă abia când publicul începea să aplaude, nu înainte.

– Ce s-a întâmplat? a strigat ea.

– Omul care a venit din public! Unde este?

– Nu știu! Am crezut că s-a întors la locul lui.

– A ajuns în culise, cumva! Tu ai datoria să te asiguri că acei oameni părăsesc scena!

Am împins-o mânios și am ridicat partea de jos a cortinei. M-am ghemuit și am trecut pe sub ea, înaintând în strălucirea reflectoarelor. Luminile erau acum aprinse, iar publicul se îndrepta spre ieșiri. Oamenii erau, în mod evident, uimiți și nemulțumiți, dar nu mai acordau nicio atenție scenei.

M-am uitat spre lojă. Proiectorul fusese stins, iar în luminile slabe ale sălii încă nu puteam vedea nimic. O femeie a țipat o dată, apoi încă o dată. Era undeva în clădire, în spatele lojelor.

Am mers repede în culise și m-am întâlnit cu Wilson, care se grăbea spre scenă, să mă găsească. Cu răsuflarea tăiată, deoarece acum plămânii abia îmi mai funcționau, l-am instruit să demonteze și să împacheteze aparatul cât mai repede posibil. Am plecat apoi și mi-am croit drum către scările spre balcon și spre loje. Spectatorii coborau și, când am început să urc, împingându-mă printre ei, m-au bombănit pentru lipsa de maniere, nu fiindcă m-ar fi identificat drept artistul care tocmai o dăduse în bară în fața lor. Anonimatul eșecului este rapid.

Fiecare pas pe care-l făceam era greu. Respirația îmi șuiera în gâtlej și-mi puteam simți inima bătând ca și cum aș fi alergat o milă la deal. Întotdeauna am fost în formă, iar exercițiile fizice nu m-aü solicitat niciodată prea mult, dar acum, dintr-odată, mă simțeam ca și când aș fi fost șchiop și supraponderal. Când am ajuns la capătul primului rând de trepte, nu mai puteam merge mai departe, iar mulțimea care cobora era obligată să mă ocolească, deoarece mă sprijineam de balustrada din fier

forjat pentru a-mi recăpăta suflul. M-am odihnit câteva secunde, apoi am început să urc rândul următor de trepte.

Nu am urcat mai mult de două, când am fost cuprins de o tuse îngrozitoare, atât de violentă, încât m-a șocat. Eram la capătul puterilor mele fizice. Inima îmi bubuia, sângele îmi bufnea ritmic în urechi, transpirația îmi țâșnea din corp, iar tusea uscată și dureroasă era pe cale să-mi secătuiască pieptul. Eram atât de slăbit, încât abia am putut să inspir din nou și, când am reușit să trag un pic de aer în plămâni, am tușit imediat din nou, hârâind și chinuindu-mă groaznic. Nu mai eram în stare să stau în picioare și am alunecat pe scările din piatră, în timp ce ultimii spectatori treceau pe lângă mine, cu încălțările la doar câțiva centimetri de bietul meu cap. Niciodată nu am știut și nu mi-a păsat de ce credeau despre mine văzându-mă întins acolo.

Wilson m-a descoperit până la urmă. M-a luat în brațe și m-a ținut ca pe un copil, în timp ce luptam să-mi recapăt răsuflarea. După mult timp, inima și respirația mi s-au liniștit și o senzație de răceală s-a lăsat asupra mea.

Pieptul mă durea cumplit și, cu toate că m-am abținut să nu tușesc din nou, la fiecare răsuflare mi-era teamă că tusea va reîncepe. În sfârșit, am reușit să spun:

– Ai văzut ce s-a întâmplat?

– Alfred Borden trebuie să a intrat în culise, domnule.

– Nu asta! Vreau să spun ce s-a întâmplat când a căzut curentul.

– Eu eram la tabloul de comandă, domnule Angier, ca de obicei.

Rolul lui Wilson în timpul numărului Într-o Clipită este în spatele scenei, invizibil pentru public, deoarece se află în spatele paravanului. Deși știe în fiecare moment

ce fac, mult timp nu poate să mă vadă. I-am descris gâfâind dublul meu spectral pe care îl văzusem în treacăt. Wilson a părut uluit, dar imediat s-a oferit să dea o fugă până la loja respectivă. A făcut acest lucru, în timp ce eu zăceam neajutorat pe treptele reci. Când s-a întors, un minut sau două mai târziu, mi-a confirmat că nu văzuse nimic neobișnuit acolo. A spus că scaunele din lojă zăceau împrăștiate pe podea, dar în afară de asta, nu se întâmplase nimic ciudat. Trebuia să accept ceea ce-mi spunea; știam că Wilson este un asistent inteligent și de încredere.

M-a coborât pe scări și, din nou, pe scenă. Până atunci, m-am întremat suficient ca să pot sta în picioare nesprijinit. M-am uitat spre lojă și în restul sălii, care acum era goală, dar n-am văzut nici urmă de dublu.

Trebuia să-mi scot din minte această problemă. Mult mai îngrijorător era faptul că, dintr-odată, devenisem aproape incapabil din punct de vedere fizic. Fiecare mișcare era un chin, iar tusea se simțea fremătând în interiorul pieptului meu, gata să erupă din nou în orice moment. Temându-mă de o reîntoarcere, îmi reţineam și îmi limitam mișcările, încercând să-mi calmez respiraţia.

Wilson a închiriat un taxi și m-a dus în siguranţă la hotel, unde am aranjat imediat să-i fie transmis un mesaj Juliei. A fost chemat un medic, dar când a ajuns, într-un târziu, m-a consultat superficial. A afirmat că nu a găsit nimic nelalocul lui, așa că l-am plătit și am stabilit să găsesc un alt doctor de dimineaţă. Am adormit cu mare greutate, dar am reușit în cele din urmă.

M-am trezit azi de dimineaţă, simţindu-mă mai întremat, și am coborât treptele fără ajutor. Wilson mă aștepta în holul hotelului, cu vestea că Julia va sosi

după-amiază. Între timp, mi-a spus că nu arătam bine, dar eu am insistat că începusem să mă refac. După micul dejun, totuși, mi-am dat seama că încă eram slăbit.

Cu părere de rău, mi-am anulat ambele reprezentații din această seară și, în timp ce Wilson s-a dus la teatru, eu am consemnat ce s-a întâmplat.

ÎN LONDRA *22 mai 1903*

La îndemnul Juliei și la sfatul lui Wilson, mi-am anulat toate aranjamentele rămase la Lowestoft. Săptămâna viitoare s-a dus, de asemenea – trebuia să fie un scurt sezon la Court Theatre din Highgate. Sunt încă nehotărât în privința spectacolului de la Astoria, din Derby, programat pentru prima săptămână din iunie.

Încerc să văd partea bună a lucrurilor, dar în adâncul inimii mele ascund o teamă secretă. Pe scurt, că s-ar putea să nu mai izbutesc niciodată să susțin spectacole. După atacul lui Borden asupra mea, am devenit semiinvalid.

Socotindu-l și pe cel care a venit în camera de hotel din Lowestoft și pe al meu personal din Londra, am fost examinat în total de trei medici. Toți mi-au spus că sunt bine și că nu manifest niciun simptom evident de boală. M-am plâns că respir greu, așa că m-au ascultat și mi-au prescris aer curat. Le-am spus că inima îmi bubuie când urc câteva trepte, iar ei mi-au ascultat inima și mi-au recomandat să fiu atent ce mănânc și să iau lucrurile mai ușor. Le-am spus că obosesc repede, iar ei m-au sfătuit să mă culc devreme.

Doctorul meu din Londra mi-a luat o probă de sânge, deoarece i-am sugerat să-mi facă niște analize, doar ca să-mi îndepărteze temerile. Mi-a comunicat după un timp că sângele meu era neobișnuit de „diluat“,

că un astfel de lucru era ciudat pentru un bărbat de vârsta mea și mi-a prescris un tonic pe bază de fier.

După ce doctorul a plecat, m-am cântărit și am aflat un rezultat uimitor. Se pare că am pierdut aproape paisprezece kilograme în greutate! Cântărisem mai mult sau mai puțin 75 de kilograme cea mai mare parte a vieții mele de adult. Era unul dintre lucrurile care îmi rămăseseră constante. În această dimineață am descoperit că aveam doar puțin peste șaizeci și două de kilograme.

În oglindă arăt la fel ca întotdeauna: fața nu-mi e mai prelungă, ochii nu-mi sunt înroșiți, maxilarele nu sunt proeminente, gura nu are colțurile ascuțite. Par mai obosit, dar nu am o culoare pământie a pielii și nu arăt ca unul care să nu poată urca un șir de trepte fără să-și piardă răsuflarea la jumătatea drumului. Nici nu arăt ca unul care tocmai a pierdut o șesime din greutatea lui normală.

Neexistând niciun motiv normal sau logic pentru această stare, deduc că ea trebuie să fi fost cauzată de transferul Tesla incomplet realizat. Primul șoc avusese loc. În urma acestui lucru, informația electrică a fost doar parțial transmisă. Intervenția lui Borden s-a produs înainte de cel de-al doilea șoc, nepermițând refacerea completă. Din nou, Borden mă adusese la un pas de moarte.

Mai târziu

Julia a declarat că-mi va reface puterile punându-mă la îngrășat, iar prânzul de azi a fost substanțial. Oricum, la jumătatea mesei m-am simțit foarte obosit și mi se făcuse greață, așa că nu am reușit să termin. Am ațipit puțin.

Mi-a venit o idee la ale cărei consecințe încă reflectez.

În cadrul acestor pagini confidențiale, permiteți-mi să divulg că, de fiecare dată când am folosit aparatul Tesla, fie că era vorba de spectacol sau de repetiție, m-am asigurat întotdeauna că am două sau trei monede din aur în buzunar. De ce am făcut asta – ar trebui să fie evident. Averea mea recentă nu a fost creată numai grație onorariilor de pe urma spectacolelor.

Tesla, trebuie să recunosc cu sinceritate, m-a avertizat împotriva unei astfel de proceduri. Este un om de o înaltă probitate morală și mi-a predicat îndelung pe tema falsificării. Mi-a spus că avea, de asemenea, motive științifice, că aparatul fusese calibrat pentru propria mea greutate corporală (cu anumite marje de siguranță) și că prezența în apropierea persoanei mele a unor obiecte mici, dar masive, precum monezile din aur, ar putea să facă proiecția inexactă pe distanțe mari!

Deoarece aveam încredere în cunoștințele științifice ale lui Tesla, la început am hotărât să iau cu mine doar bancnote, dar astfel am întâmpinat dificultăți în duplicarea seriilor. Încă mai țin în buzunar câteva bancnote la fiecare spectacol, dar în general prefer să iau aur. Nu am întâmpinat niciodată vreo problemă de inexactitate, așa cum m-a avertizat Tesla, probabil din cauză că distanțele pe care m-am transferat erau așa de scurte.

În această după-amiază, după ce am tras un pui de somn, am căutat cele trei monede pe care le aveam în buzunar marți seara. Imediat ce le-am cântărit în mână, mi-am dat seama că aveau o greutate mai mică decât cea obișnuită și le-am pus pe cântarul de pe birou, comparându-le cu alte monede identice, care nu fuseseră transferate. Am descoperit că erau, într-adevăr, mai ușoare.

Am estimat că și acestea pierduseră, de asemenea, aproximativ șaptesprezece procente din masa lor. Arată la fel, au aceleași dimensiuni ca monedele obișnuite, chiar scot același sunet când cad pe o pardoseală din piatră, dar, într-un fel sau altul, au *pierdut în greutate*.

ÎN DERBYSHIRE *29 mai 1903*

Săptămâna aceasta nu a adus nicio îmbunătățire. Rămân slăbit. Deși sunt *bine*, adică nu am febră, nu am răni vizibile, dureri, boală, imediat ce fac un efort fizic, mă cuprinde oboseala. Julia continuă să mă hrănească pentru a mă înzdrăveni, însă am luat doar foarte puțin în greutate. Amândoi susținem că starea mea se îmbunătățește, dar negăm ceea ce este evident pentru amândoi – nu-mi voi mai recupera niciodată partea din mine care m-a părăsit.

Cu regret, dar la sfatul tuturor celor apropiați mie, mi-am anulat toate angajamentele pe viitor. Pentru a-mi abate atenția, am pus în funcțiune aparatul Tesla și am transferat prin el o cantitate de aur. Nu sunt lacom și nu doresc să atrag atenția în mod neplăcut asupra mea devenind excesiv de bogat. Am nevoie doar de bani suficienți pentru a asigura, pe termen lung, bunăstarea mea și a familiei. La finalul fiecărei sesiuni de transfer, cântăresc fiecare monedă cu atenție, dar totul e în regulă.

Mâine ne întoarcem la Caldlow House.

18 iulie 1903

Marele Danton este mort. Decesul iluzionistului Rupert Angier a venit ca urmare a rănilor provocate în timpul unei reprezentații în care trucul nu a decurs bine, la Pavilion Theatre, în Lovestoft. A murit acasă, în Highgate, Londra, și a lăsat în urmă o văduvă și trei copii.

Al paisprezecelea Conte de Colderdale rămâne în viaţă, chiar dacă nu în cea mai bună stare de sănătate. A avut plăcerea de a-şi citi propriul necrolog în *The Times*, o favoare pe care nu o au prea mulţi. Bineînţeles, necrologul era nesemnat, dar am putut deduce că nu fusese scris de Borden. Rezumatul carierei mele era prezentat într-o lumină corectă şi pozitivă şi nu am simţit nici urmă de resentimente subtile, de obicei perceptibile în aceste ocazii, când un rival este invitat să consemneze decesul vreunuia dintre colegi. Sunt uşurat că Borden nu a fost implicat în asta, cel puţin.

Afacerile lui Angier sunt acum în mâinile unei firme de avocaţi. El este, bineînţeles, chiar mort, iar corpul său a fost depus în sicriu. Am considerat asta ca ultima iluzie a lui Angier; furnizarea propriului său corp pentru înmormântare. Julia este, oficial, văduva sa, iar copiii sunt orfani. Au fost toţi prezenţi la cimitirul Highgate pentru funeralii, o ceremonie susţinută strict în prezenţa membrilor familiei. Presa a stat departe la cererea personală a văduvei şi nu au participat nici admiratori.

În aceeaşi zi, eu însumi am călătorit anonim înapoi spre Derbyshire împreună cu Adam Wilson şi familia sa. El şi Gertrude eu fost de acord să rămână lângă mine ca însoţitori plătiţi. Pot să-i recompensez bine.

Julia şi copiii s-au întors aici trei zile mai târziu. Momentan este văduva lui Angier, dar pe măsură ce lumea ne va uita, îşi va intra liniştită în drepturi, ca Lady Colderdale.

Am crezut că am învăţat cum să supravieţuiesc propriei mele morţi, dar de această dată am procedat într-un fel pe care nu-l voi mai putea repeta niciodată. Deoarece nu mă pot întoarce pe scenă şi mă aflu acum

în rolul pe care fratele meu mai mare mi l-a refuzat, mă întreb cum îmi voi petrece zilele de azi înainte.

După şocul neplăcut a ceea ce s-a întâmplat în Lowestoft, mi-am organizat ceea ce a devenit noua mea existenţă. Nu mă aflu în declin, iar starea mea rămâne stabilă. Am puţină energie sau forţă fizică, dar nu par a fi în prag de moarte. Doctorul de aici repetă ceea ce mi s-a spus şi în Londra: nu am nicio boală pe care alimentaţia corectă sau exerciţiile fizice şi atitudinea pozitivă să n-o vindece în timp.

Aşa că mi-am început viaţa pe care mi-o planificasem după întoarcerea din Colorado. Sunt multe de rezolvat în casă şi pe domeniu şi, din cauză că nimic nu s-a derulat în mod corespunzător de ani de zile, o mare parte a acestuia se află în paragină. Din fericire, pentru prima oară în viaţă familia mea dispune de resursele financiare necesare pentru a rezolva şi cele mai grave probleme.

L-am pus pe Wilson să monteze aparatul Tesla la subsol, spunându-i că, din când în când, voi repeta Într-o Clipită ca pregătire pentru întoarcerea mea pe scenă. Utilizarea sa reală este, bineînţeles, cu totul alta.

19 septembrie 1903

Dar să consemnez că astăzi este ziua pe care o stabilisem iniţial pentru moartea lui Rupert Angier. A trecut ca toate celelalte, în linişte şi (dată fiindu-mi agitaţia permanentă în ceea ce priveşte starea mea de sănătate) calm.

3 noiembrie 1903

Mă recuperez după un acces de pneumonie. Aproape că m-a răpus! Am fost internat în spitalul Sheffield Royal la sfârşitul lui septembrie şi am supravieţuit numai

printr-un miracol. Astăzi este prima zi acasă, unde am reușit să stau pe scaun suficient de mult pentru a scrie. Ținutul mlăștinos arată splendid de la fereastra mea.

30 noiembrie 1903

Recuperându-mă, aproape am revenit la starea pe care o aveam când m-am întors aici de la Londra. Asta înseamnă, să spun așa, oficial bine, neoficial nu prea bine.

15 decembrie 1903

Adam Wilson a venit în camera mea de lectură la zece și jumătate în această dimineață și m-a informat că un vizitator aștepta jos să mă vadă. Era Arthur Koenig!

M-am uitat la cartea de vizită, surprins, întrebându-mă ce vroia.

– Informează-l că momentan nu sunt disponibil, i-am spus lui Adam Wilson și m-am retras în birou să reflectez.

Era oare posibil ca vizita să aibă de-a face cu înmormântarea mea? Regizarea propriei mele morți avusese o latură de înșelătorie care bănuiesc că ar putea fi considerată ilegală, chiar dacă nu-mi imaginez ce rău ar fi putut provoca altcuiva. Încerca să mă șantajeze într-un fel? Încă nu am încredere totală în domnul Koenig și nici nu-i înțeleg motivele.

L-am lăsat să aștepte jos timp de cincisprezece minute, apoi i-am spus lui Adam să-l aducă sus. Koenig părea a fi într-o dispoziție gravă. După ce ne-am salutat, l-am poftit să se așeze pe unul dintre fotoliile din fața biroului. Primul lucru a fost să mă asigure că vizita lui nu avea legătură cu slujba lui de ziarist.

– Sunt aici în calitate de emisar, domnul meu, a spus el. Acționez în numele unei terțe părți, care-mi cunoaște

interesul pentru lumea magiei și care m-a rugat să o abordez pe soția dumneavoastră.

– Să o abordați pe Julia? am întrebat, sincer surprins. Ce ați avea să-i transmiteți ei?

Koenig părea vizibil stânjenit.

– Soția dumneavoastră, domnul meu, este văduva lui Rupert Angier. Din acest motiv am fost împuternicit să o contactez. Dar m-am gândit, având în minte ce s-a întâmplat în trecut, că ar fi mai înțelept să vin mai întâi la dumneavoastră.

– Ce se întâmplă, Koenig?

Adusese cu el o geantă mică din piele și acum o ridicase și o așezase pe genunchi.

– Cea de... a terța parte pe care o reprezint a descoperit un caiet, un jurnal particular, cu privire la care a considerat că soția dumneavoastră ar putea fi interesată. De fapt, se speră că Lady Colderdale, adică doamna Angier, ar putea dori să-l cumpere. Această terță parte nu știe că dumneavoastră, domnul meu, sunteți încă în viață, iar acum mă aflu în situația în care trădez nu numai persoana care m-a trimis în această misiune, ci și pe cea căreia ar trebui să mă adresez. Dar așa am simțit, având în vedere circumstanțele...

– Cui îi aparține caietul?

– Lui Alfred Borden.

– Îl aveți cu dumneavoastră?

– Bineînțeles.

Koenig a căutat în geantă și a scos un caiet legat în pânză de tipul acelora care sunt prevăzute cu o încuietoare cu lacăt. Mi l-a înmânat astfel încât să-l pot examina, dar din cauză că era încuiat, nu am putut vedea ce era în interior. Când m-am uitat spre Koenig, avea cheia în mână.

– Clientul meu solicită cinci sute de lire, domnule.

– Este original?

– Mai mult ca sigur. Trebuie să citiţi doar câteva rânduri ca să vă convingeţi de acest lucru.

– Dar merită cinci sute de lire?

– Am senzaţia că veţi considera că valorează chiar mai mult. Este scris chiar de mâna lui Borden şi se referă direct la secretele magiei sale. Îşi elaborează teoria în domeniul magiei şi explică felul în care sunt realizate o mare parte dintre trucuri. Face aluzie, de asemenea, la tăinuirea gemenilor. Am găsit că e extraordinar de interesant şi vă garantez că şi dumneavoastră veţi crede la fel.

Am întors carnetul în mână, gândindu-mă.

– Cine este clientul dumneavoastră, domnule Koenig? Cine vrea banii? Spuneţi că deja v-aţi trădat clientul. Dintr-odată, acum, aveţi scrupule?

– Sunt multe de spus, domnul meu. Din atitudinea dumneavoastră, bănuiesc faptul că nu aţi auzit veştile pe care vi le aduc. Ştiţi că Borden a murit recent?

Fără îndoială, expresia mea surprinsă i-a dat răspunsul pe care îl aştepta.

– Ca să fiu mai exact, adăugă el, cred că unul dintre cei doi fraţi este mort.

– Păreţi nesigur. De ce?

– Deoarece nu există nicio dovadă sigură. Dumneavoastră şi cu mine ştim cât de obsesiv şi-au ascuns viaţa Borden-ii, aşa că nu ar fi nicio surpriză dacă supravieţuitorul ar proceda la fel după moartea celuilalt. Este o situaţie greu de urmărit.

– Dar dumnevoastră cum de ştiţi despre asta? Oh, înţeleg, această terţă parte care va împuternicit.

– Şi există dovezi circumstanţiale.

– Precum?

– Faimoasa iluzie nu mai este inclusă în programul Profesorului. Am fost la spectacolele lui de câteva ori în ultimele șase luni și nu a executat-o niciodată.

– Pot fi multe motive pentru asta. Am fost la spectacolul său de mai multe ori și am văzut că nu include mereu acest truc.

– Bineînțeles că nu. Probabil fiindcă este nevoie de amândoi frații pentru a-l interpreta.

– Cred că ar trebui să-mi spuneți numele clientului dumneavoastră, domnule Koenig.

– Domnul meu, cred că odată ați cunoscut o americancă pe nume Olive Wenscombe.

Am scris numele aici așa cum știu că l-a pronunțat, dar atunci, pe moment, mi s-a părut că a spus Olivia Svenson. Din această cauză a apărut o neînțelegere între noi. La început, am crezut că vorbeam despre aceeași persoană, apoi, când a clarificat numele, am avut impresia că el vorbește despre altcineva. În sfârșit, într-un târziu mi-am amintit că Olivia își luase numele de domnișoară al mamei ei când l-a abordat pe Borden.

– Din motive lesne de înțeles, am spus când s-a clarificat problema, nu vorbesc niciodată despre domnișoara Svenson.

– Da, da. Și îmi cer scuze că am menționat-o. Oricum, este profund legată de povestea acestui caiet. Înțeleg că domnișoara Wenscombe sau Svenson, cum preferați, a fost angajata dumneavoastră acum câțiva ani, dar a dezertat și a trecut în tabăra lui Borden. Pentru un timp a lucrat ca asistentă de scenă a lui. Ați pierdut contactul cu ea cam în acea perioadă.

Am confirmat.

– Se pare, a continuat Koenig, că gemenii Borden au o ascunzătoare în nordul Londrei. Să fiu mai exact, este vorba despre un apartament într-o zonă înstărită din Hornsey și acolo unul dintre frați trăia incognito, iar celălalt se bucura de confortul casei din St Johns Wood. Se schimbau între ei în mod regulat. După... dezertarea ei, domnișoara Wenscombe s-a instalat în apartamentul din Hornsey și acolo locuiește de atunci. Și va continua să facă acest lucru dacă procedura în instanță împotriva ei va eșua.

– Procedură?

Aveam probleme în a asimila toate aceste informații dintr-odată. Koenig a continuat:

– A primit înștiințare să părăsească apartamentul pentru neplata chiriei și trebuie să fie evacuată săptămâna viitoare. Fiind cetățean străin fără domiciliu permanent, se va confrunta apoi cu deportarea. Din aceste motive mi s-a adresat, cunoscându-mi interesul față de persoana domnului Borden. Credea că aș putea să o ajut.

– Cerându-mi mie bani.

Koenig a făcut o grimasă, părând mâhnit.

– Nu chiar, dar...

– Continuați.

– Veți fi interesat să aflați că domnișoara Wenscombe nu știa că existau doi frați și până în această zi refuză să creadă că a fost înșelată.

– Am întrebat-o și eu o dată, am spus, aducându-mi aminte de întâlnirea îngrozitoare pe care am avut-o la Teatrul Richmond. Mi-a spus atunci că Borden este unul singur. Îmi cunoștea suspiciunile. Dar acum îmi vine greu să cred.

– Fratele care a murit s-a îmbolnăvit când locuia în apartamentul din Hornsey. Se pare că a suferit un atac

de cord. Domnișoara Wenscombe l-a anunțat pe medicul lui Borden și, după ce corpul a fost luat, a venit poliția. Când le-a spus cine era bărbatul mort, ei au plecat să facă investigații, dar nu s-au mai întors. Mai târziu, l-a contactat pe doctor, dar a descoperit că nu era disponibil. Asistenta lui a informat-o că domnul Borden fusese internat, dar își revenise rapid și tocmai fusese externat din spital! Deoarece domnișoara Wenscombe fusese lângă el când murise, nu i-a venit să creadă! A mers din nou la poliție, dar, spre uimirea ei, și oamenii legii i-au spus același lucru. Am auzit toate astea chiar de la domnișoara Wenscombe. Din câte mi-a spus, habar nu avusese că Borden ducea o viață dublă. I-a tras pur și simplu un văl peste ochi. Borden era împreună cu ea în majoritatea zilelor și nopților, iar ea știa mereu unde se află când nu era lângă ea. Așadar, Borden a murit brusc, iar ea a fost șocată și supărată, așa cum ar fi fost oricine în situația ei, dar nu avusese niciun motiv să creadă că se va întâmpla ceva neobișnuit. Și, după spusele ei, Borden cu siguranță a murit. Zice că a stat lângă corpul neînsuflețit mai mult de o oră înainte ca doctorul să ajungă și că se răcise deja până atunci. Doctorul a examinat cadavrul suficient cât să confirme moartea și a spus că urma să semneze un certificat de deces când va ajunge la cabinet. Totuși, acum se confruntă nu numai cu negări din partea tuturor celor implicați, ci și cu faptul incontestabil că Alfred Borden apare pe scenă în public, executându-și numerele de magie și nu este, în mod cât se poate de clar, mort.

– Dacă ea crede că Borden era unul singur, cum naiba își explică asta? am replicat.

– Am întrebat-o, bineînțeles. După cum știți, nu este străină de lumea iluzionismului. Mi-a spus că, după

ce s-a gândit îndelung, a ajuns la concluzia dureroasă că Borden utilizase tehnici de magie ca să-şi însceneze moartea, de exemplu înghiţind un anumit tip de medicament, şi că fusese o şaradă elaborată pentru a o putea părăsi pe ea.

– I-aţi spus că Borden-ii erau gemeni?

– Da. A luat în râs ideea şi m-a asigurat că, dacă o femeie trăieşte cu un bărbat cinci ani, ştie tot ce trebuie să ştie despre el. A respins categoric posibilitatea că ar fi existat doi.

(Mai devreme îmi pusesem propriile mele întrebări despre relaţia gemenilor Borden cu soţia şi copiii lui/lor. Se pare că şi amanta a fost înşelată, dar ea nu vrea să admită că asta sau pur şi simplu nu a ştiut niciodată.)

– Aşadar, acest caiet a apărut dintr-odată, să-i rezolve ei problemele, am spus.

Koenig s-a uitat la mine gânditor, apoi a replicat:

– Nu pe toate, doar pe cele mai presante. Domnul meu, cred că pentru a vă demonstra buna mea credinţă, ar trebui să vă las să examinaţi caietul fără promisiunea că-mi veţi plăti.

Mi-a înmânat cheia şi s-a aşezat la loc pe fotoliu, în timp ce eu deschideam lacătul.

Caietul era scris mărunt, îngrijit şi regulat, dar la prima vedere neciteţ. După ce m-am uitat peste primele paginile, am început să frunzăresc restul ca pe un pachet de cărţi de joc. Instinctul meu de magician îmi spunea să mă feresc de vreo şmecherie a lui Borden. Toţi acei ani de vrajbă au dezvăluit intensitatea dorinţei lui de a-mi face rău. Am răsfoit astfel aproximativ jumătate din grosimea caietului, apoi m-am oprit. M-am uitat la el, adâncit în gânduri.

Era mai mult decât posibil ca acesta să fi fost cel mai elaborat atac al lui Borden asupra mea. Povestea lui Koenig despre Olivia, moartea lui Borden în apartamentul ei, descoperirea convenabilă a existenței unui caiet conținând secretele profesionale cele mai valoroase ale lui Borden, toate acestea puteau fi simple invenții.

Aveam doar cuvântul lui Koenig pe care să mă bazez. Ce ar fi putut conține, de fapt, caietul, dacă era doar un alt truc? Un labirint complicat de minciuni care m-ar îndemna spre o reacție nechibzuită? Exista ceva care ar fi putut, prin persoana Oliviei Svenson, să-mi amenințe singura zonă de stabilitate rămasă, și anume mariajul meu refăcut cu Julia? Mi se părea că mă lăsam în voia sorții, chiar și numai ținând în mână caietul.

Vocea lui Koenig mi-a întrerupt gândurile.

– Îndrăznesc să cred, domnul meu, că pot ghici ce vă trece prin minte?

– Nu, nu puteți presupune.

– Vă îndoiți de mine, a insistat Koenig. Credeți că Borden m-a plătit sau m-a forțat într-un fel să vă aduc acest obiect. Nu-i așa?

Nu am răspuns, încă ținând caietul pe jumătate deschis, cu ochii ațintiți asupra lui.

– Există metode prin care să investigați ceea ce vă spun eu, a continuat Koenig. O acțiune în instanță împotriva domnișoarei Wenscombe intentată de proprietarul apartamentului din Hornsey este înregistrată încă de acum o lună la Hampstead. Puteți analiza dosarele tribunalului. Există de asemenea registrele de la spitalul Whittington, unde victima unui atac de cord, de aceeași vârstă și cu trăsături fizice asemănătoare cu cele ale lui Borden, a fost adusă în ziua în care domnișoara Wenscombe spune că acesta a murit. Puteți vedea

acolo consemnat că respectivul cadavru a fost luat din spital în aceeași zi de un doctor local.

– Domnule Koenig, m-ați trimis pe o pistă falsă acum zece ani, am spus.

– Așa este. Nu am încetat niciodată să regret acel lucru, și v-am spus deja că m-am dedicat cauzei dumneavoastră din pricina acelei erori. Vă dau cuvântul că acest caiet este original și, mai mult decât atât, că fratele Borden care a supraviețuit este disperat să reintre în posesia lui.

– Cum l-a pierdut?

– Domnișoara Wenscombe și-a dat seama de posibila lui valoare, probabil gândindu-se să-l publice sub formă de carte. Când nevoia de bani a devenit urgentă, și-a spus că ar putea să prețuiască mai mult pentru dumneavoasră sau, așa cum a înțeles din evenimentele recente, pentru văduva dumneavoastră. Normal, a ținut caietul ascuns. Borden însuși nu se poate apropia de ea pentru a-l lua, dar cu siguranță nu este o coincidență faptul că acum zece zile în apartamentul ei s-a intrat cu forța și a fost scotocit. Nu a fost luat nimic. Acest caiet, pe care ea îl ascunsese în altă parte, a rămas în posesia ei.

Am deschis caietul acolo unde pusesem degetul, gândindu-mă că actul de a-mi plimba degetele pe muchiile paginilor era identic cu acela al mișcării clasice pe care o face un iluzionist când vrea ca spectatorul invitat pe scenă să aleagă o anumită carte de joc. Acest gând mi-a fost întărit când m-am uitat undeva pe la jumătatea paginii din dreapta și mi-am văzut propriul nume scris acolo. Era ca și când Borden îmi forțase alegerea paginii respective.

Am privit cu atenţie scrisul de mână şi în curând am descifrat şi restul frazei: „Acesta este motivul real pentru care Angier nu va rezolva niciodată întregul mister, cu excepţia cazului în care-i voi da eu însumi răspunsul."

– Vrea cinci sute de lire, ziceţi?

– Da, domnul meu.

– Le va avea.

19 decembrie 1903

Vizita lui Koenig m-a obosit şi, curând după ce a plecat (cu şase sute de lire, surplusul fiind în parte pentru deranjul său, iar restul pentru tăcerea şi absenţa lui de acum înainte), m-am aşezat în pat, unde am rămas până seara. Am scris rezumatul întâlnirii atunci, dar în ziua următoare am fost prea slăbit ca să încerc să fac altceva decât să mănânc puţin şi să dorm mult.

Ieri am reuşit, în sfârşit, să citesc ceva din caietul lui Borden. Aşa cum prevăzuse Koenig, am descoperit o lectură captivantă.

Îi arăt pasaje întregi Juliei, care le găseşte interesante în egală măsură. Reacţionează mai vehement decât mine faţă de tonul său de autosatisfacţie, dar mă sfătuieşte să nu-mi consum preţioasa energie supărându-mă din nou din cauza lui.

Furia, de fapt, nu s-a reaprins în mine, deşi felul în care distorsionează anumite evenimente pe care le cunosc este deopotrivă jalnic şi iritant. Ceea ce mă fascinează cel mai tare este faptul că, în sfârşit, am dovada că Alfred Borden a fost un produs al conspiraţiei între gemeni. Ei nu recunosc acest lucru nicăieri, dar caietul este, evident, scris de două persoane.

Se adresează unul altuia la persoana întâi singular. La început, lucrul ăsta mă deruta, dar când i-am arătat

Juliei, ea a menționat că gemenii nu scriseseră jurnalul pentru a fi citit și de altcineva.

Se pare că ei își spun fiecare „eu" din obișnuință, iar asta implică faptul că au procedat astfel în cea mai mare parte a vieții lor. Citind printre rânduri, așa cum trebuie, îmi dau seama că fiecare eveniment sau întâmplare din viețile lor a fost transformat într-o experiență colectivă. Ca și când și-au petrecut timpul încă din copilărie pregătindu-se pentru iluzia în care unul urma să ia în secret locul celuilalt. M-a păcălit pe mine și a păcălit mulți spectatori care i-au văzut pe scenă, dar nu cumva până la urmă Borden este cel păcălit?

Două vieți comprimate într-una înseamnă înjumătățirea lor. În timp ce unul trăiește în societate, celălalt se ascunde într-o lume subterană, practic non-existentă, un spirit ascuns, un *doppelgänger*, un dublu.

Mai mult mâine, dacă voi avea energie.

25 decembrie 1903

Casa și împrejurimile sunt acoperite de căderile masive de zăpadă care s-au înregistrat aici în ultimele două zile. Noi avem căldură, suntem aprovizionați și nu trebuie să mergem nicăieri. Am luat cina de Crăciun și acum copiii sunt ocupați cu noile lor cadouri, iar Julia și cu mine ne relaxăm împreună.

Nu i-am spus încă despre o suferință îngrijorătoare, care s-a abătut de curând asupra bietului meu trup. Câteva inflamații roșiatice au erupt pe piept, pe brațe și coapse și, cu toate că le-am tratat cu unguent antiseptic, nu dau niciun semn că s-ar vindeca. Îndată ce se va topi zăpada, va trebui să consult din nou medicul.

31 decembrie 1903

Doctorul m-a sfătuit să continui medicamentația, care în sfârșit indică faptul că ar deveni eficientă. I-a spus Juliei înainte să plece că aceste erupții dureroase și neplăcute ar putea fi un simptom al unei probleme mai serioase, organice sau de sânge. Julia îmi spală cu blândețe pustulele în fiecare seară înainte de culcare. Continui să pierd în greutate, deși în ultimele zile această tendință s-a mai încetinit.

Un An Nou Fericit!

1 ianuarie 1904

Marchez trecerea în noul an cu reflecția crudă că mă îndoiesc să mai rezist până la sfârșitul lui. Mi-am distras atenția de la propriile mele probleme lecturând caietul lui Borden. L-am citit până la capăt și mărturisesc că am fost absorbit. Mi-e imposibil să nu iau notițe despre metodele sale, despre opiniile și greșelile lui.

Oricât de mult îl urăsc și mi-e teamă de Borden (și nu pot să uit că el este viu și activ undeva în lumea exterioară), ideile lui despre magie mi se par provocatoare și stimulative.

I-am menționat acest lucru Juliei, care este de acord. Nu spune ea prea multe, dar cred că i se pare, ca și mie de altfel, că Borden și cu mine am fi fost mai buni colaboratori decât adversari.

26 martie 1904

Sunt grav bolnav, iar în ultimele două săptămâni, cel puțin, am crezut că mor. Simptomele sunt oribile: senzație de greață și vomitat, paralizia piciorului drept, gura plină de ulcerații și o durere înfiorătoare a spatelui.

Nu mai e nevoie să spun că am fost internat la Sheffield în cea mai mare parte a timpului.

Acum, totuși, a intervenit un mic miracol și aparent mă aflu într-o perioadă de reviriment. Erupțiile și ulcerațiile au dispărut fără nici o urmă, simt ceva și pot să mișc piciorul și, în general, durerea și indispoziția dispar treptat. Sunt acasă de săptămâna trecută și, deși sunt țintuit la pat, moralul îmi crește în fiecare zi câte puțin.

Astăzi am coborât din pat și folosesc un șezlong în seră. Am vedere asupra domeniului, cu copacii la distanță; în spatele lor se ridică piscul stâncos Curbar Edge, unde încă mai persistă urme de zăpadă. Sunt în cea mai bună stare de spirit și recitesc opera lui Borden. Aceste două ultime aspecte nu sunt neconectate.

6 aprilie 1904

Am citit notele lui Borden de trei ori în total și le-am adnotat în detaliu. Julia începe să pregătească o copie fidelă a textului cu adnotările mele.

Deși atenuarea durerii continuă și în ultimele câteva zile m-am simțit mai bine, trebuie să fiu conștient că sănătatea mea generală se află în declin. De aceea, mărturisesc că în aceste luni terminale ale vieții mele intenționez să-mi iau, în sfârșit, revanșa asupra dușmanului meu. El a fost cel care mi-a cauzat această stare, el este cel care trebuie să plătească. Dobândirea jurnalului său mi-a oferit șansa dorită. Plănuiesc să-l public.

Literatura de specialitate în domeniul magiei nu este disponibilă pe scară largă. Multe cărți sunt scrise și publicate, dar cu excepția celor simple, pentru copii, și a câtorva volume despre prestidigitație sau dexteritate, nu sunt scoase pe piață de editurile cu profil general. De asemenea, se găsesc foarte rar în librăriile obișnuite.

În schimb, sunt publicate de câțiva editori speciali și distribuite numai în interiorul comunității de magie. Adeseori apar în ediții mici, de sub o sută de exemplare, excesiv de scumpe. Achiziționarea unei colecții de astfel de cărți este dificilă și costisitoare și mulți magicieni nu pot să obțină un exemplar decât atunci când un altul moare și colecția sa este vândută de familie. De-a lungul anilor, mi-am realizat o mică bibliotecă proprie și am folosit constant aceste cărți, pentru a prelua sau adapta iluziile existente. În această privință, nu mă deosebesc de alți magicieni. Cititorii acestor cărți sunt puțini, dar formează cel mai concentrat și mai informat public.

În timp ce citeam jurnalul lui Borden, mi-a venit frecvent ideea că merita să fie publicat în beneficiul colegilor săi de breaslă. Conține numeroase comentarii raționale privind arta și tehnica magiei. Oricare ar fi fost intențiile sale înainte (declară neconvingător că notițele sale sunt menite doar pentru familia apropiată și o „posteritate" pe care și-o imaginează cu duioșie), el nu va putea să-și publice vreodată caietul. Câtă neglijență din partea lui să-l piardă!

Consider că este ultima mea datorie să aranjez publicarea în numele lui și, când voi încheia ediția adnotată, mă voi ocupa de asta.

Dacă el îmi supraviețuiește, ceea ce este probabil, va descoperi că răzbunarea mea este subtilă și pe mai multe niveluri. Pentru început, Borden va fi înspăimântat să descopere, și asta se va petrece cât de curând, că secretele sale profesionale cele mai importante au fost publicate fără permisiunea lui. Supărarea sa va fi și mai profundă când va înțelege că eu sunt responsabil. În continuare, va fi derutat când va conștientiza că, într-un fel sau altul, am reușit să fac asta de dincolo de

moarte. (El mă crede mort deja, un lucru pe care l-am aflat chiar din caiet.) În sfârșit, dacă ar citi textul adnotat, și-ar da seama de adevărata subtilitate a revanșei mele finale.

Pe scurt, i-am îmbunătățit textul, făcându-l mai puțin obscur, dezvoltând mai multe dintre subiectele generale interesante pe care el abia le schițează, ilustrându-i teoria fascinantă despre complacență cu numeroase exemple, descriind metodele multora dintre marile sale iluzii. Am adăugat descrieri detaliate la fiecare truc pe care știu că l-a inventat, precum și la cele despre care știu că le poate efectua și în fiecare caz le-am explicat fără să dezvălui, de fapt, secretul principal.

Mai presus de toate, am sporit misterul care învăluie iluzia numită de el Noul Om Transferat, dar nu am trădat nimic. Nici măcar nu am făcut referire la faptul că Borden-ii erau gemeni identici. Taina care a obsedat viețile acestor doi bărbați rămâne un secret.

Borden cel care a supraviețuit își va da seama, de aceea, că eu am avut ultimul cuvânt, că vrajba s-a sfârșit și eu am triumfat. Invadându-i intimitatea, i-am demonstrat că i-o pot respecta. Din aceasta, sper să învețe că dușmănia pe care a dezvoltat-o între noi a fost inutilă și distructivă, că în timp ce ne-am atacat unul pe altul, ne-am risipit talentul. Ar fi trebuit să fim prieteni.

25 aprilie 1904

Lucrul la textul lui Borden decurge bine.

Săptămâna trecută am scris unui număr de trei editori specializați pe domeniul magiei, doi în Londra și unul în Worcester. Prezentându-mă ca un amator de magie și sugerând într-un fel nespecificat că de-a lungul anilor mi-am folosit poziția și energia pentru a sprijini

sau a sponsoriza diverși magicieni de scenă, am explicat că editez memoriile unuia dintre iluzioniștii de marcă (nu am menționat niciun nume în această etapă). Am întrebat dacă, în principiu, ar fi interesați de publicarea acestei cărți.

Mi-au răspuns până acum doi. Ambele scrisori sunt neangajante, dar mă încurajează să le transmit materialul. Aceste răspunsuri mi-au amintit, de asemenea, că nu ar fi trebuit să recunosc faptul că sunt o persoană înstărită, oricât de eliptic aș fi făcut-o; fiecare scrisoare sugerează că publicarea ar putea fi favorizată în cazul în care aș contribui la cheltuielile de producție ale editorului.

Firește, acesta nu reprezintă o problemă pentru mine acum, dar chiar și așa, eu și Julia așteptăm al treilea răspuns înainte de a lua vreo hotărâre.

18 mai 1904

Având opera completă, am transmis manuscrisele primului editor ales.

2 iulie 1904

Am încheiat un acord de publicare cu Messrs Goodwin & Andrewson din Old Bailey, London EC.

Vor publica lucrarea lui Borden până la sfârșitul acestui an, într-o primă ediție de șaptezeci și cinci de exemplare, la prețul de trei guinee fiecare. Mi-au promis ilustrații numeroase și publicitate prin scrisori personale adresate clientelei lor obișnuite. Am fost de acord cu plata a o sută de lire din costurile de tipărire. Acum, că domnul Goodwin a citit manuscrisul, mi-a înaintat câteva idei pentru prezentare.

4 iulie 1904

În ultimele patru săptămâni, revirimentul meu s-a oprit și boala a revenit în forță. Mai întâi au apărut pustule roșiatice, apoi, o zi sau două mai târziu, ulcerații ale gurii și gâtului. Acum trei săptămâni am orbit la un ochi; celălalt a urmat o zi sau două după aceea. În ultima săptămână nu am putut să mănânc hrană solidă, dar Julia îmi aduce supă ușoară de trei ori pe zi și mă menține în viață. Am asemenea dureri, încât nu-mi pot sălta capul de pe pernă. Doctorul vine de două ori pe zi, dar spune că sunt prea slăbit ca să fiu transportat la spital. Simptomele sunt atât de dureroase, încât nu le pot descrie în detaliu, dar doctorul afirmă că, din anumite motive, imunitatea naturală a organismului meu față de infecții a fost distrusă. I-a mărturisit Juliei că, dacă mi se infectează pieptul din nou, nu voi mai avea puterea să rezist.

5 iulie 1904

Noaptea trecută nu m-am simțit bine și de dimineață am crezut că este ultima mea zi pe acest pământ. Oricum, se apropie miezul nopții, iar eu încă mai rezist.

Am început să tușesc devreme în această seară, iar doctorul a venit să mă vadă. Mi-a sugerat împachetarea cu prosoape reci și asta m-a ajutat să mă simt mai bine. Nu-mi pot mișca nicio parte a corpului.

6 iulie 1904

La trei fără un sfert în această dimineață, viața mea a fost curmată de un atac de cord în urma unui spasm de tuse și, în consecință, a unei sângerări interne.

Agonia mea a fost lungă și dureroasă, răvășitoare și profund extenuantă pentru Julia și copii, precum și pentru mine. Toți am fost șocați de ticăloșia morții și am fost copleșiți de eveniment.

Moartea îmi urmărește viața într-un mod unic.

Odată, într-o înșelătorie nevinovată, am pretins că am murit, astfel încât Julia să poată trăi fără probleme ca văduvă. Fiecare utilizare a aparatului Tesla, mai târziu, mi-a adus experiența morții de câteva ori pe săptămână. Când Rupert Angier a fost înmormântat, eu am rămas viu și am fost martor la eveniment.

Am înșelat moartea de multe ori. De aceea, acum a căpătat o dimensiune ireală pentru mine. A devenit un eveniment atât de banal încât, printr-un paradox, mi se pare că pot să supraviețuiesc veșnic.

Acum m-am văzut pe patul de moarte, pierind de cancer generalizat și, după aceea, după un deces respingător și dureros, mă aflu aici să consemnez faptul în jurnal. Miercuri, 6 iulie 1904: ziua în care am murit.

Nimeni nu ar trebui să fie atât de nenorocit încât să trebuiască să vadă ce am văzut eu.

Mai târziu

Am împrumutat o tehnică de la Borden, așa că sunt eu în același timp cu mine. Eu, cel care scriu aceste rânduri, nu sunt același care a murit. Am devenit două entități în acea seară, în Lowestoft, când Borden a pricinuit oprirea aparatului Tesla. Și am mers pe drumuri separate. Am fost din nou împreună de când m-am întors la Caldlow House, la sfârșitul lui martie, odată cu debutul perioadei de remisie temporară.

Suntem fiecare dublul celuilalt.

Dublul meu mort este așezat la parter, în sicriul deschis, și va fi depus în cripta familiei peste două zile. Eu, dublul său viu, voi merge mai departe.

Eu sunt adevăratul Rupert David Angier, al paisprezecelea Conte de Colderdale, soțul Juliei, tatăl lui Edward, Lydia și Florence, Lord de Caldlow House, Derbyshire, Anglia.

Îmi voi prezenta povestea mâine. Evenimentele zilei nu mi-au lăsat, ca și celorlalți locatari ai casei, altceva decât durere în suflet.

7 iulie 1904

Restul vieții mele începe astăzi. Ce speranțe poate avea unul ca mine? Urmează povestea mea.

1

M-am născut în seara de 19 mai 1903, într-o lojă neocupată din Pavilion Theatre din Lowestoft. Viața mea a început balansându-mă pe balustrada din lemn, de unde m-am prăbușit pe podeaua lojei, împrăștiind scaunele.

Nu mă preocupa decât gândul terifiant care îmi apăruse în minte cu o clipă înainte – că Borden a găsit cumva drumul către lojă și mă aștepta. Dar, nu! Când am căzut printre scaunele din lojă, încercând să mă orientez, mi-am dat seama că, deși Borden sabotase aparatul într-un fel, acesta funcționase suficient pentru ca transferul să fie complet. Borden nu era acolo.

Lumina strălucitoare s-a revărsat în lojă când s-a aprins reflectorul. Nu au trecut mai mult de două sau trei secunde. M-am gândit: mai am o șansă să salvez iluzia! Aș putea să mă întorc pe balustradă, să fac ceva.

M-am răsucit, pe mâini și pe genunchi și mă pregăteam din nou să mă cațăr pe balustradă când, spre uimirea mea, am auzit o voce pe scenă strigând să fie lăsată cortina. M-am dus mai în față, ținându-mi capul aplecat, și m-am uitat atent în acea direcție. Cortina deja se lăsa, dar înainte să acopere scena, m-am văzut rapid pe mine însumi, dublul meu, nemișcat, pe scenă.

La baza aparatului Tesla există un compartiment în care dublul cade automat atunci când are loc transferul. Vechiul meu corp, dublul, este astfel ascuns vederii publicului, pentru a conferi iluziei un maximum de impact.

De această dată, intervenția lui Borden trebuie să fi scos compartimentul din funcțiune, lăsând dublul la vedere!

M-am gândit rapid. Adam Wilson și Hester erau amândoi în culise și probabil că se confruntau cu o situație de urgență în spatele cortinei. Eu eram viu, puternic și în deplinătatea simțurilor mele. Mi-am dat seama că era de responsabilitatea mea să ajung în culise și să mă confrunt cu Borden, odată pentru totdeauna.

Am ieșit din lojă, fugind de-a lungul coridorului, apoi am alergat pe scări. Am trecut pe lângă o femeie de serviciu. M-am oprit în fața ei și am întrebat repede: „Ai văzut pe cineva părăsind clădirea teatrului?"

Vocea mea a răsunat ca un murmur răgușit.

Femeia, holbându-se la mine, a țipat îngrozită. Am rămas acolo, încremenit pentru moment, asurzit de strigătul ei teribil. Femeia și-a tras răsuflarea, cu ochii bulbucându-se și rotindu-se, apoi a urlat din nou! Mi-am dat seama că-mi pierdeam timpul, așa că am pus mâna pe brațul ei, ca s-o împing ușor într-o parte. Mâna mea s-a cufundat în carnea brațului ei!

S-a prăbuşit pe trepte, cutremurându-se şi suspinând, iar eu am urcat scara şi am găsit uşa spre culise. Am deschis-o, retrăgându-mă deoarece am simţit din nou cum mâinile şi braţele îmi pătrundeau *în interiorul* lemnului. Eram preocupat de urgenţa necesităţii de a-l găsi pe Borden şi nu aveam timp să acord prea multă atenţie acestui detaliu.

Fără să mă observe, Adam Wilson a trecut pe lângă mine; l-am strigat, dar nu m-a auzit, aşa cum nici nu m-a văzut. M-am oprit un moment, încercând să mă gândesc clar unde ar fi putut fi Borden. Cumva întrerupsese alimentarea cu energie a aparatului şi asta nu putea însemna decât că avusese acces la mezanin. Wilson şi cu mine conectasem totul la generatorul pe care administraţia treatrului îl instalase de curând la subsol.

Am găsit scările care coborau, dar în timp ce mergeam spre prima treaptă, am auzit zgomot de paşi alergând grăbiţi către mine şi imediat a apărut însuşi Borden. Încă purta hainele acelea ridicole şi machiajul de ţăran. Urca treptele câte două. Am îngheţat. Când se afla la o distanţă nu mai mare de un metru şi jumătate de mine, s-a uitat în sus, să vadă încotro s-o ia. M-a văzut pe mine, în schimb! Încă o dată, am observat aceeaşi imagine a terorii care contorsionase şi trăsăturile femeii de serviciu. Împins de elan, s-a apropiat de mine, dar figura sa era schimonosită din cauza şocului şi a întins mâinile în faţă, să se apere. Aproape imediat, ne-am ciocnit.

Ne-am prins în braţe şi ne-am prăbuşit pe podeaua coridorului. A fost pentru scurt timp deasupra mea, dar am reuşit să mă eliberez. Am ajuns peste el.

– Stai departe de mine! a strigat şi, ghemuindu-se, împleticindu-se, împiedicându-se, a luat-o la fugă.

Am plonjat către el, l-am apucat de gleznă, dar mi-a alunecat din înșfăcare. Bolborosea îngrozit. Am strigat la el:

– Borden, trebuie să punem capăt acestei vrajbe periculoase!

Dar, din nou, vocea mea a ieșit răgușită și inaudibilă, un șuierat.

– Nu am vrut! a țipat el.

Era acum în picioare și se îndepărta de mine, privind înapoi cu o expresie înfiorată. Am renunțat la luptă și l-am lăsat să fugă.

2

După acea noapte m-am întors în Londra, unde am locuit în următoarele zece luni, după propria mea alegere și hotărâre, într-o lume semiexistentă.

Accidentul din aparatul Tesla mi-a afectat în mod fundamental corpul și sufletul, așezându-le în opoziție unul față de altul. Fizic, am fost transformat într-o fantomă a fostului meu eu. Trăiam, respiram, mâncam, oboseam, auzeam și vedeam, simțeam căldură și frig, dar eram din punct de vedere fizic un spectru. În lumina puternică, dacă nu te uitai prea de aproape la mine, păream a fi mai mult sau mai puțin normal, poate un pic prea palid. Când vremea era înnorată sau când mă aflam într-o cameră iluminată artificial după căderea nopții, aveam înfățișarea unei fantome. Puteam fi văzut dar, de asemenea, *se putea vedea prin mine*. Îmi rămăsese conturul și, dacă oamenii mă priveau cu atenție, îmi puteau distinge figura, hainele și așa mai departe, dar pentru majoritatea eram o apariție hidoasă a

lumii subterane a fantomelor. Femeia de serviciu și Borden reacționaseră ca și când ar fi văzut o stafie și, de fapt, chiar asta au văzut. Am aflat curând că, dacă mă lăsam văzut în aceste circumstanțe, nu numai că îi terorizam pe cei pe care îi întâlneam, dar mă puneam și pe mine în pericol. Oamenii reacționează imprevizibil când sunt speriați și o dată sau de două ori niște necunoscuți au aruncat cu obiecte în mine, vrând să mă alunge. Unul dintre aceste proiectile aproape că m-a atins. De aceea, ca regulă, stau cât mai departe de a fi văzut.

Dar pe lângă toate astea, dintr-odată mintea mea s-a simțit eliberată de constrângerile corpului. Eram întotdeauna pe fază, gândeam rapid, pozitiv, într-un mod la care doar visam înainte. Unul dintre paradoxurile pe care le-a produs acest lucru este că, de obicei, mă simțeam puternic și capabil, în timp ce în realitate eram incapabil să îndeplinesc multe dintre atribuțiile fizice obișnuite. A trebuit să învăț să țin în mână stilouri și alte asemenea instrumente, de exemplu, pentru că, dacă nu le apucam cum trebuie, îmi alunecau din mână.

Era o situație frustrantă și morbidă și, în cea mai mare parte a timpului, energia mea psihică era direcționată, sub forma dezgustului și a fricii, către acel Borden – care o fi fost el – care mă atacase. Continua să-mi sugă energia psihică, așa cum acțiunea lui îmi vlăguise înfățișarea fizică. Devenisem invizibil pentru toată lumea, ca și mort.

3

Nu mi-a luat mult să descopăr că puteam fi vizibil sau invizibil la alegere. Dacă mă deplasam după asfințit și purtam hainele de scenă cu care fusesem îmbrăcat în

timpul spectacolului, puteam merge oriunde nevăzut. Dacă vroiam să mă deplasez normal, purtam alte haine și foloseam machiaj pentru a conferi trăsăturilor mele o oarecare consistență. Nu era o simulare perfectă: ochii duși în fundul capului erau deconcertanți și o dată un bărbat aflat într-un omnibuz slab luminat a atras cu voce tare atenția asupra găurii care apărea inexplicabil între mâneca și mănușa mea și a trebuit să cobor rapid.

Banii, mâncarea, locuința nu reprezentau probleme pentru mine. Fie luam ceea ce doream fiind invizibil, fie plăteam pentru ce aveam nevoie. Astfel de aspecte erau neînsemnate pentru mine. Singura mea preocupare era starea de sănătate a dublului meu.

Am aflat dintr-un articol din ziar că imaginea pe care o văzusem în treacăt pe scenă mă indusese în eroare. Articolul susținea că Marele Danton fusese rănit în timpul spectacolului din Lowestoft, fiind obligat să anuleze toate angajamentele viitoare, dar se refăcea acasă și era așteptat să se întoarcă pe scenă în curând.

Am fost ușurat când am auzit acest lucru, dar foarte surprins! Ceea ce zărisem când se lăsase cortina era ceea ce eu am presupus a fi fost propriul meu dublu, jumătate mort, jumătate viu, într-o stare pe care eu am numit-o „dublată". Dublul este corpul sursă din timpul transferului, lăsat în compartimentul aparatului Tesla, ca și când ar fi fost mort. Ascunderea și distrugerea corpurilor duplicate erau singura problemă majoră pe care trebuise să o rezolv înainte de a prezenta iluzia în fața publicului. Fiecare nou spectacol crea un alt dublu.

Aflând aceste vești despre îmbolnăvire și anularea angajamentelor, mi-am dat seama că, în acea noapte, se întâmplase ceva diferit. Transferul fusese doar parțial,

iar eu eram tristul rezultat. Cea mai mare parte a mea rămăsese pe scenă.

Atât eu, cât și dublul meu fusesem mult reduși ca urmare a intervenției lui Borden. Fiecare ne confruntam cu probleme. Eu eram într-o stare spectrală, dublul meu avea o sănătate șubredă. El avea un corp și libertate de mișcare în lume, dar fusese osândit la moarte; în același timp, eu eram condamnat la o viață în umbră, dar sănătatea îmi era intactă.

În iulie, la două luni după Lowestoft, în timp ce încercam încă să conștientizez dimensiunile dezastrului, dublul meu a hotărât, din proprie inițiativă, să însceneze moartea lui Rupert Angier. Era exact lucrul pe care l-aș fi făcut și eu în situația lui; în momentul în care m-am gândit la asta, mi-am dat seama că el eram eu. Era pentru prima dată când ajunsesem la aceeași decizie independent și, totodată, prima indicație că, deși existam separat, eram aceeași persoană din punct de vedere emoțional.

Curând după aceea, dublul meu s-a întors la Caldlow House să preia moștenirea; din nou, asta aș fi făcut și eu.

Totuși, eu am rămas în Londra în acel moment. Aveam o afacere macabră de rezolvat și vroiam să o desfășor în secret, fără să existe riscul ca intenția mea să poată fi asociată cu numele Colderdale. Pe scurt, decisesem că, în sfârșit, trebuia să mă ocup de Borden. Am hotărât să-l ucid sau, mai exact, să-l omor pe unul dintre cei doi. Viața sa dublă secretă transformase asasinarea într-o revanșă posibilă: modificase registrele oficiale care demonstrau existența gemenilor și-și trăise viața cu o jumătate a sa ascunsă. Uciderea unuia dintre frați ar fi pus capăt înșelăciunii și ar fi fost, în ceea ce mă privea, la fel de satisfăcătoare și de eficientă ca și când i-aș fi ucis pe amândoi. De asemenea, am chibzuit că, în

starea mea de spectru și cu singura mea identitate cunoscută înmormântată și deplânsă în mod public, eu, Rupert Angier, nu aș putea fi niciodată acuzat și nici măcar suspectat de crimă.

În Londra, mi-am pus planurile în aplicare. Îmi puteam folosi virtuala invizibilitate pentru a-l urmări pe Borden în timp ce-și vede de viață și de afaceri. L-am văzut în sânul familiei, acasă, l-am văzut pregătindu-se și repetând pentru spectacolul de scenă în atelier, am stat ascuns în culisele teatrului în timp ce-și executa iluziile, l-am urmărit în cotlonul său ascuns din nordul Londrei cu Olivia Svenson... și o dată, chiar, l-am văzut împreună cu fratele său geamăn, întâlnindu-se pe furiș pe o stradă întunecată, schimbând în grabă informații, pentru niște afaceri urgente care trebuiau rezolvate imediat și personal.

Atunci când l-am văzut împreună cu Olivia am hotărât, în sfârșit, că trebuie să moară. Îmi rămăseseră suficiente resentimente față de vechea trădare și furia mi-a fost amplificată.

Decizia de a comite o crimă cu premeditare este partea cea mai dificilă a teribilei fapte, pot spune cu convingere. Deseori provocat, mă consider o persoană blândă și reticentă. Deși nu am vrut niciodată să rănesc pe cineva, în viața mea de adult am jurat de multe ori că l-aș „ucide" sau „i-aș face felul" lui Borden. Aceste jurăminte, făcute în particular și deseori în tăcere, erau aiurelile obișnuite, inofensive, ale oricărei victime nedreptățite, poziție în care m-a împins de atâtea ori Borden.

În acele zile nu am intenționat serios să-l ucid, dar atacul de la Lowestoft a schimbat totul. Fusesem redus la starea de fantomă, iar celălalt eu al meu se prăpădea. Borden, în adevăratul sens al cuvântului, ne-a omorât pe amândoi în acea noapte și eram însetat de răzbunare.

Simplul gând de a ucide îmi dădea așa o satisfacție și emoție, încât personalitatea mea s-a schimbat. Eu, care eram dincolo de moarte, trăiam pentru a ucide.

Odată ce luasem hotărârea, comiterea crimei nu se putea lăsa așteptată. Vedeam moartea unuia dintre frații Borden ca o cheie pentru propria mea libertate.

Dar nu aveam nicio experiență a violenței și, înainte de a putea întreprinde ceva, trebuia să stabilesc cum era cel mai bine să procedez. Aveam nevoie de un *modus operandi* imediat și personal, unul în care Borden, murind neajutorat, să-și dea seama cine îl asasina și de ce. Printr-un simplu proces de eliminare, am hotărât că trebuia să-l înjunghii. Din nou, imaginându-mi perspectiva unei astfel de acțiuni, s-a iscat în mine un sentiment puternic de anticipație.

Iată de ce am ales înjunghierea: otrava era prea lentă, periculos de administrat și impersonală; împușcarea prea zgomotoasă și, din nou, lipsea contractul personal apropiat. Eram mai mult sau mai puțin incapabil de acte de forță fizică, așa că orice metodă care le implica, precum bătaia sau strangularea, nu era posibilă pentru mine. Am descoperit, prin experimentare, că dacă țineam un cuțit cu tăiș lung cu ambele mâini ferm, dar nu foarte strâns, îl puteam înfige cu suficientă forță ca să penetreze carnea.

4

La două zile după ce îmi încheiasem pregătirile, l-am urmărit pe Borden la Queen's Theatre, în Balham, unde se afla în fruntea afișului unui spectacol de varietăți care se juca întreaga săptămână.

Era o zi de miercuri, când avea loc un spectacol la matineu și unul seara. Știam că obiceiul lui Borden era să se retragă în cabină între spectacole, pentru a trage un pui de somn pe canapea.

I-am urmărit reprezentația din culise, apoi l-am urmărit de-a lungul culoarelor întunecate și al scărilor până la cabina sa. Când se afla înăuntru, cu ușa încuiată, iar zarva generală din culise se mai domolise, m-am dus să-mi iau arma de unde o ascunsesem și m-am întors pe culoarul de lângă cabina lui Borden, trecând dintr-un colț întunecat în celălalt doar când eram sigur că nu se afla nimeni prin preajmă.

Purtam hainele de scenă de la Lowestoft, costumația mea obișnuită când doream să mă mișc neobservat, dar cuțitul era unul normal. Dacă eram văzut de cineva, i s-ar fi părut că arma plutea suspendată în aer; nu puteam risca să atrag atenția asupra mea.

În fața cabinei lui Borden, am stat tăcut într-o nișă întunecată, calmându-mi respirația, încercând să-mi controlez bătăile inimii. Am numărat liniștit până la două sute.

După ce am verificat din nou că nu se apropia nimeni, m-am dus la ușă și m-am împins în ea, apăsându-mi fața ușor, dar ferm, în lemn. În câteva secunde, partea anterioară a corpului meu trecuse dincolo, iar eu puteam vedea în cabină. Doar veioza era aprinsă, răspândind o lumină palidă. Borden stătea întins pe canapea cu ochii închiși și mâinile împreunate pe piept.

Mi-am retras fața. Strângând cuțitul, am deschis ușa și am intrat. Borden s-a trezit și s-a uitat spre mine. Am închis ușa și am tras zăvorul.

– Cine este? a întrebat el.

Nu mă aflam acolo ca să port un dialog cu el. Am făcut doi paşi, apoi am sărit pe canapea şi m-am căţărat deasupra lui. În genunchi pe abdomenul lui, am ridicat cuţitul cu ambele mâini.

Borden l-a văzut, apoi şi-a mutat privirea asupra mea. În lumina vagă, abia eram vizibil. Îmi vedeam braţele abia conturate când stăteam deasupra lui, cu tăişul îndreptat spre el. Trebuie să fi avut o înfăţişare sălbatică şi înspăimântătoare; fusesem incapabil să mă rad sau să-mi tai părul de mai mult de două luni, iar faţa mea era suptă şi palidă. Eram terifiat şi disperat. Stăteam pe pieptul lui. Ţineam în mână un cuţit, pregătindu-mă pentru lovitura fatală.

– Cine eşti tu? a gâfâit Borden. Mă prinsese de încheieturile fantomatice, încercând să mă împingă, dar mi-a fost uşor să mă eliberez de el. Cine...?

– Pregăteşte-te să mori, Borden! am strigat, ştiind că tot ceea ce va auzi el va fi un horcăit răguşit şi înfiorător, singurul sunet pe care eram capabil să-l scot.

– Angier! Te rog! Nu ştiam ce se întâmplă! Nu am vrut să fac niciun rău!

– Tu ai făcut-o? Sau celălalt?

– Ce vrei să spui?

– Ai fost tu sau fratele tău geamăn?

– Nu am niciun frate!

– Vei muri! Recunoaşte adevărul!

– Sunt singur!

– Prea târziu! am strigat şi mi-am încleştat mâinile, deoarece astfel puteam să strâng mai tare cuţitul. Mi-aş fi pierdut controlul dacă îl înjunghiam prea sălbatic, aşa că am adus tăişul mai jos, într-un punct deasupra inimii, şi am început să apăs uşor, ştiind că lama va ajunge la ţintă. Am simţit materialul cămăşii despicându-se, iar vârful cuţitului i-a împuns pielea.

Apoi am văzut expresia întipărită pe faţa lui Borden. Era transfigurat de frica mea. Mâinile lui bâjbâiau undeva deasupra capului meu, încercând să se elibereze. Gura îi era deschisă, limba îi atârna afară, iar saliva îi curgea prin colţurile gurii, pe bărbie. Pieptul îi tresălta din cauza respiraţiei accelerate. Încerca să vorbească, dar nu putea să scoată niciun cuvânt. Nu se auzeau decât şuieratul şi bolboroseala unui om înecat cu propria lui frică.

Mi-am dat seama că nu mai era un om puternic. Părul îi era încărunţit. Pielea din jurul ochilor avea riduri de oboseală. Gâtul era plin de zbârcituri. Zăcea sub mine, luptând pentru viaţa lui împotriva unui demon imaterial care venise să-i strivească trupul, gata să-l înjunghie cu un cuţit.

Gândul mi-a produs repulsie. Nu puteam să merg până la capăt cu crima. Nu puteam ucide. Toată teama, furia şi tensiunea din mine au dispărut. Am aruncat cuţitul într-o parte şi m-am rostogolit jos. M-am îndepărtat de el, rămas acum eu însumi fără apărare şi, la rândul meu, îngrozit de posibila lui reacţie.

A rămas pe canapea, unde continua să gâfâie dureros, cutremurându-se de groază şi uşurare. Stăteam acolo încremenit, umilit de efectul pe care-l avusesem asupra lui. În sfârşit, s-a potolit.

– Cine eşti tu? a întrebat cu vocea tremurândă, abia audibilă.

– Sunt Rupert Angier, am replicat cu glas răguşit.

– Dar eşti mort!

– Da.

– Atunci cum...?

– Nu trebuia să fi început niciodată vrajba asta, Borden. Dar uciderea ta nu este modalitatea în care trebuie să-i punem capăt.

Eram înjosit de grozăvia faptei pe care încercasem să o fac și bunul-simț care-mi guvernase viața până în acel moment revenise în forță. Cum oare îmi putusem imagina vreodată că aș fi fost în stare să ucid un om cu sânge rece? Am plecat de lângă Borden mâhnit și m-am împins în ușa din lemn. Când am trecut prin ea, ușor, l-am auzit din nou scoțând scâncete de groază.

5

Am căzut într-o stare de disperare și dezgust față de propria-mi persoană din cauza încercării de a-i curma lui Borden viața. Știam că mă trădasem pe mine însumi, îmi trădasem dublul (care nu-mi cunoștea niciuna dintre acțiuni), o trădasem pe Julia, pe copii, numele tatălui meu, fiecare prieten pe care-l cunoscusem. Dacă aș fi avut vreodată nevoie de o dovadă că disputa mea cu Borden era o greșeală îngrozitoare, în sfârșit o obținusem. Nimic din ceea ce ne făcusem unul altuia în trecut nu putea justifica o astfel de izbucnire de brutalitate.

M-am întors într-o stare de nefericire și apatie în camera pe care o închiriasem, gândindu-mă că nu mai era nimic de făcut cu viața mea. Nu mai aveam nimic pentru care să trăiesc.

6

Am hotărât să mă înfometez și să mor, dar există un spirit al vieții chiar și în unul ca mine, un spirit care se opune unor astfel de decizii. M-am gândit că, dacă nu mănânc și nu beau, moartea va veni de la sine, dar am

descoperit că setea poate deveni o obsesie îngrozitoare și nu i-am rezistat. De fiecare dată când beam câteva picături ca să mi-o astâmpăr, îmi amânam decesul cu încă puțin. Același lucru se întâmpla și cu mâncarea; foamea este un monstru.

După un timp, m-am obișnuit și am rămas în viață, un locuitor patetic al unei jumătăți de lume care era la fel de mult creația mea cum fusese și a lui Borden, sau așa ajunsesem să cred.

Am trecut prin cea mai mare parte a iernii în această stare mizerabilă, eșuând chiar și în a mă autodistruge.

În luna februarie am simțit ceva profund născându-se în interiorul meu. La început, m-am gândit că era o intensificare a pierderii pe care o resimțeam de la întâmplarea din Lowestoft; faptul că nu putusem să-i văd niciodată pe Julia și pe copii. Mi-am interzis acest lucru, crezând că, dacă le voi pune în balanță, nevoia mea de a fi cu ei va fi depășită de efectul oribil pe care apariția mea ar fi putut să-l aibă asupra lor. Pe măsură ce treceau lunile, această tristețe devenea o durere imensă, dar nu găseam nimic în jurul meu care să-i poată justifica intensificarea atât de rapidă.

Când m-am gândit însă la celălalt eu al meu, la dublul lăsat în urmă la Lowestoft, am avut o senzație foarte vie. Am știut imediat că el avea probleme. Se petrecuse poate un accident sau fusese amenințat (probabil de unul dintre Bordeni?) ori sănătatea lui se deteriorase mai iute decât mă așteptam.

Din nou, când m-am gândit la sănătatea lui, mi-am dat seama că identificasem problema. Era bolnav, pe moarte chiar. Trebuia să fiu alături de el, să-l ajut cum puteam.

În acel moment, nici eu nu mă aflam într-o formă fizică prea grozavă. Pe lângă trupul diminuat rezultat în

urma accidentului, dieta mea săracă și lipsa de exercițiu mă transformaseră într-un adevărat schelet. Rar ieșeam din camera mea sordidă și făceam acest lucru îndeosebi noaptea, când nu mă putea vedea nimeni. Știam că devenisem hidos la vedere, un vârcolac din toate punctele de vedere. Perspectiva unei lungi călătorii la Derbyshire părea plină de pericole.

De aceea, am adoptat un program conștiincios pentru a-mi îmbunătăți înfățișarea. Am început să mănânc și să beau în cantități rezonabile, mi-am tăiat părul lung și încâlcit și am furat un nou rând de haine. Câteva săptămâni de îngrijire ar fi trebuit să fie suficiente pentru a-mi recăpăta măcar înfățișarea de după Lowestoft, dar am început să mă simt imediat mai bine, iar starea de spirit mi s-a îmbunătățit.

Dar chinuitoare era conștiința faptului că durerea pe care o suporta prestigiul meu era de neîndurat. Totul ducea inevitabil către întoarcerea acasă și, în ultima săptămână din martie, am cumpărat un bilet pentru trenul de noapte către Sheffield.

7

Știam doar un singur lucru despre impactul întoarcerii mele acasă. Apariția mea bruscă nu ar fi surprins-o pe jumătatea mea pe care o numesc dublu.

Am sosit la Caldlow House pe la mijlocul dimineții, într-o zi însorită de primăvară, iar în lumina puternică a soarelui, înfățișarea mea era destul de substanțială. Chiar și așa, știam că făceam o impresie surprinzătoare, deoarece în timpul scurtei mele călătorii în timpul zilei de la gara Sheffield cu taxiul, omnibuzul și din nou cu

taxiul, am atras multe priviri curioase din partea trecătorilor. Mă obișnuisem cu asta în Londra, dar londonezii sunt ei înșiși obișnuiți să vadă locuitori neobișnuiți în oraș. Aici, în provincie, un om scheletic în haine închise la culoare și cu pălărie cu boruri largi, cu o nuanță nepământeană a feței, cu părul tăiat neîngrijit și ochii bizari, duși în fundul capului, constituia un motiv de curiozitate și de alarmare.

Am mers acasă și am bătut la ușă. Aș fi putut să intru, dar nu aveam idee ce aș fi putut să găsesc înăuntru. Hutton a deschis ușa. Mi-am scos pălăria și am rămas descoperit în fața lui. Începuse să vorbească înainte de a mă privi cu atenție, dar a amuțit când m-a văzut. Se holba fără să scoată un cuvânt, cu fața încremenită. Îl cunoșteam suficient de bine ca să-mi dau seama că tăcerea lui exprima consternarea.

După un timp, în care l-am lăsat să-și vină în fire, am spus:

– Hutton, îmi face plăcere să te revăd.

A deschis gura să vorbească, dar nu s-a auzit niciun sunet.

– Sunt sigur că știi ce s-a întâmplat la Lowestoft, Hutton, am adăugat. Eu sunt nefericitul rezultat al acelei zile.

– Da, domnule, a spus el într-un final.

– Pot să intru?

– Să o anunț pe Lady Colderdale că sunteți aici, domnule?

– Aș vrea să vorbesc mai întâi în liniște cu tine. Știu că venirea mea aici poate declanșa un acces de panică.

M-a dus în camera lui de zi, de lângă bucătărie, și mi-a oferit o ceașcă de ceai fierbinte. Am sorbit în timp ce stăteam în fața lui, neștiind cum să-i explic. Hutton,

un bărbat pe care l-am admirat întotdeauna pentru prezența lui de spirit, a preluat curând controlul situației.

– Cred că ar fi cel mai bine, domnule, dacă ați aștepta aici până când voi anunța eu sosirea dumneavoastră. Atunci, cred, doamna va veni să vă vadă. Dumneavoastră veți decide împreună cum e cel mai bine să procedați.

– Hutton, spune-mi, cum este...? Vreau să spun, care este starea de sănătate a...?

– Stăpânul este grav bolnav, domnule. Dar prognosticul este excelent și s-a întors în această săptămână de la spital. Se află în convalescență și este în seră, unde i-am mutat patul. Cred că stăpâna e cu el în acest moment.

– Situația e imposibilă, Hutton, am îndrăznit să spun.

– Este, domnule.

– Pentru tine, în special, vreau să zic.

– Pentru mine și pentru dumneavoastră și pentru toată lumea, domnule. Înțeleg ce s-a întâmplat la teatrul din Lowestoft. Stăpânul, adică dumneavoastră, mi-a acordat încrederea sa. Vă amintiți, desigur, că am fost implicat profund în distrugerea materialelor duble. Nu există secrete în această casă, așa cum ați cerut de altfel.

– Adam Wilson este aici?

– Da, este.

– Mă bucur să aud asta.

Câteva momente mai târziu, Hutton a plecat și, după o întârziere de vreo cinci minute, s-a întors împreună cu Julia. Arăta obosită, cu părul strâns în coc. A venit direct la mine și m-a îmbrățișat destul de călduros, dar amândoi eram agitați. I-am simțit tensiunea când o țineam în brațe.

Hutton s-a scuzat și, când am rămas singuri, am asigurat-o că nu era vorba de vreun impostor înfricoșător. Chiar și eu m-am îndoit uneori de identitatea mea în timpul lungilor luni de iarnă. Există un tip de nebunie în care iluzia înlocuiește realitatea și, de multe ori, o astfel de stare pare să explice totul; că odată am fost Rupert Angier, dar că acum eram deposedat de propria mea viață și îmi rămăseseră doar amintirile, sau că eram un alt individ care, în nebunia lui, începuse să creadă că e Angier.

Când am avut ocazia, i-am explicat Juliei limitele existenței mele trupești; cum dispăream dacă nu era suficientă lumină, cum puteam să trec prin corpuri solide.

Apoi ea mi-a spus despre cancerul de care eu, dublul meu, sufeream și care, printr-un miracol, părea că se vindecă, permițându-mi mie, lui, să revin acasă.

– Își va reveni complet? am întrebat nerăbdător.

– Doctorul zice că vindecarea se produce uneori spontan, dar în cele mai multe cazuri revenirea este numai pentru o perioadă scurtă de timp. El crede că în acest caz...

Părea gata să plângă, așa că i-am luat mâna într-a mea. S-a calmat și a continuat să vorbească pe un ton sobru:

– Crede că este doar o revenire temporară. Cancerul e generalizat.

După aceea, mi-a comunicat niște aspecte care m-au surprins: că Borden, sau mai corect unul dintre gemenii Borden, a murit, iar jurnalul lui ajunsese în posesia mea, a noastră.

Am fost uimit auzind aceste lucruri. De exemplu, am aflat că Borden murise la numai trei zile de la încercarea mea eșuată de a-i lua viața; cele două evenimente mi s-au părut în mod fatal conectate. Julia mi-a spus că

se presupunea că suferise un atac de cord; mă întrebam dacă acesta ar fi putut fi produs de frica pe care i-o insuflasem. Mi-am amintit sunetele teribile de groază pe care le scotea, respirația sacadată și înfățișarea ștearsă, care demonstra o sănătate șubredă. Știam că atacurile de cord puteau fi provocate de stres, dar până în acest moment presupusesem că, după plecarea mea, Borden își revenise. I-am povestit Juliei întâmplarea, dar ea părea să creadă că evenimentele nu aveau legătură unul cu altul.

De mai mare interes mi s-au părut veștile despre jurnalul lui Borden. Julia mi-a spus că citise ceva din el și cea mai mare parte din tehnica magică a lui Borden era descrisă acolo. Am întrebat-o dacă eu, dublul meu, aveam planuri în legătură cu el, dar mi-a spus că boala întrerupsese totul. A menționat că împărtășea o parte din remușcările pe care le simțeam față de Borden, iar dublul meu avea cam aceeași opinie.

– Unde este? am întrebat-o apoi. Trebuie să fim împreună.

– Se va trezi imediat, mi-a răspuns Julia.

8

Reîntâlnirea mea cu mine trebuie să fi fost cea mai neobișnuită din istorie! El și cu mine eram perfect complementari. Tot ce îmi lipsea mie regăseam în el; tot ce aveam eu pierduse el. Bineînțeles, eram unul și același, mai apropiați unul de altul decât gemenii identici.

Când unul dintre noi vorbea, celălalt putea cu ușurință să termine fraza în locul lui. Ne mișcam la fel, aveam aceleași gesturi și ticuri, ne venea aceeași idee în același moment. Știam totul despre el, iar el știa totul

despre mine. Tot ce lipsea între noi era existența dusă separat în ultimele luni, dar odată ce ne-am povestit unul altuia ce am mai făcut, chiar și această diferență a fost eliminată. S-a cutremurat când i-am descris încercarea mea de a-l ucide pe Borden și eu am suferit când mi-a spus despre suferințele pe care i le cauzase boala.

Odată ce ne-am întâlnit, nimic nu ne mai putea despărți din nou. I-am cerut lui Hutton să mai amenajeze un pat în seră, astfel încât cele două jumătăți ale mele să poată fi împreună tot timpul.

Nu puteam ascunde nimic de restul casei și curând m-am reîntâlnit cu copiii, cu Adam și Gertrude Wilson, precum și cu doamna Hutton, menajera. Toată lumea s-a mirat văzând dublul efect pe care îl cream. Mi-era frică să mă gândesc ce consecință va avea această revelație asupra copiilor mei în viitor, dar ambele părți ale mele și Julia au fost de acord că adevărul era mai bun decât o altă minciună.

Nu a mai durat mult până când îngrozitorul cancer și-a pus amprenta asupra timpului pe care-l petreceam împreună și ne-am dat seama că, dacă mai aveam ceva de făcut, acum era momentul.

9

De la începutul lui aprilie și până la mijlocul lui mai, am lucrat împreună la revizuirea jurnalului lui Borden, pregătindu-l pentru publicare. Fratele meu geamăn (așa a devenit mai convenabil să mă gândesc la dublul meu) s-a îmbolnăvit din nou și, cu toate că lucrase mult la carte, eu am fost cel care a încheiat-o și a negociat cu editorul.

Iar eu, folosindu-i identitatea, am continuat să scriu în jurnal în locul lui până când a murit. Așa s-a întâmplat că, ieri, viața noastră dublă a ajuns la sfârșit și astfel s-a încheiat și povestea scurtei mele vieți. Acum am rămas doar eu și trăiesc încă o dată dincolo de moarte.

8 iulie 1904

În această dimineață am mers cu Wilson în beci, unde am inspectat aparatul Tesla. Era în bună stare de funcționare, dar din cauză că a trecut mult timp de când l-am folosit, am recitit notițele domnului Alley pentru a mă asigura că totul se afla în ordine. Întotdeauna mi-a făcut plăcere să colaborez cu îndepărtatul domn Alley. Notițele lui meticuloase erau o adevărată plăcere.

Wilson m-a întrebat dacă ar trebui să demontăm echipamentul. M-am gândit puțin și apoi am spus:

– Hai să lăsăm asta până după înmormântare.

Ceremonia era programată pentru a doua zi la prânz.

După ce Wilson a plecat, iar eu am blocat accesul la ușa din pivniță, am pornit echipamentul și l-am folosit ca să multiplic mai multe monede din aur. Mă gândeam la viitor, la fiul meu, al 15-lea conte, la soția mea, văduva. Nu mă puteam achita cum se cuvine de toate aceste responsabilități. Din nou simțeam greutatea zdrobitoare a propriei mele ineficiențe, care mă apăsa nu numai pe mine, ci și întreaga mea familie nevinovată.

Nu am contorizat averea pe care o creasem cu ajutorul acestui aparat, dar dublul mea îmi arătase comoara pe care o acumulase, ținută într-un compartiment încuiat din cotlonul cel mai întunecat al pivniței. Am luat ceea ce am estimat a fi cam două mii de lire pentru necesitățile imediate ale Juliei, apoi am adăugat

cele câteva monede noi la ceea ce rămăsese, gândindu-mă că, indiferent cât de mult falsificam, nu era niciodată suficient.

Oricum, voi avea grijă ca aparatul Tesla să rămână intact. Instrucțiunile lui Alley trebuie păstrate împreună cu el. Într-o zi, Edward va descoperi acest jurnal și-și va da seama la ce poate fi folosit aparatul.

Mai târziu

Mai am doar câteva ore până la înmormântare și nu pot folosi prea mult din ele ca să scriu aici. Totuși, am să consemnez următoarele.

Este ora opt seara și mă aflu în camera din seră, pe care am împărțit-o cu dublul meu înainte să moară. Un frumos asfințit aureolează crestele Curbar Edge și, cu toate că încăperea are ferestrele spre răsărit, pot vedea razele chihlimbarii filtrate printre nori. Cu câteva minute în urmă, mă plimbam liniștit în jurul casei, respirând aromele văratice, ascultând sunetele molcome ale ținutului mlăștinos pe care l-am iubit atât de mult în copilăria mea.

Este o seară caldă și plăcută, în care să-mi planific sfârșitul, sfârșitul adevărat. Sunt o rămășiță a mea. Viața, literal, nu mai merită să o trăiesc. Tot ceea ce iubesc îmi este interzis din cauza stării în care mă aflu. Familia mă acceptă. Ei știu cine și ce sunt, iar circumstanțele în care am ajuns nu au fost create din dorința mea. Chiar și așa, bărbatul pe care l-au iubit este mort, iar eu nu-l pot înlocui. Mai bine pentru ei ar fi să plec, astfel încât să poată, în sfârșit, să-l plângă deplin și în voie pe cel care a murit. În exprimarea durerii se află însăși evadarea din durere.

Nici nu am o existență legală: Rupert Angier, magicianul, este mort și îngropat, al paisprezecelea Conte de Colderdale va fi îngropat mâine.

Nu am nicio existență. Nu pot trăi decât într-o semiviață meschină. Nu pot călători în siguranță fără să mă deghizez sau să sperii oamenii de moarte, punându-mă pe mine însumi în pericol. Nu mai am la ce să mă aștept, decât să bântui pentru totdeauna la hotarele vieții reale a familiei mele, blestemându-mi pe vecie propriul trecut și viitorul lor.

Așadar, acum trebuie să se termine; voi muri.

Dar blestemul vieții mă urmărește! Am aflat deja cât de aprig arde în mine spiritul de a trăi și nu numai că, din punct de vedere etic, nu pot comite o crimă, dar și sinuciderea mi se pare un act imposibil de realizat. Când mi-am mai dorit moartea, înainte, dorința nu a fost suficient de puternică. Nu pot să mor decât convingându-mă că există o speranță să nu reușesc.

Îndată ce voi încheia aceste consemnări, voi ascunde jurnalul și volumele sale anterioare undeva printre dublurile care zac în criptă. Apoi voi descuia compartimentul din pivniță, lăsând aurul pentru ca fiul meu sau fiul lui să-l găsească. Acest jurnal nu trebuie să fie descoperit atât timp cât va mai exista aur de cheltuială, deoarece conține mărturia falsurilor pe care le-am comis.

După ce voi încheia toate acestea, voi pune în funcțiune echipamentul Tesla din nou și-l voi folosi pentru ultima oară. Singur, în secret, mă voi transmite prin eter, în cea mai senzațională reprezentație a carierei mele.

Am petrecut ultima oră măsurând și verificând coordonatele, pregătindu-mă, repetând ca și când mă va privi un public de mii de spectatori. Dar acest act de magie trebuie să aibă loc atunci când voi singur, deoarece mă voi proiecta în trupul decedat al dublului meu și atunci îmi va veni sfârșitul!

Voi ajunge acolo; nu există niciun dubiu, deoarece aparatul Tesla nu a dat niciodată greș. Dar care va fi rezultatul acestei uniuni morbide?

Dacă va fi un eșec, mă voi materializa în bietul corp al dublului meu, ros de cancer, mort de două zile, țeapăn deja. Voi muri și eu instantaneu și nu voi mai ști nimic. Mâine, când vor așeza corpul spre odihnă veșnică, mă vor așeza și pe mine împreună cu el.

Dar cred că mai există și posibilitatea unei alte variante, una care convine disperării mele de a trăi. Se poate ca această materializare să nu reușească să mă ucidă!

Sunt convins, aproape convins, că sosirea mea în corpul dublului meu îl va readuce la viață. Va fi o reuniune, o ultimă uniune. Ceea ce a rămas din mine va fuziona cu ceea ce a rămas din el și vom deveni pentru încă o dată un întreg. Eu dețin spiritul pe care el nu l-a avut niciodată. Îi voi reanima corpul cu spiritul meu. Am dorința de a trăi care i-a fost luată lui; i-o voi înapoia. Am scânteia care lui îi lipsește acum. Îi voi vindeca leziunile și rănile și tumorile cu puritatea sănătății mele, voi pompa sângele încă o dată prin arterele și venele sale, voi înmuia mușchii și ligamentele rigidizate, voi da culoare pielii sale palide, iar el și cu mine ne vom reuni încă o dată pentru a ne recrea trupul.

Este sminteală să cred că ar fi posibil? Dacă este nebunie, atunci sunt bucuros să fiu nebun, deoarece voi trăi. Sunt suficient de nebun, în timp ce încă fac planuri, ca să cred că mai există o speranță. Aceasta îmi dă puterea să continui.

Corpul înviat al dublului meu se va ridica din sicriul său deschis și va dispărea rapid din această casă. Tot ceea ce mi-a fost interzis va fi lăsat în urmă. Am iubit această viață și i-am iubit pe ceilalți cât am trăit, dar din

cauză că singura mea speranţă rămasă pentru această lume ar fi condamnabilă de orice persoană sănătoasă la minte, trebuie să devin un proscris, să las în urmă tot ceea ce am iubit, să plec în lume, să mă descurc aşa cum voi putea.

Şi acum o voi face!

Voi merge singur până la final.

PARTEA A CINCEA

Dublurile

1

Vocea fratelui meu îmi vorbea fără încetare: sunt aici, nu pleca, stai cu mine, toată viața, nu sunt departe de tine, vino.

Încercam să dorm, întorcându-mă după o parte pe alta în patul mare, rece și prea moale, blestemându-mă că nu am părăsit casa înainte să înceapă furtuna de zăpadă; dacă aș fi făcut-o, acum aș fi fost în patul meu din casa părinților. Dar, de fiecare dată când mă gândeam să plec, vocea insista: stai aici, nu pleca, vino în sfârșit la mine.

Trebuia să mă ridic din pat. Mi-am luat jacheta pe umeri și m-am dus să fac pipi la toaleta de pe hol. Casa era întunecată, tăcută și rece. Îmi ieșeau aburi din gură când tremuram deasupra vasului de toaletă. După ce am tras apa, a trebuit să traversez din nou culoarul, aproape dezbrăcat cu excepția jachetei și, când m-am uitat în jos la scara cea mare, am observat o rază de lumină venind pe sub o ușă la parter.

M-am întors în dormitorul nesuferit, dar nu m-am putut ionvinge să intru la loc în patul rece. Mi-am amintit de fotoliul de lângă șemineul din sufragerie, așa că mi-am pus rapid hainele pe mine, mi-am strâns lucrurile și am coborât la parter. M-am uitat la ceas. Era trecut de ora 2.

Fratele meu a spus: bine, acum.

Kate se afla încă în sufragerie, stând pe scaunul ei de lângă foc. Asculta la un radio portabil așezat pe poliță, alături. Nu păru mirată să mă vadă.

– Era frig, am spus. Nu am putut să adorm. Oricum, trebuie să mă duc să-l găsesc.

– Este și mai frig afară. Vei avea nevoie de astea.

Pe scaunul de vizavi pusese câteva articole groase de îmbrăcăminte, inclusiv un pulover din lână, un palton gros, fular, mănuși, o pereche de cizme de cauciuc și două lanterne mari.

Fratele meu vorbea din nou. Nu-l puteam ignora.

– Știai că voi face asta, am spus către Kate.

– Da, m-am gândit mult.

– Știi ce se întâmplă cu mine?

– Cred că da. Trebuie să-l găsești.

– Vii cu mine?

A negat vehement.

– Pentru nimic în lume.

– Așadar, știi unde este?

– Cred că am știut toată viața, dar întotdeauna este mai ușor să-ți scoți lucrurile astea din minte. Partea cea mai dificilă când te-am întâlnit a fost să-mi dau seama că acel obiect care m-a traumatizat de când eram copil se află încă aici, dedesubt.

2

Se oprise ninsoarea, dar vântul era un asalt insistent al aerului înghețat, ce pătrundea oriunde. Zăpada se strânsese în nămeți pe marginile grădinii, dar în centru era destul loc pentru a-mi permite să trec, ocolind denivelările terenului. Am alunecat de câteva ori, fără să cad.

Kate aprinsese becul de veghe, care scălda zona într-o lumină strălucitoare. Mă ajuta să văd drumul, dar când m-am uitat în spate, n-am putut distinge nimic în afară de o strălucire orbitoare.

Fratele meu spuse: mi-e frig, aştept.

Am continuat să merg. La capătul îndepărtat a ceea ce am presupus că trebuia să fie pajiştea, unde terenul avea o ridicătură bruscă şi copacii întunecaţi blocau priveliştea, lumina lanternei a dezvăluit o arcadă din cărămidă, acolo unde îmi spusese Kate că ar trebui să fie. Zăpada se aşezase la baza ei.

Uşa nu era încuiată şi s-a mişcat uşor când am apăsat mânerul. Se deschidea spre exterior, spre zăpada troienită, dar era din stejar solid şi, odată ce am tras cu putere, am reuşit să împing zăpada suficient cât să mă pot strecura înăuntru.

Kate îmi dăduse două lanterne mari, spunând că voi avea nevoie de cât mai multă lumină. („Întoarce-te în casă, dacă ai nevoie de mai multe," adăugase. „De ce nu vii cu mine să ţii una dintre ele?" o întrebasem. Dar refuzase.) După ce am deschis uşa, am privit înăuntru, lăsând fasciculul lanternei mari să lumineze înaintea mea. Nu erau prea multe de văzut: un acoperiş de piatră, câteva trepte tocite şi la capăt o a doua uşă.

Cuvântul Da a apărut în mintea mea.

Cea de a doua uşă nu avea încuietoare şi s-a deschis uşor când am atins-o. Lumina lanternelor s-a răspândit în jur; cea din mâna mea cerceta împrejurimile, iar cealaltă, ţinută sub braţ, îmi lumina calea.

Apoi piciorul mi-a atins ceva tare care ieşea din podea şi m-am împiedicat. Lanterna de sub braţ s-a spart când m-am lovit de zidul de piatră. Ghemuindu-mă la pământ, stând în genunchi, am folosit o lanternă pentru a o examina pe cealaltă.

Există electricitate, a spus fratele meu.

Am rotit singura lanternă în jur, din nou, și de această dată, aproape de ușa interioară, am observat un cablu electric izolat, prins într-un cadru din lemn. La înălțimea umerilor se afla un întrerupător de lumină obișnuit. L-am apăsat. La început, nu s-a întâmplat nimic.

Apoi, mai adânc în grotă, în interiorul dealului, am auzit sunetul unui motor. Când generatorul a prins viteză, luminile s-au aprins pe întreaga lungime a criptei. Erau numai becuri de putere mică, agățate de tavanul din piatră și protejate de suporturi, dar era suficientă lumină ca să văd fără ajutorul lanternei.

3

Grota părea să fie o cavitate naturală în stâncă, cu tuneluri și alei în laterale. Erau câteva nișe create de proeminențele stratului stâncos, iar acestora le fuseseră adăugate altele, mai târziu. Avusese loc și o încercare de netezire a podelei, deoarece fuseseră montate numeroase dale mici din piatră. Aproape de ușa interioară, un fir de apă se infiltra în perete, lăsând o dâră galbenă, calcaroasă, în urmă. În locul unde apa atingea podeaua, un canal de scurgere natural, dar eficient, fusese unit cu o serie de conducte moderne, care transportau apa într-o fosă plină de pietriș.

Aerul era surprinzător de plăcut și mult mai cald decât afară.

Am mers câțiva pași susținându-mă cu mâinile de pereții stâncoși de pe fiecare parte. Podeaua era neregulată și becurile rare; după circa cincizeci de metri, podeaua cobora abrupt și cotea la dreapta, iar în stânga tunelului principal am observat o cavitate largă care, judecând

după intrarea rotunjită, fusese creată artificial. Tavanul era la o înălțime de doi metri, oferind un spațiu de trecere foarte mare. Deschiderea nu era luminată electric, așa că am aprins iar lanterna.

Imediat mi-am dorit să nu fi făcut acest lucru. Locul era plin de sicrie vechi. Cele mai multe erau așezate orizontal, în grămezi, dar vreo zece erau sprijinite, în picioare, de pereți. Erau de toate dimensiunile, dar cele mai multe, în mod deprimant, erau mici, evident destinate copiilor. Sicriele se aflau în diverse stări de degradare. Acelea orizontale erau cele mai jalnice, cu lemnul înnegrit, ondulat și crăpat din cauza vechimii. În multe cazuri, capacele căzuseră peste conținut, iar câteva dintre cele dispuse în vârful mormanului aveau și părțile laterale căzute. La baza celor mai multe grămezi se aflau maldăre de fragmente maronii, probabil de oase. Capacele sicrielor așezate vertical erau desfăcute și proptite alături.

M-am înapoiat rapid în tunelul principal și m-am uitat prin ușa pe care intrasem. Era o curbă ușoară și drumul îmi era acum invizibil. Undeva, în adâncimea cavernei, generatorul continua să funcționeze.

Tremuram. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc că acel motor îndepărtat și această lanternă pe care o țineam în mână – doar ele se interpuneau între mine și o cufundare bruscă în întuneric.

Nu puteam da înapoi. Fratele meu se afla aici.

Hotărât să rezolv repede această problemă, am urmat cărarea în jos și la dreapta. Un alt grup de trepte a apărut și aici becurile fuseseră dispuse la distanțe mai mici, deoarece scările erau inegale ca înălțime și aplecate într-o parte. Sprijinindu-mă cu mâna de perete, le-am coborât. Tunelul se deschidea imediat într-o încăpere mai largă.

Era plină de rafturi moderne din metal, vopsite în maro, unite prin piulițe și bolțuri. Fiecare raft avea trei polițe largi, una peste alta, precum paturile suprapuse. Câte un loc de trecere îngust era lăsat în dreptul fiecărui raft, iar un culoar central străbătea întreaga lungime a sălii. Câte un bec se afla deasupra fiecărui loc de trecere.

4

Corpuri umane zăceau neacoperite pe fiecare poliță a rafturilor. Fiecare era de sex masculin și complet îmbrăcat. Toate purtau haine de seară: frac, cămașă albă cu papion negru, vestă în carouri, pantaloni strâmți cu o vipușcă de satin de-a lungul cusăturilor, șosete albe și pantofi din lac. Mâinile erau acoperite cu mănuși albe din bumbac.

Fiecare corp era identic cu celelalte. Bărbatul avea o față palidă, nas acvilin și mustață subțire. Buzele erau albe. Avea sprâncene subțiri și părul era dat cu briantină, spre spate. Unele fețe priveau în sus, la raftul de deasupra lor, la tavanul din piatră. Alte corpuri aveau gâtul răsucit și fața întoarsă într-o parte sau în alta.

Toate aveau ochii deschiși. Cele mai multe dintre ele zâmbeau, dezvelindu-și dantura. Molarul de sus din stânga, din fiecare gură, avea o bucată lipsă dintr-un colț.

Cadavrele erau așezate în diverse poziții. Unele erau drepte, altele răsucite sau îndoite. Niciunul dintre corpuri nu era perfect întins, culcat; cele mai multe aveau un picior așezat în fața celuilalt, așa încât, fiind puse pe rafturi, acest picior era ridicat deasupra celuilalt. Fiecare trup avea un picior în aer. Brațele, de asemenea,

erau așezate în diverse poziții. Unele erau ridicate deasupra capului, altele stăteau pe lângă corp.

Nu exista niciun semn de dezintegrare la niciunul dintre cadavre. Era ca și cum fiecare fusese împietrit în timpul vieții, devenind inert fără a fi mort.

Nu aveau praf pe ele și nu nici un miros specific.

5

Fiecare raft avea prins în față un cartonaș alb. Toate erau scrise de mână și prinse într-un suport agățat în interiorul poliței. Pe primul la care m-am uitat scria:

Dominion Theatre, Kidderminster
14/4/01
3.15 p.m. (M)
2359/23
25g

Pe raftul de deasupra, cartonașul era aproape identic:

Dominion Theatre, Kidderminster
14/4/01
8.30 p.m. (E)
2360/23
25g

Deasupra, al treilea cadavru era clasificat:

Dominion Theatre, Kidderminster
15/4/01
3.15 p.m. (M)
2361/23
25g

Pe următorul raft erau încă trei cadavre, toate clasificate și datate similar. Erau așezate în ordine cronologică. Săptămâna următoare, un alt teatru: Fortune, în Northampton. Acolo fuseseră șase spectacole. Apoi era o pauză de vreo două săptămâni, urmată de o serie de apariții individuale, la trei zile distanță, în mai multe teatre de provincie. Douăsprezece corpuri se aflau astfel clasificate, în succesiune. Un sezon la Place Pier Theatre, Brighton ocupa jumătate din luna mai (șase rafturi, optsprezece corpuri).

M-am deplasat, urmând coridorul principal, către capătul cavernei. Acolo, pe polița de sus a ultimului raft, am găsit corpul unui băiețel.

6

Murise împietrit parcă într-o luptă. Capul îi era aplecat în spate și întors spre dreapta. Gura îi era deschisă, cu colțurile buzelor lăsate în jos. Ochii erau larg deschiși, uitându-se în sus. Părul îi flutura. Toate mădularele îi erau încordate, ca și când se lupta încă să se elibereze. Purta un pulover din bumbac maro, cu personaje din *The Magic Roundabout*, o pereche de blugi cu marginile îndoite și pantofi din pânză albaștri.

Clasificarea lui, de asemenea, scrisă de mână, preciza:

Caldlow House
17/12/70
7.45 p.m.
0000/23
0g

Deasupra era numele băiatului: Nicholas Julius Borden.

Am luat cartonul și l-am băgat în buzunar, apoi m-am întins și am tras corpul spre mine. L-am apucat și l-am ținut în brațe. În momentul în care l-am atins, prezența constantă a fratelui meu a dispărut și s-a topit.

Eram conștient de *absența* lui pentru prima dată de când mă știu.

Uitându-mă în jos la el, în brațele mele, am încercat să-l așez într-o poziție mai confortabilă ca să-l pot transporta. Mădularele lui, gâtul și torsul erau înțepenite și totuși vag elastice, ca și când ar fi fost făcute din cauciuc dur. Le puteam schimba poziția, dar în momentul în care le eliberam, se întorceau în starea în care le găsisem. Când am încercat să-i aranjez părul, acesta a revenit și el în poziția anterioară.

L-am strâns puternic în brațe. Nu era nici rece, nici cald. Una dintre mâinile sale întinse, încleștată de frică, îmi atingea o parte a feței. Ușurarea că l-am găsit, în sfârșit, depășea totul... totul, cu excepția fricii de acest loc. Am vrut să mă întorc, astfel încât să pot să mă îndrept spre ieșire, dar pentru a face asta însemna să merg cu spatele pe aleea îngustă. Îmi țineam în brațe viața trecută, dar nu știam ce m-ar fi putut aștepta în spate

Ceva era, totuși, acolo.

7

Am mers încet cu spatele, fără să mă uit. Când am ajuns la culoarul principal și m-am răsucit ușor, capul lui Nicky a atins piciorul ridicat al celui mai apropiat

cadavru. Un pantof din lac a început să se legene într-o parte și în alta. M-am îndepărtat îngrozit.

Am observat că în acest capăt al sălii se afla o altă cameră, la doar un metru și jumătate sau doi depărtare de locul în care mă aflam. De acolo se auzea venind zgomotul de motor. M-am îndreptat în acea direcție. Intrarea în cavitate era înclinată și joasă, și nu se depusese niciun efort pentru a fi mărită sau pentru a face accesul mai ușor.

Sunetul generatorului era acum puternic și puteam simți mirosul de petrol. Mai erau câteva lumini în cameră, dincolo de intrare. Razele lor se împrăștiau peste podeaua denivelată, în sala principală. Nu am putut trece de intrare fără să pun jos trupul lui Nicky, așa că m-am aplecat încercând să văd ce putea fi înăuntru.

M-am uitat de-a lungul podelei, atât cât am putut vedea, apoi m-am ridicat. Nu vroiam să mai văd nimic altceva. M-a străbătut un fior.

Nu zărisem nimic. Orice zgomot acolo, înăuntru, era probabil înăbușit de zdrăngănitul mecanic al generatorului. Nu se mișca nimic dincolo.

M-am dat un pas înapoi, apoi altul, cât mai încet posibil.

Era cineva care stătea în picioare în cameră aceea, tăcut, nemișcat, dincolo de locul în care putuse ajunge privirea mea, așteptând fie să intru, fie să plec.

Am continuat să mă retrag pe coridorul îngust și întunecat dintre rafturi, strecurându-mi corpul într-o parte și alta, pentru a nu atinge cu capul sau cu picioarele lui Nicky cadavrele de pe polițe. Teroarea mă vlăguise. Genunchii îmi tremurau, iar mușchii brațelor, deja încordați de greutatea lui Nicky, mă dureau și îmi zvâcneau.

O voce de bărbat a spus, din interiorul camerei, reverberând în jurul sălii:

– Tu ești Borden, nu-i așa?

Nu am răspuns, paralizat de teamă.

– M-am gândit că vei veni până la urmă.

Vocea era subțire, obosită, nu mai puternică decât o șoaptă, dar caverna îi dădea rezonanță.

– El ești tu, Borden, și aceștia toți sunt eu. Vrei să pleci cu el? Sau ai de gând să rămâi?

Am văzut rămășițele unei umbre mișcându-se dincolo de intrarea tăiată în piatră și apoi, spre oroarea mea, sunetul generatorului s-a oprit.

Luminile s-au stins: galben, chihlimbariu, roșu închis, negru. Mă aflam într-un întuneric impenetrabil. Lanterna era în buzunar. Am mutat greutatea băiețelului și am reușit să apuc lanterna. Cu mâna tremurându-mi, am aprins-o. Fasciculul lumina nebunește în jur și am încercat să prind bine lanterna și să țin corpul lui Nicky strâns în brațe. M-am răsucit.

Umbrele picioarelor ridicate se roteau în jurul meu pe zidurile grotei.

Cu cotul apărând capul expus al lui Nick, mi-am croit restul drumului pe culoar, printre rafturi, ciocnindu-mă de polițe și rupând câteva cartonașe de identificare. Nu aveam curaj să mă uit în spatele meu. Bărbatul mă urmărea! Picioarele mele nu mai aveau putere, știam că pot să cad în orice moment.

Când urcam treptele abrupte, capul mi s-a lovit de un pinten de piatră din tavan și m-a durut atât de tare, încât aproape că am scăpat trupul lui Nicky. Am continuat să merg, clătinându-mă și aplecându-mă, fără ca măcar să mai încerc să țin lumina lanternei nemișcată. Nu aveam decât de urcat acum, iar corpul lui Nicky părea mai greu cu fiecare pas. Mi-a alunecat un picior, am lovit zidul tunelului, mi-am revenit, am

continuat să merg, împleticindu-mă. Frica mă împingea de la spate.

Ușa interioară a apărut în fața mea, în sfârșit. Fără a mă opri, am împins-o cu piciorul și mi-am continuat drumul. În spatele meu, pe podeaua tunelului, puteam auzi pașii urmărindu-mă, călcând ușor peste piatra goală.

Am alergat pe scări către suprafață, dar zăpada se așternuse înăuntru și acoperea primele patru sau cinci trepte. Am alunecat, am căzut în față, iar băiețelul s-a rostogolit din brațele mele! M-am repezit înainte și am împins ușa cu toată greutatea mea.

Am văzut: grădina acoperită de zăpadă, silueta întunecată a casei, două ferestre luminate, o ușă deschisă cu lumină în înăuntru, zăpada căzând din cer.

Fratele meu țipa în mintea mea.

M-am întors, l-am găsit întins peste trepte și l-am ridicat. Am ieșit. Mă zbăteam și mă luptam cu zăpada groasă vrând să ajung la ușă, întorcându-mi constant capul să mă uit peste umăr către dreptunghiul negru al galeriei deschise, temându-mă că voi vedea apărând lucrul acela care mă urmărea.

Dintr-odată, lumina de veghe de pe o laterală a casei s-a aprins, orbindu-mă pe jumătate. Viscolul se înteța. Kate se vedea în cadrul ușii deschise, îmbrăcată într-o haină matlasată.

Am încercat să o avertizez, dar nu am găsit puterea. Am continuat să merg, alunecând și poticnindu-mă în zăpadă, ținând trupul lui Nicky în față. În sfârșit, am ajuns la ușă, am alunecat pe stratul de zăpadă depus pe ciment și am dat buzna în casă, spre lumină.

Fără un cuvânt, ea privea corpul băiețelului, pe care îl țineam în brațe. Trăgându-mi răsuflarea, m-am întors

și m-am dus la ușă, m-am aplecat în afară și m-am uitat în spate, peste grădina acoperită de zăpadă, spre forma nedefinită a intrării în galerie. Kate era lângă mine.

– Uită-te la galerie! am spus. Numai atât am putut rosti. Uită-te!

Nimic nu se mișca, nici acolo și nici în altă parte, în zăpadă. Am făcut un pas în spate și am așezat trupul lui Nicky pe podeaua din piatră.

Am căutat în buzunar și am găsit clasificarea de pe raftul lui. I-am arătat-o lui Kate. Încă mă chinuiam să-mi recapăt suflul, simțind că parcă nu voi mai respira niciodată normal. Am șoptit:

– Privește asta! Acest scris de mână! Este același?

Mi l-a luat din mână, l-a ținut la lumină și l-a studiat cu atenție. Apoi s-a uitat din nou la mine. Ochii ei erau mari și înspăimântați.

– Este același, nu-i așa? am strigat.

Și-a pus mâinile pe brațul meu și s-a lipit de mine. O puteam simți cum tremura. Lumina de veghe s-a stins.

– Aprinde-o din nou! am strigat.

Kate a căutat în spatele ei, a găsit întrerupătorul, apoi m-a prins din nou de mână. Zăpada se învârteja în raza de lumină. Prin ea, vag, am putut să deslușim intrarea în galerie. Amândoi am văzut chipul unui om apărând în arcadă. Purta haine închise la culoare și era înfofolit. Părul negru și lung ieșea de sub gluga jachetei. A ridicat o mână pentru a-și proteja ochii de lumina orbitoare. Nu era curios în ceea ce ne privește, nu-i era nici frică, deși trebuie să fi știut că ne aflam acolo, privindu-l. Fără să se uite spre noi sau spre casă, a ieșit din galerie, aplecându-și umerii din cauza viscolului, apoi a luat-o spre dreapta, printre copaci, în josul pantei, dispărând din raza noastră vizuală.

MULȚUMIRI

Autorul dorește să mulțumească pentru ajutorul primit din partea Fundației scriitorilor.

De asemenea, mulțumiri lui John Wade, David Langford, Leigh Kennedy... și membrilor alt.magic.

CUPRINS

Introducere 7
Partea întâi: Andrew Westley 13
Partea a doua: Alfred Borden 47
Partea a treia: Kate Angier 155
Partea a patra: Rupert Angier 193
Partea a cincea: Dublurile 425
Mulţumiri 440